SANDRA BROWN

ŠARÁDA

Alma littera

SANDRA BROWN

ŠARADA

Iš anglų kalbos vertė
JOVITA LIUTKUTĖ

Alma littera

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
CHARADE
Warner Books, New York, 1995

ISBN 978-9955-38-616-2

Pirmas skyrius

1990 metų spalio 10-oji

– Keite, pabusk! Turime širdį!

Per slogaus vaistų sukelto miego klampynę Keitė Delani ėmė kastis link bundančios sąmonės krantų. Paskui atmerkė akis ir pamėgino sutelkti žvilgsnį į Dyną. Jo kūno kontūrai vis dar liejosi, bet šypsena buvo plati, džiugi ir aiški.

– Turime tau širdį, – pakartojo jis.

– Tikrai? – silpnu, kiek kimiu balsu paklausė ji.

Šios ligoninės slenkstį Keitė peržengė puikiai suprasdama, kad išeis arba su persodinta širdimi, arba jau karste.

– Jau skrenda reanimatologų brigada.

Daktaras Dynas Spaiseris nusigręžė nuo jos ir kreipėsi į kitus kartu į Intensyviosios terapijos skyriaus palatą atėjusius ligoninės darbuotojus. Keitė girdėjo balsą, bet jo tariami žodžiai atrodė beprasmiai.

Gal ji tik sapnavo? Bet ne, Dynas aiškiai pasakė, kad donoro širdis jau pakeliui. Nauja širdis – jai! Juk tai gyvenimas!

Staiga ji patyrė tokį jėgų antplūdį, kokio nebuvo jautusi daugelį mėnesių. Atsisėdo ligoninės lovoje tiesi kaip styga ir ėmė taukšti visokius niekus ją apspitusioms slaugėms ir laborantams, mosuojantiems adatomis ir kateteriais, ketinantiems jais badyti ir zonduoti jos kūną.

Medicininės intervencijos į jos kūno angas ir audinius jau buvo tapusios tokios įprastos, kad Keitė, galima sakyti, jų nė

nepastebėdavo. Per kelis pastaruosius mėnesius iš jos kūno buvo ištraukta tiek skysčių, kad jų būtų pakakę olimpiniam baseinui. Ji neteko gana daug svorio ir dabar ant smulkučių jos kaulų buvo likę labai mažai raumenų.

– Dynai! Kur jis dingo?

– Aš čia. – Keitės kardiologas prasiskynė kelią prie ligonės lovos ir tvirtai suspaudė jai ranką. – Juk sakiau, kad širdį tau gausime laiku. Ar ne?

– Nebūk toks pasipūtęs. Jūs, gydytojai, visi vienodi. Savimi patenkinti asilai.

– Galima ir įsižeisti.

Lengvu, neskubriu žingsniu, tarsi būtų išsirengęs į kasdienį vakarinį pasivaikščiojimą... vandens paviršiumi, į palatą įėjo daktaras Džefris, širdies chirurgas, kuris ir turėjo atlikti širdies persodinimo operaciją. Jis visiškai atitiko Keitės nusakytą gydytojo stereotipą. Ji pripažino jo talentą, pasitikėjo jo įgūdžiais, bet niekino kaip asmenį.

– Ką gi jūs čia veikiate? – paklausė ji. – Ar neturėtumėte būti operacinėje ir sterilizuoti savo instrumentą?

– Ar tai dviprasmiška užuomina?

– Sklando gandai, kad jūs tikras genijus. Turėtumėte suprasti.

– Nesukalbama kaip visada. Kas įsivaizduojate esanti – televizijos žvaigždė?

– Taigi.

Nė kiek nesutrikęs, chirurgas kreipėsi į vyriausiąją Intensyviosios terapijos skyriaus slaugę:

– Ar pacientė nekarščiuoja?

– Ne.

– Gal turi slogą? Gal pasigavusi kokį virusą? Ar šiaip infekciją?

– Ką visa tai reiškia? – suirzusi įsiterpė Keitė. – Mėginate išsisukti? Užsimanėte laisvo vakaro, daktare? Turite kitų planų?

– Aš viso labo tikrinu, ar gerai jaučiatės.

– Kuo puikiausiai. Imkite širdį, prapjaukite mane ir pakeiskite ją. Nejautra nebūtina.

Jis apsisuko ir neskubėdamas išėjo iš palatos.

– Pasipūtęs šiknius, – burbtelėjo ji.

– Geriau jo šitaip nevadink, – tyliai sukikenęs tarė Dynas. – Šįvakar jis mums dar bus reikalingas.

– Ar ilgai teks laukti?

– Valandėlę kitą...

Ji mygo Dyną, bet jis nieko konkretesnio negalėjo pasakyti. Raginama pailsėti, bet veikiama adrenalino, ji niekaip negalėjo užmigti – gulėjo įbedusi žvilgsnį į laikrodį ir žiūrėjo, kaip pamažu slenka valandos. Ne, ji nebuvo susinervinusi, veikiau susijaudinusi.

Naujiena, kad gabenama širdis, netrukus pasklido po visą ligoninę. Nors persodinimas buvo įprastas dalykas, vis dėlto dar keldavo pagarbią baimę. Ypač jei tai širdis. Visą vakarą į Keitės palatą kaišiojo nosį gera linkintys žmonės.

Ji buvo išmaudyta jode, – lipniame ir šlykščiame skystyje, nuo kurio oda įgavo bjaurų auksinį atspalvį. Paskui prarijo pirmą ciklosporino – gyvybiškai svarbaus atmetamąją organizmo reakciją slopinančio vaisto – dozę. Skystis buvo sumaišytas su kakava – stengtasi paslėpti alyvuogių aliejaus skonį, bet veltui. Keitei vis dar skundžiantis atskubėjo Dynas pranešti seniai lauktos naujienos.

– Naujoji širdis jau pakeliui į ligoninę. Ar tu pasiruošusi?

– Ar popiežius katalikas?

Jis pasilenkė ir pabučiavo ją į kaktą.

– Einu praustis ir ruoštis operacijai. Visą laiką būsiu operacinėje su Džefriu ir žiūrėsiu jam per petį. – Dynas nutilo, bet tuoj pat pridūrė: – Būsiu su tavimi nuo pirmo iki paskutinio žingsnio.

Keitė čiupo jam už rankovės.

– Kai atgausiu sąmonę, iš karto pasakyk, ar turiu naują širdį.

– Žinoma.

Mat ji buvo girdėjusi apie tokios operacijos laukusius pacientus, kuriems irgi buvo pranešta, kad atsirado tinkama persodinti širdis. Vienas pažįstamas netgi buvo paruoštas operuoti ir užmigdytas. Pristatytą širdį daktaras Džefris atidžiai apžiūrėjo ir atsisakė persodinti – girdi, ji netinkama. Tas pacientas iki šiol neatsigavęs nuo emocinio šoko, o jo širdies būklė, ir taip jau kritiška, dar labiau pablogėjusi.

Tad dabar Keitė stebėtinai stipriai įsikibo į Dyno *Armani* švarko rankovę.

– Kai tik nubusiu, tą pačią akimirką pasakyk, ar turiu naują širdį. Gerai?

Jis uždėjo ranką ant sugniaužto jos kumščio ir linktelėjo.

– Duodu žodį.

– Daktare Spaiseri, prašom ateiti, – pakvietė jį slaugė.

– Pasimatysime operacinėje, mieloji.

Jam išėjus viskas vyko nepaprastai greitai. Įsitvėrusi į šoninius lovos ant ratukų strypelius, ji kažkur važiavo ilgais koridoriais. Įriedėjus pro dvivėres duris ją, visiškai nepasiruošusią, užklupo akinamai ryški operacinės šviesa, kurioje kaukėti asistentai vaikščiojo skubriais ir tvirtais žingsniais, kiekvienas susikaupęs prie savo darbo.

Pažvelgusi už operacinės lempų šviesos rato, Keitė pamatė pro stebėtojų galerijos langą spoksančių žmonių veidus.

– Matau, priviliojau nemažą minią. Ar tie žmonės turi bilietus ir programėles? Ir kas jie? Nagi, gal bent kas pratars žodį? Ar aš čia vienintelė, kalbanti angliškai? Ką jūs ten veikiate?

Vienas gydytojų, vilkintis chirurgo chalatu ir dėvintis kaukę, krenkštelėjo.

– Kur daktaras Ašfordas?

– Ateinu, – kaip vėjas įlėkdamas į palatą atsiliepė anesteziologas.

– Ačiū Dievui, kad jūs čia. Nutildykite ją, kad pagaliau galėtume imtis darbo, gerai?

– Ji tarška nesustodama. Tikra rakštis subinėj.

Keitė nė kiek neužsigavo, juk žinojo, kad niekas nenori jos įžeisti. Akys virš kaukių šypsojosi. Nuotaika operacinėje buvo puiki. Ir jai tai patiko.

– Jeigu jūs, vyručiai, visada įžeidinėjate savo pacientus, tai nesistebiu, kad slepiate veidus po kaukėmis. Bailiai.

Anesteziologas žingtelėjo prie stalo, į savo darbo vietą.

– Suprantu, jūs gerokai susijaudinusi, todėl ir keliate sąmyšį, ponia Delani.

– Čia mano didžioji scena. Ir savo vaidmenį vaidinsiu kaip noriu.

– Operacija pavyks kuo puikiausiai.

– Ar jau matėte mano naują širdį?

– Ne visi geri dalykai man rodomi. Aš tik paleidžiu dujas. Atsipalaiduokite. – Jis tamponu kelis kartus perbraukė jai riešą ruošdamasis besti adatą. – Dabar pajusite mažą durstelėjimą.

– Prie mažų aš pripratusi.

Visi sutartinai nusijuokė.

Prie operacinio stalo priėjo daktaras Džefris, Dynas ir daktaras Šoldenas, kardiologas, kurį Dynas Keitei rekomendavo, kai profesinės etikos sumetimais atsisakė pats būti jos gydytoju.

– Na, kaip jaučiamės? – pasiteiravo daktaras Džefris.

– Jūsų scenarijų dar reikia tobulinti, daktare, – niekinamai atšovė Keitė. – „Na, kaip jaučiamės?“ turėtų būti mano žodžiai.

– Apžiūrėjome širdį, – ramiai tarė jis.

Keitė sulaikė kvėpavimą, o paskui suraukusi antakius pažvelgė į jį.

– Tokios reikšmingos pauzės muilo operose gana dažnos. Įtampai sustiprinti. Labai jau banali priemonė. Papasakokite apie tą širdį.

– Ji graži, – įsiterpė daktaras Šoldenas. – Atrodo nuostabiai. Ant jos užrašytas jūsų vardas.

Akies krašteliu Keitė pastebėjo, kad laborantai krapštosi prie šaldytuvo.

– Kai nubusi, ta širdis jau plaks tavo krūtinėje, – tarė Dynas.

– Pasiruošusi? – paklausė daktaras Džefris.

O ar ji *buvo* pasiruošusi?

Suprantama, iš pat pradžių, kai buvo užsiminta apie galimybę persodinti širdį, Keitę buvo apnikę tam tikri nuogąstavimai. Bet dabar ji manė jau atsikračiusi visų būgštavimų.

Dynui aptikus širdies ligą, netrukus Keitės sveikata ėmė prastėti. Medikamentai padėdavo laikinai atsikratyti didžiulio nuovargio ir silpnumo, bet, kaip sakė Dynas, vaistai sveikatos juk negrąžins. Keitė ilgai negalėjo susitaikyti su mintimi, kad jos liga labai rimta.

Ir tik kai pasijuto visai prastai, kai nusiprausti po dušu pasidarė sunkus išmėginimas, o suvalgyti lėkštę maisto – daug jėgų reikalaujantis pratimas, pagaliau ji pripažino, kad priėjo ribą.

– Man reikia kitos širdies.

Kol Keitė tiesiai šviesiai neišrėžė šio akiplėšiško pareiškimo, televizijos kanalo vadovai apie jos ligą nė nežinojo. Dieną transliuojamos muilo operos „Klystkeliai" aktoriai ir techniniai darbuotojai, su kuriais ji kasdien dirbo, liguisto veido odos blyškumo po makiažu nepastebėdavo.

Jie, kaip ir televizijos kanalo vadovybė, tiesiog netikėjo tuo, kas buvo akivaizdu. Niekas nė neįsivaizdavo, kad Keitė Delani, tris kartus gavusi *Emmy* apdovanojimą, jų žvaigždė, „Klystkelių" seriale kurianti pagrindinės veikėjos Loros Medison vaidmenį, taip sunkiai serga. Nuoširdžiai palaikoma filmavimo komandos, pasitelkusi aktorės talentą ir aistringą prigimtį, ji dirbo toliau.

Bet netrukus ji, kad ir kaip tvirtai pasiryžusi dirbti, tiesiog nebespėdavo vykdyti įtemptos filmavimo darbotvarkės ir paėmusi nemokamų atostogų atsisveikino su kino studija.

Sveikatai toliau prastėjant Keitė taip sulyso, kad dabar gerbėjų minia nebūtų jos pažinusi. Po akimis atsirado juosvi

ratilai – nors nuolat jausdavosi išsekusi, ji neužmigdavo. Pirštai ir lūpos pamėlo.

Bulvariniai laikraščiai skalambijo, kad ji serga daugybe ligų – nuo raudonukės iki AIDS. Anksčiau toks žiaurus žiniasklaidos puolimas būtų ją supykdęs ir nuliūdinęs, o dabar ji neturėjo jėgų net pykčiui išlieti. Užuot ėmusi draskytis, numojo ranka ir sutelkė visas jėgas, kad išgyventų.

Keitės sveikatos būklė tapo tokia pavojinga, o nusiminimas toks gilus, kad vieną popietę ji pasakė Dynui:

– Taip pavargau būti silpna ir niekam nereikalinga, kad greitai manęs teks ieškoti žuvusiųjų sąraše.

Dažniausiai Keitės samprotavimus apie mirtį, net ir humoristinius, Dynas praleisdavo negirdomis, bet tądien pajuto, kad ramybės neduodančias mintis jai reikia išsakyti garsiai.

– Apie ką galvoji?

– Kasdien šnekuosi su Mirtimi, – švelniu balsu prisipažino ji. – Deruosi su ja. Kasdien saulei tekant sakau: „Duok man dar vieną dieną. Prašau. Tik vieną." Kai ką nors darau, mintyse pasižymiu – galbūt paskutinį kartą. Ar tai paskutinis kartas, kai pamatysiu lietų, valgysiu ananaso, išgirsiu *The Beatles* dainą?

Keitė pakėlė akis ir pridūrė:

– Jau susitaikiau su Dievu. Mirti nebijau, tik norėčiau, kad mirtis nebūtų skausminga ir bauginanti. Kaip viskas bus, kai išeisiu?

Užuot bandęs gražbyliauti, kad išmestų iš galvos šias neramias mintis, jis nusprendė pasikalbėti su Keite atvirai.

– Tavo širdis tiesiog liausis plakusi, Keite.

– Nebus nei fanfarų, nei būgnų tratėjimo?

– Ne. Mirtis ne tokia skausminga kaip širdies smūgis. Jai besiartinant tau neims mausti rankos. Tavo širdis paprasčiausiai...

– Sustos.

– Taip.

Pokalbis vyko vos prieš kelias dienas. Dabar, – tarsi likimas būtų iškrėtęs išdaigą, – kryptis pasikeitė, ir ateitis vėl žadėjo gyvenimą.

Staiga Keitei dingtelėjo, kad gydytojai, norėdami persodinti naują širdį, pirmiausia turės išimti senąją. Tai buvo šiurpi mintis. Nors Keitė pyko, kad organas, nuo kurio pastaruosius dvejus metus priklauso visas jos gyvenimas, veikia blogai, vis dėlto savo širdžiai jautė ir nepaaiškinamą švelnumą. Tiesą sakant, Keitė troško atsikratyti nesveikos širdies, bet įtarė visus tiesiog nepadoriai džiaugiantis, kad galės ją pašalinti.

Žinoma, dabar nebėra kada dvejoti. Be to, palyginti su kitomis medicininėmis intervencijomis, kai atveriama paciento širdis, ši operacija gana paprasta. Nukirpti. Išimti. Pakeisti. Susiūti.

Kol laukia donoro, širdies persodinimą turinti atlikti medikų komanda ragino ją visko klausinėti. Per nesibaigiančias diskusijas Keitė užduodavo daugybę klausimų apie save ir savo kūną ir gavo nemažai informacijos. Keitės palaikymo grupė, kurią sudarė kiti pacientai, irgi laukiantys širdies persodinimo operacijos, per susitikimus atskleidė ir savo nuogąstavimus. Pokalbiai būdavo labai įdomūs ir versdavo susimąstyti, nes organų transplantacija – apskritai daugialypė ir prieštaringa tema. Šiuo klausimu kiekvienas žmogus turėjo savo nuomonę, labiausiai lemiamą jo jausmų, religinių įsitikinimų, moralinių ir teisinių nuostatų.

Per tuos laukimo mėnesius Keitė išsprendė visas dilemas ir savo apsisprendimu buvo visiškai patenkinta. Ji sužinojo, kokia yra rizika, ir buvo pasirengusi ištverti visą siaubą, kurį po operacijos teks patirti Intensyviosios terapijos skyriaus palatoje. Pagaliau ji įsisąmonino ir tai, kad kūnas naująją širdį gali atmesti.

Bet vienintelė širdies persodinimo alternatyva buvo neabejotinai ir greitai ją ištiksianti mirtis. Todėl, atvirai sakant, nebuvo iš ko rinktis.

– Aš pasiruošusi, – savimi pasitikinčio žmogaus balsu pareiškė ji. – Ak, palaukite... Jei kartais būdama be sąmonės imsiu garsiai kurti odes savo vibratoriui, žinokite, kad visa, ką sakau, yra melas.

Gydytojų juoką prislopino kaukės.

Po kelių sekundžių anestetikų šiluma ėmė srūti gyslomis ir kūną apėmė švelnus kaip šilkas nuovargis. Ji pažvelgė į Dyną, nusišypsojo ir užsimerkė, galbūt – paskutinį kartą.

Prieš pat užtemstant sąmonei jai dingtelėjo paskutinė mintis, – tvykstelėjo taip skaisčiai, kaip tvyksteli sprogdama žvaigždė.

Kas buvo mano donoras?

Antras skyrius

1990 metų spalio 10-oji

– Argi skyrybos didesnė nuodėmė už tai, kas vyksta dabar? – paklausė jis.

Jiedu gulėjo lovoje, kuria ji dalydavosi su savo vyru, dabar išėjusiu į darbą mėsos pakavimo fabrike.

Dėl dujų nuotėkio žmonės, dirbantys tame pačiame pastate, kuriame įsikūręs ir jų biuras, buvo evakuoti ir jiems leista eiti namo. Ir jie mielai pasinaudojo netikėtomis atostogomis.

Oras mažame sujauktame miegamajame buvo drėgnas ir persigėręs erotikos. Virš galvos lėtai sukosi prie lubų pritaisytas ventiliatorius, ir ant odos džiūvo prakaitas. Paklodės buvo šlapios, sujauktos. Slankiosios užuolaidos nuleistos, kad į kambarį nepatektų vidudienio saulė. Ant naktinio stalelio degė aromatinės žvakės, šviesa virpėjo ant Nukryžiuotojo, kabančio ant išblukusiais gėlėtais tapetais išklijuotos sienos.

Tačiau mieguista atmosfera buvo apgaulinga. Jų pasimatymas nenumaldomai artėjo prie pabaigos. Laiko buvo likę visai nedaug, tad iš tų kelių paskutinių minučių jiedu stengėsi išsunkti kuo daugiau malonumo. Netrukus turėjo grįžti iš mokyklos abi jos dukterys. Jai nepatiko, kad paskutines tokias brangias jiems dar likusias akimirkas reikia skirti tam skausmingam ir vis pasikartojančiam ginčui.

Jau ne pirmą kartą jis maldavo jos išsiskirti su vyru ir tekėti už jo. Bet ji buvo katalikė. Apie skyrybas negalėjo būti nė kalbos.

– Svetimaudama aš nusidedu, taip, – švelniai tarė ji. – Bet mano nuodėmė susijusi tik su mumis. Mudu vieninteliai apie ją žinome. Išskyrus mano kunigą.

– Prisipažinai kunigui, kad turi meilės romaną?

– Taip, bet nenorėjau, kad tokios išpažintys imtų kartotis. Dabar išpažinties jau neinu. Man per daug gėda.

Ji atsisėdo, pasislinko prie lovos krašto ir nusigręžė. Tankūs, juodi, šlapi nuo prakaito plaukai buvo prilipę prie sprando. Aukštame veidrodyje miegamojo kampe atsispindėjo nuogas jos kūnas. Nepriekaištinga jos nugara į apačią siaurėjo grakščiu linkiu platėdama ties klubais. Abipus stuburo buvo matyti vienodos duobutės.

Savo kūną ji vertino kritiškai, buvo įsitikinusi, kad klubai per platūs, o šlaunys per storos. Bet jam, rodos, patiko ir putnios jos kūno formos, ir tamsoko atspalvio oda. Kartą jis jai pasakė, kad net jos odos skonis „tamsokas". Žinoma, aistros akimirką šnabždamos švelnybės nieko nereiškia. Ir vis dėlto jo komplimentus ji vertino.

Jis ištiesė ranką ir paglostė jai nugarą.

– Nesigėdyk to, ką mudu darome. Kai sakai, kad gėdijiesi mūsų meilės, tavo žodžiai mane žudo.

Tikras jųdviejų meilės romanas prasidėjo prieš keturis mėnesius. Iš pradžių kelis kančios persmelktus mėnesius ir jis, ir ji praleido grumdamiesi su savo sąžine. Jiedu dirbo skirtinguose aukštuose, bet susitikdavo biurų dangoraižio liftuose. Pirmą kartą susidūrė pusrūsio bufete: jis traukdamasis atbulas netyčia į ją atsitrenkė, ir ji išliejo kavą. Tąkart jiedu sutrikę vienas kitam šyptelėjo, atsiprašė ir pasisakė vardus.

Netrukus ėmė iš anksto derinti priešpiečių ir kavos pertraukėlių laiką. Susitikimai bufete tapo įpročiu, o įprotis – būtinybe. Gera savijauta ėmė priklausyti nuo to, ar jie pasi-

matys. Savaitgaliai atrodė kankinamai ilgi, tarsi amžinybė, kurią reikia ištverti iki pirmadienio, kai vėl galės pasimatyti. Jie abu pradėjo dirbti viršvalandžius, kad prieš eidami namo galėtų bent kelias minutes pabūti vienu du.

Vieną vakarą jiems kartu išėjus iš darbo pradėjo lyti. Jis pasisiūlė parvežti ją namo.

Bet ji tik papurtė galvą.

– Važiuosiu autobusu, kaip visada. Bet vis tiek ačiū.

Nužvelgę vienas kitą gailiu ir ilgesingu žvilgsniu jiedu atsisveikino ir išsiskyrė. Viena ranka spausdama prie krūtinės rankinę, o kita iškėlusi menkai nuo lietaus saugantį lietsargį, ji tekina pasileido per liūtį prie autobuso stotelės gatvės kampe.

Stovėjo susisiautusi plonu apsiaustu ir susigūžusi, kai privažiavo prie šaligatvio jo automobilis. Jis nuleido priekinių durelių stiklą.

– Lipk vidun. Prašau...

– Tuoj atvažiuos autobusas.

– Peršlapsi kiaurai. Lipk.

– Jis vėluoja tik kelias minutes.

– Prašau tavęs...

Jis maldavo ne tik leisti parvežti ją namo, jie abu tai žinojo. Kai atidarė dureles, ji nebegalėjo atsispirti pagundai ir įlipo į mašiną. Daugiau netaręs nė žodžio, jis pasuko į atokų miesto parką ne taip toli nuo centro.

Tą pačią akimirką, kai išjungė variklį ir atsisuko į ją, jiedu ėmė godžiai bučiuotis. Vos palietusi jo lūpas, ji mintyse numojo ranka ir į savo vyrą, ir į dukteris, ir į religinius įsitikinimus. Pasijuto valdoma kūno geidulių, o ne moralės normų, kurių paisė nuo tos dienos, kai išmoko skirti gėrį nuo blogio.

Jiedu ėmė nekantriai sagstyti sagas ir kabliukus, traukti žemyn užtrauktukus, pagaliau išsivadavo iš sudrėkusių savo drabužių ir ėmė liesti vienas kito odą. Iš pradžių rankomis,

o paskui ir burna jis ėmė žaisti su jos kūnu tokius žaidimus, kurie ją kartu ir jaudino, ir šokiravo. Kai įsiskverbė į ją, jos sąžinės balsą užgožė aistringi jo meilės prisipažinimai.

Suliepsnojusi aistra ir ilgainiui nenurimo. Priešingai, slapčia kartu praleidžiamos valandos ją tik dar labiau kurstė.

Ji pasuko galvą ir per petį žvilgtelėjo į jį. Putlokų jos lūpų kontūras išsilenkė, ji droviai šyptelėjo.

– Nejaučiu tokios didelės gėdos, kad ryžčiausi mūsų santykius nutraukti. Nors ir žinau, tai nuodėmė, vien pagalvojusi, kad daugiau niekada su tavimi nesimylėsiu, nenoriu nieko, tik numirti.

Apimtas vėl plykstelėjusio geismo, jis aistringai šūktelėjo ir užsivertė ją aukštielninką. Ji apsivertė ir atsisėdo ant jo praskėtusi kojas, apžergusi strėnas.

Staigiu judesiu jis vėl giliai į ją įsiskverbė, o paskui pakėlė galvą nuo pagalvės ir nosimi ėmė braukyti krūtis. Ji prispaudė didelį krūties spenelį jam prie lūpų. Paglamonėjęs liežuviu, vyras godžiai į jį įsisiurbė lūpomis.

Tokia poza jai tebebuvo nauja jaudinanti patirtis. Ji ėmė ant jo „joti" ir ritmingai sūpavosi tol, kol jiedu vienu metu patyrė staigų orgazmą, palikusį juos be jėgų ir be kvapo.

– Palik jį, – pridususiu balsu atkakliai pakartojo jis. – Šiandien. Tuoj pat. Daugiau nebūk su juo nė vienos nakties.

– Negaliu.

– Gali. Vien mintis, kad tu su juo, mane varo iš proto. Aš tave myliu. *Myliu.*

– Aš tave irgi myliu, – graudžiai tarė ji. – Bet negaliu tiesiog imti ir išeiti iš namų. Negaliu palikti savo dukterų.

– Dabar tavo namai pas mane. Be to, aš ir nesitikiu, kad paliksi likimo valiai savo dukteris. Pasiimk jas. Aš būsiu joms tėvas.

– *Jis* yra jų tėvas. Jos jį myli. Jis mano vyras. Dievo akyse aš priklausau jam. Negaliu jo palikti.

– Tu jo nemyli.

– Ne, – sutiko ji. – Bent jau ne taip kaip tave. Bet jis geras žmogus. Rūpinasi manimi ir mergaitėmis.

– Tai ne meilė. Jis tik vykdo savo pareigą.

– Jam tai beveik tas pats. – Ji padėjo galvą jam ant peties trokšdama, kad jis ją suprastų. – Mudu užaugome tame pačiame kvartale. Jau vidurinėje buvome porelė. Mudviejų gyvenimai neatskiriamai susipynę. Jis mano dalis, o aš jo. Jeigu jį palikčiau, jis nesuprastų kodėl. Tai jį pražudytų.

– O jeigu to nepadarysi, žūsiu aš.

– Ne, taip nebus, – atsakė ji. – Tu už jį protingesnis. Labiau savimi pasitikintis, stipresnis. Kad ir kas nutiktų, tu ištversi. Bet nesu tikra, ar ištvertų jis.

– Jis tavęs nemyli kaip aš.

– Jis manęs *nepamyli* kaip tu. Jis nė nepagalvotų, kad... – Ji staiga nutilo ir sumišusi nuleido galvą.

Seksualumas jai vis dar buvo uždrausta tema, kuria atvirai kalbėtis vengdavo. Nei tėvų šeimoje, kai ji dar buvo vaikas, nei jos pačios santuokoje niekas niekada nekalbėdavo, kad toks dalykas apskritai yra. Tai buvo daroma tamsoje, o seksas laikomas neišvengiamu blogiu, kurį Dievas toleruoja ir leidžia, kad būtų pratęsta žmonių giminė.

– Mano troškimų jis nesupranta, – sodriai nuraudusi paaiškino ji. – Jis būtų priblokštas, jei sužinotų, kad apskritai jų turiu. Tu skatini mane liesti tavo kūną taip, kaip niekuomet nedrįsčiau liesti savo vyro kūno, nes tai jį įžeistų. Jis pamanytų, kad toks geidulingumas nesveikas. Niekas jo nemokė, kad lovoje reikia pamaloninti partnerę ir būti švelniam.

– Tipiškas patinas, – neslėpdamas apmaudo atšovė jis. – Ar ketini visą gyvenimą su tuo taikstytis?

Ji pervėrė jį sielvartingu žvilgsniu.

– Myliu tave labiau už gyvybę, bet jis mano vyras. Mudu turime vaikų. Mudu turime tiek daug bendra...

– Ir mes galime turėti vaikų.

Ji palietė jo skruostą su meile ir gailesčiu. Kartais jis būdavo tarsi vaikas, įkyriai prašantis to, ko negalima.

– Santuoka yra sakramentas. Pasižadėjau Dievo akivaizdoje, kad gyvensiu su savo vyru, kol mirtis – ir tik mirtis – mus išskirs. – Jos akyse sužibo ašaros. – Dėl tavęs sulaužiau ištikimybės priesaiką. Kitų priesaikų laužyti nenoriu.

– Ir nelaužyk. Neverk. Patikėk, nenorėčiau, kad būtum nelaiminga.

– Apkabink mane. – Ji prisislinko ir prigludo prie jo.

Jis paglostė jai plaukus.

– Žinau, kad buvimas su manimi prieštarauja tavo religiniams įsitikinimams. Kita vertus, iš to galima spręsti, ar stipri tavo meilė, ar ne? Juk jeigu nemylėtum visa širdimi, moralinės nuostatos neleistų tau su manimi miegoti.

– Aš tave myliu iš visos širdies.

– Žinau. – Jis nušluostė jos skruostais riedančias ašaras. – Neverk, Džude. Viskas susitvarkys. Tikrai. O tas kelias minutes, kurios mums šiandien dar liko, tiesiog pagulėk šalia manęs.

Jiedu apsikabino kentėdami dėl susiklosčiusios padėties ir nepaprastai džiaugdamiesi savo meile, jųdviejų kūnai susipynė.

Šitaip gulinčius po kelių minučių juodu ir užtiko sutuoktinis.

Džudė pirmoji pastebėjo jį miegamojo tarpduryje, virpantį iš teisėto pasipiktinimo. Ji pašoko, grybštelėjo paklodę norėdama prisidengti nuogą kūną. Paskui pamėgino ištarti jo vardą, bet iš baimės ir gėdos jai sumedėjo liežuvis.

Neaiškiai murmėdamas pagiežingus žodžius, pilte pildamas ant jų nešvankius epitetus, jis nusvirduliavo prie lovos, užsimojo beisbolo lazda ir negailestingai, iš visos sveikatos ja liuobė.

Atvykę medikai, šiaip pratę prie krauju aptekusių nusikaltimo vietų, pamatę vaizdą miegamajame turėjo ne juo-

kais susiimti, kad nepradėtų vemti. Gėlėti tapetai už lovos buvo aptaškyti sunkiai apibūdinama kraujo ir žmogaus audinių mase.

Anaiptol nenorėdamas paniekinti ant sienos kabančio krauju aptaškyto Nukryžiuotojo, vienas iš medikų sušnabždėjo:

– Jėzau...

Jo kolega atsiklaupė.

– Kad mane kur, rodos, jaučiu pulsą!

Jo porininkas abejodamas pažvelgė į lipnų skystį, besisunkiantį iš suknežintos kaukolės.

– Manai, dar yra vilties?..

– Ne, bet vis tiek vežkime į ligoninę. Galbūt turėsime organų donorę.

Trečias skyrius

1990 metų spalio 10-oji

– Ar blynai neskanūs?
Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į ją bereikšmiu žvilgsniu.
– Ką?..
– Ant tešlos pakuotės žadami blyneliai, lengvesni už orą. Matyt, kažką padariau ne taip.
Jis knebinėjo maistą jau penkios minutės ir dar nė kąsnio nenurijo. Kelis kartus bakstelėjęs šakute praskydusią košę kaltai šyptelėjo ir tarė:
– Tavo blynai geri.
Jis tik stengėsi būti mielas. Amanda buvo tikrai niekam tikusi virėja.
– O kaip kava, ar skani?
– Nuostabi. Norėčiau dar vieno puodelio.
Ji žvilgtelėjo į virtuvės laikrodį.
– Ar dar turi laiko?
– Rasiu.
Prabangą vėluoti į darbą jis sau leisdavo retai. Kad ir kas pastarąsias dienas neduoda jam ramybės, pamanė ji, tai turi būti labai svarbu.
Ji nerangiai atsistojo ir žengtelėjo prie Ponios Kavavirės, stovinčios ant virtuvinės spintelės. Paėmusi visą indą grįžo prie stalo ir pripylė jam antrą puodelį.
– Mums reikia pasikalbėti.

– Pokalbis būtų tikrai maloni permaina, – atsiliepė ji vėl sėsdamasi. – Iki šiol tu buvai tarsi kitame pasaulyje.

– Taip. Nepyk. – Suraukęs antakius jis įbedė akis į garuojančią kavą, kurios, tiesą sakant, visai nenorėjo. Jis delsė.

– Tu mane gąsdini, – švelniai tarė ji. – Kad ir kas tave slegia, kodėl tau tiesiog nepasakius to man ir nenusiritinus akmens nuo širdies? Kas yra? – ėmė kvosti ji. – Atsirado kita moteris?

Jis pervėrė ją santūriu žvilgsniu lyg priekaištaudamas, kad tokia mintis jai šovė į galvą.

– Taip ir maniau, – delnu tėškusi į stalviršį linktelėjo ji. – Tu šlykštiesi manimi, nes atrodau kaip drambliuko Dambo mamytė. Tau nusibodo amžinai patinusios, skysčių priplūdusios mano kulkšnys, ar ne? Ilgiesi nedidukų kietų papukų, dėl kurių nuolat mane erzindavai. Mano vidus jau seniai tik malonus prisiminimas, o išorė atstumianti. Pastojusi praradau seksualinį žavesį, tad pametei galvą dėl mielos, jaunutės, lieknos pupytės ir dabar bijai prisipažinti. Pataikiau?

– Visai pakvaišai. – Jis ištiesė rankas per nediduką apskritą stalelį ir privertė ją pakilti nuo kėdės. Kai ji atsistojo priešais, jis apkabino pūpsantį pilvą. – Myliu tavo bambą ir iš vidaus, ir iš išorės.

Ir pabučiavo ją per dukslius medvilninius naktinius. Keli smigūs ūsų šereliai pradūrė ploną audinį ir ėmė kutenti jai odą.

– Myliu kūdikį. Myliu tave. Mano gyvenime kitos moters nėra ir niekada nebus.

– Nesąmonė.

– Faktas.

– Gal... Mišelė Pfaifer!

Jis plačiai nusišypsojo ir apsimetė svarstąs tokią galimybę.

– Dievulėliau, ji tikrai verčia iš koto. O ar skanūs jos blynai?

– Argi tai svarbu?

Juokdamasis jis pasisodino ją ant kelių ir apkabino.

– Atsargiai, – perspėjo ji. – Galiu sutrinti tavo įnagį.

– Surizikuosiu.

Jiedu ėmė bučiuotis. Kai jis pagaliau atplėšė lūpas, ji atidžiai pažvelgė į susirūpinusį jo veidą. Nors buvo ankstus rytas, nors jis buvo ką tik nusiprausęs po dušu ir nusiskutęs, atrodė toks išvargęs lyg visą dieną dirbęs.

– Jeigu kaltas ne mano gaminamas maistas, ne kita moteris ar mano išplatėjusi figūra, tai kas tada tave graužia?

– Man velnioniškai nepatinka, kad atsisakei savo karjeros.

Bijojusi, kad susirūpinimo priežastis bus kur kas rimtesnė, dabar ji pajuto didžiulį palengvėjimą.

– Tai štai kas tave ėda...

– Tai neteisinga, – nepasidavė jis.

– Kieno atžvilgiu?

– Tavo, žinoma.

Amanda įtariai jį nužvelgė.

– Gal ketinai anksčiau išeiti į pensiją, tapti sofą šildančiu namisėda ir leisti, kad tave išlaikyčiau?

– Nebloga mintis, – šyptelėjo jis. – Tiesą sakant, galvojau tik apie tave. Matai, gamta vyrus apdovanojo kur kas dosniau...

– Po velnių, tai jau tikrai, – burbtelėjo ji.

– O aukotis tenka tau vienai.

– Kiek kartų tau jau sakiau, kad darau tai, ką noriu daryti? Pagimdysiu kūdikį, *mūsų* kūdikį. Dėl to jaučiuosi laiminga.

Žinią apie nėštumą jis sutiko su prieštaringais jausmais. Iš pradžių buvo sukrėstas. Mat ji liovėsi gerti kontraceptines tabletes su juo nepasitarusi. Bet vėliau, kai šokas praėjo ir jis susitaikė su mintimi, kad taps tėvu, jam tai pradėjo patikti.

Po trijų nėštumo mėnesių savo partneriams advokatų kontoroje ji pranešė, kad netrukus ims nemokamas atostogas ir paskutinius, pačius sunkiausius mėnesius iki gimdymo praleis namie, rūpindamasi būsimu naujagimiu. Tuomet jis nė neabejojo, kad ji nusprendė teisingai. O dabar, prisipaži-

nęs, kad slapta nuogąstauja dėl tokio sprendimo, ją gerokai nustebino.

– Vos dvi savaitės neini į darbą, o jau nerandi sau vietos, – pasakė jis. – Tai puikiai matyti. Galiu tiksliai pasakyti, kada nerimauji.

Ji švelniai nubraukė jam nuo kaktos užkritusias kelias nepaklusnias sruogeles.

– Aš nenustygstu tik todėl, kad namie jau viskas padaryta. Išploviau grindis, abėcėlės tvarka surikiavau konservus, surūšiavau mudviejų kojines abiejuose stalčiuose. Visus darbus, kuriuos planavau atlikti prieš gimstant kūdikiui, jau padariau. Bet vaikeliui gimus darbų bus daugiau, nei galėsiu aprėpti.

Sąžinės graužaties paženklintas jo veidas nepasikeitė.

– Kol vaidini Laimingą Namų Šeimininkę, tavo bendradarbiai pasivys tave ir pralenks.

– Na ir kas? – Ji juokdamasi gūžtelėjo pečiais. – Mūsų kūdikis – svarbiausia, ką per savo gyvenimą esu nuveikusi ir ką dar nuveiksiu. Tikiu tuo visa širdimi.

Ji paėmė jo ranką ir uždėjo sau ant pilvo. Kūdikis sujudėjo.

– Jauti? Argi teismo procesas gali jaudinti labiau už tai? Aš apsisprendžiau ir esu visiškai rami. Norėčiau, kad ir tu nusiramintum.

– Rodos, per daug prašai.

Ji tylomis sutiko. Jis niekada nepajėgs visiškai nusiraminti. Ir vis dėlto meilė savo moteriai ir suvokimas, kad netrukus gims kūdikis, tapo jam šiokiu tokiu ramybės uostu. Jis perbraukė tą pilvo vietą, kur kūdikis ką tik stiprokai įspyrė.

– Maniau, kad tikro vyro siekis – laikyti žmonytę namie basą ir besilaukiančią, – ėmė jį erzinti Amanda. – Kas gi tau darosi?

– Aš tik nenoriu, kad vieną gražią dieną imtum gailėtis padariusi pertrauką darbe.

Ji šyptelėjo norėdama jį nuraminti ir tarė:

– To niekada nebus.

– Tai kodėl jaučiuosi taip, lyg virš galvos kabotų kirvis?

– Todėl, kad žiūrėdamas į stiklinę tu visada matai, kad ji pustuštė.

– O tau ji visada puspilnė.

– Žiūriu ir matau: ji tokia pilna, kad net per kraštus liejasi. – Ji išraiškingai mostelėjo rankomis, šis gestas privertė jį nusišypsoti ir kilstelėti ūsus į viršų kaip tik taip, kaip ji mėgsta.

– Taip taip, aš – amžinas pesimistas.

– Pats prisipažįsti?

– Ne. Sakau tik todėl, kad mudu apie tai jau daugybę kartų šnekėjomės.

– Taip, jau nusibodo iki gyvo kaulo.

Jiedu vienas kitam nusišypsojo, ir jis vėl prisitraukė ją arčiau.

– Tu dėl manęs jau tiek daug paaukojai. Aš nevertas tavęs.

– Nepamiršk to, jeigu kartais Mišelė Pfaifer pamotų pirštu.

Ji atsirėmė jam į alkūnę, o jis pasilenkė ir ėmė ją bučiuoti vis aistringiau. Ranka slystelėjo naktiniais marškiniais ir susirado krūtis. Jos buvo pritvinkusios ir sunkios, jau beveik pasiruošusios žindyti kūdikį. Jis ėmė myluoti jos kūną, švelniai gnaibyti spenelius.

Paskui nusmaukęs naktinius pradėjo lūpomis ir liežuviu glamonėti krūtis. Kai ūsais prisilietė prie standžių spenelių, ji suaimanavusi tarė:

– Tai nesąžininga...

– Kiek turėsime laukti?

– Bent šešias savaites po gimdymo.

Jis sunkiai atsiduso.

– Geriau nepradėkime, nes paskui negalėsime sustoti.

– Per vėlu, – suraukęs antakius tarstelėjo jis.

Ji juokdamasi pasitaisė naktinius marškinius ir nuslydo jam nuo kelių.

– Geriau tu jau eik.

– Taip, jau laikas. – Jis atsistojo, apsivilko švarką ir pasuko prie durų. – Ar gerai jautiesi?

Ji švelniai apglėbė sau pilvą.

– Mes jaučiamės kuo puikiausiai.

– Šiąnakt prastai miegojai.

– Ir tu nemiegotum, jeigu kas nors žaistų futbolą su visais tavo vidaus organais.

Prie durų jiedu atsisveikindami pasibučiavo.

– Ko šiandien norėtum vakarienės?

– Nusivesiu tave kur nors pavalgyti.

– Gal į kinų restoraną?

– Galima.

Rytą jį išlydėdama ji paprastai pamodavo nuo lauko durų. Bet šiandien įsikibusi į ranką palydėjo iki automobilio. Kai atėjo laikas ranką paleisti, ji nežinia kodėl pajuto labai nenorinti, kad jis išvažiuotų. Galėjai pamanyti, kad jo pesimizmas persidavė jai. Matyt, užsikrėtė bloga nuojauta, nes pajuto nenugalimą norą stipriai jį apkabinti ir paprašyti, kad paskambintų į darbą, pasisakytų sergantis ir šiandien liktų su ja namie.

Stengdamasi nuslėpti šiuos jausmus, kurie tikriausiai buvo ne kas kita kaip laikinas su nėštumu susijęs emocinės pusiausvyros sutrikimas, ji juokais pamėgino jį paerzinti.

– Tik nemanyk, kad amžiams pasmerksiu save motinystės kančioms. Kai mažylis gims, tau irgi teks keisti nešvarius vystyklus.

– Nekantraudamas laukiu tos dienos, – šypsodamasis atrėmė jis. Paskui surimtėjo, uždėjo rankas jai ant pečių ir priglaudė prie krūtinės. – Man taip lengva tave mylėti... Ar bent žinai, kaip stipriai tave myliu?

Ji pakėlė galvą, pažvelgė į jį ir nusišypsojo.

– Žinau. – Saulė švietė jai tiesiai į akis. Gal dėl to jose staiga sužibo ašaros. – Aš tave irgi myliu.

Prieš pabučiuodamas jis suėmė delnais jos veidą ir ilgai žiūrėjo. Tada tramdydamas jausmus šiurkštoku balsu tarė:

– Šiandien pasistengsiu grįžti anksčiau. – Paskui, jau sėdėdamas prie vairo, pridūrė: – Jei tau manęs reikės, skambink.

– Būtinai.

Prieš jam pasukant už kampo ji dar kartą kilstelėjo ranką ir pamojo.

Skausmą strėnose ji pajuto plaudama pusryčių indus. Prieš imdamasi kloti lovas truputį pailsėjo, bet maudulys nesiliovė. Apypiečiu papilvę jau raižė tokie diegliai, kad į juos nebuvo galima nekreipti dėmesio. Jai dingtelėjo mintis paskambinti jam, bet nusprendė palaukti. Mat tokių skausmų pasitaiko net kelios savaitės iki tikrųjų sąrėmių. Pagal apskaičiavimą kūdikis turėjo gimti tik po keturiolikos dienų. Tai galėjo būti netikras pavojus. Jis dirbo įtemptą, atsakingą darbą, ir ji nenorėjo jam trukdyti, nebent tikrai reikėtų.

Tuoj po ketvirtos nubėgo vandenys ir prasidėjo tikri sąrėmiai. Ji paskambino akušeriui. Šis gimdyvę patikino, kad skubėti nėra ko, pirmasis gimdymas dažniausiai trunka net kelias valandas, bet patarė važiuoti į ligoninę.

Dabar ji jau negalėjo atidėlioti ir nusprendė pranešti jam, kas vyksta. Paskambino į darbą, bet jai buvo pasakyta, kad dabar jo nėra. Na, nieko tokio. Šiaip ar taip, prieš išvažiuojant į ligoninę jai dar reikėjo kai ką sutvarkyti.

Ji nusiprausė po dušu, nusiskuto kojas ir išsitrinko galvą, – juk nežinia, kada vėl galės praustis. Į lagaminėlį jau buvo sudėti naktiniai marškiniai, naujas chalatas, šlepetės ir abiejų lyčių naujagimiams tinkami drabužėliai, kad būtų kuo aprengti kūdikį, kai reiks parsivežti namo. Ji dar įsidėjo tualeto reikmenis ir daiktus, kurie jai buvo reikalingi iki paskutinės akimirkos, tada lagaminėlį uždarė, užsegė ir pastatė prie laukujų durų.

Sąrėmiai darėsi vis stipresni ir kartojosi vis dažniau. Ji vėl paskambino jam į darbą.

– Jo vis dar nėra, – išgirdo atsakymą. – Bet galiu pamėginti surasti. Ar labai skubu?

Ar skubu? Tiesą sakant, ne. Juk moterys gimdo vaikus visur ir visokiomis sąlygomis. Suprantama, ji ir pati nuvažiuos į ligoninę. Be to, grįžti namo ir paskui vežti ją į ligoninę būtų didžiulis lankstas.

Ji būtinai norėjo su juo pasikalbėti. Išgirdusi jo balsą būtų įgavusi stiprybės. Bet turėjo tenkintis palikusi žinutę, kad kuo greičiau važiuotų į ligoninę.

Ji suprato, kad nėra prasmės paikioti – važiuoti į ligoninę savo automobiliu, bet, kaip tyčia, negalėjo padėti nei draugai, nei giminaičiai. Tad ji paskambino pagalbos telefonu 911.

– Man prasidėjo sąrėmiai, reikia, kad kas nors nuvežtų į ligoninę.

Po kelių minučių atvyko greitosios pagalbos mašina. Ją apžiūrėjo gydytojas.

– Nepastovus kraujo spaudimas, – nuimdamas jai nuo žasto varžtį konstatavo jis. – Ar seniai prasidėjo sąrėmiai?

– Prieš kelias valandas.

Skausmai darėsi sunkiai pakenčiami. Kvėpavimo ir dėmesio sutelkimo pratimai, kurių išmoko kartu su juo lankytuose būsimų gimdyvių kursuose, dabar, kai pamėgino viena, laukiamo rezultato nedavė. Ji stengėsi, bet skausmų jie nesumažino.

– Ar ilgai dar? – paklausė gaudydama orą.

– Jau neilgai. Laikykitės. Jums puikiai sekasi.

Bet jis apsiriko. Ji tai suprato, kai po apžiūros susirūpinęs ginekologas suraukė antakius.

– Kūdikis sėdmeninės pirmeigos pozicijoje.

– Dieve mano, – verksmingai aiktelėjo ji.

– Tik nesijaudinkite. Tokių dalykų pasitaiko. Pamėginsime vaisių apsukti. Jei nepavyks, darysime cezario pjūvį.

– Paskambinau jūsų duotu numeriu, – matydama, kad gimdyvę ima baimė, įsiterpė slaugė-akušerė. – Jis jau važiuoja.

– Ačiū Dievui, – atsiduso Amanda ir šiek tiek aprimo. Jis netrukus bus čia. – Ačiū Dievui.

– Jis jūsų instruktorius?

– Jis man viskas kartu.

Akušerė suspaudė jai ranką ir ėmė kalbėti stengdamasi nukreipti dėmesį nuo dar vienos nepakeliamo skausmo bangos, o gydytojas pamėgino apsukti kūdikį. Prietaisais buvo nuolat tikrinamas vaisiaus širdies darbas. Slaugė vis dažniau matavo gimdyvės kraujospūdį.

Pagaliau gydytojas paliepė:

– Paruoškite ją cezario pjūviui.

Paskui kelios minutės susiliejo į šviesos, garsų ir skubos kaleidoskopą. Ji buvo skubiai nuvežta į gimdymo palatą.

Kur ji? Gailiu, tyliu balsu ji ėmė šauktis vyro, tada sukando dantis stengdamasi kaip nors ištverti skausmą, pervėrusį pilvą tarsi peilio dūris.

Ir kaip tik tada ji nugirdo dviejų akušerių pokalbį.

– Lūpe baisi avarija.

– Ir dar kokia. Važiuodama į ligoninę kaip tik prasilenkiau su greitąja. Baisus vaizdas. Keli žmonės žuvo, daug galvos traumų. Dabar ten net kelios brigados laukia, kada galės pasikalbėti su atvykusiais artimiausiais aukų giminaičiais ir paprašyti sutikimo paimti transplantacijai dar tinkamus organus ir audinius.

Amanda pajuto adatos dūrį į plaštaką. Pilvą slaugės ištepė kažkokiu vėsiu skysčiu. Kojas uždangstė steriliomis melsvomis paklodėmis.

Avarija Lūpe?

Jis į ligoninę turėjo važiuoti kaip tik pro ten.

Jis turbūt skubėjo, kad suspėtų pas ją dar prieš gimstant kūdikiui.

Važiavo per greitai.

Rizikavo, nors įprastomis aplinkybėmis nebūtų.

– Ne! – veriamai sudejavo ji.

– Susiimkite. Dar kelios minutės, ir laikysite rankose kūdikį.

Tai buvo malonus, guodžiantis balsas. Bet – ne *jo*. Ne tas, kurį ji taip troško išgirsti.

Ir staiga nudiegė suvokimas, kad jo balso daugiau niekada neišgirs. Tą akimirką, kai pašoko kraujospūdis, ji suprato, kad niekada daugiau jo nepamatys.

Rytą, kai akys priplūdo ašarų, ją buvo persmelkusi bloga nuojauta: šis jųdviejų atsisveikinimo bučinys paskutinis. Jau tada ji neaiškiai pajuto, kad daugiau niekada prie jo neprisilies.

Štai kodėl taip nenorėjo išleisti jo į darbą. Ji prisiminė, kaip įdėmiai jis į ją žiūrėjo, tarsi norėdamas įsiminti kiekvieną veido bruožą. Ar jis irgi jautė, kad jiedu atsisveikina amžiams?

– Ne, – kūkčiojo ji, – ne. – Bet jųdviejų likimas jau buvo nulemtas ir ji suprato, kad tai, kas įvyko, aišku ir neatšaukiama. – Aš tave myliu. Aš tave myliu.

Kimaus jos verksmo aidas sklido atsimušęs į plytelėmis išklijuotas gimdymo palatos sienas. Bet jis tų aimanų negirdėjo. Jis išėjo.

Visiems laikams.

Ketvirtas skyrius

1990 metų spalio 10-oji

– Tas Cikas – sumautas kalės vaikas. – Pytis iškrapštė iš panagės tepaluotą purvo gurvolį ir nusivalė į džinsus peilio geležtę. – Ne tik šlykštus, dar ir piktas. Tavim dėtas, aš jam ją grąžinčiau. Tada gyventum daug ramiau, Sparki.

– Na, tu – tai ne aš. – Sparkis sausai kostelėjo ir išspjovė gumulėlį skreplių prie gerokai nudėvėto juodo draugo bato. – Iš manęs Ciklopas negaus nieko, o jeigu vėl ims jos ieškoti, prisišauks bėdą.

– Nepamiršk, Kismetė anksčiau buvo jo. Daug anksčiau, negu horizonte pasirodei tu. Ir jis šito taip lengvai nepamirš.

– Jis elgėsi su ja baisiai.

Pytis tik filosofiškai gūžtelėjo pečiais.

– Jeigu jis bent pirštu ją palies... jeigu man bent pasirodys, kad jis ketina kišti prie jos nagus... prikalsiu prie kelmo jo kiaušinius.

– Visai pakvaišai, drauguži! – šūktelėjo Pytis. – Jis geras šiknius, aišku kaip dieną, bet, žinai... sugyvenamas. Po velnių, dėl tos mergos neverta mirti. – Ir jis, atkišęs peilį smaigaliu į Sparkį, pakratė tarsi grūmotų pirštu. – Saugokis. Cikas pripratęs, kad viskas būtų, kaip jis nori. Taip ir vadu tapo.

Sparkis nusikeikė pro sukąstus dantis.

– Šūdas jis, o ne vadas. Sumautas mušeika.

– Panašiai.

– Žinai ką? O aš jo nebijau. Nešoksiu pagal jo dūdą, ir ji daugiau nešoks.

Ir jis metė žvilgsnį į būrelį merginų, kurios aplūžusiame pakelės užkandinės prieangyje leido per rankas cigaretę su marihuana. Smuklė buvo įsikūrusi prieškalnėje į šiaurę nuo miesto, prie kelio, kuriuo dabar, netoliese nutiesus autostradą iš kitos valstijos, beveik niekas nevažinėjo.

Tai buvo nuošali vieta. Anksčiau čia telkdavosi kontrabandininkai, prostitutės, lošikai ir nuo policijos besislapstantys gangsteriai. O dabar ji traukė baikerius, smulkius nusikaltėlius ir panašius visuomenės paribių veikėjus. Kas vakarą čia kildavo bent vienos peštynės, bet ir kruvini ginčai būdavo sprendžiami be policijos.

Tarp prieangyje susibūrusių merginų Kismetė traukė akį kaip pelenuose tviskantis brangakmenis. Jos plaukai buvo tamsūs, tankūs ir garbanoti. Be to, ji turėjo tamsias ugningas akis ir iš koto verčiančią figūrą – ją didžiuodamasi demonstravo mūvėdama prigludusius džinsus. Juosmenį buvo susiveržusi plačiu juodu odos diržu su sidabriškais apkaustais. Šį vakarą ji vilkėjo berankovę trikotažo palaidinukę tokia atvira iškirpte, kad buvo matyti pusmėnulio pavidalo tatuiruotė virš širdies. Jam buvo malonu, kad ant žasto ji užsimovusi varinę apyrankę, kurią prieš kelias savaites parvežė jai iš Meksikos. Ausyse tabalavo keli žiedai ir karuliai.

Ji pajuto jo žvilgsnį ir atrėmė jį įžūliai krestelėdama galvą. Lūpos gundomai prasivėrė. Išgirdusi, ką sako kažkuri iš draugių, ji nusijuokė, bet nė akimirkos neatitraukė nuo jo tamsių akių žvilgsnio.

– Gerai jau, gerai, supratau. Ta katytė tave suvystė, – nusivylęs tarstelėjo Pytis.

Pyčio pastaba Sparkį įžeidė, bet jis praleido ją pro ausis. Nusprendė, kad ginčui su tuo dvasios ubagu neverta eikvoti jėgų. Be to, Sparkis nebuvo tikras, ar pavyktų žodžiais iš-

reikšti tai, ką jaučia Kismetei, – niekada jokiai merginai nieko panašaus nebuvo jautęs.

Apie savo praeitį kalbėti jis nemėgo, neskubėjo pasisakyti ir tikrojo vardo. Sužinoję, kad jis yra baigęs literatūros studijas prestižiniame *Ivy* lygos koledže, baikeriai būtų labai nustebę. Intelektą ir knygines žinias šitie tipeliai niekino. Taigi kuo mažiau jie apie Sparkį žinos, tuo geriau.

Aiškiai buvo matyti, kad ir Kismetė nelinkusi pasakoti, kaip gyveno prieš susidėdama su Ciklopu, – niekada nė žodžiu neužsimindavo apie savo praeitį. O jis ir neklausinėjo.

Tarsi dvi susitikusios giminingos sielos jiedu atpažino vienas kito nerimą ir aistrą keliauti, nors tos kelionės labiau priminė ne ieškojimą, o bėgimą. Abu bėgo nuo kažko, ko nebegalėjo pakęsti.

Galbūt jiedu nesąmoningai ieškojo vienas kito. Galbūt ieškojimas baigėsi. Toks metafizinis scenarijus Sparkiui patiko, jis mintyse juo mėgavosi ir plėtojo toliau.

Kai pamatė Kismetę pirmą kartą, ji nė nemėgino slėpti savo užtinusios pamuštos akies ir praskeltos lūpos.

– Ko čia, po velnių, spoksai? – karingai iškošė pajutusi Sparkio žvilgsnį.

– Svarstau, kas tave taip pagražino.

– O kas tau darbo?

– Pagalvojau, gal norėsi, kad tave užstočiau ir iškratyčiau jam žarnas per gerklę?

Kismetė nužvelgė jį ir niekinamai prunkštelėjo:

– Tu?!

– Aš kietesnis, negu atrodau.

– O aš – sumauta Šebos karalienė. Žinai, ir pati sugebu savimi pasirūpinti.

Bet netrukus pasirodė, kad nesugeba. Po kelių dienų jos veidą ir krūtinę jau puošė naujos mėlynės. Per tą laiką Sparkis sužinojo, kad ji priklauso Ciklopui, taip pravardžiuojamam dėl stiklinės akies.

Negalia anaiptol nesušvelnino brutalaus Ciklopo elgesio. Sveikoji akis atrodė tokia pat šalta ir negyva kaip stiklinė. Kai įbesdavo grėsmingą ir dygų žvilgsnį į kurį nors jo malonę praradusį gaujos narį, sveikoji akis su kaupu kompensuodavo apgailėtiną, netgi kiek žvairą protezą.

Už akių Ciklopą visi vadindavo mišrūnu. Mat, be anglosaksiško, jo gyslomis dar tekėjo ir meksikietiškas ar indėniškas (šito niekas tikrai nežinojo) kraujas. Tikrosios savo kilmės, ko gero, nežinojo net ir pats Cikas. Ir neatrodė, kad jam tai bent kiek rūpi.

Jis buvo juodbruvas, liesas, stiprus kaip suvyta virvė. Mėgstamiausias jo ginklas buvo peilis. Jeigu Sparkiui nebūtų parūpusi Kismetė, jis būtų vengęs su juo susidurti.

Deja, likimas lėmė kitaip. Nuo pat pirmos akimirkos jį ėmė traukti putlokas Kismetės kūnas, laukinės kryklės spalvos akys ir susitaršę plaukai. O pažvelgęs atidžiau jis susižavėjo įžūlaus žvilgsnio ir priešiškos veido išraiškos maskuojamu baikštumu ir pažeidžiamumu. Neįtikėtina – ir Kismetė pajuto jam simpatiją.

Jis nesakė atvirai, ką jaučia, nekvietė jos važiuoti kartu. Ir vis dėlto ji, matyt, pastebėjo slaptą ženklą. Vieną rytą, kai jie skirstėsi poromis ir lipo ant motociklų, ji atsisėdo jam už nugaros ir nuogomis išpuoselėtomis rankomis stipriai apkabino per liemenį.

Pamatę, kad Cikas tingiai eina link Sparkio motociklo, baikeriai nuščiuvo laukdami, kas dabar bus. Jis apsidairė, aišku, ieškodamas jos. Kai pastebėjo sėdinčią Sparkiui už nugaros, sveikoji akis grėsmingai prisimerkė. Pro plonas kietai sučiauptas lūpas išsiveržė urgztelėjimas. Paskui jis paspaudė motociklo paminą ir nušvilpė.

Tą naktį Kismetė liko su Sparkiu. Jis ketino elgtis su ja švelniai, mat pastaruoju metu jai gerokai kliuvo nuo Ciklopo. Keista, ji pati pradėjo meilės žaidimą, puolė jį nagais ir dan-

timis, užgriuvo visu, regis, nepasotinamu seksualiniu alkiu, bet Sparkiui vis dėlto pasisekė jį numalšinti.

Po tos nakties jie tapo įsimylėjėliais; kiti gaujos nariai juos laikė pora. Bet tie, kurie su šia baikerių grupe važinėjo ilgiau nei jis, tie, kurie gerai pažino Ciklopą ir ne kartą buvo matę, kaip jis keršija už tikrus arba tik įsivaizduojamus įžeidimus, baiminosi, kad vado pyktis vis stiprėja ir vieną dieną kantrybė gali trūkti.

Iki šiol dar niekam nebuvo pavykę pasisavinti to, kas priklauso Cikui, ir išnešti sveiko kailio.

Pyčio perspėjimų nė nereikėjo. Sparkis ir pats buvo budrus ir nepasitikėjo Ciku, kurio abejingumas dėl Kismetės greičiausiai tebuvo poza, bandymas išsaugoti reputaciją kitų gaujos narių akyse. Atsainus Ciko elgesys atrodė įtartinas, todėl Sparkis nuolat buvo pasiruošęs atremti netikėtą puolimą.

Štai kodėl jam net plaukai ant galvos pasišiaušė, kai vieną dieną Cikas klupinėdamas išėjo pro baro duris į prieangį. Viena ranka pasirėmęs į durų staktą, kad neprarastų pusiausvyros, kita pakėlė prie lūpų butelį vodkos ir užsivertė. Netgi iš tolo žvelgdamas pro vis tirštėjančias sutemas Sparkis pastebėjo, kad sveikoji to gyvulio akis nukrypusi tiesiai į Kismetę.

Cikas netvirtais žingsniais priėjo prie jos ir ištiesė ranką norėdamas paglostyti kaklą. Mergina jo ranką atstūmė. Tada jis prikišęs galvą kažką pasakė Kismetei. Ji atsikirto nešvankiais žodžiais, ir tai prajuokino kitas merginas.

Bet Ciko juokas neėmė. Jis numetė šalin vodkos butelį ir iš odinės makšties prie šono išsitraukė peilį. Merginos spruko šalin. Bet Kismetė nesitraukė nė per žingsnį, netgi tada, kai jis šaipydamasis pamojavo peilio smaigaliu jai prie pat veido. Ji nė nekrustelėjo, bent jau tol, kol jis staiga dūrė peiliu lyg taikydamasis į ją. Jis nusikvatojo pamatęs, kaip Kismetė instinktyviai šoka atgal.

Nepaisydamas pašnibžomis tariamų Pyčio ir kitų aplink stoviniuojančių baikerių įspėjimų, Sparkis puolė į užeigos prieangį. Cikas pajuto, kad jis artinasi, atsigręžė, pritūpė ir pasiruošė pulti. Paskui ėmė mėtyti peilį iš vienos rankos į kitą ir erzinti priešininką.

– Nagi, ateik ir pasiimk.

Sparkis mitriai išsisuko nuo kelių pavojingų mostelėjimų peiliu. Fiziškai Cikas buvo stipresnis. Pasitikėdamas tuo, kad yra blaivus, be to, savo vikrumu ir sumanumu, Sparkis susikaupęs ėmė rengtis kontratakai.

Pagaliau nutaikęs momentą spyrė Cikui į riešą. Batas stipriai kaukštelėjo į kaulą. Cikas sustugo iš skausmo, išmuštas peilis nuskriejo oru. Tada gerai nusitaikęs Sparkis kumščiu žiebė Cikui į smakrą, ir šis nuvirto aukštielninkas. Atsitrenkęs į sieną net žnektelėjo, o paskui palengva susmuko ant prieangio grindų ir liko ten gėdingai drybsoti kaip skuduras.

Sparkis pakėlė kiemo dulkėse gulintį Ciko peilį ir iš visų jėgų šveitė tolyn. Visi su baiminga nuostaba žiūrėjo, kaip versdamasis kūlio peilis skrieja oru, kaip neoninėje užeigos iškabos šviesoje blyksteli aštri geležtė ir galų gale ginklas prasmenga į tankiai sužėlusius krūmus.

Dar negalėdamas atgauti kvapo Sparkis be žodžių oriai ištiesė ranką Kismetei. Ji nė nesudvejojusi į ją įsikibo. Jiedu kartu nuėjo į šalį ir užlipo ant jo motociklo. Jis net neatsigręžė. O ji atsisuko. Cikas svirduliuodamas ir grėsmingai purtydamas galvą ėjo artyn. Prieš motociklui pajudant ir pradingstant tirštėjančiose sutemose ji įžūliai atkišo jam didįjį pirštą.

Vėjas švilpė jiems ausyse, susikalbėti nebuvo įmanoma, todėl jiedu bendravo kitaip. Ji šlaunimis tvirtai suspaudė jo klubus, krūtimis braukė per nugarą, o rankomis geidulingai glostė tarpkojį. Jos dantys susmigo į raumeningą jo petį. Iš malonumo, skausmo ir viltingo laukimo jis net suaimanavo.

Dabar ji priklausė jam. Neabejotinai. Jeigu ji būtų dar ką nors jautusi nugalėtam Ciklopui, būtų likusi su gauja. Bet ne, ji jo laimikis. Laimėjęs dvikovą su Ciklopu, Sparkis įgijo teisę į Kismetę. Kai tik jiedu nutols nuo Ciko dar per kelias mylias...

– Velnias... Jis mus vejasi, Sparki.

Akimirksnį prieš jai prabylant jis pastebėjo, kad už nugaros tamsą skrodžia priekinis žibintas, tvieskiantis tarsi vienintelė pabaisos akis, – koks tikslus, bet keliantis nerimą palyginimas, pagalvojo jis.

Cikas lėkdamas beprotišku greičiu po truputį juos vijosi, ir Sparkio veidrodėlyje tvieskiantis priekinis žibintas nenumaldomai didėjo. Nors važiavo pavojingai greitai ir pjovė staigius posūkius, Sparkis dar padidino greitį, kad išlaikytų saugų atstumą.

Žinodamas, kad degtinė ir įsiūtis Cikui visai apsuko galvą, jis nutarė leistis į mirtinai pavojingas lenktynes, įveikti pilną staigių posūkių kelio ruožą ir nusigauti iki miesto, kur tikėjosi suklaidinti persekiotoją ir pasprukti. Bet suvaldyti šitaip skriejantį motociklą buvo didžiulis iššūkis.

Riktelėjęs Kismetei, kad stipriai įsikibtų, Sparkis išlėkė į staigų posūkį palinkęs pavojingai smailiu kampu, beveik paguldęs motociklą ant šono. Kai atsitiesė, jis pažvelgė į veidrodėlį ir pamatė, kad posūkis nepriverté Ciklopo pristabdyti.

– Greičiau! – sušuko Kismetė. – Jis mus vejasi. Jeigu sučiups, nužudys.

Jis užgulė greičio pedalą, motociklas ėmė lėkti dar greičiau. Pro šalį bėgantis kraštovaizdis susiliejo. Apie priešpriešinį eismą jis nedrįso net pagalvoti. Kol kas nepasitaikė nė vienos mašinos, bet...

– Atsargiai!

Cikas beveik susilygino su jais. Sparkis staigiai suktelėjo vairą ir Cikui prieš nosį įlėkė į priešpriešinio eismo juostą stengdamasis išlaikyti pranašumą. Jeigu leis Cikui važiuoti greta arba priekyje, jiedu, galima sakyti, mirę.

Dabar posūkiai nebuvo tokie staigūs, bet kelias vis dar vingiavo aplenkdamas kalvas. Važiuoti liko nedaug. Kai tik pasieks miestą, jie atsikratys šito sumauto maniako.

Pralėkęs dar vieną posūkį Sparkis mintyse apmetė strategiją. Kelias pasikeitė, tarsi jie būtų meste įmesti į visai kitą peizažą. Kalvos staiga dingo. Kelias per atvirą lauką šovė kaip styga tiesiai į miesto centrą. Jeigu likimas būtų buvęs palankus, tai galėjo būti geras ženklas.

Bet staiga Kismetė klyktelėjo. Sparkis nusikeikė. Jiedu skriejo tiesiai į sankryžą. Jiems priešais važiavo gyvulius gabenantis vilkikas. Jiedu lėkė per greitai, kad galėtų pasukti į šalį. Visai ant išmetamojo vamzdžio lipo Cikas. Gyvulių vilkikas judėjo per lėtai, kad spėtų pervažiuoti sankryžą anksčiau, nei ją pasieks motociklai.

Galvoti nebuvo kada.

Po pusvalandžio skaisčiaveidis gydytojas ordinatorius koridoriumi nuskubėjo į greitosios pagalbos skyriaus laukiamąjį, kuriame būrelis egzotiškos išorės baikerių laukė žinių apie draugų sveikatos būklę. Pamatę, kiek daug kraujo dėmių ant gydytojo chalato, net ir patys tvirčiausi išbalo kaip drobė.

Giliai atsidusęs gydytojas tarė:

– Labai gaila. Padarėme, ką galėjome. Dabar mums reikia pasikalbėti su artimiausiais žuvusiųjų giminaičiais dėl organų donorystės. Ir kuo greičiau.

Penktas skyrius

1991 metų gegužė

– Sveikutis, Pirsai. Tai visuomeninis pastatas. Ir nusipelno šiokios tokios pagarbos. Tuoj pat nukelk savo prakeiktą koją nuo sienos.

Tas balsas net mirusį būtų prikėlęs. Žinoma, jis patraukė ir Alekso Pirso dėmesį. Kai pamatė žengiančią artyn šerifo padėjėją, sulysusiame jo veide tvykstelėjo šypsena. Jis paklusniai čiūžtelėjo kaubojiško aulinio padu per sieną žemyn.

– Sveika, Linda.

– Ir tai viskas? „Sveika, Linda"? Ar tik tiek mudu vienas kitam reiškėme? – Ji įsirėmė į klubus, pervėrė jį rūsčiu žvilgsniu, bet paskui staiga liovėsi vaidinti griežtuolę ir draugiškai niuktelėjo jam į petį. – Na, tai kaip sekasi, gražuoli?

– Nesiskundžiu. O kaip tavo reikalai?

– Kaip visada. – Suraukusi antakius ji mostelėjo galva į sausakimšą prisiekusiųjų salę, kur susirinkę šimtai būsimųjų prisiekusiųjų kaip įmanydami stengėsi išsisukti nuo pilietinės pareigos. – Čia niekas nesikeičia, gal tik žmonių veidai. Vis tie patys nevykę pasiteisinimai, tas pats žmonių niurzgimas, dejavimas ir skundimasis, kad buvo pakviesti atlikti prisiekusiojo pareigos. – Jos žvilgsnis vėl smigo į jį. – Kur buvai dingęs? Girdėjau, išvažiavai iš Hjustono.

Iki praėjusių metų Liepos 4-osios jis dažnai ateidavo į Hariso apygardos teismo rūmus liudyti teisiant nusikaltėlius, kuriuos sulaikant pats dalyvavo.

– Paštą vis dar gaunu tuo pačiu adresu, – atsainiai mestelėjo jis. – O šiaip daug keliauju. Neseniai buvau Meksikoje truputį pažvejoti.

– Ar ką pagavai?

– Nėra kuo pasigirti.

– Tikiuosi, ne triperį.

Jis kreivai šyptelėjo.

– Šiais laikais triperis – ne blogiausias laimikis.

– Tikra tiesa, – augalota šerifo pavaduotoja liūdnai palingavo burgundiško vyno spalvos plaukų šalmą. – Vakar laikraštyje perskaičiau, kad mano dezodorantas didina ozono skyles. Nuo tamponų galiu gauti toksinį šoką. Visa, ką suvalgau, arba užkemša man arterijas, arba sukelia storosios žarnos vėžį. O dabar dar ir pasidulkinti negalima.

Nė kiek neįsižeidęs dėl tokios tiesmukos kalbos, Aleksas nusijuokė. Jiedu buvo pažįstami dar nuo tų laikų, kai jis buvo Hjustono policijos naujokas ir važinėdamas budėtojų automobiliu akylai stebėdavo, kas darosi gatvėse. O Linda buvo tarsi vaikščiojantys teismo rūmai, ją pažino visi. Iš jos galėdavai išgirsti naujausius gandus, tarp policininkų sklindantį patį naujausią ir nešvankiausią anekdotą. Tačiau demonstratyvus stačiokiškumas buvo tik priedanga; po ja slėpėsi švelnioji asmenybės pusė, kurią ji atskleisdavo tik išrinktiesiems. Tarp jų buvo ir Aleksas.

Ji įbedė į jį klausiamą žvilgsnį.

– Tai kaip tau *iš tikrųjų* sekasi, mielasis?

– Puikiai. Tikrai puikiai.

– Pasiilgsti darbo?

– Nė velnio.

– Aišku, politikos ir panašių nesąmonių nepasiilgsti. Bet ar tau netrūksta veiksmo?

– Dabar kulkų saugosi mano veikėjai.

– Veikėjai?

– Aha, – kiek sutrikęs tarė jis. – Šiek tiek rašinėju.

– Tikrai? – Alekso žodžiai jai, atrodo, padarė įspūdį. – Ketini knygoje atskleisti visuomenei nematomą didmiesčio policijos departamento gyvenimo pusę?

– Tiesą sakant, tai pramanytos istorijos. Bet rašau remdamasis patirtimi.

– Ar jau sulaukei sėkmės?

– Nori paklausti, ar išleidau knygą? – Jis papurtė galvą. – Manęs dar laukia ilgas kelias. Jeigu apskritai...

– Tau pavyks.

– Nežinau. Mano profesinė reputacija ne pati geriausia.

– Aš tavimi tikiu. – Paskui ji paklausė: – Ar su kuo nors susitikinėji?

– Nori paklausti, ar susitikinėju su moterimi?

– Na, nebent būtum pakeitęs orientaciją, – dalykiškai tarė ji. – Aišku, klausiu apie moterį.

– Ne, nei orientaciją pakeičiau, nei su kuo nors susitikinėju. Draugės neturiu.

Linda nužvelgė jį kritiškai.

– Verčiau turėtum. Būtų ne pro šalį padaryti reviziją tavo spintoje. Moteriška ranka praverstų.

– Kuo blogi mano drabužiai? – Jis nužvelgė savo drabužius ir nerado jokio trūkumo.

– Visų pirma, marškiniai nėra matę lygintuvo.

– Bet švarūs. Džinsai irgi.

– Man atrodo, kad išėjęs iš policijos aptingai ir apsileidai.

– Taip jau būna, kai esi pats sau ponas. Rengiuosi, kaip man patogu, o jeigu kurį rytą nenoriu skustis, tai ir nesiskutu.

– Tu sudžiūvęs kaip kaliausė, – nenusileido ji.

– Aš tiesiog lieknas.

Linda skeptiškai kilstelėjo antakius.

– Gerai jau, gerai. Meksikoje susigavau kažkokią tenykštę infekciją. Vėmiau taip, kad, rodos, žarnos per gerklę išlįs. Dar nespėjau atgauti svorio.

Iš niūraus šerifo padėjėjos žvilgsnio buvo matyti, kad ji netiki šia pasaka.

– Klausyk, man viskas gerai, – vėl ėmė aiškintis jis. – Tiesiog kartais pamirštu pavalgyti. Vakare temstant sėdu rašyti, o kai prisimenu, kad nevalgiau vakarienės, žiūrėk, jau ir rytas. Rinktis miegą, o ne valgį – tai mano naujoji profesinė rizika.

– Kaip ir alkoholizmas. Ir apie tai girdėjau.

Aleksas greitai nusisuko ir irzliai atšovė:

– Aš susitvarkau.

– O aš girdėjau visai ką kita. Gal reikėtų truputį pristabdyti?

– Taip, mama.

– Klausyk, šikniau, manau, kad esu tavo draugė. Tu, tiesą sakant, nelabai turi draugų. – Linda kalbėjo suirzusi ir kartu susirūpinusi. – Aukseli, girdėjau, tau kartais aptemsta sąmonė.

Prakeiktas teismo žiniatinklis. Nors jis šioje sistemoje nebedirba, vis dar plinta pikantiški gandai.

– Pastaruoju metu nieko panašaus nėra buvę, – pamelavo jis.

– Apie meilės romaną su *Johnny Walker* užsiminiau tik todėl, kad man dėl tavęs neramu.

– Tu vienintelė dėl manęs nerimauji, – atsakė jis, bet pagavęs savo balse savigailos gaidelę kiek užleido gynybines pozicijas ir sušvelnino toną. – Ačiū už rūpestį, Linda. Žinau, po visos tos mane užgriuvusios bjaurasties truputį išskydau, bet dabar jau atsitiesiau. Tikrai. Jei išgirsi ką nors kalbant priešingai, tiesiog užčiaupk jam snukį.

Šerifo padėjėja įtariai jį nužvelgė, bet nutarė pakeisti temą.

– Kas gi šiandien tave čia atvijo?

– Tiesiog ieškau idėjos knygai. Iš Rejeso teismo tikriausiai būtų galima šį tą išpešti.

Linda prisimerkusi įtariai pažvelgė į Aleksą.

– O kodėl iš daugybės bylų pasirinkai būtent Rejeso?

Šios įdomios bylos svarstymą teisme Aleksas atidžiai sekė jau keli mėnesiai.

– Tai puiki medžiaga kvapą gniaužiančiam romanui, – paaiškino jis. – Neleistinas seksualinis ryšys. Religinė potekstė. Meilužiai, užklupti lovoje įtūžusio sutuoktinio. Nusikaltimo įrankis – beisbolo lazda, juk tai kur kas dramatiškiau negu kulka šeštadienio vakaro veiksmo filme. Krauju ir smegenimis aptaškyti tapetai. Kūnas pakeliui į lavoninę.

– Kūnas buvo ne visai miręs.

– Smegenys negyvos, – paprieštaravo jis.

– Tai medicinos, o ne teisės sritis, – priminė Linda.

– Rejeso advokatas tvirtina, kad aukos jo klientas nenužudė, mat širdis dar plakė ir netgi buvo išimta persodinti.

– Išimta persodinti, – pašaipiai pakartojo Linda. – Tą leksikoną palik gydytojams. Tai jie visada kalba taip, tarsi tai būtų ne žmogaus širdis, o koks sumautas vatos gumulas. – Aleksas pritariamai linktelėjo. – Kad ir kaip būtų, šitoje byloje krūva teisinių problemų. Jeigu imant širdį lavonas dar nebuvo lavonas, tai ar tikrai Rejesas kaltas dėl žmogžudystės?

– Laimė, nei aš, nei tu į šį klausimą atsakyti neprivalome, – tarė Aleksas. – Nuspręs prisiekusieji.

– O jei būtum vienas iš prisiekusiųjų, kaip spręstum?

– Nežinau, dar negirdėjau visų liudytojų parodymų. Bet ketinu pasiklausyti. Ar žinai, kurioje salėje vyks posėdis?

– Aišku, žinau, – plačiai nusišypsojo ji parodydama net kelis auksinius dantis. – O kas man už tai?

Teismo salės numerį Aleksui būtų pasakęs bet kuris rūmų tarnautojas, bet jis sutiko žaisti Lindos pradėtą žaidimą.

– Gal po darbo išmestume po kelis bokalus alaus?

Ji šyptelėjo.

– Hm, o aš pamaniau – gal pavakarieniausime pas mane. O paskui... Kas žino, kas bus paskui...

– O kas?

– Kepsnys su bulvytėm ir seksas. Nors nebūtinai tokia tvarka. Aleksai, mano berniuk, geresnio pasiūlymo šiandien negausi.

Jis nusijuokė neketindamas Lindos kvietimo imti už gryną pinigą ir žinodamas, kad ji to nė nesitiki.

– Atleisk, Linda. Šį vakarą negaliu. Turiu kitų planų.

– Aš ne grožio karalienė, bet išvaizda apgaulinga. Vyrų anatomiją išmanau puikiai. Galiu pamaloninti tave taip, kad verksi iš dėkingumo. Prisiekiu. Nė nežinai, ką prarandi.

– Neabejoju, kad tai tiesa, – rimtai atsakė jis. – Tu velniškai seksuali ir patraukli moteris, Linda. Visuomet taip maniau.

Ji nusišypsojo plačiau.

– Tai visiška nesąmonė, bet tu visada buvai dantų užkalbėjimo meistras. Kartais tau netgi pavykdavo mane įtikinti. Todėl, mano nuomone, būsi geras rašytojas. Turi talentą įtikinti.

Paskui Linda bakstelėjo alkūne Aleksui į ranką ir žaismingai tarė:

– Eikš, gražuoliuk. Palydėsiu tave į teismo salę. Netrukus prasidės prisiekusiųjų atranka. Tik neįkyrėk man, gerai? Jeigu prisiplempsi arba imsi siautėti ir būsi išspirtas lauk, aš tavęs nepažįstu.

– Pažadu elgtis kaip pridera, – pasakė jis ir sau ties širdimi pirštais brūkštelėjo X.

Šerifo padėjėja prunkštelėjo.

– Kaip ir sakiau, grynas melas.

Polo Rejeso žmogžudystės byla patraukė visuomenės dėmesį ir sukėlė susidomėjimą. Kad rastų vietą atsisėsti, Aleksui tekdavo į teismo salę ateiti vis anksčiau. Didžiąją dalį sėdimų vietų užimdavo Rejeso šeimos nariai ir draugai.

Prokuroras daugiausia rėmėsi parodymais policininkų, pirmiausia atvykusių į įvykio vietą, kuri buvo apibūdinta iš-

samiai, negailint sukrečiančių detalių. Kai prisiekusiesiems buvo parodytos 8×10 formato nuotraukos, juos net šiurpas nukrėtė.

Advokatas atsivedė visą būrį kaltinamojo bendradarbių ir draugų, tarp kurių buvo ir kunigas. Šie paliudijo, kad Rejesas yra gero būdo žmogus. Girdi, tik mylimos žmonos neištikimybė galėjo pastūmėti jį žengti tokį žiaurų žingsnį.

Prisiekusieji išklausė ir greitosios pagalbos medikų, kuriuos į įvykio vietą iškvietė pats Rejesas, liudijimų. Jie patvirtino, kad atvykę dar juto aukos pulsą. Greitosios pagalbos priimamojo gydytojas konstatavo, kad smegenys nefunkcionuoja, bet specialiąja aparatūra palaikė širdies ir plaučių veiklą, kol bus gautas sutikimas paimti minėtus organus ir kai kuriuos kūno audinius. Operaciją atlikęs chirurgas pripažino išėmęs dar plakančią širdį.

Šie žodžiai salėje sukėlė audringą reakciją. Teisėjas ėmė belsti savo plaktuku. Apygardos prokuroro padėdėjas mėgino išlikti abejingas, bet jam nepavyko. Alekso nuomone, tam vyrukui turėjo būti pareikšti kaltinimai ne dėl žmogžudystės, o dėl netyčinio nužudymo. Mat apie žmogžudystę galima kalbėti tik tada, kai ji planuota iš anksto, o šito teismui įrodyti nepavyko. Rejeso bylai labiausiai kenkė tai, kad likęs gyvas liudytojas neatvyko duoti parodymų.

Nepaisydamas visų šių nesėkmių, apygardos prokuroras pasakė puikią baigiamąją kalbą ir paragino prisiekusiuosius pripažinti Rejesą esant kaltą. Girdi, nesvarbu, ar auka mirė tuoj pat ar ne, Polas Rejesas vis tiek yra atsakingas už kito žmogaus mirtį ir todėl turi būti nubaustas.

Advokatas ilgai nekalbėjo, tik dar kartą priminė prisiekusiesiems, kad tuo metu, kai auka mirė, Polas Rejesas jau sėdėjo kalėjime.

Po tris dienas trukusios liudytojų apklausos byla pagaliau buvo perduota prisiekusiesiems. Praėjus keturioms valan-

doms ir aštuoniolikai minučių buvo paskelbta, kad prisiekusieji apsisprendė, ir Aleksas vienas pirmųjų grįžo į teismo salę.

Jis mėgino nuspėti vorele į teismo salę įeinančių prisiekusiųjų nusiteikimą, bet veidai atrodė tarsi suakmenėję, iš jų išraiškos nebuvo įmanoma nuspėti, koks bus sprendimas.

Kaltinamajam buvo įsakyta atsistoti, teismo salė nuščiuvo.

Nekaltas.

Rejesui net kojas pakirto, bet pargriūti neleido džiūgaujantis advokatas. Giminės ir draugai būriu plūstelėjo apkabinti. Teisėjas padėkojo prisiekusiesiems ir juos paleido.

Žurnalistai labai norėjo nors trumpo interviu, bet Rejeso advokatas nekreipdamas į juos dėmesio tarp suolų nulydėjo klientą prie išėjimo. Priėjęs prie tos vietos, kur sėdėjo Aleksas, Rejesas, matyt, pajuto jo žvilgsnį.

Staiga stabtelėjo, pasuko galvą, ir trumputę akimirką jųdviejų žvilgsniai susitiko.

Šeštas skyrius

1991 metų gegužė

Valgyti. Miegoti. Kvėpuoti. Dabar šios gyvybinės funkcijos buvo atliekamos mechaniškai. O kam sukti galvą? Gyvenimas jau neturėjo jokios prasmės.

Paguodos rasti nepavyko, – nepadėjo nei religija, nei meditacija, nei darbas, nei daug fizinių jėgų reikalaujantys pratimai, nei pykčio priepuoliai. Jau buvo išmėginta viskas, kas galėjo palengvinti neslopstantį netekties skausmą. Bet nepavyko.

Ramybė buvo neįmanomas dalykas. Kiekvienas atodūsis persmelktas kančios. Pasaulis susitraukė iki mažučio nevilties rato. Pro neapsakomos širdgėlos luobą neprasiskverbdavo beveik jokie dirgikliai. Žmogui, netekusiam artimųjų ir panirusiam į tokį sielvartą, pasaulis atrodė pilkas, begarsis, beskonis. Skausmas buvo toks stiprus, kad net paralyžiavo.

Ši pernelyg ankstyva mirtis buvo neteisinga ir siutino.

Kodėl jiems taip nutiko? Juk nebuvo pasaulyje kitų dviejų žmonių, taip karštai mylinčių vienas kitą. Jų meilė buvo nuostabi, tyra ir turėjo trukti daugybę metų, o paskui ir po mirties. Jiedu apie tai kalbėjosi ir prisiekė vienas kitam amžiną meilę.

Bet dabar amžina jų meilė neįmanoma, nes slėptuvę, kurioje ji buvo saugoma, kažkas išplėšė ir atidavė kitam žmogui.

Šiurpus pomirtinis vandalizmas. Iš pradžių atima gyvybę, paskui išplėšia pačią egzistencijos esmę – buveinę, kurioje gyveno mylima siela.

Dabar ši numylėta širdis plaka svetimo žmogaus krūtinėje.

Nediduko kambarėlio erdvėje pasigirdo pro sukąstus dantis išsiveržusi dejonė.

– Daugiau negaliu šito kęsti. Nė dienos. Negaliu.

Nors mylimo žmogaus palaikai ilsisi po žeme kapinių plotelyje, širdis gyvena toliau. Ji gyvena toliau. Ši mintis nuolat persekiojo, neleido nusiraminti, kibiais gniaužtais spaudė gerklę, pančiojo ir nesileido vejama šalin.

Chirurgo brūkštelėjimas skalpeliu tikslus ir lemtingas. Kad ir kaip skaudu buvo tai pripažinti, kas padaryta – jau nesugrąžinama. Širdis gyveno toliau, o siela buvo nepelnytai pasmerkta amžinam netobulumui. Siela amžinai veltui ieškos savo namų, o vis dar plakanti širdis tyčiosis iš mirties šventumo. Nebent...

Išeitis *yra*!

Rauda staiga liovėsi.

Kvėpavimas pasidarė greitesnis ir trūkčiojantis iš susijaudinimo.

Gedintysis įsiklausė į sukilusias ir dabar viena kitą vejančias, šėlstančias, jaudinančias mintis.

Kilęs sumanymas ėmė gyventi savo gyvenimą, įgavo pavidalą, ėmė dalytis ir plėstis tarsi ką tik apvaisintas kiaušinėlis. Kartą užgimęs, dabar jis dūko smegenyse, kurios ne vieną mėnesį vegetavo stingdomos kančios.

Būdas atsikratyti šios nepakeliamos kančios vis dėlto yra. Tiesa, tik vienas. Iš tos vienos vienintelės ląstelės staiga išsirutuliojo aiškus ir visiškai išbaigtas sprendimas. Jis buvo išsakytas žodžiais, pašnabždėtais taip pat stropiai ir pagarbiai, kaip juos šnabždėtų mokinys, kuriam patikėta dieviškoji misija.

– Taip. Žinoma, žinoma. Aš rasiu tą pačią brangiausią iš visų širdžių. O kai rasiu, su didžiule meile ir užuojauta sustabdysiu ją, kad mūsų sielos susijungtų ir mudu rastume ramybę.

Septintas skyrius

1991 metų spalio 10-oji

Keitė Delani pleveno per pokylio salę tarsi ryškiaspalvė plaštakė, sustodama šnektelėti su viena svečių grupele ir tuoj pat nuskriedama prie kitos. Visus, su kuriais ji kalbėjosi, pakerėjo jos gyvybingumas ir pakili nuotaika.

– Ji nuostabi.

Daktaras Dynas Spaiseris, stovintis nuošaliau ir su pasididžiavimu stebintis Keitę, atsigręžė į komplimentą pasakiusį vyrą. Dynas lydėdavo Keitę į nesuskaičiuojamą daugybę visuomeninių renginių ir buvo pažįstamas su dauguma jos bendradarbių. Tačiau šį aukštą, iš kitų išsiskiriantį džentelmeną matė pirmą kartą.

– Taip, ji tikrai nuostabi, – jis pamėgino užmegzti pokalbį.

– Aš Bilas Vebsteris. – Dynas irgi prisistatė, ir vyrai paspaudė vienas kitam ranką. – Ar tik ne jūs ponios Delani kardiologas?

– Buvau, – prisipažino Dynas, patenkintas, kad buvo atpažintas iš pavardės, – kol tarp mūsų dar nebuvo užsimezgę artimesni santykiai.

Vebsteris, nutaisęs supratingą veido išraišką, šyptelėjo ir vėl nukreipė žvilgsnį į Keitę.

– Ji žavinga jauna moteris.

Dynas svarstė, kas tas Vebsteris ir kodėl pakviestas į televizijos suorganizuotas oficialias iškilmes pirmosioms Keitės širdies transplantacijos metinėms pažymėti.

Čia buvo susirinkę televizijos kanalo filialų direktoriai, rėmėjai, naujienų agentūrų atstovai, naujų talentų medžiotojai, aktoriai ir kiti žmonės, kuriems dėl vienų ar kitų priežasčių rūpėjo serialo „Klystkeliai" sėkmė.

Nesitverdamas smalsumu, kas tas Vebsteris, Dynas paklausė:

– Iš kur jūs žinote mano pavardę?

– Nesikuklinkite, juk esate įžymybė, daktare Spaiseri. Beveik toks pat garsus kaip jūsų draugė.

– Ak, tie visažiniai žurnalai, – tarstelėjo Dynas vien norėdamas pasirodyti kuklus. Jam patiko visuomenės pripažinimas, kurio sulaukė tapęs Keitės Delani „žymiuoju palydovu", kaip neseniai jį pavadino vienas Holivudo gandų skyrelio žurnalistas.

– Bulvarinė spauda negali paneigti, kad esate žinomas kardiologas, – tarė jam Vebsteris.

– Ačiū. – Dynas patylėjo. – Visiems savo pacientams labai norėčiau tokios pat geros prognozės kaip Keitės. Jos išgijimas buvo nepaprastas įvykis.

– Jūs stebitės?

– Nė kiek. Aš to tikėjausi. Ji ne tik išskirtinė pacientė, bet ir išskirtinė asmenybė. Po kelių pirmųjų, pačių sunkiausių, reabilitacijos savaičių, – pasakojo Dynas, – ji tvirtai nutarė, kad sulauks žilos senatvės. Taip ir bus. Didžiausias Keitės privalumas – optimizmas. Ji visų mūsų ligoninės gydytojų ir pacientų, dalyvaujančių organų transplantacijos programoje, pasididžiavimas.

– Kaip suprantu, dabar ji aistringa organų donorystės propaguotoja, tiesa?

– Ji kartais kalba renginiuose, skirtuose donorų sąmoningumui skatinti, ir dažnai aplanko ligonius, laukiančius organų persodinimo. Kai jie nuleidžia rankas, ji padrąsina juos ir ragina neprarasti vilties. Keitė jiems – tarsi angelas. – Dynas tyliai nusijuokė ir švelniai šyptelėjo. – Bet jie Keitės nepa-

žįsta taip gerai kaip aš. Ji, kaip ir visos raudonplaukės, yra ugningo būdo.

– Vis dėlto aiškiai esate jos gerbėjas.

– Netgi labai atsidavęs gerbėjas. Tiesą sakant, mes ketiname susituokti.

Bet iš tiesų buvo kiek kitaip. Tai *jis* planavo vesti Keitę. O ji vis išsisukinėdavo. Jau daug kartų Dynas siūlė jai persikelti į jo namus Beverli Hilse, bet ji tebegyveno Malibu, savo namelyje prie jūros, ir tvirtino, esą vandenynas ją gydo ir yra be galo svarbus jos dvasinei ir fizinei sveikatai. „Vien žiūrėdama į jį pasisemiu jėgų." Be to, ji vis kartodavo, kad laisvė – pati svarbiausia jos geros savijautos sąlyga.

Nepriklausomybės siekis buvo šioks toks pasiteisinimas, kodėl ji nenori tuoktis. Dynas nė neketino Keitės, vos tapusios jo žmona, pristatyti virtuvėje prie viryklės. Tiesą sakant, jis netgi *norėjo*, kad ji tęstų karjerą. Ko jau ko, o namų šeimininkės jam nereikėjo.

Jiedu su niekuo daugiau nesusitikinėjo, tik vienas su kitu. Nė vieno iš jų nepersekiojo buvusių santykių šmėklos. Kai Keitė visiškai pasveiko, jis su malonumu konstatavo, kad jiedu ir seksualiai vienas kitam puikiai tinka. Abu buvo finansiškai nepriklausomi, tad problemos, kai vienas kuris uždirba gerokai mažiau, irgi nebuvo. Jis nesuprato, kodėl ji vis atmeta jo pasiūlymus susituokti.

Iki šiol Dynas kantriai taikstėsi su Keitės norais, bet dabar, kai jau buvo visuotinai pripažįstama, kad širdies persodinimo operacija puikiai pavyko, o „Klystkelių" seriale jos žvaigždė sužibo kaip niekad ryškiai, jis ketino labiau ją paspausti ir galų gale vesti.

Tvirtai pasiryžo nepasiduoti tol, kol Keitė Delani bus jo.

– Na, tada jau būtų galima jus pasveikinti, – tarė Vebsteris keldamas taurę šampano.

Dynas atsakė Bilui Vebsteriui šypsena, vyrai susidaužė taurėmis.

* * *

Klausydamasi, kaip poetiškai reklamos skyriaus vadovas kalba apie nepaprastą jos drąsą, – girdi, jis dar niekada nėra *prisilietęs* prie žmogaus, kuriam persodinta širdis, – Keitė per petį vis žvilgčiojo į Dyną ir į kitą vyrą, su kuriuo jis šnekučiavosi jau kelias minutes. To žmogaus Keitė nepažino. Jai pasidarė smalsu.

– Nuoširdžiai dėkoju už atvirukus, kurių man prisiuntėte, kol sveikau. – Ji kuo taktiškiau ištraukė reklamos skyriaus vadovo spaudžiamą ranką. – Dabar atsiprašysiu. Kaip tik pastebėjau draugą, su kuriuo jau senokai matėmės...

Lengvai kaip įgudusi diplomatė ji ėmė skintis kelią per minią. Keli žmonės pamėgino sustabdyti Keitę ir įtraukti į pokalbį, bet ji stabtelėdavo tik apsikeisti keliomis mandagiomis frazėmis ir padėkoti už sveikinimus ir komplimentus.

Kadangi prieš transplantaciją Keitė ilgą laiką atrodė prastai, dabar jautė turinti teisę didžiuotis, kad šį vakarą atrodo tiesiog fantastiškai. Jos plaukai atgavo įprastą žvilgesį, nors nuo steroidų, kuriuos privalėjo gerti tuoj po operacijos, buvo truputį patamsėję, įgavę sodresnį, bet tokį pat puikų raudoną atspalvį. Šio vakaro iškilmėms Keitė susuko juos į kuodą norėdama sudaryti atsainumo įspūdį.

Jos akys, paprastai spaudoje vadinamos „žydromis tarsi lazerio spindulys“, buvo paryškintos tinkamo makiažo. Oda dar niekada taip nespindėjo ir neatrodė tokia sveika. Keitė stengėsi ją visiems parodyti – apsivilko prigludusią juodą, blizgučiais nusagstytą trumpą berankovę suknelę atvira nugara.

Apykaklė, žinoma, buvo aukšta, susegama ant sprando. Keitė nenorėjo, kad būtų matyti „užtrauktukas“ – nuo raktikaulių iki apatinių šonkaulių einantis randas. Rinkdavosi tokius drabužius, kurie paslėptų šį trūkumą. Dynas primygtinai kartojo, kad rando beveik nematyti, kad jis kasdien vis labiau nyksta, bet Keitei jis vis dar atrodė labai ryškus.

Ji suprato, kad randas tėra menkutė kaina, kurią teko sumokėti už naują širdį. Taip, ji drovėjosi savo rando, šis kompleksas lydėjo nuo pat vaikystės, kai neapgalvotos ar sąmoningai žiaurios klasės draugų pastabos dažnai užgaudavo. Tuomet visuotinio smalsumo objektu ji buvo tapusi dėl ligos, dabar – dėl to, kad jai buvo persodinta širdis. Keitė nenorėjo nei žmonių gailesčio, nei susižavėjimo, todėl randą stropiai slėpdavo.

Nors šį vakarą jautėsi tiesiog nuostabiai, gera sveikata jai niekada nebuvo savaime suprantamas dalykas. Ligos prisiminimas tebebuvo gyvas. Ji jautėsi dėkinga, kad gyvena ir gali dirbti. Nors Keitė vėl ėmė vaidinti Lorą Medison ir vaidmens kūrimas reikalavo nemenkų fizinių pastangų, sveikata nė kiek nepablogėjo. Praėjus lygiai metams po širdies persodinimo operacijos ji jautėsi kaip niekad gerai.

Šypsodamasi ji priėjo prie Dyno ir įsikibo jam į parankę.

– Kodėl du patys patraukliausi vyrai šioje salėje tenkinasi vienas kito draugija ir atima malonumą iš visų kitų svečių?

Dynas nusišypsojo jai ir tarė:

– Ačiū.

– Ir aš dėkoju, – pridūrė kitas vyras. – Man ypač malonu išgirsti komplimentą iš puotos karalienės.

Keitė juokaudama tūptelėjo, tada šypsodamasi ištiesė ranką.

– Aš Keitė Delani.

– Bilas Vebsteris.

– Iš kur?

– Iš San Antonijaus, Teksaso valstija.

– Ak, San Antonijaus televizija! Jūs – *tas* Vebsteris. – Atsigręžusi į Dyną ji teatrališkai sušnabždėjo: – Tikras žiniasklaidos banginis. Televizijos kanalo savininkas ir direktorius. Kitaip sakant, skubėkite įsiteikti.

Vebsteris santūrai nusijuokė.

Jo vardas buvo žinomas ir gerbiamas visame žiniasklaidos pasaulyje. Jis atrodė įpusėjęs šeštą dešimtį. Ties smilkiniais

patrauklios žilos sruogelės, o saulėje įdegusiam jo veidui branda, rodos, visai tinka. Keitė iš karto pajuto simpatiją.

– Bet jūs nesate tikras teksasietis, ar ne? – paklausė ji. – Na, arba puikiai mokate paslėpti akcentą.

– O jūs turite jautrią klausą.

– Ir puikias kojas, – koketiškai mirktelėjusi pridūrė Keitė.

– Visiškai pritariu, – įsiterpė Dynas.

Vebsteris vėl nusijuokė ir paaiškino:

– Tiesą sakant, aš kilęs iš Vidurio Vakarų. Bet Teksase gyvenu jau penkiolika metų. Pripratau ir jaučiuosi kaip namie.

– Ačiū, kad radote laiko atsitraukti nuo darbų ir atvykti į šias iškilmes, – nuoširdžiai padėkojo ji.

– Tokio renginio praleisti negalėjau. – Jis linktelėjo į Dyno pusę ir pridūrė: – Mudu su daktaru Spaiseriu kaip tik kalbėjomės apie nuostabų jūsų pasveikimą.

– Už viską reikia dėkoti jam, – pasakė Keitė žvelgdama į Dyną ir šypsodamasi. – Jis ir visi kiti Organų transplantacijos skyriuje dirbantys gydytojai ir seselės padarė didžiulį darbą. O aš tebuvau žaisliukas jų rankose.

Dynas apglėbė liekną jos liemenį ir didžiuodamasis tarė:

– Keitė buvo ideali pacientė. Iš pradžių ją konsultavau aš, o paskui, kai mudviejų santykiai pasidarė tokie artimi, kad būtų galėję trukdyti, šį darbą tęsė daktaras Šoldenas. Ir, kaip matote, viskas baigėsi gerai.

Keitė demonstratyviai atsiduso.

– Taip, viskas gerai, kol geriu tuos prakeiktus steroidus. Aišku, praradau savo ūsiukus ir burunduko skruostus, bet visko turėti neįmanoma.

Nemalonus steroidų pašalinis poveikis išnyko, kai Keitei buvo sumažinta dozė. Ji vėl priaugo tiek pat svarų, kiek buvo netekusi, ir dabar svėrė kiek prieš operaciją, taigi svoris buvo idealus.

Net ir prieš „užtrauktukui“ tampant neatskiriama kūno dalimi Keitė nebuvo linkusi pilnėti ir lieknai figūrai išlaikyti

jai nereikėjo jokių pastangų. Ji ir vaikystėje buvo ištįsusi ir prakauli. Kitaip nei dauguma mergaičių, sulaukusi paauglystės ji nė kiek neatsigriebė: taip trokštamos gundančios kūno formos taip ir neatsirado. Didžiausi Keitės privalumai buvo kampuotas liesas veidas ir raudona plaukų spalva. Šiuos savo bruožus ji išmoko paryškinti. Filmavimo kameroms jie tiko.

– Esu senas jūsų gerbėjas, panele Delani, – tarė Bilas Vebsteris.

– Prašyčiau vadinti mane Keite. O ištikimi gerbėjai – mano mėgstamiausia publikos dalis.

– Kasdien priešpiet žiūriu „Klystkelius", nebent tuo metu būtų suplanuotas svarbus dalykinis susitikimas.

– Malonu girdėti.

– Manau, kad nepaprastą šio serialo sėkmę lėmė jūsų asmenybė ir Loros Medison personažas.

– Ačiū, bet jūs perdedate. Serialas „Klystkeliai" buvo populiarus ir anksčiau, dar prieš pasirodant Loros Medison personažui. Be to, kol nesifilmavau, šis filmas televizijos laidų reitinguose nė kiek nesmuktelėjo. Tad sėkmė yra visos mūsų kūrybinės grupės – ir scenaristų, ir aktorių, ir techninio personalo – nuopelnas.

Vebsteris žvilgtelėjo į Dyną ir paklausė:

– Ar ji visada tokia kukli?

– Deja. Netgi, sakyčiau, per daug.

– Ką gi, jums labai pasisekė.

– Ei, vaikinai, – įsiterpė Keitė, – manau, reikia jus perspėti, kad aš turiu vieną silpnybę: man labai nepatinka, kai žmonės apie mane kalba taip, tarsi manęs šalia nebūtų, nors stoviu čia pat.

– Atleiskite, – atsiprašė Vebsteris. – Aš tik norėjau pratęsti mudviejų pokalbį, kuris jums priėjus nutrūko. Kaip tik pasveikinau daktarą Spaiserį su būsimomis vestuvėmis.

Keitės šypsena išblėso. Iš pykčio į galvą siūbtelėjo kraujas. Jau ne pirmą kartą Dynas meluoja apie sužadėtuves. Jis jau

kelis kartus siūlė Keitei susituokti, bet savigarba jam neleido rimtai priimti neigiamo jos atsakymo.

Iš pradžių vis stiprėjanti draugystė ėmė trukdyti jam objektyviai kaip kardiologui spręsti apie jos būklę. Visą laiką, kol sirgo ir sveiko po operacijos, Keitė kliovėsi šia draugyste. Per praėjusius metus santykiai pasidarė dar artimesni ir brandesni. Dynas jai buvo *labai* svarbus žmogus, bet jis neteisingai suprato, *kokia* meile Keitė jį myli.

– Ačiū, Bilai, bet mudu su Dynu vestuvių datos dar nepasirinkome.

Nors Keitė kaip įmanydama stengėsi neparodyti, kad šis Dyno poelgis ją suerzino, vis dėlto Vebsteris tą susierzinimą, matyt, pajuto. Droviai krenkštelėjęs jis tarė:

– Ką gi, dar daugybė žmonių laukia jūsų dėmesio, Keite, tad leiskite palinkėti gero vakaro ir atsisveikinti.

Ji padavė ranką.

– Man buvo malonu su jumis susipažinti. Tikiuosi, dar susitiksime.

Vebsteris ją paspaudė.

– Tuo galite net neabejoti.

Ir Keitė patikėjo.

Aštuntas skyrius

1991 metų spalio 10-oji

Tuoj po vidurnakčio jie nusprendė, kad vaizdo žaidimų bus gana.

Ilgokai pratūnojus tirštoje prieblandoje aplink galeriją, kai vieno žmogaus veido bruožų beveik neįmanoma atskirti nuo kito, dabar, išėjus į fluorescencinėmis lempomis apšviestą tuščią parduotuvių kvartalą, šviesa atrodė nenatūraliai stipri ir ryški. Jiedu pajuokavo, kad akims reikia laiko prie jos priprasti.

Šiame pasaže įsikūrusios parduotuvės ir kavinės jau seniai nedirbo. Jųdviejų balsai aidėjo skliautuotame atrijuje, bet kalbėtis čia buvo daug lengviau, mat nereikėjo stengtis perrėkti žaidimų galerijoje nuolat skambančių elektroninių garsų kakofonijos.

– Ar tu tikras, kad viskas bus gerai?

Džeris Vardas žvilgtelėjo į naująjį bičiulį ir nusišypsojo įžūlia savimi pasitikinčio vaikino šypsena, būdinga laimingam ir visko pertekusiam šešiolikmečiui.

– Maniškiai dabar jau kietai miega. Jie nelaukia manęs grįžtant.

– Na, net nežinau... Gali pasirodyti keista, kad nei iš šio, nei iš to ėmei ir pakvietei mane į savo namus. Juk mes ką tik susipažinome.

– O kaip kitaip galėtume vienas kitą geriau pažinti? – Džeris suprato, kad kol galutinai įtikins savo naująjį bičiulį, dar

reiks truputį pasistengti. – Klausyk, juk tave ką tik išgrūdo lauk ir tau reikia darbo, teisingai? O mano tėvas verslininkas. Jis nuolat samdo naujų žmonių. Gal ir tau suras kokį darbelį. O šiąnakt tau tiesiog reikia kur nors pernakvoti. Permiegosi pas mane ir sutaupysi kelis žalius. Mes turime svečių kambarį. O jeigu nerviniesi dėl to, ką sužinoję apie tavo nakvynę pasakys mano tėvas ar mama, tai galiu anksti rytą tyliai išvesti tave iš namų, su jais susipažinsi vėliau. Jiems nė nereikia žinoti, kad pas mus nakvojai. Todėl atsipūsk. – Jis nusijuokė ir plačiai išskėtęs rankas paklausė: – Gerai? Jau nusiraminai?

Džerio draugiškumas, matyt, paveikė naująjį pažįstamą, nes šis irgi nedrąsiai šyptelėjo ir tarė:

– Jau nusiraminau.

– Puiku. Oho! Tik pažiūrėk į tuos daikčiukus! – Džeris tekinom pasileido prie sporto prekių parduotuvės. Jos vitrinoje buvo pridėta vienaeilių riedučių ir apsaugos įrangos. – Ar matai tą porą, su žaliais ratukais? Čia tai bent! Tokius norėčiau gauti Kalėdoms. Ir dar šalmą. Žodžiu, visą reikalingą inventorių.

– O aš niekada nesu bandęs važinėti riedučiais. Man tai atrodo pavojinga.

– Mano mama sako lygiai tą patį, bet iki Kalėdų, manau, dar apsigalvos. Ji tokia laiminga, kad pagaliau galiu normaliai gyventi, kad tikrai nusileis. – Prieš nueidamas Džeris dar kartą pavydžiai nužvelgė vitriną.

– Kaip suprasti „galiu normaliai gyventi“?

– Ką? Ak, nesvarbu.

– Atsiprašau. Nenorėjau kišti nosies į svetimus reikalus.

Taip sakydamas Džeris nenorėjo nieko įžeisti. Jis tiek daug metų buvo silpnas ir ligotas, kad dabar labai džiaugėsi pasveikęs ir labai nemėgo, kad kas nors primintų buvusią negalią.

– Na, supranti, vaikystėje labai sirgau. Buvau sunkus ligonis. Nuo tada, kai man sukako penkeri, iki praėjusių metų.

Tiesą sakant, rytoj bus lygiai metai, kai esu sveikas. Mama tai ketina atšvęsti ir rengia didžiulį vakarėlį.

– O ką čia švęsti? Na, tik norėjau paklausti...

Jiedu priėjo prie durų. Budintis apsaugininkas kietai miegojo sudribęs ant kėdės. Džeris atsigręžė į naująjį draugą ir jo veidu nuslinko abejonė.

– Jeigu pasakysiu, ar pažadi, kad nepalaikysi manęs keistuoliu?

– Aišku, ne.

– Matai, kai pasakai tiesą, kai kurie žmonės sureaguoja labai liguistai. – Džeris giliai atsiduso ir išpyškino: – Man persodinta širdis.

Iš pradžių naujasis pažįstamas nepatikėjo, tik ironiškai nusijuokė šiurkščiu balsu ir tarstelėjo:

– Aha. Aišku.

– Prisiekiu. Nedaug trūko, kad būčiau miręs. Man tinkama širdis buvo gauta paskutinę akimirką.

– Tu rimtai? Neskiedi? Jėzau Kristau...

Dabar nusijuokė Džeris.

– Aha. Mano tėvai tvirtai įsitikinę, kad Jis tikrai susijęs su šiuo reikalu. Nagi, eime. – Jis stumtelėjo duris, atidarė ir vos atsidūręs lauke pajuto šalto drėgno vėjo šuorą. – Ai, velnias. Ir vėl lyja. Kiekvieną kartą, kai taip stipriai lyja, upė prie namų ištvinsta. Kur tavo mašina?

– Ten.

– Mano irgi anoje pusėje. Nori, kad eičiau kartu?

– Ne. Tik stabtelėk priešais *Sears*. Nuo ten seksiu tau iš paskos.

Džeris iškėlė nykštį, užsitraukė ant galvos neperpučiamą striukę ir nubėgo per pliaupiantį lietų. Nematė, kaip jo draugas atsisukęs pažvelgė į miegantį apsaugininką.

Po sėkmingos operacijos Vardai nupirko Džeriui naujutėlaitį kompaktišką pikapą. Jis išdidžiai išvairavo automobilį į gatvę, sustojo prie *Sears* prekybos centro, porą kartų pasi-

gnalizavo ir netrukus užpakalinio vaizdo veidrodėlyje pamatė, kaip už jo stabteli kitas automobilis.

Vinguriuodamas puikiai pažįstamomis gatvėmis, nuo Memfio priemiesčių vedančiomis į kaimo vietoves, jis dainavo kartu su įjungtu radiju ir būgnydamas pirštais pridėjo dar kelis žemus tonus. Važiavo vidutiniu greičiu, kad iš paskos sekantis automobilis per daug neatsiliktų. Vairuotojas, nepažįstantis kelio į šią miškais apaugusią neriją, sutemus nesunkiai galėjo paklysti.

Priartėjęs prie siauro tiltuko, Džeris dar labiau sumažino greitį. Kaip ir tikėjosi, upės vanduo buvo gerokai pakilęs, o tėkmė srauni. Pervažiavus beveik pusę tilto jo pikapą kažkas taranavo iš užpakalio.

– Kas čia per...

Nuo smūgio Džeris kniostelėjo į priekį, bet jį sulaikė saugos diržas. Po akimirkos atatrankos jėga tėškė vaikiną atgal ir jis pajuto tokį skausmą, tarsi kas iki raudonumo įkaitintu smaigu būtų perdūręs sprandą.

Jis riktelėjo iš skausmo ir instinktyviai griebėsi už sprando. Bet vos paleido vairą, iš paskos važiuojantis automobilis dar kartą stipriai dunkstelėjo į užpakalinį buferį. Triokštelėjęs medis sutrupėjo, ir pikapas lengvai nuvertė netvirtus tilto turėklus. Pikapas akimirksnį skriejo oru, paskui jo priekinės grotelės pūkštelėjo tamsoje į sūkuriuojančius upės vandenis. Po kelių sekundžių srauni vandens srovė jau plakėsi į priekinį stiklą.

Kimiai rėkdamas Džeris ėmė graibytis saugos diržo mygtuko. Mechanizmas caktelėjo, jis išsilaisvino. Tamsoje užčiuopė durelių rankeną ir karštligiškai ėmė traukyti, kai staiga prisiminė, kad varikliui dirbant durys automatiškai užsirakina. Prakeikimas.

Jis pajuto, kad vanduo jau pakilęs virš kelių. Iškėlė kojas ir ėmė spardyti priekinį stiklą, spardė iš visų jėgų, tol, kol stiklas įskilo. Bet galų gale jį išdaužė ne jo, o vandens jėga.

Galonai upės vandens plūstelėjo į vidų ir tuoj pat užtvindė pikapo saloną.

Nors ir supratęs, kad gyvenimas baigtas, Džeris sulaikė kvėpavimą. Mirtis, kurios per visus vaikystės metus jam tiek daug kartų buvo pavykę per stebuklą išvengti, šį kartą jį pričiupo.

Jis jau keliavo susitikti su Jėzumi. Tiksliau sakant, pas Jėzų jį pasiuntė *visiškai nepažįstamas žmogus*.

Paskutinė Džerio Vardo sąmonę perskrodusi mintis buvo pykčio ir bežadės nuostabos persmelktas klausimas.

Už ką?

Devintas skyrius

1992 metų vasara

– Tu pyksti. – Dyno žodžiai tikrai nebuvo klausimas.

Keitė vis žiūrėjo pro jo „Jaguaro“ langą.

– Iš ko sprendi?

– Jau dvidešimt minučių nepratarei nė žodžio.

– O kam, jeigu kalbi už mane. Tu ir vėl, galima sakyti, siuntinėji kvietimus į vestuves.

– Keite, aš tik per vakarienę šnekučiavausi su šalia sėdinčia moterimi.

– O ji vėliau moterų tualete prirėmė mane prie sienos ir ėmė maldauti, kad atskleisčiau bent kelias būsimų vestuvių smulkmenas. – Keitė atsigręžė į jį. – Matyt, įtikinai, kad tos vestuvės – tikras dalykas. Bet juokingiausia, kad mudu *neketiname* tuoktis.

– Ne, ketiname.

Keitė būtų prieštaravusi, bet jis įsuko „Jaguarą“ į aikštelę priešais namą. Jo ūkvedė tuoj pat atskubėjo jų sutikti ir atidarė paradines duris. Keitė nusišypsojo jai, pasisveikino ir žengė į vestibiulį skliautinėmis lubomis. Supratusi, kad tarnai laukė jos grįžtant, pasijuto nejaukiai. O Dynui samdomi pagalbininkai namuose buvo savaime suprantamas dalykas.

Keitė jau gailėjosi, kad sutiko pernakvoti jo namuose. Tai todėl, kad vakaras, rodos, turėjo užsitęsti ir grįžti į Malibu būtų buvę tiesiog per vėlu, juo labiau kad anksti rytą filmavimas televizijos studijoje.

Keitė nusprendė, kad jeigu bręstantis ginčas toliau rutuliosis taip, kaip ji baiminosi, ir įsiplieks kaip reikiant, ji paskambins į *Bel-Air* ir paprašys atsiųsti taksi. Ir nuėjo į jo kabinetą, mėgstamiausią iš visų kambarių, nes jame buvo jaukiausia.

– Ar norėtum ko nors išgerti? – paklausė jis sekdamas paskui.

– Ačiū, ne.

– O gal ko užkąstum? Pastebėjau, kad vakarienės beveik nevalgei. Buvai pernelyg įsitraukusi į pokalbį su Bilu Vebsteriu.

Šią pastabą ji nuleido negirdomis. Po pirmojo susitikimo jos ir televizijos kanalo direktoriaus iš Teksaso keliai kelis kartus buvo susikirtę įvairiuose televizininkų renginiuose. Dynas neteisingai suprato, kodėl Keitę domina tas vyras.

– Ne, ačiū. Aš nealkana.

– Galiu liepti Selestai ką nors pagaminti.

– Nereikia jai trukdyti.

– Už tą trukdymą jai gerai mokama. Ko norėtum?

– Nieko! – Ji iš karto ėmė gailėtis prabilusi tokiu irzliu balsu ir atsidususi pasistengė nusiraminti. – Nereikia manęs slaugyti, Dynai. Jeigu būčiau alkana, paprašyčiau ko nors užkąsti.

Jis išėjo iš kabineto pasakyti ūkvedei, kad šiandien ji jau laisva. Grįžęs rado Keitę nugara į duris, stovinčią prie lango ir įbedusią žvilgsnį į nepriekaištingai sutvarkytą darželį. Ji girdėjo Dyno žingsnius, bet neatsisuko.

Jis švelniai uždėjo rankas jai ant pečių.

– Atleisk. Nepagalvojau, kad dėl tokios paprastos pastabos kils audra. Kodėl mums tiesiog nesusituokus ir nepamiršus šito vis pasikartojančio konflikto?

– Vargu ar tai pati geriausia priežastis susituokti.

– Keite... – Jis tvirčiau suspaudė Keitės pečius ir apgręžė ją, kad matytų veidą. – Noriu vesti tave visai ne dėl to.

Nesvarbu, apie ką jiedu šnekėdavosi, – apie orą, mėgstamiausią ledų užpilą ar valstybės skolą, – galų gale vis tiek grįždavo prie to paties. Ji užsimerkė ir stipriai suspaudė akių vokus.

– Nenoriu vėl grįžti prie tos temos, Dynai.

– Aš buvau kantrus, Keite.

– Taip.

– Mūsų vestuvės neturi tapti žiniasklaidos grobiu. Galime nuskristi į Meksiką arba Las Vegasą ir sutvarkyti šį reikalą nė vienam reporteriui dar nieko nespėjus suuosti.

– Aš visai ne dėl to...

– Tai dėl ko? – jis ėmė spausti Keitę. – Tik nepradėk vėl sekti pasakų, kad nenori atsisakyti namo Malibu arba bijai aukoti savo laisvę. Tai jau pasenę pasiteisinimai. Jeigu vėl ketini mane atstumti, teks sugalvoti rimtesnių argumentų.

– Po operacijos tepraėjo pusantrų metų, – tyliai ištarė ji.

– Na ir kas?

– Kam sunkinti sau gyvenimą: žmonai, kartu ir tau, gali tekti gerokąa dalį gyvenimo praleisti kardiologinio skyriaus palatoje.

– Audinių atmetimo reakcijos nebuvo, – atrėmė jis ir iškėlęs smilių pakartojo: – Nebuvo, Keite.

– Bet niekas negali garantuoti, kad ir nebus. Kai kurie pacientai su persodinta širdimi gyvena ne vienerius metus, o tada – še tau! Nežinia kodėl organizmas širdį atmeta.

– O kai kurie miršta visai ne dėl širdies. Tikimybė, kad tave nutrenks žaibas, viena iš milijono.

– Aš kalbu rimtai.

– Ir aš. – Jis sušvelnino toną. – Daugybė žmonių, kuriems persodinta širdis, išgyveno dvidešimt ar dar daugiau metų nepajutę nė menkiausių atmetimo reakcijos požymių. O juk tiems pacientams širdys buvo persodintos dar tais laikais, kai ši procedūra tebuvo eksperimentinė. Per tą laiką medicinos įranga ir operacijų metodai labai patobulėjo. Tu turi visas galimybes gyventi normalų gyvenimą tiek metų, kiek tau skirta gamtos.

– Ir kiekvieną mielą to normalaus gyvenimo dieną tu tikrinsi pagrindinius mano organizmo būklės rodiklius, ar ne?

Šie žodžiai jį, atrodo, suglumino.

– Prieš tapdama drauge ir mylimąja, aš buvau tavo pacientė, Dynai. Ir man atrodo, kad tu į mane visada taip ir žiūrėsi.

– Netiesa, – ryžtingai paneigė jis.

Bet Keitė geriau žinojo, kaip yra iš tiesų. Jis sukinėjosi aplink ir stengėsi ją globoti, šitaip nuolat primindamas, kokia silpna ji kadaise buvo. Dynas ja vis dar labai rūpinosi. Netgi kai jiedu mylėdavosi, jis elgdavosi taip, tarsi ji galėtų sulūžti. Dėl to erzinančio ir nervus gadinančio santūrumo Keitė jautėsi ne mylima, o apgaudinėjama, ir tai slopino aistrą.

Kadangi nenorėjo užgauti jo savimeilės, Keitė susierzinimą iškęsdavo be žodžių, bet slapčia troško, kad su ja būtų elgiamasi kaip su moterimi, o ne kaip su paciente, kuriai persodinta širdis. Tačiau abejojo, ar gyvenant su Dynu šiam norui lemta išsipildyti.

Kita vertus, ji suprato, kad perdėtas jo rūpinimasis tėra simptomas; tikroji problema – kad ji Dyno nemylėjo. Na, bent jau nebuvo meilės, dėl kurios reikėtų kurti vedybų planus. Jeigu ji būtų Dyną įsimylėjusi, gyvenimas būtų buvęs kur kas paprastesnis. Kartais ji netgi karštligiškai trokšdavo jį įsimylėti.

Keitė labai stengdavosi neužgauti Dyno jausmų, bet jautė, kad šį vakarą galima kalbėti ir atviriau.

– Aš nenoriu už tavęs tekėti, Dynai. Tu man rūpi. Labai labai. Jeigu ne tu, nebūčiau pasveikusi, – tarė ji ir švelniai šypsodamasi pridūrė: – Bet nesijaučiu iki ausų tave įsimylėjusi.

– Suprantu. Šito ir nesitikiu. Tokia meilė – tik paaugliams. Tokios romantiškos šėlionės mudviem jau seniai praeitis. Bet mudu – puiki komanda.

– Komanda... – mąsliai pakartojo ji. – Tai manęs irgi nežavi. Niekam *nepriklausau* jau labai seniai, nuo tada, kai sulaukiau aštuonerių, kai... mirė mano tėvai.

– Juo labiau turėtum leisti tavimi pasirūpinti.

– Nenoriu, kad manimi kas rūpintųsi! Noriu būti Keitė. Naujoji Keitė. Sveika ir stipri Keitė. Po operacijos man kie-

kviena gyvenimo diena – atradimų pilna kelionė į naująją save. Aš vis dar mėginu geriau pažinti moterį, kuri, užuot kilusi liftu, gali užlipti laiptais; kuri gali išsitrinkti galvą per tris minutes, nors anksčiau sugaišdavo visą pusvalandį. – Ji prispaudė rankas prie krūtinės toje vietoje, kur stipriai plakė širdis. – Laikas man įgavo kitą prasmę, Dynai. Supratau, koks jis brangus. Pavydžiai saugau ir niekam neaukoju laiko, skirto praleisti pačiai su savimi. Ir kol iki galo nepažinsiu naujosios Keitės Delani, nenoriu jos dalytis su niekuo kitu.

– Suprantu... – dalykiškai tarė Dynas labiau suirzusiu nei sielvarto palaužtu balsu.

Ji nusijuokė.

– Liaukis pykęs. Manęs neapgausi. Jeigu nesusituoksime, tau tai nebus didžiulė kančia. Juk labiausiai tau patinka, kad esu garsenybė. Tau patinka maudytis mano šlovės spinduliuose, lankytis Holivudo filmų premjerose, patinka, kai žmonės mato tave, kartu su televizijos žvaigžde sėdintį *Spago* restorane.

Taip tarusi Keitė atsistojo žvaigždutės poza: viena ranka prie pakaušio, kita įsisprendusi į klubą.

Dynas suglumęs nusijuokė ir jo šypsena buvo lyg parašu patvirtintas prisipažinimas. Bet Keitė spaudė jį toliau.

– Pripažink tai, Dynai. Jeigu dirbčiau pardavėja prekybos centre, ar irgi maldautum, kad už tavęs tekėčiau?

Keitė demaskavo Dyną, tai buvo aišku abiem.

– Keite Delani, tu negailestinga moteris.

– Aš sakau tiesą.

Jeigu Dyno meilė būtų buvusi kitokia, Keitė, nenorėdama sukelti jam širdies skausmo, tuos santykius būtų seniai nutraukusi. O dabar jis pats pripažino, kad myli Keitę tik taip, kaip sugeba.

Dynas apkabino ją ir pabučiavo į kaktą.

– Vis tiek myliu tave, Keite, noriu tave vesti, bet kol kas nusileisiu ir palauksiu. Sutarta?

Šiuo pokalbiu jiedu nieko neišsprendė, bet ji bent jau gavo dar vieną pertraukėlę.

– Sutarta.

– Gerai. – Dynas apkabino ją ir priglaudė prie krūtinės. – Ar jau nori miegoti?

– Prieš miegą dar truputį paplaukiosiu.

– Nori draugijos?

Plaukioti Dynas nelabai mėgo; tiesą sakant, jam dėl to turėjo būti gėda, nes čia buvo nuostabus baseinas, apsuptas sodresnės žalumos nei kur nors tropikuose tyvuliuojantis negilus užutėkis.

– Tu jau lipk į viršų. Aš irgi tuoj ateisiu.

Plačiais laiptais jis užlipo į antrą namo aukštą. Pro terasos duris Keitė išėjo į lauką ir akmeninėmis plokštėmis grįstu taku per išpuoselėtą sodą nužingsniavo prie baseino. Drąsiai atsisagstė suknelę, išsinėrė iš jos, nusimovė kojines, apatines kelnaites ir visiškai nuoga paniro į maloniai vėsų vandenį. Netrukus pajuto palengvėjimą. Gal baseino vanduo nuplaus seną, jau kelis mėnesius jai ramybės neduodantį nepasitenkinimą, – ir ne tik dėl Dyno, bet ir dėl visko, kas dabar vyksta jos gyvenime.

Tris kartus perplaukusi baseiną, Keitė apsivertė ant nugaros pasisupti vandens paviršiuje. Ji vis dar stebėjosi galinti laisvai plaukioti nesibaimindama, kad pritrūks kvapo arba staiga sustos širdis. Prieš pusantrų metų niekaip nebūtų patikėjusi, kad tai įmanoma. Jau buvo susitaikiusi su mirtimi. Ir būtų numirusi, jeigu kažkas kitas nebūtų numiręs anksčiau už ją.

Ši mintis nuolat kirbėdavo Keitės sąmonės paribyje, o dabar taip aiškiai iškilusi labai ją sukrėtė. Ir privertė tuoj pat išlipti iš baseino. Visa drebėdama Keitė pirštų galais nustypseno į persirengimo kabiną ir susisiautė į didelį rankšluostį.

Bet mintis laikė prirėmusi ją prie sienos: kažkieno kito mirtis dovanojo jai naują gyvenimą.

Ir Dynui, ir visai širdies chirurgų komandai ji pasakė nenorinti žinoti, kas jos donoras.

Kartais Keitė pamėgindavo įsivaizduoti šį anonimą kaip konkretų žmogų, turėjusį šeimą, nepaprastai daug paaukojusią, kad ji galėtų gyventi. Kai įsileisdavo į apmąstymus apie tą bevardį asmenį, sunkiai apibūdinamas nepasitenkinimas Keitei imdavo atrodyti tarsi Everestui prilygstanti savanaudiškumo ir savigailos viršūnė. Kažkieno gyvybė staiga nutrūko. O jai buvo dovanotas antrasis gyvenimas.

Keitė išsitiesė ant šezlongo, užmerkė akis ir susikaupusi mintyse ėmė vardyti, kodėl jai gyvenime pasisekė. Ji įveikė didžiulius nelaimingoje vaikystėje iškilusius sunkumus, stengėsi įgyvendinti savo svajonę ir pasiekė, ko norėjo. Dabar buvo pačioje karjeros viršūnėje, dirbo su talentingais, ją mėgstančiais ir ja besižavinčiais žmonėmis. Pinigų turėjo kaip šieno, jai nieko netrūko. Ją dievino ir troško vesti gražus, išsilavinęs ir garsus, prabangiai tarsi pasakų princas gyvenantis kardiologas.

Tad iš kur tas neaiškus nerimas, tas susirūpinimas, kurio ji negali nei paaiškinti, nei išsklaidyti? Taip sunkiai susikurtas gyvenimas atrodo praradęs kryptį ir tikslą. Ji troško kažko, ko dar nebūtų galėjusi nusakyti žodžiais, kažko, kas tebebuvo už jos vaizduotės ir suvokimo ribų.

Ir ko gi dar ji galėtų norėti? Ko dar galėtų prašyti, ką tik gavusi neįkainojamą naujo gyvenimo dovaną?

Staiga Keitė atsisėdo, tarsi sąmonėje tvykstelėjusi įžvalga būtų suteikusi jėgų.

Nepasitikėjimas savimi gali būti gera paskata, savianalizė irgi nieko blogo. Tiesiog iki šiol netinkamai buvo dėliojami tos savianalizės akcentai.

Galbūt jai derėjo klausti savęs ne ko ji galėtų *norėti*, o ką galėtų *duoti*?

Dešimtas skyrius

1992 metų spalio 10-oji

Jos namai visuomet kvepėdavo ką tik ištrauktais iš orkaitės kepiniais. Šįryt tai buvo arbatiniai keksiukai. Aukso spalvos, apibarstyti cukraus milteliais, jie vėso išdėlioti ant vielinio padėklo, šalia kurio ant virtuvės stalo jau buvo padėtas šokoladinis tortas ir du vaisiniai pyragai.

Pro atdarus langus plaikstėsi apačioje gražiai parauktos užuolaidos. Ant šaldytuvo magnetukais buvo prispausti raudono kartono Valentino dienos atvirukai, baltos nedidukės popierinės servetėlės, Padėkos dienos paveikslėliai su kalakutais, aprašinėti smulkiomis spausdintinėmis raidytėmis, ir Kalėdų angelėliai, panašūs į Helovino šikšnosparnius. Visa tai buvo gausaus vaikaičių būrio kūrinėliai.

Išgirdusi kažką beldžiant į užpakalines įstiklintas duris, ji žvilgtelėjo į tą pusę, nusišypsojo ir pamojo ranka kviesdama svečią užeiti.

– Visus kaimynus verčiate varvinti seilę. Vos praveriau savo duris, iš karto užuodžiau jūsų pyragų aromatą.

Karščiu alsuojanti orkaitė buvo gerokai įraudinusi putlius jos skruostus. Kai šypsodavosi, gyvų ir išraiškingų akių kampučiuose susimesdavo raukšlelės.

– Suvalgyk vieną, kol dar šilti, – ji mostelėjo ranka į keksiukus.

– Ne. Juk jie skirti šventei.

– Tik vieną. Man reikia, kad kas paragautų ir įvertintų. Tik sąžiningai. – Moteris paėmė keksiuką ir padavė svečiui.

Suprasdamas, kad atsisakyti nemandagu, šis nenoriai paėmė kepinį.

– Mmm... Koks skanus, burnoje tirpsta. Lygiai toks, kokius kadaise kepdavo mano senelė.

– Niekada man nepasakojai apie savo šeimą. O juk jau trys mėnesiai esame kaimynai. – Taip tarusi ji atsuko svečiui nugarą ir ėmė plauti kriauklėje pamerktus dubenis, kuriuose buvo maišoma tešla, ir menzūrėles.

– Kad nelabai ką yra pasakoti. Tėtis buvo karininkas. Vaikystėje dažnai kraustydavomės, keldavomės gyventi kitur. Dvylika klasių – dvylika mokyklų.

– Vaikui toks gyvenimas nelengvas. – Jos veidu, kuriame paprastai šviesdavo džiugi šypsena, dabar nuslydo užuojautos šešėlis.

– Ne ne, štai jums karaliaus įsakymas! Šiandien liūdnos mintys – draudžiamos! Šiandien iškilmingai skelbiu šventę! Šiandien – *jūsų* diena!

Moteris sukikeno kaip mergaitė, nors jau buvo įpusėjusi šeštą dešimtį.

– Iki pietų dar daug ką turiu nuveikti. Fredas grįš iš darbo anksčiau. Antrą valandą žadėjo būti namie. O apie penktą ims rinktis vaikai su šeimomis.

– Pati viena tikrai nespėsite pasiruošti šventei. Duokite man darbo. Šiandien pasiėmiau laisvą dieną, galėčiau padėti.

– Ak, nereikėjo to daryti! – sušuko ji. – Ar tavo viršininkas nesupyks?

– Supyks tai supyks, nieko nepadarysi. Papasakojau, kaip man pasisekė, kad mano kaimynė – ypatinga moteris, ir pasakiau, – patinka jam tai ar nepatinka, – kad ketinu eiti pas ją padėti ruoštis švęsti dvejų metų gyvenimo su nauja širdimi sukaktį.

Šie žodžiai ją sujaudino. Akyse sužibo ašaros.

– Man taip pasisekė. Kai pagalvoju, kiek nedaug trūko...

– Ei, daugiau apie tai nė žodžio. Prisiminkite karališkąjį įsakymą. Tai nuo ko pradėsime?

Ji nusišluostė akis siuvinėta nosinaite ir vėl įsikišo ją į prijuostės kišenę.

– Na, pirmiausia galėtum sustatyti sulankstomas kėdes, o aš tuo tarpu palaistysiu gėles.

– Parodykite kur.

Jiedu nuėjo į svetainę. Kambarys buvo jaukus ir šviesus. Stiklinės slankiosios durys vedė į vidinį kiemą. Kad gautų daugiau ryto saulės šviesos, ilgalapis inkstpapartis buvo pakabintas ant kablio, įsukto į lubas, tiesiai priešais didelį langą.

– Šitą papartį tikriausiai laisto Fredas, ar ne? Jūs pati niekaip jo nepasiektumėte.

– Ak, jį pasiekti visai nesunku, mielasis, – paaiškino moteris. – Pasistatau kopėčias.

Nuo tos dienos, kai per nelaimingą atsitikimą Memfyje žuvo Džeris Vardas, jau buvo praėję metai. Dvylika mėnesių kruopštaus planavimo. Nors visa tai kėlė nemenką susirūpinimą, palaukti buvo būtina. Nuo kruopštaus metodikos laikymosi priklausė misijos sėkmė. Be aiškaus plano ir drausmės ji būtų virtusi beprotybe.

Per pastaruosius metus lėčiausiai slinko paskutinės valandos po vidurnakčio. Jos atrodė tokios pat ilgos kaip visos ankstesnės kartu sudėtos. Nekantriai laukiant skaičiuota kiekviena sekundė. Bet dabar ilgas laukimas jau beveik baigėsi – dar kelios minutės, ir jis pavirs išsipildymu.

Žiūrėk, mano meile. Darau tai dėl tavęs. Tai įrodymas meilės, kurios nugalėti negali net mirtis.

– Kopėčias? Kaip patogu...

Vienuoliktas skyrius

1993 metų lapkritis

– Aš net nepaskambinau į duris.

– Išgirdau tavo automobilio ūžesį. – Keitė pasitraukė į šalį nebyliai kviesdama Dyną užeiti, paskui apsisuko ir nuvedė jį į savo namo svetainę Malibu.

Ant specialios lentynėlės buvo sustatyti trys *Emmy* apdovanojimai. Ant baltų kaip sniegas kambario sienų kabojo įrėminti žurnalų viršeliai su jos atvaizdu. Svetainėje jautei labai asmenišką atmosferą, ir nors aukštos lubos, siauri langai priminė katedrą, kambarys atrodė šiltas ir jaukus. Tas namas, tipiškas šiuolaikinės architektūros pavyzdys, buvo pastatytas ant skardžio, į paplūdimį leidosi mediniai, stačiu akmenuotu šlaitu zigzagais besiraitantys laiptai.

Židinio ugnis sklaidė apniukusios dienos vėsą. Už langų, žvelgiančių į Ramųjį vandenyną, vaizdas buvo pilkas, o horizonto linija neįžiūrima. Vanduo atrodė toks pat pilkšvas kaip žemai pakibę debesys.

Net pačiu bjauriausiu oru Keitei patikdavo tas jūros peizažas. Vandenynas kasdien kuo nors ją nustebindavo. Kas kartą, kai į jį pažvelgdavo, Keitei atrodydavo, kad mato pirmą sykį. Nesiliaujantis ritmingas bangų ošimas keldavo jai pagarbią baimę, sudarydavo paslapties įspūdį ir priversdavo pasijusti menkute kruopele, palyginti su galingu gamtos gaivalu.

Pastaruoju metu Keitė dažnai ir ilgai vaikštinėdavo pakrante. Valandų valandas žvelgdavo į vandenyno bangas mąstydama apie savo galimybes ir šniokščiančiose bangose ieškodama atsakymų į rūpimus klausimus.

– Gal norėtum ko išgerti? – pasiūlė ji.

– Ačiū, ne.

Ji vėl įsitaisė žemame krėsle, ant kurio išgirdusi Dyno automobilį buvo užmetusi megztą vilnonį apklotą. Šalia ant stalelio stovėjo puodelis vaisių arbatos ir stalinė lempa, apšviečianti jos kelius.

Dynas atsisėdo priešais ir paklausė:

– Kas čia?

– Scenarijų apmatai. Visi mūsų grupės scenaristai pateikė po pasiūlymą dėl tolesnio Loros Medison likimo. Scenarijai labai geri ir labai liūdni. Aš siūliau šio personažo neatsisakyti, pakviesti kitą aktorę, kuri toliau kurtų vaidmenį. – Keitė atsiduso ir pirštais perbraukė nepaklusnias savo garbanas. – Bet jie užsispyrė – nori Loros Medison atsisakyti.

– Nėra pasaulyje kitos aktorės, tinkamos šiam vaidmeniui, – tarė Dynas. – Dabar jos jau nesugebėtų vaidinti niekas kitas. Netgi Meril Stryp. Lora Medison – tai *tu*.

Dyno veide Keitė įžvelgė susierzinimo ir nerimo ženklus, nors jų nebūtų pastebėjęs taip gerai jo nepažįstantis žmogus. Dėl jos jis jautėsi nelaimingas, ir ji kankinosi.

– Ką gi, rodos, jau oficialiai paskelbta, ar ne? – vėl prabilo Dynas. – Vakar *Entertainment Tonight* išspausdino straipsnį. Tu palieki „Klystkelius“. Kaip suprantu, išeini pasibaigus sutarčiai, tai yra ateinančių metų pradžioje, ar ne?

Keitė linktelėjo, bet neištarė nė žodžio. Vėjas trankėsi į stiklines sienas, tarsi mėgindamas užpūsti ant židinio atbrailos degančias žvakes. Ji pirštais tarsi šukomis perbraukė vilnonės antklodės kutus. Kai pakėlė akis, Dynas žvelgė pro langą, o jo veido išraiška buvo nerimastinga kaip vandenyno bangos.

– Ar tavo apsisprendimui turėjo įtakos Bilas Vebsteris?

Šį kartą ji neskubėjo atsakyti.

– Jis yra San Antonijaus televizijos kanalo savininkas.

– Aš klausiu visai ne to.

– Jeigu įtari, kad mūsų santykiai ne vien dalykiniai, labai klysti. Aš turiu ydų, Dynai, bet polinkis meluoti man nebūdingas. Jei nori žinoti, esu sąžininga ir taip elgiuosi savo pačios labui. Be to, Bilas yra laimingai vedęs moterį, tokią pat patrauklią ir žavią kaip jis pats.

Bet Dyno veidas nepragiedrėjo.

– Nežinodamas ko griebtis ir mėgindamas suprasti, kodėl atsisakai karjeros ir meti viską, dėl ko tiek metų dirbai, išnarsčiau visas įmanomas tavo sprendimo priežastis. Suprantama, man atėjo į galvą mintis, kad viena iš jų gali būti ir meilės romanas.

– Bet nėra, – pabrėžtinai ištarė ji. – Vebsteriai turi šešis vaikus. Prieš kelerius metus mirė viena duktė. Pirmagimė. Ir su šia netektimi jiems buvo labai sunku susitaikyti. Jau seniai nesu patenkinta savo gyvenimu ir nesijaučiu laiminga. Bet tik tada, kai Bilas papasakojo apie savo dukrą, – maždaug prieš pusmetį, – suvokiau, kad turiu pradėti iš naujo. Gyvenimas pernelyg brangus, kad būtų galima prarasti bent dieną. Tą vakarą mudu su Bilu rimtai ir nuoširdžiai kalbėjomės, jis papasakojo, kad neteko dukters, o aš kažkaip savaime prisiminiau savo vaikystę: kaip jautiesi tapusi našlaite, valstybės globotine, kraustoma iš vienų vaikų globos namų į kitus ir niekur iki galo nepritampančia. Tada ėmėme kalbėtis apie nepaprastai sėkmingą televizijos projektą, kurį jis matė įgyvendinamą keliuose didmiesčiuose: globėjų ieškantys vaikai rodomi visuomenei per vietinių televizijos kanalų žinių laidas. Šis projektas Bilą sudomino, jis prasitarė ketinantis jį įgyvendinti ir San Antonijaus televizijoje. Ir man dingtelėjo, kad galėčiau visiškai pakeisti savo gyvenimą. Aš nieko

nuo tavęs neslėpiau, Dynai. Daugybę kartų norėjau atskleisti sumanymą, bet žinojau, kad negalėsi būti objektyvus. Ir nesugebėsi suprasti, kodėl noriu, – ne, kodėl man tiesiog *reikia* prisidėti prie šito projekto.

Keitė patylėjo, o paskui tyliai nusijuokusi pridūrė:

– Netgi nesu tikra, ar pati aiškiai tai suprantu. Bet jaučiu norą, labai stiprų. Grūmiausi su juo, mėginau numoti ranka, bet jis įsikibo į mane aštriais kaip kabliukai nagučiais ir nebepaleido. Ir kuo daugiau galvojau, kokį platų atgarsį visuomenėje sukeltų šis projektas, tuo labiau sumanymas mane žavėjo. Prisiminiau, kaip žmonės atsisakydavo mane įsivaikinti dėl amžiaus, lyties ar sveikatos būklės. Galimus įtėvius, rodos, atbaidydavo net raudona plaukų spalva. O juk tiek daug problemiškų našlaičių, kuriems trūksta mylinčių tėvų. Ta mintis ima mane persekioti, Dynai. Naktį negaliu miegoti, girdžiu juos verkiant tamsoje – vienišus, išsigandusius, niekieno nemylimus. – Keitė pažvelgė į Dyną ir liūdnai šyptelėjo. – Privalau tiems vaikams padėti. Paprasčiausiai privalau.

– Žaviuosi tavo altruizmu, Keite. Jeigu nori įsivaikinti vieną ar net kelis, aš mielai sutinku.

Ji garsiai nusikvatojo.

– Ak, jau įsivaizduoju, kaip viskas būtų! Dynai, nusileisk ant žemės, gerai? Tu puikus gydytojas, bet tavo darbo grafikas ne toks, kad galėtum būti tėvas ir rūpintis vaikais.

– Jeigu nuo to priklauso, ar prarasiu tave...

– Ne, niekas nuo to nepriklauso. Patikėk, jei būčiau tikėjusis, kad teisėjas leis man – šeimos neturinčiai moteriai persodinta širdimi – įsivaikinti našlaitį, jau būčiau tai padariusi. Juk kalbame ne apie tai, kad *aš* turėčiau įsivaikinti. Laidos „Keitės vaikai" uždavinys – įtikinti taip pasielgti kitus.

– „Keitės vaikai"?

– Tai Nensės Vebster sumanymas. Patinka?

– Išties... traukiantis dėmesį pavadinimas.

Keitė labai norėjo, kad Dynas nuoširdžiai pritartų jos ketinimams, bet jam tai atrodė absurdiška.

– Keite, ar tu tikrai nori šitaip... *degraduoti*? Nori atsisakyti karjeros ir persikelti į Teksasą?

– Taip, tai bus visai kitoks gyvenimas, – nusijuokė ji.

– O ar negalėtum būti tiesiog šio televizijos projekto rėmėja, na, oficiali globėja, bet asmeniškai nedalyvauti?

– Nori pasakyti, kad galėčiau būti tik nominali projekto vadovė?

– Na, panašiai.

– Tai būtų melas. Jeigu pavardė mano, tai ir „kūdikis" mano. Šiam projektui nuo pradžios iki galo vadovausiu pati. – Keitė liūdnai jį nužvelgė ir pridūrė: – Be to, mano supratimu, tai ne degradavimas. Žinok, tai ne žingsnis atgal, priešingai, – net keli žingsniai į priekį. Už tai, ką darau, tikiuosi sulaukti didžiulio atlygio. – Iš susijaudinimo negalėdama nustygti vietoje, Keitė numetė šalin megztą vilnonę antklodę ir pakilo iš krėslo. – Kaip tik šito tu ir nesupranti. – Ji atsigręžė į jį ir padėjo ranką ant krūtinės. – Ėmiausi šio projekto, nes jeigu būčiau atsisakiusi, nebūčiau galėjusi toliau gyventi.

– Tu teisi, – irgi stodamasis pasakė Dynas, – aš tikrai nesuprantu. Tavo vaikystė buvo sunki. Bet, velniai griebtų, kam ji buvo lengva? „Ozis ir Harieta"* – tik pasaka, Keite. O realiame gyvenime visi mes augame nemylimi.

– Taigi! Ypač jeigu tavo mama ir tėtis nusprendžia verčiau mirti nei gyventi su tavimi!

Dynas norėjo mestelėti griežtą repliką, bet susivaldė. Suglumęs pažvelgė į Keitę.

---

* Per ABC televizijos kanalą rodytas amerikiečių serialas, kuriame vaizduojamas tikrasis Nelsonų šeimos gyvenimas. *(Čia ir toliau paaiškinimai vertėjos.)*

– Savižudybė? Tu man sakei, kad tėvai žuvo per nelaimingą atsitikimą.

– Na, iš tikrųjų buvo kitaip. – Ji jau gailėjosi atskleidusi tėvų mirties paslaptį, nes Dynas žiūrėjo į ją žavėdamasis ir kartu pasibaisėjęs, visai taip pat, kaip į prakaulią, raudonplaukę nepaklusnią mažąją Ketriną Delani žiūrėdavo socialiniai darbuotojai.

– Kaip tik tuomet išmokau, užuot verkusi, krėsti juokus. Turėjau tapti arba sąmojinga, žodžio kišenėje neieškančia moterimi, arba visiška psichė. Negailėk manęs, Dynai. Tai buvo baisi patirtis, bet ji mane užgrūdino ir suteikė jėgų ištverti širdies operaciją. Tikiuosi, suprasi, kodėl turiu imtis šito projekto. Aš savo kailiu esu patyrusi, ką reiškia išsiskirti iš kitų vaikų. Jeigu tavo tėvai mirę, jeigu tu neįgali arba neturtinga, iš karto susiduri su diskriminacija. Vaikas tampa atstumtuoju. Juk tu irgi žinai, kad jei esi ne toks kaip visi, iškrenti iš žaidimo. Ir viskas. Šimtai tūkstančių vaikų kenčia, Dynai. Jie susiduria su problemomis, kurių mes net neįsivaizduojame. Išgyventi net vieną dieną tiems vaikams yra nemenkas iššūkis. Jie negali žaisti, mokytis ar bendrauti su kitais vaikais, nes jų pečius slegia pernelyg sunki patyčių, našlaitystės, ligos našta arba ir viena, ir kita, ir trečia. Yra šeimų, galinčių ir norinčių padėti tiems vaikams, bet jos nežino, nuo ko pradėti ir kur kreiptis. Noriu, kad tie žmonės ir našlaičiai vieni kitus surastų. Tai tikras iššūkis, bet aš jį drąsiai priimu. Šis projektas – mano gyvenimo tikslas. Tikiu, dėl to man ir buvo duotas naujas gyvenimas.

Dynas tik sunkiai atsiduso ir tarė:

– Nereikia man tų filosofinių išvedžiojimų, Keite. Tau buvo duotas antrasis gyvenimas, nes tai padaryti leido medicinos pažanga.

– Tu tai aiškini vienaip, o aš – kitaip, – nenusileido ji. – Žinau tik, kad už savo sėkmę turiu kažkaip atsilyginti. Būti

televizijos žvaigžde, uždirbti krūvas pinigų, nuolat sukinėtis tarp gražių žmonių – tai ne svarbiausia gyvenime. Bent jau *mano* gyvenime. Aš noriu šio to daugiau. Ir sakydama „daugiau" neturiu omenyje nei pinigų, nei šlovės. Noriu ko nors tikra. – Ji suėmė Dyno plaštakas ir suspaudė. – Tu man nepaprastai brangus žmogus. Pačiu sunkiausiu gyvenimo laikotarpiu buvai man ištikimas draugas. Myliu tave ir tavimi žaviuosi. Žinau, kad beprotiškai tavęs pasiilgsiu. Bet negali ir toliau būti mano apsauginis tinklas.

– Mieliau būčiau tavo vyras.

– Dabar mano gyvenime nėra vietos nei romantikai, nei vedyboms. Darbui prireiks viso mano dėmesio. Palaimink mane ir palinkėk sėkmės.

Kelias ilgas kaip amžinybė akimirkas jis žiūrėjo į maldaujančias Keitės akis. Paskui gailiai šyptelėjo ir pasakė:

– Neabejoju, kad tau vadovaujant „Keitės vaikai" labai greitai sulauks didelio pasisekimo. Tu talentinga, ambicinga ir žinai, kaip pasiekti ko nori.

– Ačiū už pasitikėjimą.

– Ir vis dėlto, – niūriai pridūrė jis, – nesu iš tų, kurie lengvai susitaiko su pralaimėjimu. Manau, Bilas Vebsteris tave užkerėjo kalbomis apie tą visuomenei didžiai reikšmingą televizijos projektą. Kad ir kaip gaila mirusios dukters, man rodos, jis pasinaudojo tavo užuojauta ir prisiviliojo į savo televizijos kanalą. Tau atėjus dirbti, šio televizijos kanalo reitingai iš karto šaus aukštyn, ir Bilas tai puikiai žino. Abejoju, ar kurti tą laidą jis imasi vien altruistiniais sumetimais. Spėju, netrukus įsitikinsi, kad ir Bilas kartais klysta, be to, tai tik žmogus, savanaudis kaip mes visi.

– Bilas davė man galimybę, – atrėmė Keitė. – Bet ne dėl jo apsisprendžiau. Jo motyvai neturi nieko bendra su manaisiais. Troškau pakeisti gyvenimą. Jei nebūtų „Keitės vaikų", būčiau radusi ką nors kita.

Šį kartą Dynas nusprendė nutylėti. Užuot komentavęs Keitės žodžius tarė:

– Gal greitai pasiilgsi manęs, ankstesnio gyvenimo ir grįši. – Jis švelniai paglostė Keitei skruostą. – O aš tavęs lauksiu.

– Tik nepuoselėk didelių...

– Vieną gražią dieną tu grįši. O kol kas išpildysiu tavo norą – palinkėsiu sėkmės.

Dvyliktas skyrius

1994 metų sausis

Laikrodis ant rašomojo stalo buvo senamadiškas, apskritu baltu ciferblatu su dideliais juodais arabiškais skaitmenimis. Sekundžių rodyklė raudona, ritmiškai šokčiojanti su klaktelėjimu, ir tas jos klaksėjimas labai priminė širdies plakimą.

Iškarpų albumo viršelis buvo dirbtinės odos, bet puikios kokybės ir tokios faktūros lyg tikros. Gera buvo jausti delnuose šį sunkų, standų albumą, glostyti lyg kokį kambarinį gyvūnėlį.

Tam tikra prasme jis ir buvo namų augintinis. Draugas, kuriam gali patikėti saugoti paslaptis. Kurį gali pamyluoti, pažaisti ištaikęs laisvą minutę arba kai prireikia paguodos ir draugijos.

Albumo lapuose buvo įklijuotos laikraščių iškarpos. Jose pasakojama apie jaunojo Džerio Vardo gyvenimą, didvyrišką kovą su įgimta širdies yda, apie širdies persodinimą ir reabilitaciją, pagaliau apie ankstyvą vaikino mirtį – nelaimingą atsitikimą, per kurį nuskendo. Vaikinukas per savo gyvenimą tiek daug ištvėrė, ir staiga – šitokia tragedija...

Paskui atėjo močiutės iš Floridos eilė. Šeima ir draugai šią moterį tiesiog dievino, ir netikėta mirtis juos tiesiog pribloškė. Per visą gyvenimą ši moteris, rodos, neturėjo nė vieno priešo. Visi ją mylėjo. Persodintos širdies būklę stebėjęs kardiologas sakė, kad prognozės buvo geros. Močiutė tikriausiai

būtų gyvenusi dar daugybę metų, jei ne ta stiklo šukė, pervėrusi plautį, kai ji laistydama inkstpapartį paslydo ir krisdama trenkėsi tiesiai į stiklines terasos duris. Ir – tik pamanykite! – ši siaubinga nelaimė nutiko ne kurią kitą dieną, o per antrąsias širdies persodinimo metines.

Paskui buvo atverstas kitas iškarpų albumo lapas. Prisiminimų takas nuvedė į 1993 metų spalio dešimtąją. Trimis mėnesiais anksčiau. Kita valstija. Kitas miestas. Dar vienas žmogus, kuriam buvo persodinta širdis. Dar viena šiurpi nelaimė.

Po galais, koks bjaurus tas nutikimas su grandininiu pjūklu. Prasta mintis. Bet jis daugiausia laiko praleisdavo gryname ore, taigi...

Misija turėjo vieną didelį trūkumą: negalėjai tikrai žinoti, ar ji jau baigta. Galbūt tikslas buvo pasiektas žuvus Džeriui Vardui, o gal kuriam nors iš anų dviejų. Bet jos negalėjai laikyti baigta tol, kol nepašalinti visi, kuriems persodinta širdis. Tik tada neliks abejonių, kad mylimo žmogaus širdis ir siela vėl susijungs.

Iškarpų albumas buvo pagarbiai užverstas. Pirštai švelniai slystelėjo viršeliu, o paskui albumas buvo padėtas į rašomojo stalo stalčių ir užrakintas – toliau nuo smalsių žvilgsnių. Nors... nebuvo nė vieno smalsuolio. Niekas niekada nebūdavo čia kviečiamas.

Prieš užrakinant stalčių iš jo buvo išimtas storas, išsipūtęs vyniojamojo popieriaus vokas. Caktelėjo metalinė voko sąsaga, ir ant rašomojo stalo pasklido jo turinys. Kiekvienas straipsnis, nuotrauka ar laikraščio iškarpa buvo kruopščiai suregistruota, kad būtų lengviau dirbti. Kiekvienas faktas iš šio informacijos lobyno gerai įsimintas ir išanalizuotas.

Buvo žinomas jos svoris, ūgis, drabužių dydis, pomėgiai, religinės pažiūros, mėgstamiausi kvepalai, silpnybės, Kalifornijos valstijoje išduoto vairuotojo pažymėjimo numeris, socialinio draudimo numeris, politinės simpatijos, žiedo dy-

dis ir valymo paslaugų įmonės, kurios darbuotojai tvarko jos namus Malibu, telefonas.

Šiai informacijai surinkti prireikė ne vieno mėnesio, ir vis dėlto... stebėtina, kiek daug galima sužinoti apie žmogų, kai tam skiri visą savo laiką. Aišku, ji įžymybė, daug ką buvo galima rasti žiniasklaidoje, nors kartais tos informacijos patikimumas atrodydavo abejotinas. Ne visa, ką rašo bulvariniai laikraščiai, yra tiesa, todėl tuos „faktus" reikėjo patikrinti.

Įdomu, kad pastaruoju metu ji daug ką permąstė. Atsisakė pasakiško gyvenimo Holivude – atrodo, iškeitė jį į labdaringą veiklą Teksase, San Antonijuje.

Ką gi, įdomu susipažinti su Keite Delani.

O nužudyti ją – tikrų tikriausias iššūkis.

Tryliktas skyrius

1994 metų gegužė

– Klausykit, gal jums pasirodys, kad kuoktelėjau... na, sėdėjau ana toje kabinoje, žiūrėjau ir vis galvojau, kur esu jus matęs. Ir staiga tarsi tona plytų ant galvos užvirto. Ar jūs kartais ne Aleksas Pirsonas?

– Ne.

– Tikrai ne?

– Ne.

– Velnias. Būčiau galėjęs prisiekti, kad jūs – tai jis. Labai panašus. Na, rašytojas. Jis parašė kriminalinį romaną, kurį dabar visi skaito. Jūs labai panašus į tą rašytoją – kaip iš akies trauktas.

Šis pokalbis truko gana ilgai. Pagaliau Aleksas atkišo ranką.

– Aleksas Pirsas.

– Kad mane kur! Taip ir žinojau, kad tai jūs! Pažinau iš nuotraukos ant knygos viršelio. Aš Lesteris Dobsas. – Draugiškas nepažįstamasis energingai pakratė Aleksui ranką. – Malonu susipažinti, Aleksai. Ar nieko, kad vadinu jus Aleksu?

– Nieko.

Nelaukdamas kvietimo Dobsas įslydo į kabiną priešais Aleksą. „Denio kavinėje“ kaip tik buvo pusryčių metas, pilna žmonių, užsukusių prieš darbą arba pakeliui namo po naktinės pamainos.

Dobsas mostelėjo kaip vijurkas besisukančiai padavėjai, kad atneštų dar puodelį kavos.

– Nesuprantu, ko ji apsimeta supykusi, – padavėjai įpylus kavos burbtelėjo Dobsas. – Juk perėjęs čia atlaisvinau kabiną.

Aleksas sulankstė rytinį laikraštį ir pasidėjo ant suolo. Neatrodė, kad ketintų skaityti.

Dobsas tarė:

– Skaičiau, kad esate teksasietis. Nežinojau, kad tebegyvenate čia, Hjustone.

– Aš ir negyvenu, bent jau nuolat. Keliauju iš vienos vietos į kitą.

– Numanau, kad dirbdamas tokį darbą esate laisvas ir galite traukti kur panorėjęs.

– Kompiuterį galiu įsijungti bet kurioje vietovėje, kur tik yra pašto skyrius ir telefono linija.

– Man patinka kelionės, tik... kas iš to, – liūdnai atsiliepė Dobsas. – Dirbu naftos perdirbimo gamykloje. Jau dvidešimt dveji metai. Gamykla niekur nekeliauja, tai ir aš tupiu vienoje vietoje. Turi darbo – turi ir duonos ant stalo, bet šiaip darbelis ne iš gerųjų. O jau viršininkas koks šunsnukis! Griežtas kaip velnias, tik ir stovi įdėbęs akis į laikrodį, – juk suprantate, ar ne?

– Taip, aiškus tipas, – užjaučiamai tarė Aleksas.

– Anksčiau buvote faras, ar ne?

– Buvau.

– O paskui iškeitėt revolverį į kietąjį diską?

Aleksas nustebęs pakėlė akis į vyruką.

– Gudriai sumesta, ką? Bet ne pats sugalvojau. Prieš kelis mėnesius skaičiau apie jus straipsnį sekmadienio priede. Tai tie žodžiai įstrigo. Ar čia nerūkoma? Šūdas. Na, mes su žmona tikri jūsų gerbėjai.

– Malonu girdėti.

– Aš ne iš tų, kurie daug skaito, pats suprantat. O ji amžinai įkišusi nosį į knygą. Perka nenaujų knygų parduotuvėje, parsitempia tuziną ar dar daugiau iš karto. O man – man patinka tik tokios, kokias rašote jūs. Kuo daugiau kraujo, tuo geriau.

Aleksas supratingai linktelėjo ir siurbtelėjo kavos.

Dobsas pasilenkė į priekį ir tyliai, taip, lyg tai būtų grynai vyriškas pokalbis, pasakė:

– Ir kuo nešvankesnė... jei suprantat, apie ką aš... Jėzau, kokių dalykų prigalvojote anoje savo knygoje. Man pasistodavo kas dvidešimt puslapių. Žmona jums už tai irgi dėkoja, – pridūrė ir linksmai pamerkė akį.

Aleksas kaip įmanydamas stengėsi išlaikyti rimtą veido išraišką.

– Džiaugiuosi, kad mano pasakojama istorija jus taip įtraukė.

– Ar jūs... na, ar tikrai pažįstate tokių kekšių kaip ta, apie kurią rašote knygoje? Ar kada leidotės, kad jums iškrėstų tokį iškrypėlišką pokštą su plunksna?

Visi pasaulio lesteriai dobsai troško tikėti, kad jis rašo iš savo patirties.

– Juk aš rašau pramanytas istorijas, suprantate?

– Žinau, bet vis tiek turite bent kiek išmanyti dalykus, apie kuriuos rašote, teisingai?

Aleksas nenorėjo nei pabrėžti gyvenąs vienišiaus gyvenimą, nei nuvilti gerbėjo, todėl nieko neatsakė, leido Dobsui nuspręsti pačiam. Padaręs išvadą pagal savo išmanymą šis sukikeno ir atsikrenkštė kaip senas rūkalius.

– Sekasi kai kuriems kalės vaikams. Man jokia moteris nieko panašaus nepadarys, po velnių, tai aišku kaip dukart du. Matyt, taip jau lemta... – filosofiškai pridūrė jis. – Tikriausiai mirčiau nuo širdies smūgio, išskėtęs rankas ir kojas, nuogas lyg ką tik gimęs, bybis styrotų kaip vėliavos stiebas...

– Gal dar kavos, pone Pirsai? – pasiteiravo padavėja, nešina stiklinių kavinuku.

– Ak, ne, ačiū. Jau galite atnešti sąskaitą. Beje, pridėkite ir pono Dobso.

– O, kaip malonu. Ačiū.

– Nėra už ką.

– Kai papasakosiu, kad susipažinau su jumis, žmona kelnes prileis. Kada išeis kita jūsų knyga?

– Maždaug po mėnesio.

– Puiku! Ar tokia pat gera kaip pirmoji?

– Manau, geresnė, nors rašytojas retai geba objektyviai įvertinti savo darbą.

– Na, kad ir kaip greitai rašytumėt, aš sugraušiu visas.

– Ačiū. – Aleksas pasiėmė sąskaitą ir savo laikraštį. – Atleiskite, jau turiu bėgti. Malonu buvo su jumis susipažinti.

Susimokėjęs prie kasos Aleksas išėjo iš sausakimšos kavinės, nors mielai būtų pasėdėjęs ilgiau ir išgėręs dar puodelį kavos. Kai prisėdo Dobsas, jis, tiesą sakant, dirbo. Susikaupęs mėgino pajusti kavinės nuotaiką, atidžiai stebėjo žmones, stengėsi nepraleisti pro akis nepakartojamų jų manierų ir išskirtinių veido bruožų, įsiminti juos, kad vėliau galėtų panaudoti apibūdindamas savo knygos veikėjus. Aleksas niekam neįkyrėjo, apskritai nenorėjo atkreipti į save dėmesio. Jis nustebo, kad Dobsas apskritai jį pastebėjo.

Aleksas vis dar gerokai nustebdavo atpažintas skaitytojų. Bet tai nutikdavo ne itin dažnai. Pirmas jo romanas, prieš metus išleistas kietais viršeliais, sulaukė tik vidutiniškos komercinės sėkmės.

Bet kai išėjo minkštais viršeliais, iš lūpų į lūpas perduodami susižavėjimo pilni atsiliepimai ir papildoma leidėjo reklama pagaliau pralaužė ledus. Dabar Alekso romanas buvo keliuose geriausiai perkamų knygų sąrašuose, be to, jį skaitė ir Holivudo rykliai, svarstantys, ar nevertėtų pastatyti filmo. Skaitančioji visuomenė nekantriai laukė antro romano, kuris turėjo išeiti jau ateinantį mėnesį.

Už trečią Alekso romaną agentas pareikalavo didžiulio avanso, ir leidėjas be kalbų sumokėjo. Žinia apie naują romaną pradžiugino Alekso redaktorių, o leidykloje sukėlė nemenką sujudimą. Buvo sukurtas iš koto verčiantis viršelis ir

nuspręsta prieš išleidžiant knygą surengti plačią reklamos kampaniją.

Nors knygų leidybos pasaulyje Aleksas Pirsas sulaukė sėkmės, jo pavardė dar toli gražu nebuvo visiems žinoma. Apie jį nieko nežinojo neskaitančioji visuomenės dalis ir skaitytojai, kuriems tokio žanro knygos nepatinka.

Kriminaliniuose romanuose Aleksas rašė apie vyrus ir moteris, netikėtai atsidūrusius pavojingoje situacijoje, kartais netgi patiriančius smurtą. Jo veikėjai buvo narkotikų magnatai, lindynių ereliai, sąvadautojai, kekšės, nusikaltėlių gaujų nariai, žudikai, lupikautojai, padegėjai, prievartautojai, vagys, plėšikai, informatoriai, žodžiu – visuomenės padugnės. O herojai – juos tvarkantys policininkai, kartais paisantys įstatymo, o kartais ne. Alekso knygose teisėtumo ir neteisėtumo, gėrio ir blogio riba buvo visai neryški, galima sakyti – nematoma.

Jo romanai buvo gerai suręsti ir turėjo tvirtą šerdį. Jis rašė kaip tikras skeptikas, žmogus, turintis geležinius nervus ir skrandį, visai nekreipdamas dėmesio į skaitytojų jausmus ir stengdamasis, kad pasakojimas ir dialogai būtų kuo tikroviškesni.

Nors kalboje nėra žodžių, galinčių perteikti visą žmogžudystės šiurpumą, jis popieriaus lape stengėsi atkurti vaizdus, garsus ir kvapus žiaurumų, kuriuos vienas žmogus verčia patirti kitą žmogų, ir atskleisti nusikaltėlio, žmogžudžio psichologiją.

Kadangi puikiai pažino gatvės gyvenimą, įterpdavo ir sekso scenų, tokių vaizdingų ir detalių kaip lavono skrodimas. Jo knygos skaitytoją sukrėsdavo. Jos tikrai nebuvo skirtos jautruoliams, švaruoliams ar pernelyg droviems žmonėms.

Vis dėlto, nepaisydamas visos Alekso knygų bjaurasties ir šiurkštumo, vienas literatūros kritikas pareiškė, esą šio autoriaus kūryboje matyti... „širdis“. „[Pirsui] būdingas šiurpą

keliantis gebėjimas perprasti pačią žmogiškosios patirties esmę. Jis pjauna iki pat kaulo, kad atvertų žmogaus sielą."

Aleksas į šias pagyras žiūrėjo atsargiai. Jis baiminosi, kad pirmųjų trijų romanų sėkmė tėra atsitiktinė. Vis suabejodavo, ar tikrai turi rašytojo talentą. Rašė ne taip gerai kaip norėjo ir pagaliau padarė niūrią išvadą, kad rašymas ir sėkmė – kad ir kaip gerai rašytojas vertintų savo kūrybą – yra nesuderinami dalykai.

Nors Aleksas nepasitikėjo savimi, ištikimų skaitytojų gretos vis gausėjo. Leidėjo nuomone, jis buvo kylanti žvaigždė, bet nesileido, kad pagyros apsuktų galvą. Šlove jis nepasitikėjo. Aleksas jau turėjo panašios patirties, kartą buvo atsidūręs žiniasklaidos dėmesio centre, ir tai buvo pats neramiausias jo gyvenimo laikotarpis. Kad ir kaip troško literatūrinės sėkmės, vis dėlto buvo patenkintas galįs išlaikyti anonimiškumą. Ir taip jau buvo didesnė įžymybė, nei pats norėjo.

Jis sėdo į sportinį automobilį ir po kelių minučių jau lėkė greitkeliu – vienas drąsiausių ir labiausiai įgudusių vairuotojų. Skriejo nuleidęs langų stiklus, klausydamasis mašinų gaudesio; jam patiko jausti, kaip vėjas taršo plaukus, jis mėgo net visur prasismelkiantį išmetamųjų dujų kvapą.

Šiais paprastais pojūčiais Aleksas tiesiog mėgavosi. Stebėjosi, kaip aplinkinis pasaulis stimuliuoja jusles, ypač dabar, kai jų neslopina alkoholis.

Įpročio gerti jis atsikratė klinikoje, kurioje gydomi alkoholikai. Po kelių savaičių tikrų tikriausio pragaro išėjo iš jos išbalęs, liesas kaip giltinė ir tirtantis visu kūnu, užtat visiškai blaivus. Ir jau daugiau nei dveji metai – nė lašo alkoholio burnoje.

Kad ir kokį psichologinį spaudimą tektų ištverti ateityje, Aleksas buvo tvirtai pasiryžęs antrąkart nepakliūti į tą užburtą ratą. Mat užsipylus akis kartais aptemdavo sąmonė, ir tie priepuoliai mirtinai jį išgąsdino.

Jis parėjo į savo butą, bet nepasijuto kaip namie. Spartietiškai apstatytuose kambariuose stovėjo daugybė dėžių.

Renkant medžiagą naujam romanui jam teko dažnai keliauti, nuolat apsistoti viešbučiuose. Galvoti, kad laikas turėti namus, nebuvo prasmės. Tiesą sakant, jis jau vėl ruošėsi kraustytis kitur.

Laviruodamas tarp dėžių jis nuėjo į miegamąjį, kuris kartu buvo ir darbo kambarys. Šis kambarys vienintelis atrodė gyvenamas: kampe stovėjo neklota lova, o didžiąją dalį ploto užėmė rašomasis stalas ir mažesnis darbo stalelis.

Ir visa buvo nuklota popieriais. Ant visų baldų, kur tik buvo vietos, pūpsojo šūsnys spausdintų lapų, daug buvo prisegiota ir prie sienų. Ši chaotiška atsitiktinė biblioteka niūriai bylojo, kad galutinis terminas nenumaldomai artėja. Jis žvilgtelėjo į sieninį kalendorių. Laikas bėga greitai. Pernelyg greitai.

O jis dar turi siaubingai daug darbo.

Keturiotiktas skyrius

– Kiek laiko truks, kol pristatysime tą vaiką laidoje ir surasime jam namus?

Keitė suirzusi vartė segtuvo lapus. Vos ketverių metų Denis jau buvo patyręs daugiau žiaurių smūgių, negu dauguma žmonių patiria per visą gyvenimą.

Ji permetė akimis ataskaitas, garsiai perfrazuodama kai kuriuos sakinius.

– „Denio motinos sugyventinis nuolat berniuką muša, todėl iš motinos jis buvo atimtas ir įkurdintas šeimynoje, jau turinčioje kelis kitus vaikus."

Keitė pakėlė akis nuo popierių; kitos jos pastabos buvo skirtos Šerei Parks, Teksaso socialinės rūpybos departamente dirbančiai vaikų teisių apsaugos specialistei.

– Ačiū Dievui, kad jis daugiau nebus bokso kriaušė motinos sugyventiniui, bet Deniui labai reikia asmeniško dėmesio. Reikia, kad jį kas nors įsivaikintų, Šere.

– Motina mielai jį atiduos.

– Tai kokios problemos? Sukurkime apie jį trumpą filmuką, gal viena ar kita šeima susidomės galimybe Denį įsivaikinti.

– Problema yra teisėjas, Keite. Jei nori, galiu dar kartą pasikalbėti su juo apie Denį, bet negaliu pažadėti, kad jis apsigalvos. Už Denį atsakinga socialinės rūpybos darbuotoja atkakliai įrodinėja, kad berniukui geriausia likti šeimynoje. Atrodo, kol kas teisėjas pritaria jos nuomonei.

Nuo pat televizijos projekto „Keitės vaikai“ pradžios Šerė Parks, vidutinio amžiaus moteris, tikra motina, buvo Keitės tarpininkė, palaikanti ryšius su valstybinėmis institucijomis. Ji stengėsi visokį smurtą patyrusius ar negalią turinčius vaikus ištraukti iš valstybinių globos įstaigų, surasti jiems įtėvius ir įkurdinti tikruose namuose.

Tai nebuvo lengva užduotis. Reikėjo įveikti daugybę biurokratinių kliūčių. Šerė dažnai susikirsdavo su socialiniais darbuotojais ir teisėjais, kurie kaip visi žmonės turėjo savo nuomonę ir išankstines nuostatas, lemiančias sprendimus. Kartais atsitikdavo, kad tapęs auka savo namuose netrukus vaikas tapdavo dar ir inertiškos sistemos auka.

Keitė tarė:

– Neabejoju, socialinė darbuotoja turi širdį, bet esu tikra, kad Deniui būtina apsigyventi tikruose namuose. Berniukas nesijaučia saugus, todėl jam reikia tėvų, kuriais galėtų pasitikėti ir į kuriuos prireikus kreiptųsi pagalbos.

– Socialinė darbuotoja tvirtina, kad prieš atiduodant įvaikinti Deniui dar reikalinga psichologinė reabilitacija, – paprieštaravo Šerė Parks, prisiėmusi priešingos pusės užtarėjos vaidmenį. – Nuo tos dienos, kai iš ligoninės grįžo namo, vaiku niekas nesirūpino. Pirmiausia jam reikia išmokti gyventi šeimoje. Jos nuomone, sumanymas jį įvaikinti jau dabar yra pernelyg ankstyvas ir pasmerktas žlugti. Mes per greitai stumiame šitą vaiką per visas tokiais atvejais įprastas procedūras.

Keitė suraukė kaštoninius antakius.

– Vadinasi, kol kas mes šiam vaikui sakome: „Niekas tavęs nenori. Globėjai sutinka tave laikinai priglausti, bet privalėsi įrodyti, kad esi vertas būti įvaikintas.“ Ar jie nesupranta, kad visą atsakomybės naštą perkelia ant Denio pečių? O kadangi jis negali tos naštos nusimesti, jausmas, kad yra atstumtas ir niekam tikęs, tik dar labiau sustiprėja. Tai užburtas ratas, iš kurio jis niekaip neištrūksta.

– Jei atvirai, Keite, – atrėmė Šerė, – tas berniukas tampo nervus kaip reikiant. Jis kandžiojasi, matyt, net nesupranta, ar tai gerai ar blogai. Jį ištinka įniršio priepuoliai. Jis naikina viską, prie ko tik prisiliečia.

Keitė atmetė užkritusius plaukus ir iškėlė rankas pripažindama, kad pasiduoda.

– Žinau, žinau. Skaičiau ataskaitą. Bet blogas elgesys – tai simptomas. Šitaip Denis stengiasi atkreipti į save dėmesį. Pamenu, kokias išdaigas kadaise krėčiau norėdama pati save įtikinti, kad niekas manęs nemyli ir nenori įsivaikinti. Bet dariau tai po kelių viltingų mėginimų, kurie galų gale baigėsi nesėkme. Puikiai žinau, iš kokios jis aplinkos. Su šiuo berniuku nebus įmanoma gyventi tol, kol kas nors nepasisodins jo ir nepasakys: „Pyk kiek tik nori, Deni, svaidyk žaibus. Aš tave vis tiek mylėsiu. Joks tavo poelgis neužgesins mano meilės tau. *Niekas jos neužgesins!* Neketinu tavęs nei mušti, nei palikti vieno, nei kam nors atiduoti. Tu mano. O aš – tavo." Ir tada tas kas nors turi jį apkabinti ir stipriai spausti glėbyje tol, kol žodžiai per kietą luobą skriaudų, sutrikdžiusių socialinę ir emocinę vaiko raidą, pagaliau prasiskverbs iki mažos širdelės ir galvelės.

Džefas Doilas ėmė ploti.

– Kokia jausminga kalba, Keite. Reikėtų panaudoti televizijos anonse.

Keitė nusišypsojo savo jaunam bendradarbiui. Per trumpą laiką gabusis Džefas tapo jos padėjėju. Jam nebuvo per sunkus joks darbas, paprašytas neatsisakydavo imtis ir paprastesnių, „juodesnių" darbų. Prie laidos „Keitės vaikai" sėkmės Džefas buvo prisidėjęs taip daug, kad pastaruoju metu Keitė kviesdavo jį dalyvauti ir susitikimuose su Šere. Jam būdavo svarbi ne tik kiekvieno laidos epizodo kokybė, bet ir filmuojamų vaikų gerovė.

– Ačiū, Džefai, – padėkojo ji. – Bet tai ne reklama. Galėčiau pasirašyti po kiekvienu ištartu žodžiu. – Ir atsigręžusi į

Šerę paklausė: – Ar tau nebus nemalonu vėl kreiptis į teisėją dėl Denio?

– Ne, tik nesu tikra, ar tai bent kiek padės, – atsakė Šerė ir pridūrė: – Bet aš vis tiek pabandysiu. – Ji paėmė segtuvą ir įkišo į išsipūtusį savo portfelį. – Pranešiu, kada numatytas teismo posėdis.

Keitė linktelėjo.

– Jei nepavyks su manimi susisiekti, palik žinutę Džefui arba Melijai.

– *Man*, – įsiterpė Džefas, – kitaip Keitė gali išvis jos negauti.

Šerė susidomėjusi nužvelgė abu, bet Keitė apsimetė to žvilgsnio nepastebėjusi. Džefas prasižiojo ne laiku ir ne vietoje. Išbars jį vėliau, kai liks vienu du. Komandos narių nesutarimai neturi būti viešinami ir aptarinėjami su pašaliniais žmonėmis.

Socialinė darbuotoja susirinko daiktus.

– Ką gi, šiandien, manau, jau baigėme. Aš paskambinsiu. – Išeidama iš Keitės kabineto ji stabtelėjo prie durų ir pridūrė: – Beje, vakarykštė laida buvo puiki.

– Ačiū. Perduosiu tavo komplimentą visai laidos komandai. Selę filmavusiam operatoriui tikrai nusisekė keli kadrai.

Penkiametė, nuolat patirianti seksualinę prievartą, mikčiojo. Tik mylinčių įtėvių rūpestis ir dėmesys galėjo padėti mergaitei atsikratyti šios negalios ir įgyti bendravimo įgūdžių.

– Žinoma, viskas buvo matyti iš jos akių. Mums tereikėjo parodyti tą vaiką stambiu planu. Mergaitės žvilgsnyje atsispindėjo visa gyvenimo istorija, o laidos scenarijus, galima sakyti, buvo visai nereikalingas. Ji turi tiek vidinės jėgos ir nepakartojamą gebėjimą mylėti, – liūdnai pasakė Keitė. – Turbūt šįryt jūsų tarnybos telefonas net įkaitęs nuo skambučių.

– Tikiuosi, – linktelėjo Šerė. – Tiesa, norėjau dar kartą paklausti, ar tikrai gali šįryt mane pavaduoti?

– Juk pati pasisiūliau.

Suderinusi susitikimo laiką su pora, kuri kreipėsi į departamentą dėl įsivaikinimo, Šerė apsižiūrėjo darbo kalendoriuje pasižymėjusi du susitikimus tuo pat metu. Keitė Šerę įkalbėjo vieną iš tų pokalbių su būsimais įtėviais patikėti jai.

– Dar kartą ačiū. Po pietų paskambinsiu paklausti, kaip sekėsi.

Šerei atsisveikinus ir išėjus Džefas įpylė dar po puodelį kavos.

– Kokie darbai šiandien mūsų laukia?

– Pažiūrėk, ar jau atėjo Melija. O ateityje, Džefai, nuomonę apie ją ar apie kurį kitą darbuotoją pasilaikyk sau. Gerai?

– Atsiprašau, – atgailaujančio žmogaus balsu tarė jis. – Žinau, nereikėjo šito sakyti girdint panelei Parks, bet... tiesiog išsprūdo. Ir vis dėlto tai gryna tiesa. Labai tikėtina, kad Melijai paliktos žinutės pasimes ir nepasieks jūsų darbo stalo.

– Tai jau mano problema, o ne tavo.

– Bet...

– Tai *mano* problema. Ir aš spręsiu ją pati. Sutarta?

– Sutarta.

Jis išėjo ir po kelių minučių grįžo su Melija King. Šie du žmonės buvo vienas kito priešingybė, ir lytis – ne svarbiausias juodu skiriantis požymis. Džefas buvo šviesiaplaukis, mėlynakis. Drabužių stilių buvo nusižiūrėjęs iš *Ivy* lygos. Melijos blakstienos buvo tankios, akys pietietiškos, migdolo formos, vokai įgudusia ranka paryškinti juodais dažais. Lūpos putlios, jausmingos. Melija mėgo dažytis ryškia spalva, pabrėžiančia juodbruvą veidą ir tamsius plaukus.

– Labas rytas, Melija.

– Labas.

Šį rytą mergina vilkėjo prigludusią megztą aguonų spalvos suknelę. Melija atsisėdo, užsimetė koją ant kojos. Jos kojos buvo ilgos ir dailios. Ji šypsojosi dirbtinoka savimi patenkinto, išdidaus žmogaus šypsena, kuri Keitę erzino kaip šerpeta. Konfliktiškas Melijos būdas kėlė nepasitenkinimą

visiems kūrybinės grupės nariams. Deja, antipatija – ne itin svari priežastis žmogui atleisti, antraip Keitė jau prieš kelis mėnesius būtų išgrūdusi Meliją lauk.

Be to, Keitė nesijautė galinti savarankiškai spręsti tokius reikalus. Prieš jai atvykstant dirbti į San Antonijaus televiziją Bilas Vebsteris pats subūrė komandą. Paskui žmonės buvo pristatyti Keitei, kad ji patvirtintų kandidatūras.

Džefas Doilas dalyvavo konkurse tikėdamasis gauti darbą žinių skyriuje, bet pasinaudojęs proga perėjo į „Keitės vaikus", mat suprato, kad šios laidos kūrimas bus didesnis kūrybinis iššūkis.

Melija King buvo pakviesta iš žinių skyriaus. Ji irgi troško naujovių, iššūkių ir didesnio atlyginimo. „Keitės vaikai" jai buvo galimybė įgyvendinti savo norus.

Keitė suprato, kad nepriimti į darbą Bilo rekomenduojamų žmonių nemandagu, nors antipatiją Melijai pajuto iš karto, vos joms paspaudus rankas. Negalėdama niekaip kitaip paaiškinti jaunos merginos priešiškumo, Keitė nusprendė, kad Melija tiesiog nervinasi per pirmą susitikimą su viršininke ir netrukus jos ras bendrą kalbą. Deja, nors kartu dirbo jau visą pusmetį, santykiai taip ir liko įtempti.

Melija niekuomet nevėluodavo, patikėtus darbus atlikdavo. Padariusi kad ir menką klaidelę visada turėdavo įtikinamą pasiteisinimą. Melijos atsiprašymai būdavo drungnoki, jiems trūkdavo nuoširdumo, bet vis dėlto ji atsiprašydavo.

„Kitaip sakant, – mintyse niūriai tarė sau Keitė, – ji saugo savo kailį."

– Kokius susitikimus šiandien esu numačiusi?

Atsainiu judesiu Melija atsivertė stenografės bloknotą.

– Jūsų laukia pokalbis su ponia ir ponu Voltersais, kurį perėmėte iš panelės Parks.

– Taip. Kada turiu vykti? – pasiteiravo Keitė ir žvilgtelėjo į laikrodį ant darbo stalo.

– Vienuoliktą. Ponų Voltersų bylą ji paliko ant mano stalo.

– Gerai, išeidama užsuksiu pasiimti.

– Jie gyvena užmiestyje, prie kelio į Kervilį. Ar žinote kur?

– Ne.

Suirzusi Melija užvertė akis, tarsi nepažinti Teksaso būtų kvailumo viršūnė.

– Turėsiu nubraižyti jums maršrutą.

– Taip, tai praverstų, – sausai atšovė Keitė. – Ar numatyta dar kas nors?

– Trečią valandą jūsų dar laukia laidos įrašo montavimas.

– Na, iki to laiko jau būsiu grįžusi.

– Be to, šiandien su jumis nori susitikti ponas Vebsteris. Sakė, priims jums patogiu laiku.

– Paskambink ir sužinok, ar jis yra. Norėčiau pasimatyti prieš važiuodama kalbėtis su būsimais įtėviais.

Niekaip neparodžiusi, kad užduotį suprato, Melija atsistojo ir žengė prie durų. Jos eisena buvo grakšti kaip laukinės katės. Aišku, Džefui ji nepadarė jokio įspūdžio. Melijai išeinant jis nepritariamai sučiaupė lūpas.

Keitė apsimetė to nepastebėjusi. Ji nenorėjo kiršinti pavaldinių, nuteikinėti vieno prieš kitą. Be to, vengė pasirodyti šališka. Nusprendusi grįžti prie darbo reikalų paklausė:

– Ar jau sutarėme, kurioje vietoje filmuosime siužetą apie Tonį?

Laidoje rodomus vaikus Keitė vadindavo vardais, nes puikiai prisiminė, kaip jai nepatikdavo būti „vaiku“ arba „mergaite“, tarsi tapusi globos namų auklėtine būtų praradusi tapatybę.

– Gal pamėginkime Brekenridžo parke? – pasiūlė Džefas. – Galėtumėte pavėžinti Tonį traukinuku. Būtų puikus vizualinis sprendimas.

– Mano nuomone, daug svarbiau, kad Toniui pasivažinėjimas patiktų. Ar šešerių metų berniukui gali nepatikti traukiniai?

Pro duris kyštelėjo galvą Melija.

– Ponas Vebsteris savo kabinete. Sakė, galite pas jį užlipti.

Ir ji vėl dingo iš akių.

Keitė atsistojo iš už stalo.

– Kol manęs nebus, nuvažiuok į parką ir viską patikrink, – liepė Džefui. – Ir parko prižiūrėtojui pasakyk, kad trečiadienio rytą filmuosime. Pasirūpink, kad traukinukas veiktų ir taip toliau. Dar paskambink Šerei į darbą, kad žinotų, kada atvežti Tonį. Dar paklausk žinių skyriaus vyriausiojo redaktoriaus, ar filmavimo grupė tuo metu bus laisva.

Džefas paskubomis rašėsi Keitės nurodymus.

– Dar kas nors?

– Taip. Nusišypsok. Gyvenimas per trumpas, kad taip rimtai į jį žiūrėtum.

Jis liovėsi karštligiškai rašęs, pakėlė galvą ir sumišęs pažvelgė į Keitę.

– Patikėk, aš žinau, ką sakau, – pridūrė ji.

Keitės biurą ir žinių skyriaus patalpas, kuriose nuolat virė gyvenimas, jungė neilgas koridorius. Bilas Vebsteris siūlė Keitei didesnį ir geriau įrengtą biurą administracijos aukšte, bet ji atsisakė. „Keitės vaikus", kaip ir visas vietiniam žiūrovui skirtas autorines laidas, globojo ir prižiūrėjo žinių skyrius. Todėl Keitei atrodė svarbu, kad bendradarbiai palaikytų ryšį su operatoriais, redaktoriais, direktoriais ir techniniais studijos darbuotojais, kad rastų su jais bendrą kalbą.

Tada ji Vebsteriui paaiškino:

– Nuo jų priklauso, kaip atrodysiu kadre ir kaip eteryje skambės mano balsas. Negaliu sau leisti prabangos įsikurti kažkur kitur ir atitolti nuo jų.

Iš pat pradžių žinių skyriaus darbuotojai buvo nusistatę prieš Keitę. Bet Keitei Delani nereikėjo kilti karjeros laipteliais į profesines aukštumas. Juk ji buvo aktorė, ne žurnalistė.

Keitė neturėjo žurnalistės patirties ir į žinių skyrių buvo priimta be kolektyvo pritarimo. Žinių skyriuje dirbantys žmonės, aišku, manė, kad Keitė žiūrės į juos iš aukšto, – irgi mat, atvažiavo iš Holivudo Panelė Visažinė, Blizgučių miesto žvaigždė.

Užuot taip elgusis ji nuolat prašydavo jų patarti. Nors daugybę metų buvo praleidusi priešais filmavimo kamerą, žinių formatas jai buvo visiškai naujas dalykas. Vis klausinėdama, filmuojant painiodama žodžius, prašydama nufilmuoti iš naujo ir laidydama autoironiškus juokelius, ji palengva pelnė žurnalistų pripažinimą.

Generalinio direktoriaus sekretorė maloniai su ja pasisveikino.

– Ponas Vebsteris jūsų laukia, panele Delani. Galite tuoj pat užeiti.

– Esu labai patenkintas tavo darbu, – Keitei atsisėdus tarė Bilas.

– Tai sakei jau ne kartą, – nusišypsojo ji anapus juodo poliruoto rašomojo stalo, kurio viršus taip blizgėjo, kad prie jo galėjai dažytis veidą. – Jeigu ir toliau taip dosniai žarstysi pagyras, imsiu raudonuoti.

– Tai ne tušti komplimentai, – trumpai nusijuokęs atsakė Bilas. – Kanalo reitingai kyla. Laida „Keitės vaikai" sulaukė didžiulio pasisekimo.

Šypsena jos veide išblėso, akys sužaibavo pranašaudamos audrą.

– Ponas Truitas mano kitaip. – Laikraščio *The San Antonio Light* reporteris Ronas Truitas nuo pat pradžių negailėjo griežtos kritikos „Keitės vaikams". – Ypač kandus naujausio straipsnio tonas. Palaukit, kaip jis ten pasakė? „Tie siužetai skysti, sentimentalūs ir naujienų laidai tinka taip pat kaip šokių numeris." Tas rašeiva žodžio kišenėje neieško, ar ne?

Bet Vebsteris į žurnalisto kritiką žiūrėjo visai ramiai.

– Deja, televizijos pasaulyje San Antonijaus kanalas garsėja kaip „kraujo klanas". Kaip ir kitų miestų televizijai, mums tenka rodyti nemažai smurto. Visi žinių skyriai vadovaujasi principu „Kuo daugiau kraujo, tuo geriau". Gaila, kad tenka dažnai rodyti šokiruojančią realybę. Jei norime išlikti konkurencingi, turime taikytis prie vyraujančios mados. Man tai nepatinka. Bet yra taip, kaip yra. – Jis beviltiškai skėstelėjo rankomis. – Palyginti su pagrindiniais reportažais, kuriuose dažniausiai pasakojama apie smurtinius nusikaltimus, tavo laidos intarpai tarsi gaivaus oro gūsis. Jie žiūrovams primena, kad pasaulyje yra ir gėrio. Todėl mesk iš galvos pono Truito kritiką. Manyk, kad jo straipsniai – nemokama reklama.

Vebsteris dėl tų straipsnių nesuko galvos, bet Keitės nuomonė buvo kitokia. Vis dėlto bloga recenzija ir yra *bloga recenzija*. Jeigu Truitas būtų kritikavęs ją pačią, tai dar ne taip blogai; į tokius priekaištus ji būtų tiesiog numojusi ranka. Bet reporteris nusitaikė į Keitės „kūdikį", ir ji kaip lokė buvo pasiruošusi jį ginti iš visų jėgų.

– Jeigu būtinai reikia smurto ir kraujo, turime rodyti, kas darosi namuose, iš kurių tie vaikai paimti, – neslėpdama apmaudo pasakė ji.

– Juo labiau turi numoti ranka į tokią kritiką. Susirask tą poną Truitą ir sugėdink.

– Mėginau susisiekti, bet tas bailys neatsako į žinutes. – Ji gūžtelėjo pečiais. – Gal šitaip netgi geriau. Nenorėčiau išsiduoti, kad tendencingi straipsniai sudrumstė man ramybę, ir leisti jam pajusti pasitenkinimą.

Vebsteris pasiūlė Keitei ko nors išgerti, bet ji atsisakė: jos laukia susitikimas su sutuoktiniais, pareiškusiais norą tapti įtėviais.

– Pokalbiai su kandidatais į tavo pareigas neįeina.

– Šiaip ne. Bet Šerė apsiriko tardamasi dėl laiko. Nenorėjau, kad tie žmonės nusiviltų, ir pasisiūliau Šerę pavaduoti. Be to, atrodo, jie tinkami kandidatai. Atvirai sakant, Bilai,

mielai pasikalbėčiau su visais, padavusiais paraišką įsivaikinti. Galėčiau tiems žmonėms išsamiai papasakoti, kas jų laukia, juk turiu unikalią patirtį.

– Turi omenyje vaikų namus?

– Taigi. Būsimi įtėviai privalo išklausyti specialų kursą, kuris sustiprintų pasitikėjimą savimi, bet net ir po dešimties savaičių mokymų tie žmonės nebūna pasiruošę nesklandumams auginant ypatingų poreikių vaiką. Be to, tai galimybė įsitikinti, kad ir ši programa, ir mano darbas teisėtas.

– Tau ir taip pakanka atsakomybės.

– Man šis darbas patinka.

– Tu tikra kontrolės monstrė. Viską nori pati prižiūrėti ir reguliuoti.

– Prisipažįstu, turiu tokią ydą, – nusišypsojo Keitė.

– Tik nebūk pernelyg griežta sau.

Keitė pasišiaušė. Vieno dalyko ji negalėjo pakęsti – kai žmonės elgiasi su ja atsargiau vien dėl to, kad jai persodinta širdis.

– Nepaikink manęs, Bilai.

– Keite, – priekaištingai atsakė jis, – visus savo pardavėjus ir vidurinės grandies vadybininkus, visus, dirbančius vadovo darbą, kaip ir tave, aš įspėju, kad dėl darbo neaukotų sveikatos. Nė vienam iš jų nebuvo persodinta širdis. Tai patarimas, tinkantis kiekvienam.

– Sutinku.

– Kaip sekasi sutarti su komanda? Ar viskas gerai? – Pastebėjęs, kad Keitė kažko dvejoja, Vebsteris susidomėjęs kilstelėjo antakius. – Turi problemų?

– Kai laidą rengia keletas žmonių, negali išvengti trinties, – diplomatiškai išsisuko ji.

Jis atsirėmė į krėslo atlošą.

– Trintis dažnai paskatina drauge aptarti naujas idėjas, o tai naudinga. Manau, tavo komanda puikiai sukomplektuota.

Keitė nutarė, kad kalbą apie nesutarimus su Melija geriausia pradėti iš tolo.

– Džefas tikras darboholikas, per daug darbštus ir stropus. Bet labai jautrus.

– Ar jis gėjus?

– O tai svarbu?

– Ne, visai nesvarbu, – atsakė jis, nė kiek nesutrikęs dėl šiurkštoko pašnekovės tono. – Man tik smalsu. Sklando gandai... Šiaip ar taip, tokio būdo žmogus labiau tinka „Keitės vaikams“, o ne griežto formato naujienų laidoms. O kaip sutari su Melija?

– Ji nuotaikos žmogus, – vėl išsisuko nuo tiesaus atsakymo Keitė.

– Juk visi turime trūkumų, ar ne?

– Žinoma. Tik kartais jos ir mano nusiteikimas nesutampa, ir tada susidūrimas neišvengiamas.

Keitė nenorėjo pasakyti, kad tai vien Melijos kaltė. Gal tikrai kalta ne vien ji. Jos viena kitos nemėgo, nors Keitė labai stengėsi be reikalo prie Melijos nesikabinėti. Netgi manė nuolaidžiaujanti savo sekretorei.

Tos užuominos apie disharmoniją kolektyve Vebsteris nesuprato.

– Keite, pati sakei, kad drauge dirbant keliems žmonėms neišvengiamai atsiranda ir nuomonių skirtumų.

Bilas stengėsi, kad jai būtų kuo lengviau ir maloniau pereiti dirbti į San Antonijaus televizijos kanalą. Ir Keitė nenorėjo pasirodyti besiskundžianti verksnė. Todėl bent šį kartą nusprendė savo nuoskaudas nutylėti ir tarė:

– Neabejoju, ilgainiui mums pavyks išsiaiškinti visus nesusipratimus.

– Nė kiek neabejoju. Gal turi dar kokių minčių?

Keitė žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį – kelias laisvas minutėles dar turėjo.

– Norėčiau, kad pradėtum svarstyti galimybę rinkti lėšas.

– Lėšas?

– Lėšas vaikams, tebegyvenantiems vaikų namuose ir jau įvaikintiems. Už kiekvieną vaiką įtėviai kas mėnesį iš valstybės gauna po du šimtus dolerių. Sveikatos draudimo fondai apmoka gydymą. Bet tais pinigais neįmanoma padengti visų išlaidų. Argi kanalui nebūtų gera reklama, o vaikams didžiulė nauda, jei San Antonijaus televizija suorganizuotų koncertą, įžymybių golfo turnyrą ar panašų renginį, kuriame būtų renkamos lėšos papildomoms išlaidoms? Vaikų dantų gydymui, akiniams, vasaros stovykloms...

– Puiki mintis. Daryk, kaip tau atrodo geriausia.

– Ačiū. Bet man reikia pagalbos. Aš čia vis dar naujokė, nepasakyčiau, kad pažįstu labai daug žmonių. Kaip manai, gal Nensė neatsisakytų man padėti?

– Ar neatsisakytų padėti? – nusijuokė jis. – Tai kaip tik jos sritis. Nieko ji taip nemėgsta kaip pasiraitoti rankoves ir pulti įgyvendinti projekto. Gebėjimas organizuoti labdaros renginius – stiprioji jos pusė.

– Puiku. Aš jai paskambinsiu, – tarė Keitė ir atsistojo. – Jeigu jau viskas, lekiu.

Vebsteris išėjo iš už rašomojo stalo ir palydėjo ją iki durų.

– Tu puikiai dirbi, Keite. Mums pasisekė, kad turime tave. Mūsų kanalui tu suteikei solidumo, įgavome aukščiausios klasės aurą. O ar mes tau deramai atsilyginame? Ar nesigaili palikusi Kaliforniją? Ar tu laiminga?

– Ar gailiuosi? Nieko nesigailiu, Bilai. Myliu tuos vaikus. Darau gerą darbą ir puikiai jaučiuosi.

Jis palūkėjo, o kai Keitė nieko daugiau nepasakė, nutarė ją paspausti:

– Atsakei tik į vieną klausimą.

– Ar aš laiminga? Žinoma. Kodėl turėtų būti kitaip?

– O kaipgi daktaras Spaiseris?

Keitės santykiai su bendradarbiais buvo draugiški, bet užmegzti artimesnių pažinčių ji neturėjo laiko. Be to, sąmo-

ningai stengėsi nepainioti darbo su asmeniniu gyvenimu. Po ilgos, įtemptos darbo dienos susitikti su televizijos pasauliui nepriklausančiais žmonėmis beveik nelikdavo laiko. Taigi Dynas vis dar buvo geriausias jos draugas, atsakydama į Bilo klausimą ji taip ir pasakė.

– Kas kelios dienos pasikalbame.

Vebsteris atrodė šiek tiek susirūpinęs.

– Ar yra bent kokia tikimybė, kad jis įkalbės tave grįžti į Kaliforniją?

– Nėra. Per daug darbų. – Ji žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį. – Ir pirmas – vienuoliktą valandą suplanuotas susitikimas.

Penkioliktas skyrius

Vienaaukščiame užmiesčio name suzvimbė durų skambutis. Pro stiklines lauko duris Keitė matė platų koridorių, vedantį į namo gilumą. Vestibiulyje buvo durys į kelis kambarius, bet iš lauko ji nematė, į kokius.

Kažkur netoliese ėmė loti šuo, – didelis šuo, kaip Keitė spėjo iš kimaus lojimo. Laimė, tame lojime buvo daugiau smalsumo nei pykčio.

Keitė dar kartą paspaudė durų skambutį ir žvilgtelėjo per petį į tą pusę, iš kurios atėjo. Namas stovėjo už nedidukės kalvelės, toliau nuo valstybinio greitkelio. Sklypas buvo tvarkingai aptvertas atskiriant kelias ganyklas, kuriose ganėsi arkliai ir galvijai.

Vieno aukšto namas buvo pastatytas iš kalkakmenio – jo šiose vietose buvo apstu. Erdviai verandai pavėsį teikė medinės grotelės, apraizgytos vešlių glicinijų. Moliniuose vazonuose žydėjo raudoni snapučiai.

Viskas atrodė išpuoselėta ir rūpestingai prižiūrima, net rusvas medžioklinis šuo, išniręs iš už namo kampo ir akmeniniais laiptais užliuoksėjęs pas ją.

– Sveikas, šuneli. – Šuo apuostė jos ranką ir draugiškai lyžtelėjo. – Ar tu vienas namie? Tikėjausi, kad šeimininkai laukia manęs, tiksliau – Šerės.

Keitė dar kartą paspaudė skambutį. Ji tikėjosi, kad ponia ir ponas Voltersai vis dėlto namuose. Argi išvažiuodami nebūtų užrakinę lauko durų?

Pridėjusi delnus prie kaktos ji pro durų stiklą pažvelgė į vidų ir šūktelėjo:

– Sveiki! Ar yra kas nors?

Kažkur namo gilumoje girgžtelėjo atidaromos durys, ir koridoriuje pasirodė vyras. Keitė, pasijutusi nejaukiai, kad buvo užklupta spoksanti į vidų, akimirksniu nuleido rankas ir atšoko nuo durų.

Vyras buvo aukštas, ilgakojis ir basas. Smakras, apžėlęs juodais bent dviejų dienų šeriais, atrodė nevalyvai. Palengva žingsniuodamas durų link, jis sagstėsi *Levi's* džinsų antuką, bet užsegęs dvi sagas liovėsi. Paskui persibraukė susitaršiusius plaukus, plačiai nusižiovavo ir tingiai pasikasė nuogą krūtinę.

– Kuo galiu padėti? – paklausė pro durų stiklą, nudėbęs ją rūsčiu žvilgsniu.

Keitė sutriko. Gal Melija suklydo braižydama maršrutą? O gal Šerė supainiojo namo numerį ar nurodė ne tą susitikimo laiką?

Buvo matyti, kad ponas Voltersas svečių nelaukia. Jis atpėdino tiesiai iš lovos. Ar kartu su juo buvo ir ponia Volters? Jeigu taip, kažin, *ką* jie veikė? Keitė tikėjosi, kad tik *miegojo.*

– Hm, aš... Aš Keitė Delani.

Kelias akimirkas jis spoksojo į Keitę, paskui staigiu judesiu atidarė stiklines duris, prisimerkė ir įbedė į ją dar įdėmesnį ir įtaresnį žvilgsnį.

– Taip?

Keitės vardas paprastai sukeldavo tam tikrą reakciją. Pardavėjai, pamatę jos kreditinę kortelę, paprastai arba netekdavo žado, arba priešingai – imdavo be perstojo tarkšti. Metrdoteliai, lydėdami ją prie geriausio restorano stalelio, mikčio-

davo ir sunkiai rinkdavo žodžius. Jai pasirodžius viešumoje, daug kas atsisukdavo dar kartą į ją pasižiūrėti.

O ponas Voltersas nė nemirktelėjo. Matyt, jos vardas jam visiškai nieko nesakė.

– Tiesą sakant, aš pavaduoju panelę Parks. Šerę Parks. Ji pati šįryt negalėjo atvažiuoti, todėl aš...

– Tai vėpla! – pliaukštelėjęs sau per šlaunį šūktelėjo vyras.

Keitė net krūptelėjo, bet paskui suprato, kad žodžiai skirti ne jai. Jis kreipėsi į šunį, ilgu rožinės spalvos liežuviu vis dar laižantį jai ranką.

– Gulk, Bandite, – šiurkščiai paliepė.

Keitė užuojautos pilnu žvilgsniu nulydėjo šunį: tas nusliūkino į verandos kampą ir kaip liepta atsigulė, padėjo galvą ant priekinių letenų, bet vis nenuleido nuo jos liūdnų akių.

Paskui atsigręžė į vyrą. Ištiesta ranka jis vis dar laikė stiklines duris, ir jos akys nenoromis nukrypo į nuogą pažastį. Per šonkaulių sugofruotą odą siaurėjančiu jo liemeniu ritosi prakaito lašas.

Paskutinius jo žodžius nuleidusi negirdomis, ji griežtai tarė:

– Turbūt apsirikau.

– Noriu kavos. Užeikite.

Jis apsisuko ir dingo koridoriuje. Keitė spėjo sugriebti stiklines duris, kol jos dar neužsitrenkė, paskui stabtelėjo dvejodama, ar verta sekti iš paskos. Neatrodė, kad vyras nusiteikęs priimti svečius. Žmona vis dar nesirodė.

Kita vertus, Keitė nebuvo iš tų, kurie linkę trauktis vos susidūrę su sunkumais. Važiuodama čia ji jau sugaišo gerą valandą brangaus laiko. Jeigu dabar išvažiuos, kelionė bus veltui. Be to, Šerė tikisi išsamios pokalbio ataskaitos. Taigi ji negali išeiti neišsiaiškinusi, kas ir kaip.

Šiurkštus pono Volterso elgesys ją įžeidė, bet ir suintrigavo. Keitė buvo skaičiusi šios poros anketą – puiki anketa. Abu sutuoktiniai buvo baigę koledžą, jau įkopę į penktą dešimtį, bet ir po penkiolikos santuokos metų vaikų neturėjo.

Ponia Volters ketino mesti bibliotekininkės darbą, būti tik mama ir auginti ypatingų poreikių vaiką. Tiesa, tada būtų sumažėjusios ir pajamos, bet šeimai tai jokia našta – ponas Voltersas sėkmingai dirbo cemento tiekėju.

Atrodė, kad ši pora idealiai tinka įtėviais vienam iš Keitės vaikų. Tik... kam jie gaišo ir vargo rengdami įvaikinimo paraišką, jeigu net nepasistengė bent kiek pasiruošti pirmajam pokalbiui? Šis klausimas buvo per daug įdomus, kad liktų neatsakytas.

„Katę* pražudė smalsumas“, – mintyse priminė ji sau žengdama į vidų. Ironiškai šyptelėjo pagalvojusi, kad jei neišeis iš čia gyva, šis posakis taps puikia antrašte pirmuosiuose laikraščių puslapiuose.

Pusapskritės durys, už kurių dingo ponas Voltersas, vedė į erdvią svetainę. Pro plačius langus į vidų liejosi saulės šviesa, vėrėsi kvapą gniaužianti kalvotų apylinkių panorama. Baldai buvo patogūs ir teikė jaukumo. Puikus kambarys, jei ne netvarka.

Nuo sofos ranktūrio kabojo vyriški marškiniai. Vidury kambario ant grindų gulėjo pora kaubojiškų aulinių ir kojinės. Televizorius veikė, bet garsas buvo išjungtas, todėl Keitei bent nereikėjo klausytis, kaip vienas animacinio filmo herojus vejasi kitą, teniso rakete trankydamas jam galvą.

Visur mėtėsi laikraščiai. Sofos kampe pūpsojo pagalvė, ant kurios dar buvo matyti galvos įspaudas. Ant kavos stalelio stovėjo dvi gazuoto vandens skardinės, gulėjo suglamžyta bulvių traškučių pakuotė ir nebaigtas valgyti sumuštinis su rūkyta dešra.

Keitė sustojo tarpduryje, pasibjaurėjusi tuo vaizdu. Už kambario erdvę dalijančio baro buvo virtuvė, ten stovėjo ponas Voltersas ir kaip tik ėmė iš spintelės puodelius. Ištraukęs nupūtė nuo jų dulkes.

---

* Žodžių žaismas: angl. *Cat* – ir „Keitė“, ir „katė“.

– Ar ponia Volters namie? – kiek netvirtai paklausė ji.

– Ne.

– O kada grįš?

– Negaliu pasakyti. Manau, po kelių dienų. Štai ir kava. Buvau nustatęs, kad aparatas įsijungtų septintą. Kava išvirė jau prieš kelias valandas, bet juk kuo stipresnė, tuo geriau, ar ne? Grietinėlės ar cukraus?

– Aš ne...

– Fuui! Grietinėlės nebus. – Išėmęs iš šaldytuvo kartoninę ketvirčio litro grietinėlės pakuotę jis atsuko kamštelį. Smarvė buvo tokia, kad Keitė užuodė iš tarpdurio. – Kažkur turi būti cukrinė, – sumurmėjo vyras ir karštligiškai ėmė jos ieškoti. – Pamenu, prieš porą dienų tikrai mačiau.

– Man nereikia cukraus.

– Gerai, nes vis tiek nerandu.

Tai jos nenustebino. Virtuvėje buvo dar didesnė netvarka negu svetainėje. Kriauklėje kūpsojo stirta neplautų indų, o tais, kurie netilpo į kriauklę, buvo nukrautos spintelės. Ant viryklės stovėjo priskretusios keptuvės. Virtuvės stalas irgi buvo apkrautas nešvariais indais, be to, čia mėtėsi neatplėšti laiškai, knygos ir žurnalai, pūpsojo kelios krūvos popierių, o ant viso šito šiukšlyno kėpsojo taukuota kartoninė dėžė su užrašu „Naminiai Karlotos vyniotiniai“. Ant grindų buvo prilašėję kažkokios geltonos lipnios masės.

Pasirodo, tvarkinga namo išorė buvo apgaulinga. Šiuose namuose gyvenantys žmonės – tikri apsileidėliai.

– Štai. – Per virtuvės ir svetainės zonas skiriantį stalą jis pastūmė Keitei puodelį kavos. Keli šlakeliai nutiško ant plytelėmis išklotų virtuvės grindų, bet vyras šito, rodos, nė nepastebėjo. Nieko nelaukęs ėmė siurbčioti kavą. Kelis kartus gurkštelėjęs giliai atsiduso ir tarė: – Jau geriau. Na, tai kuo prekiaujame?

Sutrikusi Keitė nervingai nusijuokė.

– Aš niekuo neprekiauju. Šerei Parks atrodė, kad šį rytą esate sutarę susitikti.

– Hm... Kaip, sakėte, jūsų pavardė?

– Aš Keitė Delani.

– Keitė... – Jis prisimerkė ir įsižiūrėjo į ją pro garus iš kavos puodelio. Siurbte įsisiurbė akimis, nužvelgė nuo galvos iki kojų ir nuo kojų iki galvos. – Velniai mane griebtų! Jūs tos muilo operos žvaigždė, ar ne?

– Tiesą sakant, – dalykiškai atsakė Keitė, – aš pavaduoju panelę Parks, kuri šiandien vienuoliktą valandą ryto buvo susitarusi su jumis susitikti.

– Buvo susitarusi susitikti? Šį rytą? – visiškai nesuprasdamas, apie ką kalbama, jis tik papurtė galvą.

Keitė atsainiai mostelėjo ranka ir tarė:

– Nieko tokio. Matyt, apsirikta derinant susitikimo laiką, bet dabar tai jau nesvarbu. – Ji apmetė žvilgsniu visą jovalą aplink ir pažvelgė tiesiai jam į akis. – Labai gaila – nemanau, kad jums pavyks.

Jis garsiai siurbčiojo kavą.

– Kas nepavyks?

Gal jis visiškai bukas, o gal priešingai – be galo protingas. Keitė nebūtų pasakiusi, ar šis vyras su ja tik žaidžia, ar tikrai nesupranta, ko ji atėjo į jo namus.

Juk galėjo būti ir taip, kad ponia Volters paraišką dėl įvaikinimo padavė ir dėl susitikimo susitarė be vyro žinios, slapčia tikėdamasi jį įkalbėti ir gauti sutikimą. Kartais taip nutikdavo. Vienas iš sutuoktinių, dažniausiai žmona, norėdavo turėti vaiką, o vyras tai minčiai nepritardavo, netgi atkakliai priešindavosi.

Taip galėjo būti ir dabar. Ko jau ko, o veltis į šeimos ginčą Keitė nenorėjo.

– Ar jūs su ponia Volters išsamiai aptarėte šį reikalą? – paklausė ji.

Vyras nusigręžė įsipilti dar puodelio ir mestelėjo Keitei:

– Kokį reikalą?

– Galimybę įsivaikinti, – suirzusi nekantriai pasakė Keitė.

Jis nudiegė ją atšiauriu, kiaurai veriančiu žvilgsniu, paskui nuleido galvą, užsimerkė ir pirštais suspaudė sau viršunosę.

– Matyt, būsiu pabudęs vėliau, nei man pasirodė, – burbtelėjo jis, tada pakėlė galvą ir vėl pažvelgė į Keitę. – Atėjote čia pasikalbėti apie įvaikinimą?

– Taip. O jūs ką pamanėte?

– Hm... Net nežinau, – atsakė jis taip pat irzliai. – Gal parduodate skaučių iškeptus sausainukus.

– Ne, neparduodu.

– Tai ko tada... – Staiga vyro žvilgsnis nušvito; suvokęs, kas čia vyksta, jis nutilo per pusę žodžio. Su trenksmu pastatė puodelį ant virtuvinės spintelės ir šūktelėjo: – Mėėėšlas! Kuri šiandien diena?

– Pirmadienis.

Jis atidžiai pažvelgė į sieninį kalendorių prie šaldytuvo ir trenkė delnu į sieną.

– Prakeikimas... – Pirštais tarsi šukomis braukdamas per tamsius plaukus, rodos, gerokai susikrimtęs jis grįžo į tą pačią vietą. – Penktadienį turėjau paskambinti jums... tai yra panelei Parks, ir susitikimą atšaukti. Aš dėl visko kaltas. Pamiršau kasdien pasižiūrėti į kalendorių, kaip ji man buvo liepusi. Dabar ne juokais ant manęs supyks, – tarė jis pusbalsiu, lyg kalbėtųsi su savimi. – Atsiprašau. Turėjau paskambinti, kad jums nereiktų veltui važiuoti. Pokalbį teks atidėti.

– Vargu ar apskritai jo prireiks, – griežtai atkirto ji. – Pasakykite žmonai...

– Žmonai?

– Ar jūs nevedęs?

– Ne.

– Bet ji prisistatė esanti ponia Volters.

– Suprantama. – Jo veide šmėstelėjo vos pastebima šypsena. – Irena Volters yra ištekėjusi už Čarlio Volterso. Tai bus juoko, kai jie sužinos, kad supainiojote mane su juo. – Pamatęs sumišimą Keitės akyse ir norėdamas viską paaiškinti,

jis papurtė galvą ir pridūrė: – Aš tik prižiūriu namus, kol jų nėra. Aną savaitę susirgo vienas iš Čarlio giminaičių Džordžijoje ir paprašė Voltersų, kad skubiai atvažiuotų. O man, kol perdažys butą, reikėjo ramios vietelės dirbti. Tad susitarimas naudingas ir man, ir jiems.

– Jie paliko jus prižiūrėti namo? – nusistebėjo Keitė ir įbedė iškalbingą žvilgsnį į kriauklę, pilną priskretusių indų.

Vyras nusekė jos žvilgsnį, ir jo veide šmėstelėjo nuostaba, tarsi tik dabar būtų pastebėjęs baisią netvarką.

– Atrodo, prieš jiems grįžtant reikės apsikuopti. Užvakar... taip, manau, užvakar, buvo atėjusi valytoja, bet aš ją išgrūdau. Man bandant rašyti ji trynėsi aplink, valė dulkes, tampė siurblį. Maniau, iš proto išeisiu. Rodos, aprėkiau ją. Šiaip ar taip, išėjo labai įsižeidusi. Irenai teks vėl suglostyti jai plunksneles. Sužinojusi Irena supyks, – atsiduso jis lyg pajutęs sąžinės graužimą.

– Rašyti?

Jo akys vėl susmigo į Keitę.

– Prašau?

– Sakėte, bandėte rašyti.

Pro Keitę jis nuėjo į svetainę prie knygų spintos. Ištraukė knygą ir švystelėjo jai.

– Aleksas Pirsas.

Perskaičiusi antraštę Keitė apvertė knygą norėdama užmesti akį į nuotrauką ant blizgaus viršelio. Žmogus nuotraukoje buvo rūpestingai nusiskutęs ir apsirengęs. Tik akys tokios pat – pilkos ir skvarbios po vešliais antakiais, kurių vienas perkirstas rando. Patrauklūs taisyklingi veido bruožai. Tiesi nosis. Nesišypsanti juslinga burna. Kampuotas smakras. Labai vyriškas veidas. Atšiaurus ir traukiantis akį.

Keitė neskubėjo pakelti galvos – lengviau buvo atlaikyti žvilgsnį to, kurį matė nuotraukoje, nei žvelgti į akis priešais stovinčiam originalui. Nežinia kodėl Keitei staiga pasidarė šilta, ji pajuto būtinybę atsikrenkšti.

– Esu apie jus girdėjusi. Bet tikrai nebūčiau pažinusi.

– Prieš fotografuodamasis apsitvarkiau. To primygtinai reikalavo mano agentas Arnis.

– Kiek knygų esate išleidęs, pone Pirsai?

– Dvi. Trečia turi pasirodyti kitų metų pradžioje.

– Irgi kriminalinis romanas? Kažkas panašaus?

– Taip.

– Gaila, nesu skaičiusi.

– Jums tos knygos nepatiktų.

Tai išgirdusi Keitė energingai pakėlė galvą ir tarsi gindamasi atšovė:

– Kodėl ne?

– Neatrodote esanti iš tų, kurioms patiktų. – Jis abejingai gūžtelėjo pečiais. – Aš rašau apie paleistas žarnas ir ginklus. Apie kraują ir ištaškytas smegenis. Apie žmogžudystes ir tyčinius kūno sužalojimus. Kaip sakoma, ne kiekvienai mamai tie romanai.

– Iki aliteracijos dar trūksta žodžiams gracijos.

Jis nustebęs kilstelėjo randuotą antakį.

– Kodėl manote, kad man jūsų knygos nepatiktų?

Aleksas dar kartą įžūliai nužvelgė Keitę ir pirštais perbraukė jos plaukų sruogą.

– Visos jose vaizduojamos raudonplaukės – kekšytės.

Keitei virptelėjo viduje, ir ji net pyktelėjo, mat įtarė, kad kaip tik tokios reakcijos jis ir laukė. Ji atstūmė Alekso ranką.

– Ir ūmaus būdo, – ironiškai šyptelėjęs pridūrė jis.

Keitė įbruko knygą jam į rankas ir tarė:

– Iš tiesų. Tai, ką rašote, man nepatiktų. – Keitė kaip įmanydama stengėsi maldyti pyktį ir susitvardė tik todėl, kad nenorėjo pasirodyti atitinkanti raudonplaukės stereotipą. – Kada laukiate sugrįžtant ponios ir pono Voltersų?

Jis padėjo knygą ant stalelio ir siurbtelėjo kavos.

– Jie sakė, kad paskambins iš Džordžijos. Kol kas belieka spėlioti.

– Pasakykite, kad parvažiavę paskambintų į panelės Parks biurą. Ji paskirs naują susitikimo laiką.

– Irena ir Čarlis puikūs žmonės. Vienam iš tų vaikų jie bus nuostabūs tėvai.

– Tai nuspręs teisėjas.

– Bet jūsų pritarimas irgi svarbus, ar ne? Galiu lažintis, kad turite įtakos panelei Parks ir kitiems valdžios žmonėms. Argi jie nevertina jūsų nuomonės?

– Ką norite tuo pasakyti, pone Pirsai?

– Noriu pasakyti, – tiesiai šviesiai atrėžė jis, – kad neturite teisės dėl kelių neplautų indų sužlugdyti Irenos ir Čarlio vilčių. Neskelbkite jiems nuosprendžio tik dėl to, kad sutikote čia mane.

– Jūsų užuominos mane įžeidžia. Atėjau čia ne nuosprendžių skelbti.

– Kurgi ne! Juk jau pasakėte, kad man nepavyks.

– *Jums* – iš tiesų nepavyktų.

– Taigi dabar suprantate, apie ką kalbu? Jūs savo nuomonę didžiai vertinate, jums patinka daryti įtaką kitiems žmonėms. Jei taip nebūtų, argi jūs, muilo operų žvaigždė, trainiotumėtės po San Antonijų?

Keitė virte užvirė, bet pagrįstai baiminosi, kad žodžių karo nelaimės.

– Sudie, pone Pirsai.

Aleksas palydėjo ją iki lauko durų. Žingsniuodama per verandą ji jautė, kad skvarbus jo žvilgsnis įsmeigtas tiesiai į jos strėnas.

– Lik sveikas, Bandite.

Šuo atėjęs atsitūpė Aleksui prie kojų ir jai nueinant suinkštė. Jis tikriausiai jautėsi nelaimingas, nes šeimininkai paliko jį globoti netikšai, geriančiam gyžtančią grietinėlę.

Dieve mano, ir vėl aliteracija.

Aleksas Pirsas buvo šiurkštesnis už švitrinį popierių. Jis ją suerzino, sunervino ir įžeidė. Ir vis dėlto Keitė labiau pyko

ant savęs, o ne ant jo. Kodėl ji leido jam laimėti? Kodėl, užuot pasijuokusi iš apmaudžios klaidos, taip baisiai sutriko? Patekus į keblią padėtį patikimiausias jos ginklas visuomet būdavo humoras.

Bet šį kartą sąmojo šaltinis ėmė ir išseko. Ji raudo ir mikčiojo lyg sutrikusi mokinukė, o išėjo beveik visiškai netekusi savigarbos ir giežgdama apmaudą ant prastų detektyvinių romanų autoriaus, gyvenančio kaip kiaulė garde ir plempiančio verdančią kavą tarsi vandenį iš čiaupo.

Apmaudą pakurstė šmėstelėjusi mintis, kad duok Dieve kiekvienam vos atsikėlus iš lovos atrodyti taip puikiai kaip jis.

Tuo metu jos pykčio objektas neskubėdamas išėjo į verandą ir klestelėjo į sūpuokles, o tos pajutusios kūno svorį maloniai girgžtelėjo. Jis delnu paplekšnojo per laisvą vietą šalia savęs. Beprotiškai apsidžiaugęs nebyliu kvietimu, Banditas užšoko ant sūpuoklių sėdynės ir padėjo smakrą rašytojui ant šlaunies.

Keitė išeidama išsinešė į atmintį įstrigusį Alekso Pirso paveikslą – Alekso Pirso, besisupančio sūpuoklėse, gurkšnojančio kavą ir tingiai kasančio paausį Banditui.

Šešioliktas skyrius

– Atrodote visiškai nusivarę nuo kojų.

Tokiais žodžiais prie rašomojo stalo sėdinti Melija, pailsėjusi ir gražutė kaip iš gėlininko šaldytuvo išimtas egzotiškas žiedas, sutiko įėjusius sunkiai kojas bepavelkančius Keitę ir Džefą.

– Mes ką tik iš garinės pirties. Kitaip sakant, iš Brekenridžo parko. – Keitė nutraukė nuo peties sunkią rankinę. – Nė menkiausio vėjo pūstelėjimo. Primink man, kad daugiau niekada vasarą San Antonijuje nesugalvočiau apsivilkti šilkinių drabužių. – Taip tarusi ji sugnybo audinį ir patraukė nuo prakaitu apsipylusios odos.

– O šiaip kaip sekėsi?

– Kuo puikiausiai.

– Turime puikų siužetą apie Tonį, – klestelėjęs į krėslą pasakė Melijai Džefas. – Filmavimo kamera jo nė trupučio netrikdė.

Melija padavė Keitei kelias žinutes telefonu.

– Šerė Parks nori tuojau pat su jumis pasikalbėti. Jos įsitikinimu, teisėjas linkęs leisti įvaikinti Denį.

– Puiki naujiena! – šūktelėjo Keitė, akimirksniu nuvijusi šalin nuovargį. – Prašom paskambinti ir pabandyti mus sujungti.

Pasiėmusi rankinę Keitė nuėjo į savo kabinetą, nusispyrė batelius ir atsisėdo prie rašomojo stalo. Kaip buvo pratusi,

žvilgtelėjo į laikrodį, tada pasilenkė ir ištraukė apatinį rašomojo stalo stalčių.

Suzirzė telefonas. Ji paspaudė garsiakalbio mygtuką.

– Taip, Melija.

– Pirmoji linija, – pranešė Melija, – panelė Parks.

Stalčius buvo tuščias.

– Ar sujungti?

Stalčius buvo tuščias.

– Keite! Ar girdite mane?

– Taip, o mano... Melija, kur mano vaistai?

– Kas?

– Mano tabletės. Mano vaistai. Kur jie?

– Man rodos, juos laikote rašomojo stalo stalčiuje, ar ne? – aiškiai suglumusi paklausė Melija.

– Žinoma, bet jų ten nėra.

Keitė uždarė stalčių ir energingu judesiu tuoj pat vėl ištraukė, tarsi tuščias stalčius būtų buvęs tik turinti išnykti iliuzija.

Bet stalčius buvo tuščias. Jos tabletės, be jokios abejonės, dingusios.

Tarpduryje pasirodė Melija.

– Pasakiau panelei Parks, kad paskambinsite vėliau. Kas atsitiko?

– Tai, ką prieš akimirką tau sakiau! – nejučia pakėlė balsą Keitė, bet tuoj pat susitvardė. – Dingo mano vaistai, – pabrėžtinai ramiai pasakė ji. – Laikau juos čia, apatiniame stalčiuje. Visada. O dabar jų čia nėra. Kažkas paėmė.

– Kam reikalingos jūsų tabletės?..

Keitė pervėrė Meliją rūsčiu žvilgsniu ir atrėžė:

– Ir aš norėčiau žinoti.

Įėjo Džefas.

– Kas nutiko?

– Kažkas iš rašomojo stalo stalčiaus paėmė mano vaistus.

– Ką?!

– Ar judu abu apkurtote?! – vėl pratrūko Keitė. – Ar man reikia pakartoti kiekvieną žodį? Kažkas čia įsmuko ir pavogė mano vaistus!

Keitė suprato, kad elgiasi neprotingai, bet nuo tų vaistų priklausė jos gyvybė.

Džefas apėjo stalą ir dirstelėjo į tuščią stalčių.

– Kam būtų šovę į galvą vogti jūsų tabletes?

Keitė persibraukė plaukus.

– Aš šito jau klausiau, – pusbalsiu tarė Melija. – Ir labai ją supykdžiau.

– Gal kartais pati jas padėjote kitur? – vis dėlto išdrįso paklausti Džefas.

Bet tylūs vaikino žodžiai, nuoširdus bandymas padėti tik dar labiau suerzino Keitę.

– Tik dėžutę aspirino gali kur nors nukišti ir po šešių savaičių rasti palto kišenėje. Bet, švelniai tariant, sunkoka nežinia kur padėti keturiolika buteliukų tablečių.

– Gal vakar vakare parsinešėte namo?

– Nė už ką nebūčiau šito dariusi. – Nejučia ji vėl ėmė šaukti. – Turiu po dvi visų man išrašytų vaistų pakuotes. Viena skirta gerti namie, kita darbe. Tuos vaistus, kuriuos reikia išgerti per pietus, laikau čia. Kartais, jei dirbu iki vėlumos, darbe išgeriu ir vakarinę dozę.

Trys iš keturiolikos medikamentų buvo gyvybiškai svarbios atmetimo reakciją slopinančios tabletės. Kiti vienuolika neleido pasireikšti šalutiniam poveikiui, kurį jos gali sukelti. Keitė skrupulingai laikėsi nustatyto gydymo kurso – kasdien gerdavo tris vaistų dozes.

– Jeigu vakar vakare būčiau parsitempusi namo keturiolika buteliukų, – bet aš to nedariau! – juk dabar prisiminčiau, – paaiškino ji savo padėjėjams. – Kažkas rausėsi po mano stalčius. Kažkas juos paėmė. Kas čia buvo užėjęs šį rytą?

– Tik aš ir ponas Vebsteris, – atsakė Melija. – Jis atnešė vaizdajuostę. Norėjo, kad ją peržiūrėtumėte. – Ji mostelėjo

ranka į kasetę ant rašomojo stalo. – Bent jau aš nieko daugiau nemačiau čia užeinant.

– Ar buvai ilgesnį laiką išėjusi? – pasiteiravo jos Džefas.

Meliją jo klausimas užgavo; kad yra įsižeidusi, ji parodė atsakydama besiginančio žmogaus balsu:

– O ko tu tikiesi? Kad šlapinsiuos sėdėdama ant kėdės? Aišku, porą kartų buvau tualete, o paskui išėjau priešpiečių. Ar tai nusikaltimas?

Kad ir nenoromis, Keitė vis dėlto įtarė, kad piktą pokštą bus iškrėtusi Melija. Pagalvojo, ar nevertėtų atvirai merginos apkaltinti, bet argi tai ką nors išspręstų? Net jeigu kalta, Melija tiesiog išsigins. O jeigu niekuo dėta, toks kaltinimas tik dar labiau padidins tarp jųdviejų žiojinčią nesusipratimų prarają.

Tačiau svarbiausia, kad patekę į piktavalių rankas tie vaistai galėjo būti pavojingi.

– Melija, prašom sujungti mane su daktaru Salivanu. – Vietinio kardiologo, kuriam Dynas patikėjo globoti Keitę, kabinetas buvo visai netoli. – Jeigu jo nėra, surask. Kad ir kur būtų. Paprašyk, kad paskambintų į vaistinę ir lieptų kuo greičiau atsiųsti man vaistų.

Melija apsisuko ir netarusi nė žodžio išėjo iš kabineto.

– Galėčiau atvežti vaistus iš namų, – pasisiūlė Džefas.

– Ačiū. Aš ir pati galiu nuvažiuoti namo.

– Jūs per daug susijaudinusi, kad galėtumėte vairuoti.

Nors ir nenorėjo pripažinti, Keitė tikrai buvo labai susijaudinusi. Vietoj dingusių vaistų netrukus bus atsiųsti kiti, juk jos rašomojo stalo stalčiuje laikytos tabletės – ne paskutiniai medikamentai visame pasaulyje. Ne, Keitę labiausiai sukrėtė, kad kažkas pavogė iš jos tai, kas vertingiau už papuošalus, kailinius ar pinigus. Nuo tų vaistų priklausė jos gyvybė.

– Ačiū, kad pasisiūlei padėti, Džefai, – tarė ji ramiau, negu iš tiesų jautėsi. – Vaistininkas po daktaro Salivano skambučio viskuo pasirūpins.

– Kur einate? – Keitei išėjus iš kabineto Džefas sekė paskui neatsilikdamas nė per žingsnį.

– Radau daktarą Salivaną, – panešė Melija Keitei, einančiai pro jos darbo stalą. – Jis konsultuoja pacientą, bet priimamojo sekretorė sakė, kad jam praneš.

– Ačiū.

Tada Keitė atsigręžė į Džefą, vis dar stovintį jai už nugaros.

– Jei kokiam šunsnukiui atrodo, kad tai labai juokinga, aš tiesiai šviesiai sakau, kad taip nėra.

Salė, kurioje įsikūręs žinių skyrius, buvo tikras storžievių išdaigininkų rojus. Darbuotojai nuolat varžydavosi, kuris sugalvos geriausią, – arba blogiausią, nes tai priklauso ir nuo požiūrio, – išdaigą.

Pokštai būdavo įvairūs – nuo plastikinių vėmalų bendrame šaldytuve iki pranešimo, kad Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas nužudytas vyrų tualete *Texaco* degalinėje 35-ajame greitkelyje.

Keitė priėjo prie žinių skyriaus vyriausiojo redaktoriaus stalo. Redaktorius buvo žilstelėjęs irzlus vyras, prisiekęs rūkalius, sergantis emfizema ir nepatenkintas, kad žinių skyriaus patalpose dabar draudžiama rūkyti. Jo veido išraiška visuomet būdavo rūsti, pavaldiniams jis nebuvo draugiškas. Bet naujienas užuosdavo iš tolo, ir už tai visi jį gerbė. Jeigu vyriausiasis redaktorius sakydavo „šokam“, reporteriai, netgi patys didžiausi kietakakčiai, tepaklausdavo, ar aukštai.

Keitei paspaudus vidaus telefono mygtuką redaktoriaus vos neištiko širdies smūgis.

– Sveiki, bičiuliai! – Jos balsas nuaidėjo per erdvią salę su pertvaromis žurnalistams. – Sveiki visi, – tuoj pat pasitaisė ji. Mat neseniai sužinojo, kad teksasiečiai nemėgsta būti vadinami bičiuliais. – Tam nesveikam žmogeliui, manančiam, kad bus labai juokinga, jei pavogs mano vaistus, noriu pasakyti, kad taip anaiptol nėra.

– Po velnių, ką čia kalbate? – sušvokštė vyriausiasis redaktorius.

Nekreipdama į jį dėmesio Keitė toliau kalbėjo per vidaus telefono garsiakalbį:

– Kai mano higienines servetėles panaudojote priešpiečių kambario garso izoliacijai pagerinti, buvo tikrai juokinga. Juokiausi netgi pamačiusi plakatą su savo atvaizdu, nors pripiešėte raitytus ūsus ir padidinote papus. Bet *tai* jau nejuokinga, suprantate? Nesitikiu, kad prasižengėlis prisipažins. Tik noriu įspėti, kad daugiau to nedarytumėte.

– Pasitraukite nuo to daikto. – Vyriausiasis redaktorius susigrąžino telefoną, kurio niekas iki tol nebuvo drįsęs paliesti. – Ko tokia pasiutusi?

– Kažkas nukniaukė mano vaistus.

Žinių skyriaus darbuotojai išlindo iš darbo kabinų, smalsūs žvilgsniai susmigo į Keitę.

Nepatenkinta, suraukusi kaktą priėjo žinių skyriaus direktorė.

– Po velnių, kas čia darosi?

Keitė pakartojo, ką jau buvo sakiusi, ir pridūrė:

– Esu tikra, kad tas, kuris įslinko į mano kabinetą ir iš rašomojo stalo stalčiaus paėmė vaistus, nenorėjo nieko bloga. Bet tai kvaila ir pavojinga.

– Iš kur žinote, kad čia nagus prikišo mūsų darbuotojas? – paklausė direktorė.

– Nežinau, ar tai padarė vienas iš jūsiškių, – prisipažino Keitė. – Bet neatkreipiant dėmesio įsmukti į mano kabinetą lengviausia buvo šiame aukšte dirbančiam žmogui. O gerus pokštus jūsų skyriuje visi labai vertina. Kuo jie bjauresni, tuo visiems linksmiau. Tik... su vaistais juokauti negalima.

– Neabejoju, kad žinių skyriaus darbuotojai puikiai tai supranta, panele Delani.

Jos pasitikėjimas darbuotojais privertė Keitę iš naujo įvertinti neapgalvotą savo reakciją. Gal ji iš tiesų paskubėjo atvirai apkaltinti žinių skyriaus žmones?

– Atleiskite, kad sutrukdžiau, – pasijutusi nejaukiai atsiprašė ji. – Jei ką sužinosite apie tuos vaistus, prašom man pranešti.

Ir nesiveldama į diskusiją grįžo į savo kabinetą.

– Vaistai jau pakeliui, – pranešė Keitei vis dar paniurusi Melija. – Sakė, užtruks maždaug dvidešimt minučių. Ar nebus per vėlu?

– Ne, gerai. Ačiū. Leisk man minutėlę atsipūsti, o paskui sujunk su Šere. Džefai, atnešk man Denio bylą.

Keitė uždarė kabineto duris, skiriančias jos ir pavaldinių darbo erdvę, nes norėjo kelias minutes pabūti viena. Nugara atsirėmė į duris ir kelis kartus giliai įkvėpė. Šilko palaidinė buvo dar labiau prilipusi prie kūno nei tik grįžus iš lauke tvyrančios tvankumos. Keitė buvo išpilta šalto prakaito, taip būna tik labai susinervinus. Jai virpėjo keliai.

Trejus metus ji stengėsi save įtikinti, kad yra tokia pat kaip visi, kad nuo kitų žmonių niekuo nesiskiria.

Bet juk jai persodinta širdis.

Vadinasi, išskirtinė, ir nesvarbu, nori to ar nenori, turi ypatingų, nedaugeliui žmonių suprantamų poreikių. Ir šitaip bus visada, visą likusį gyvenimą.

Šį kartą krizė buvo trumpalaikė ir pavojaus gyvybei nesukėlė. Vis dėlto skaudžiai priminė Keitei, kokia ji trapi.

Septynioliktas skyrius

Keitei pirmą kartą teko savo kailiu pajusti visiems pažįstamą tramdomą Bilo Vebsterio įtūžį. Ji buvo girdėjusi, kad kantrybė jam trūksta retai, bet kai tai atsitinka, visą pastatą sukausto baimė. Šį rytą Vebsterio pyktis buvo nukreiptas į ją.

– Žmonės pasipiktinę, Keite.

– Ir turi teisę, – nuolankiai atsakė ji.

– Jie mano, kad supažindinant juos su ta mergyte buvo nuslėpta tiesa.

– Taip ir buvo. Bet tai atsitiko netyčia.

Vebsteris atsiduso. Jis tramdė pyktį, bet veidas vis dar buvo įraudęs.

– „Keitės vaikai" – visuomenei labai reikalinga laida. Ji jau pelnė puikią reputaciją ir turi įspūdingų laimėjimų. Projektas tapo San Antonijaus televizijos kanalo vizitine kortele.

– Bet taip pat greitai gali tapti ir kanalo Achilo kulnu, – nuspėjusi Vebsterio minties vingį tarė Keitė.

– Taigi. Mano atsidavimas šiam projektui didesnis nei bet kada anksčiau. Nenoriu, kad pamanytum, esą išsigandau. Bet dėl laidos mums gresia teismo procesas. Ieškinį gali iškelti kas panorėjęs – ir valstybė, ir norą įsivaikinti pareiškę kandidatai, ir biologiniai tėvai, – kone kiekvienas, supykęs dėl tikros ar įsivaizduojamos laidos kūrėjų nepagarbos. Mūsų televizijos kanalas pavojingoje kryžkelėje.

– Kurioje mus gali sutraiškyti į abi puses dundančios krovininės mašinos.

Jis šiurkščiai linktelėjo ir tarė:

– Ėmėmės šio projekto suprasdami ir pripažindami tam tikrą riziką. Kaip generalinis kompanijos direktorius, aš tebesu linkęs tą riziką prisiimti, nes laidos nauda kur kas didesnė už galimus nemalonumus. Bet būtinos visos atsargumo priemonės, kad daugiau nieko panašaus nenutiktų.

Keitė pasitrynė pirštais kaktą. Vakar Šerei Parks paskambino O'Konorai ir pareiškė atsisakantys neseniai įvaikintos mergaitės. Dukrelė, kurią jie įsivaikino tarpininkaujant laidai „Keitės vaikai", bandė su ponu O'Konoru žaisti seksualinius žaidimus.

– Jų tvirtinimu, mergaitės seksualinė patirtis buvo nutylėta sąmoningai, šitaip tikintis palengvinti įvaikinimą.

– Tai netiesa, Bilai. Ją tyrė keli vaikų psichologai. Savo polinkius ji nuslėpė ir nuo gydytojų, ir nuo socialinių darbuotojų, ir nuo mūsų, ir nuo visų, turėjusių su ja kokių nors reikalų.

– Nesuprantu, kaip jai pavyko praslysti pro tokį tankų patikros tinklą?

– Juk jai tik septyneri! – sušuko Keitė. – Kasytės ir duobutės skruostuose, o ne ragai ir dvišaka uodega. Kas galėjo pamanyti, kad mergaitė turi seksualinių problemų? Bet ji buvo tvirkinama nuo pat lopšio. Patėvis mokė ją seksualiai jį patenkinti. Mokė, kaip jį įaudrinti, ir...

– Dieve mano... – visas išbalęs sustabdė ją Bilas. – Man nereikia žinoti visų smulkmenų.

– Jas reiktų žinoti visiems, – šiurkščiai atkirto Keitė. – Jei visi sužinotų tas nešvankias smulkmenas, gal mūsų visuomenė taip labai nesipiktintų.

– Užuominą supratau. Kalbėk toliau.

– Apie ankstesnį mergaitės gyvenimą žinoję psichologai iš pat pradžių gerokai stebėjosi, kad ji turi tiek nedaug praeities

žaizdų. Dabar žinome, kokia žala jai padaryta. Savo seksualumu ji mėgina valdyti aplinkinius žmones, ypač gauti ko nori iš vyrų – iš bet kurio vyro. Taigi, Bilai, tu visiškai teisus. Mes nesugebame suprasti mergaitės, kuri atrodo tokia nekalta, o iš tiesų yra fatališka moteris. Ir neįsivaizduojame, ką jai teko patirti, kol tapo tokia.

– Bet negalime kaltinti O'Konorų dėl to, kad jie nori atšaukti savo sprendimą ją įvaikinti.

– Suprantama. Aišku, jiems buvo pasakyta, kad mergaitė buvo tvirkinama. Ir jie buvo pasiryžę šią problemą spręsti, bet tada dar niekas nežinojo, kokia didžiulė žala padaryta mergaitei. Niekas iš mūsų net nenutuokė, kad ji taip gudriai apmaus ekspertus. Ji iš anksto žinojo teisingus atsakymus į visus jų klausimus. Ir apvyniojo juos apie pirštą, nes norėjo apsigyventi O'Konorų namuose. Ji norėjo miegoti gražioje rožinėje lovoje savo kambaryje. Bent jau taip sakė Šerei.

Netikėdamas tuo, ką girdi, Bilas purtė galvą.

– Tokių sudėtingų atvejų pasitaiko jau ne pirmą kartą, – paaiškino Keitė. – Tai skaudu visoms suinteresuotoms pusėms.

– Be abejo. Ir vien todėl nereikia, kad mūsų laida būtų su tuo susijusi. Tokios klaidos neturi kartotis, Keite, – griežtai tarė jis.

– Negaliu garantuoti. Bet prisiimu atsakomybę už vaikų atranką. Jei tik man kiltų abejonių...

– Pramesk juos.

Bilo pavartotas žodis Keitei nepatiko. Šiaip ar taip, juk jiedu kalba ne apie melionus. Įsakymas atsirinkti tik mažiausiai dvasinių traumų turinčius vaikus Keitę žeidė. Bet ji paklusniai linktelėjo.

– Šiandien ryte išsiunčiau O'Konorams laišką. Asmeniškai atsiprašiau. Man jų labai gaila. Žinoma, mergaitės poelgis įvarė jiems siaubo, bet šie žmonės dar nespėjo jos pamilti. Jie sukrėsti iki širdies gelmių.

– Tikiuosi, nepateiks mums kelių milijonų ieškinio, – tarė Vebsteris, dabar jau prabilęs kaip verslininkas.

– Gaila, kad kanalui tenka ištverti visa tai...

Jau kiek aprimęs į atsiprašymą Bilas tik numojo ranka.

– Tu stovi pirmosiose kovotojų gretose. Bet šiame mūšyje dalyvaujame mes visi, Keite. Kad ir kas nutiktų, visuomet tave remsiu. Jei reikės, tave gins mūsų advokatai, o jie aršūs kaip erniai.

Keitei visai nepatiko staiga prieš akis iškilęs vaizdas, kaip teisininkais erniais pjudoma pora, ir taip jau išgyvenusi didelį sielvartą.

– Tikiuosi, jų paslaugų neprireiks, – pasakė ji.

– Aš irgi. – Vebsteris atsistojo tokia poza, tarsi būtų teisėjas, pasiruošęs skaityti teismo nutartį. – Bet kai viskas susitvarkys, dar kartą pagalvok, ar verta taip asmeniškai bendrauti su vaikais. Tu užsikrauni ant pečių jų problemas. Negali išlikti objektyvi.

– Ir ačiū Dievui! – susijaudinusi šūktelėjo ji. – Nenoriu būti objektyvi. Jie *vaikai*, Bilai, ne skaičiai ir ne statistikos duomenys. Jie žmonės, turintys širdį, sielą ir protą, be to, patyrę vienokią ar kitokią skriaudą. Gali žiūrėti į juos kaip į puikų reklaminį triuką ar būdą didinti televizijos kanalo populiarumą. Kitiems „Keitės vaikus“ kuriantiems žmonėms jie gali būti viso labo pagrindinė laidos tema arba objektas, į kurį verta nukreipti kameros objektyvą. – Ji pasirėmė į Bilo rašomąjį stalą ir palinko į priekį. – O man svarbiausia patys vaikai. Visa kita – tik priemonės tikslui pasiekti. Jei būčiau troškusi vien pinigų ir šlovės, būčiau likusi filmuotis „Klystkeliuose“. Bet užuot likusi atvykau čia siekti tikslo, kurio nepamesiu iš akių visą gyvenimą. Kad jį pasiekčiau, *privalau* asmeniškai bendrauti su vaikais.

– Tokiam požiūriui nepritariu, bet tikiuosi, kad žinai, ką darai.

– Aš tavęs neapvilsiu.

Bilas per rašomąjį stalą stumtelėjo rytinį laikraštį. Jo raudonai apibrauktą straipsnį Keitė jau buvo skaičiusi.

– Kai jau aptarėme O'Konorų problemą, norėčiau išgirsti, kaip siūlai sutvarkyti šį reikalą.

Vos grįžusi į savo kabinetą Keitė pasikvietė Džefą ir Meliją.

– Nors personalo vadybos vadovėliuose vadovui patariama su pavaldiniais bendrauti švelniai ir maloniai, šį kartą, taupydama laiką ir jėgas, švelnybių atsisakysiu ir iš karto eisiu prie reikalo esmės. Vakar po pietų jūs sužinojote, į kokią padėtį pateko O'Konorai. Kuris nutekino šią informaciją žiniasklaidai?

Nė vienas nepratarė nė žodžio.

Keitė pliaukštelėjo delnu per laikraštį, parsineštą iš Bilo kabineto.

– Ronas Truitas vėl puola. Tik šį kartą jo rankose tikrai rimtas ginklas. Šios istorijos jis negalėjo sužinoti atsitiktinai. Kažkas ją atnešė ant lėkštutės. Neabejoju – Socialinės apsaugos departamentas nebuvo suinteresuotas, kad tai suuostų spaudos atstovai. O'Konorus privataus gyvenimo faktų paviešinimas prislėgė ne mažiau negu pats įvykis. Vadinasi, Truitas sužinojo ne iš jų. Taigi belieka įtarti San Antonijaus televizijos kanalą, tiksliau – žmones, kurie dirba mūsų skyriuje. Tai kuris išpliurpėte? Laukiu prisipažįstant, be to, norėčiau, kad paaiškintumėte, kodėl taip pasielgėte. Jeigu „Keitės vaikai“ dings iš eterio, mes visi būsime atleisti, tad man neaišku, ko tikėjotės kenkdami laidai?

Džefas su Melija tebestovėjo tylėdami, nudūrę akis.

– Džefai, – po gana ilgos tylos paprašė Keitė, – ar negalėtum minutėlę palikti mudvi vienas?

Jis krenkštelėjo, pažiūrėjo į Meliją ir tarė:

– Žinoma.

Išėjo ir uždarė duris. Keitė vėl leido įsiviešpatauti slogiai tylai. Vis dėlto apie Meliją King galima pasakyti vieną svarbų

dalyką – jos nervai buvo geležiniai. Laukinės kryklės spalvos akutės nė nemirktelėjo. Žvilgsnis buvo įbestas į Keitę.

– Melija, duodu tau paskutinę galimybę pačiai prisipažinti, kad papasakojai Ronui Truitui tą istoriją. Gausi papeikimą. Bet jei pažadėsi daugiau nekenkti laidai ir neviešinti asmeninio žmonių gyvenimo detalių, ši nemaloni istorija tuo ir baigsis.

– Aš neskambinau nei reporteriui, nei niekam kitam. Sakau jums tiesą.

Keitė iš apatinio stalčiaus ištraukė *McDonald's* maišelį ir padėjo ant rašomojo stalo. Atkakliosios merginos reakcija buvo tokia, kokios Keitė ir tikėjosi. Melija iš nuostabos išpūtė akis ir prasižiojo.

– Beje, dėl paslaptingo mano vaistų dingimo... Neseniai prie manęs priėjo vienas iš žurnalistų, atliekančių praktiką žinių skyriuje, – tarė Keitė. – Jis matė, kaip per priešpiečius perėjai automobilių aikštelę ir įmetei štai šitą į šiukšlių konteinerį. Jam pasirodė keista, kad iš pastato, kuriame veikia oro kondicionieriai, per patį vidurdienį eini į saulės įkaitintą asfalto aikštelę išmesti po priešpiečių likusių šiukšlių. Pati perverčiau šiukšlių konteinerį ir radau šį maišelį. Jame buvo keturios skrudintos bulvytės, neatplėštas paketėlis pomidorų padažo ir keturiolika buteliukų su tabletėmis.

Supratusi, kad įkliuvo, Melija įžūliai nusibraukė ant veido užkritusius plaukus.

– Šįryt jūs mane siaubingai suerzinote. Prikibote, kad blogai užrašiau telefono numerį.

– Ir tai vienintelis tavo pasiteisinimas, dėl ko tai padarei? – nustebo Keitė, tekštelėjusi per braškantį popierinį maišelį.

– Neatrodė, kad galėtumėte pakratyti kojas. Juk laiku gavote visus reikalingus vaistus.

– Svarbu ne tai. Tu pasielgei niekšiškai, piktavališkai.

– Pati prisiprašėte! – atšovė Melija. – Nuolat šaukiate ant manęs girdint tam pedikui ir verčiate jaustis kvailai. Aš nesu kvaila!

Keitė atsistojo.

– Ne, nemaniau, kad esi kvaila, Melija. Priešingai, netgi labai protinga. Bet ne tokia protinga, kad išsisuktum. – Ji atsitiesė ir pridūrė: – Prašom tuoj pat nukraustyti savo darbo stalą.

– Jūs mane atleidžiate? – netikėdama savo ausimis aiktelėjo Melija.

– Pasirūpinsiu, kad buhalterija išmokėtų tau priklausančią atlyginimo dalį ir įprasto dydžio išeitinę pašalpą. Tokiomis aplinkybėmis ši išmoka, manau, daugiau nei dosni.

Melija net prisimerkė iš piktumo, bet Keitė neketino nusileisti. Galų gale Melija apsisuko ir žengė prie durų. Išeidama mestelėjo:

– Jūs dar pasigailėsite.

Iki pietų ji susirinko asmeninius daiktus ir išėjo.

Keitė paprašė žinių skyriaus direktorės paskolinti sekretorę, kol į Melijos vietą pasamdys kitą žmogų. Jai labai palengvėjo, kad Melija dingo iš akių, bet visi tie įvykiai, pradedant užvakarykščiu nutikimu su O'Konorais, išsekino jėgas. Nuotaika buvo niūri, visai netinkama sutikti svečiui, kuris laukė jos temstant grįžus namo.

Keitė visai nebuvo nusiteikusi susitikti su Aleksu Pirsu.

– Ką jūs čia veikiate? – paklausė ji pro nuleistą automobilio durelių stiklą. – Ir kaip sužinojote, kur gyvenu?

Jis sėdėjo apžergęs prie šaligatvio pastatytą motociklą.

– Užtektų tiesiog „Labas, kaip sekasi?“

Keitė įsuko į kiemą. Jis pasitiko ją vos išlipusią iš automobilio ir siekė sunkaus jos portfelio.

– Aš jau kaip nors pati, ačiū, – piktai rėžė ji.

Paskui užlipo prie lauko durų ir susirinko paštą – tai buvo daugiausia niekam nereikalingos reklamos.

– Ir kam visas tas šlamštas? Kad pripildytų mano šiukšlių dėžę, turėjo paaukoti gyvybę ne viena dešimtis medžių.

Gaiži Keitės nuotaika jį, rodos, tik pralinksmino.

– Sunki diena darbe?

– Kalės vaikas.

– Taigi. Mačiau jūsų pavardę laikraštyje.

– Ne pats maloniausias atsiliepimas iš visų, kurių esu sulaukusi.

– Tam vaikui tikrai nepasisekė.

– Taip, tai didžiulė nesėkmė.

Keitė laikė suglėbusi gautą korespondenciją, rankinę, portfelį ir durų raktą. Trečioji ranka čia būtų labai pravertusi, bet ji užsispyrė ir jo pagalbos neprašė. Paštą numetė ant stalelio prieškambaryje, portfelį ir rankinę padėjo ant grindų, tada atsigręžė į jį, sustojusį tarpduryje.

Aleksas žvilgtelėjo jai per petį į vidų ir tarė:

– Puiki vietelė.

– Puikus bandymas įsiveržti.

– Puikus atkirtis, – nenusileido jis ir pasilenkęs pašnibždomis pridūrė: – Šis žaidimas – dviem. O aš geras žaidėjas.

– Neabejoju. – Ji įsirėmė į klubą tarsi norėdama sustiprinti gynybą. – Ko jums čia reikia, pone Pirsai?

– Kodėl dabar, kai jau perskaitėte mano knygą, nevadinate manęs tiesiog Aleksu?

– Iš kur žinote... – Staiga Keitė nutilo per pusę žodžio supratusi, kad žengė tiesiai į jo paspęstus spąstus ir įkliuvo. – Na gerai, pričiupote mane. Aš jas perskaičiau.

– „Jas“? Perskaitėte abi?

– Taip, man buvo smalsu. Kas gi čia tokio? Bet vis dar norėčiau sužinoti, kaip mane suradote ir kam jums visas tas vargas.

– Alkana?

– Ką?

– Gal nueitume sukirsti mėsainio?

– Su jumis?

Jis iškėlė rankas į Keitę atsuktais delnais.

– Rankas ploviau. Net panages išsišveičiau. Su dezinfekuojančiu muilu.

Nors buvo tvirtai pasiryžusi atsispirti šiurkštokam jo žavesiui, Keitė nuleido galvą ir nusijuokė. Aleksas pakeitė pozą – petimi atsirėmė į durų staktą.

– Aną dieną, kai susitikome pirmą kartą, mums lyg ir nepavyko rasti bendros kalbos, ar ne?

– Švelniai tariant. Pasikalbėjome kaip kirvis su akmeniu.

– Ryte aš ne pačios geriausios formos. Ypač po nakties maratono.

– Po rašymo maratono? – nesusilaikiusi paklausė Keitė. Ji nebuvo tikra, ar nori žinoti, kokia toji maratono masto veikla.

Aleksas, matyt, perskaitė jos mintis, nes supratingai nusišypsojo.

– Tiesą sakant, po tyrimų maratono. Bet tiriamasis darbas toli gražu ne toks įdomus kaip rašymas.

– Kodėl?

– Nes tai faktai, o ne literatūra.

– Jums labiau patinka fantazija, o ne tikrovė?

– Žinote, po to, ką teko patirti gyvenime, – taip, manau, mieliau rinkčiausi fantazijas. – Jis patylėjo, paskui pridūrė: – Šiaip ar taip, negalima iš manęs reikalauti atsakomybės už tai, ką pasakiau ar padariau prieš išgerdamas pirmą puodelį kavos. Buvo ankstus rytas...

– Vienuolikta valanda.

– ...o jūs prikibote kaip erkė.

Keitė jau buvo beprasižiojanti prieštarauti, bet apsigalvojo.

– Elgiausi gana pretenzingai, buvau greita kritikuoti, ar ne?

– Mhm...

– Atsiprašau. Jūs, kaip sakoma, brūkštelėjote man prieš plauką, o aš per jautriai sureagavau.

Keitės atsiprašymą jis sutiko be žodžių, tik gūžtelėjo pečiais.

– Atrodo, turiu įgimtą talentą erzinti žmones, – Alekso balse pasigirdo kartėlio gaidelė. – Na tai ką pasakysite? Ar sutiksite pamėginti dar kartą?

Nuo tos dienos, kai persikėlė gyventi į San Antonijų, Keitė neturėjo laisvalaikio ir niekur neišeidavo. Nė vienas iš San Antonijaus televizijos kanalo darbuotojų jos nesudomino, o net jei būtų atsiradęs koks tinkamas patrauklus vyriškis, Keitė tikrai nebūtų skatinusi jo užmegzti artimesnės pažinties. Mat buvo griežtai nusistačiusi prieš romanus su bendradarbiais: kai tik romanas išsikvepia, ir visa kita ima eiti blogyn.

Ar jai norėjosi susitikinėti su Aleksu Pirsu?

Jis neieškodavo žodžio kišenėje ir atrodė esąs protingas. Voltersų namuose Keitė matė jo ūmų būdą, bet dabar pastebėjo, kad jis turi ir puikų humoro jausmą, – tai buvo ne pigus kaip juokdario, o inteligentiškas sąmojis. Gal būtų malonu priimti tokį iššūkį ir stoti į žodžių mūšį.

Šį vakarą jis atrodė tvarkingesnis, bet vis tiek labiau priminė neigiamus, o ne teigiamus savo romanų veikėjus. Būnant su Aleksu neišvengiamai apimdavo pavojaus nuojauta. Po šio vyro žavesiu slypėjo tamsioji asmenybės pusė, o tai ir skatino smalsumą, ir baugino.

Jis buvo gražus. Toks gražus, kad nesidrovėjo pasitikti nepažįstamos moters tik pusiau užsagstytais mėlynais džinsais. Jis tikriausiai žinojo, kaip gerai atrodo juos mūvėdamas ir kaip sureaguos viešnia, išvydusi jį pusnuogį.

Viską apsvarsčiusi Keitė nutarė, kad reikia laikytis atokiau kaip tik nuo tokių vyrų kaip Aleksas.

Bet...

– Ar palauksite, kol persirengsiu?

Aštuonioliktas skyrius

To restorano ji nebūtų rinkusis ir nė už ką nebūtų ėjusi į jį viena. Automobilių aikštelė buvo grūste užgrūsta pikapų. Kažkur viduje buvo girdėti klaksintys biliardo kamuoliukai; iš automatinio patefono blerbė tustepas. Užtat ši užeiga garsėjo geriausiais mėsainiais ir šalčiausiu alumi visame Teksase.

Įspūdingo dydžio mėsainis buvo storas ir sultingas. Kelis kartus mandagiai jo atsikandusi, Keitė numojo ranka į etiketą ir godžiai suleido dantis, net ištryško keli šlakeliai padažo. Skrudintą bulvytę prieš susigrūsdama į burną padažė pomidorų padažo balutėje.

– Dar neišpirkote kaltės už aną dieną pasakytą įžeidžiamą pastabą apie raudonplaukes.

– Nieko neprisimenu.

Keitė metė į jį nepadoriai iškalbingą žvilgsnį.

– Aišku, prisimenate. Sakėte, kad jūsų romanuose raudonplaukės visuomet lengvai prieinamos.

– Tai tik pigus triukas, – nusileido Aleksas, nors neatrodė, kad bent kiek atgailautų.

– Deja, tai tiesa, – tarė Keitė. – Jūsų romanuose raudonplaukės *tikrai* pasileidusios. Bet tokios pat ir blondinės, ir brunetės, ir visos kitos – nepriklausomai nuo atspalvio. Kas antrame puslapyje kuri nors...

– Atsiduoda.

– Taip. Veikėjai vyrai jų net neklausia. O moterys niekada nesako ne.

– Literatūros kūrinyje apstu fantazijų.

– Šiuo atveju – seksisto fantazijų.

– Janui Flemingui tai garantavo sėkmę. Ar Džeimsas Bondas kada klausia: „Ar galėčiau?“ Ir ar bent viena jį atstumia? – Aleksas suglamžė popierių, į kurį buvo suvyniotas jo sūrainis, popierine servetėle nusišluostė lūpas ir dilbiais atsirėmė į nediduką apskritą stalelį tarsi ketindamas pradėti rimtą pokalbį. – O jei nepaisysime akivaizdaus seksizmo ir kad visos moterys nusirengia ir gulasi lyg pagal komandą... ką apskritai manote apie mano romanus?

Keitė labai nenorėjo sakyti Aleksui, kad jo romanai geri, bet jautė pareigą nemeluoti. Kadangi jos nuomonė jam, atrodo, buvo svarbi, išsisukinėti nuo tiesaus atsakymo neleido sąžinė.

– Jie geri, Aleksai. Stiprūs. Rupūs. Brutaliai tikroviški. Kai kurias vietas, kur itin daug smurto, aš tik peržvelgiau. Bet jos velniškai geros. Kad ir kaip man sunku pripažinti, moterys nusirengia ir gulasi nepažeisdamos siužeto logikos.

– Ačiū.

– Bet...

– Aha, štai ir „bet“! Jums reikėjo tapti literatūros kritike. Jie irgi iš pradžių mėto po kojomis gėlės, o paskui spiria tiesiai į kiaušus.

Ji nusijuokė.

– Visai neketinau kritikuoti. Jei atvirai, manau, kad rašote puikias knygas.

– Tai kam čia tas „bet“?

– Bet... – Keitė trumpai nutilo tarsi svarstydama, ar verta sakyti. – Jos pilnos liūdesio.

– Liūdesio?

– Jūsų knygose justi... – Ji vėl nutilo, ieškodama tinkamo žodžio. – Justi sunkiai nusakoma neviltis. Polinkis į fatalizmą.

Pagalvojęs jis tarė:

– Manau, todėl, kad man teko savo akimis matyti daug smurto.

– Kai dirbote policininku? – Rodos, Aleksas nustebo, kad ji tai žino. – Tai parašyta biografijoje ant jūsų knygos aplanko.

– Taip. – Jis siurbtelėjo gėrimo. – Matote, labai jau dažnai nusikaltimas pasiseka. Blogiukai laimi. Tiesą sakant, šiais laikais jie dažniau laimi negu pralaimi. Tad jeigu tai, ką rašau, atrodo fatalistiška, mano nuomone, kaip tik todėl.

– Tai, ką rašote romanuose, mane labai sujaudino, nes kaip tik taip jaučiausi... – Ji vėl susvyravo ir nutilo. Tai buvo pirmas jųdviejų pasimatymas. Kiek ji nori Aleksui papasakoti?

– Kaip jautėtės? Kada?

Keitė nuleido akis ir susimąsčiusi ėmė žaisti raudonu plastiko maišeliu su maisto likučiais.

– Nesu tikra, ar žinote... Apie tai buvo rašyta spaudoje, bet aš netrimituoju į kairę ir dešinę, nes kai kurie žmonės tai sužinoję ima keistai elgtis. Tiesą sakant, nedidelio čia daikto, bet... – Ji pakėlė galvą, pažvelgė jam tiesiai į akis norėdama pamatyti pačią pirmąją reakciją ir tarė: – Man persodinta širdis.

Jis sumirksėjo, paskui dar sykį. Tas spoksojimas truko gana ilgai. Tik, aišku, negalėjai atspėti, kas slypi už įdėmaus pilkų akių žvilgsnio.

Po minutėlės Aleksas įsistebeilijo į jos krūtinę. Keitė pastebėjo, kaip jis sučiaupė lūpas. Galų gale Aleksas pažvelgė jai į akis ir paklausė:

– Ar seniai?

– Beveik prieš ketverius metus.

– Ir... Kaip jaučiatės?

Norėdama atsikratyti įtampos Keitė nusijuokė.

– Aišku, gerai. O gal manote, kad tuoj krisiu be sąmonės ir paliksiu jums vienam apmokėti sąskaitą?

Nuspėti, kaip žmogus elgsis su asmeniu, kuriam yra persodintas organas, tiesiog neįmanoma. Kai kurie reaguodavo

priešiškai. Jie sutrikdavo, imdavo drebėti ir visiškai nenorėdavo apie tai šnekėtis. Kiti būdavo nepaprastai susižavėję. Jie liesdavo Keitę, tarsi ji turėtų ypatingų dvasinių galių; eidavo prie jos lyg prie gydomojo vandens šaltinio ar prie Mergelės Marijos statulos, kuri, kaip visiems žinoma, verkia kruvinomis ašaromis. Kokio stebuklo tie žmonės iš jos tikėdavosi, Keitė nė neįsivaizdavo. Treti būdavo nepaprastai smalsūs ir apipildavo ją asmeniškais, dažnai trikdančiais klausimais.

– Ar turite laikytis kokių nors apribojimų? – paklausė jis.

– Taip, – liūdnai prisipažino Keitė. – Negaliu išrašyti daugiau kaip dvidešimt čekių per mėnesį nesumokėjusi bankui papildomo mokesčio už sąskaitos aptarnavimą.

Aleksas droviai žvilgtelėjo ir tarė:

– Juk suprantate, ką turėjau omenyje...

Taip, Keitė žinojo, ką jis turi omenyje, tačiau tokių pokalbių – apie save – labiausiai nemėgo.

– Tris kartus per dieną turiu išgerti po dvi saujas tablečių. Be to, kaip ir visiems kitiems žmonėms, man rekomenduojama mankštintis ir sveikai maitintis. Vengti riebalų ir žiūrėti, kad cholesterolio lygis kraujyje nebūtų per aukštas.

Aleksas kilstelėjo savo skeltą antakį ir linktelėjimu atkreipė Keitės dėmesį, kaip ji sau pakenkė valgydama mėsainį ir skrudintas bulvytes.

– Užtat atsisakiau šalčiausio visame Teksase alaus, – pasiteisino Keitė.

– Visiškai negeriate alkoholio?

– Ne, negaliu maišyti alkoholio su vaistais. O jūs? Pastebėjau, kad geriate mineralinį vandenį, nors visi kiti žmonės šiame bare, turintys daug testosterono, plempia alų.

Išgirdęs šį klausimą Aleksas sunerimo, ėmė muistytis, bet Keitė padėjo alkūnę ant stalelio, delnu pasirėmė skruostą ir tol nenuleido akių, kol jis pagaliau atsakė:

– Alkoholis jaukia man protą. Prieš kelerius metus pavyko visiškai jo atsisakyti. Buvau nokautuotas, bet paskui šiaip taip atsistojau ant kojų.

– Ar vis dar sunkiai ant jų laikotės, svirduliuojate?

– Nežinau. Dar nepasitikiu savimi taip, kad vėl rizikuočiau grįžti į ringą.

Atrodo, Aleksas laukė, ką ji atsakys: jam buvo smalsu, ar dabar, išaiškėjus, kad jis turėjo problemų dėl alkoholio, Keitės nuomonė apie jį pasikeis. O ji norėjo paklausti, ar visa tai prasidėjo jam atsisakius darbo policijoje, ar priešingai – buvo atleistas už piktnaudžiavimą alkoholiu. Biografijoje ant knygos aplanko apie tai nebuvo nė žodžio.

Vis dėlto Keitė nusprendė pernelyg nesmalsauti. Tai tikrai ne jos reikalas, nors ji beveik neabejojo, kad alkoholis bus paveikęs neseniai jos atrastos tamsiosios ir slaptosios Alekso asmenybės pusės formavimąsi.

– Grįžti į ringą... – mąsliai pakartojo ji ir pakreipė pokalbį šiek tiek kita vaga. – Man patinka kalbėtis su autoriumi. Patinka dialogas, kuriame apstu metaforų ir analogijų. Ką jau kalbėti apie šypseną, žodžių žaismą ir panašiai.

– Tik nepradėkite iš naujo, – sunkiai atsiduso jis.

Aleksui numetus ant stalo tiek grynųjų, kad pakako ir sąskaitai apmokėti, ir dosniems arbatpinigiams, savo pusę Keitė pasisiūlė apmokėti pati.

– Ne, – stodamasis ir duodamas ženklą jai paprieštaravo Aleksas. – Aš jus pakviečiau. Be to, man priklauso mokesčių lengvata.

– Tai nebuvo dalykinė vakarienė.

– Buvo. Tik dalykinių pasiūlymų aš dar nesuspėjau pateikti.

Lauke Aleksas nusivedė Keitę prie motociklo ir padėjo užsimaukšlinti šalmą. Ji apžergė sėdynę, jis koja drykstelėjo starterį, ir motociklo variklis suburzgė.

Skriejant iš aikštelės Keitė tvirtai apsivijo Alekso liemenį. Jis važiavo greitai, bet atsargiai. Ir vis tiek Keitė nejučia prisiminė, kad Dynas motociklus vadindavo „donorciklais“.

Tai buvo vienintelė mintis apie Dyną, šmėstelėjusi ir tuoj pat nutolusi kaip pilnomis mašinų gatvėmis lekiantis motociklas.

Alekso parvežta namo Keitė staiga pajuto apmaudų dilgtelėjimą, – jai buvo gaila, kad kelionė taip greitai baigėsi. Aleksas, matyt, irgi pajuto, kad ji nenori lipti nuo motociklo.

– Kas yra? – smalsiai paklausė nusiėmęs šalmą ir pirštais braukdamasis per plaukus.

– Nieko, – atsiliepė Keitė ir atidavė jam šalmą.

– Vis dėlto kažkas yra.

– Noriu jums padėkoti, kad nepadarėte iš musės dramblio. – Aleksas pažvelgė į ją klausiamu ir kartu kiek ironišku žvilgsniu. – Kalbu apie savo persodintą širdį. Neišblyškote kaip drobė vien pagalvoję, ar galiu drauge važiuoti motociklu. Ir važiavote taip pat greitai kaip anksčiau, kai dar nežinojote, kad man persodinta širdis.

– O neturėjau taip elgtis?

– Dauguma mano istoriją žinančių žmonių stengiasi mane tausoti. Jiems atrodo, kad aš labai trapi. Jie nenori surizikuoti ir ką nors kartu su manimi veikti, nes bijo, kad man kas nors atsitiks. Toks perdėtas atidumas ilgainiui ima varginti. Esu jums dėkinga, kad nesielgiate su manimi kaip su porcelianine lėlyte. Ačiū.

– Nėra už ką.

Jųdviejų žvilgsniai susitiko; ji suprato, kad vyksta kažkas labai svarbaus. Trauka, kurią Keitė jautė Aleksui, buvo per stipri, kad į ją galėtum numoti ranka. Ir tą potraukį ji pirmą kartą pajuto ne šį vakarą.

Jos širdis suspurdėjo iškart, kai tik jis pravėrė stiklines Voltersų namų duris ir jų žvilgsniai susitiko pirmą kartą. Jau tuomet Keitei kilo pagunda ryte ryti jį akimis, bet šiaip taip atsispyrė. O šį kartą ne. Šį kartą ji įbedė akis ir leido sau atidžiai žvelgti į jo veidą.

Tokių žvilgsnių būdavo ir scenose, kurias ji vaidino filmuodamasi „Klystkeliuose“. Jie leisdavo žiūrovams suprasti, kad dabar keičiasi herojų likimai, kitaip sakant – „pabuskite ir atkreipkite dėmesį, nes tai svarbu“. Nuo tos akimirkos vis-

kas turėdavo būti kitaip negu anksčiau. Televizijos žiūrovų malonumui, ji demonstruodavo šį lemtingą jausmą įsijautusi į vaidmenį, bet pati jo niekuomet nebuvo patyrusi, bent taip stipriai.

Aleksas pirmas nusuko akis, palietė jai alkūnę ir atgręžė veidu į namą.

– Turiu garbės paklausti... – tarė jiedviem palengva einant prie pagrindinių durų.

– Ar tai ir yra dalykinė šio vakaro dalis?

– Taip. Ar nesutiktumėte padėti man rinkti medžiagos būsimam romanui?

– O kaip galėčiau padėti?

Prie lauko durų Aleksas atsisuko į Keitę ir tarė:

– Galėtumėte atsiduoti jau per pirmąjį pasimatymą.

– *Ką?!*

– Ar sutiktumėte šį vakarą eiti su manimi į lovą?

– Ne!

– Na štai. Dalykinius reikalus aptarėme. Paprašiau jūsų padėti rinkti medžiagą knygai. Jūs, žinoma, atsisakėte, bet tai buvo visiškai teisėtas ir nuoširdus pagalbos prašymas.

Keitė kaip įmanydama stengėsi laikyti antakius suraukusi, nors ją pjaute pjovė juokas.

– Manote, mokesčių departamente tai būtų traktuojama kaip teisėtas verslo sandoris?

– Ten beveik niekada nereikalaujama visko nurodyti taip tiksliai. – Alekso dėmesį patraukė pro šalį važiuojantis automobilis. – Šauni gatvė. Visai ne tokia, kokioje įsivaizdavau jus gyvenančią.

– O ko jūs tikėjotės?

– Tikėjausi, kad įsikūrėte prašmatniau.

– Prašmatnų namą turiu Malibu. O šis kaip tik toks, kokiame atvažiavusi norėjau įsikurti. Trijų juostų gatvė ramiame miesto kvartale. Trisdešimties metų senumo namas su kietmedžio grindimis ir didele veranda. Edvus ir jaukus.

– Namai, kuriuose puikiai jaustųsi jūsų motina.

– Taip. Tikriausiai.

Jis iš karto pastebėjo Keitės melancholiją ir tarė:

– Jau leptelėjau kažką, ko nederėjo sakyti, ar ne? Nemalonūs prisiminimai?

– *Jokių* prisiminimų. Abu tėvai mirė, kai man buvo aštuoneri.

– Jėzau... Kas jiems nutiko?

Ji apsimetė nesupratusi klausimo ir neatsakiusi peršoko prie kitos temos.

– Tapau valstybės globotine.

– Gyvenote vaikų namuose?

– Mhm... Kadangi sirgau, niekas manęs neįsivaikino.

– Visi vaikai serga.

– Tik ne tokiomis ligomis kaip aš. Aš sirgau Hodžkino liga. Gydytojai man ją diagnozavo vos susirgus ir aš visiškai pasveikau, bet žmonėms vis tiek atrodė rizikinga įsivaikinti liesą raudonplaukę mergiotę, turinčią sveikatos problemų. – Ji pakėlė akis į Aleksą ir pridūrė: – Toliau buvo dar bjauriau. Ar tikrai norite tai išgirsti?

– Kol kas dar nepabėgau.

– Leidžiu sprukti, kada tik panorėsite. – Ji nutilo, jis pasiliko. Keitė giliai atsiduso ir ėmė pasakoti: – Mane tampė iš vienų namų į kitus. Kadangi globėjai ne kartą manęs atsisakė, išsiugdžiau tam tikrą nuostatą. Norėdama atkreipti į save dėmesį krėsdavau šunybes. Trumpai tariant, tapau tikra siaubūne.

– Įsivaizduoju.

– Aš skyriausi nuo kitų vaikų, pirmiausia todėl, kad labai sirgau, o antra – abu mano tėvai buvo žuvę. Laimė, visa tai pavyko ištverti be didelių psichologinių traumų.

– Tuo irgi nesunku patikėti. Jūsų žvilgsnis – kaip atkaklios kovotojos. – Ji pakėlusi sulenkė rankas, juokais rodydama bicepsus, jis nusijuokė ir pasiteiravo: – O kodėl jums ėmė streikuoti širdis?

– Širdies problemas sukėlė cheminė terapija, kuria buvo gydoma Hodžkino liga. Vaistai sunaikino vėžį, bet labai pakenkė širdžiai. Daug metų ji palengva vis silpo ir artino mane prie mirties.

– O jūs to nežinojote?

– Nė nenutuokiau. Gyvenau kaip visiškai normalus sveikas žmogus. O širdis tuo tarpu vis labiau stingo ir kietėjo. Kai beliko visai mažai galinčio susitraukinėti raumens, pastebėjau, kad ima trūkti jėgų. Iš pradžių pamaniau per daug dirbanti, bet kad ir kiek ilsėdavausi, kad ir kiek gerdavau vitaminų, vis tiek jausdavausi nuvargusi. Nuėjau pas gydytoją paprasčiausiai pasitikrinti sveikatos ir atsidūriau kardiologo kabinete. Mano nusivylimui, jis nustatė, kad didžioji dalis širdies raumens visiškai nelanksti ir kieta kaip akmuo. Ir negali perpumpuoti pakankamai kraujo. Pasirodė, kad raumuo dirba mažiau nei trečdaliu pajėgumo, vadinasi, man būtinas širdies persodinimas. Kitaip būčiau buvusi pasmerkta mirčiai.

– Išsigandote?

– Ne tiek išsigandau, kiek supykau. Mano vaikystė tikrai nebuvo rožėmis klota, bet įveikiau visas negandas. Buvau televizijos žvaigždė. Mane mylėjo milijonai žmonių. Savo darbus jie stengdavosi suplanuoti taip, kad galėtų žiūrėti filmą. Mano gyvenimas buvo nuostabus – ir še tau! Norėjau stverti Dievą už pakarpos ir išrėžti: „Klausyk, nenoriu skųstis, bet šį kartą tikrai perlenkei lazdą!" Manau, jis išgirdo mano žodžius, nes leido išgyventi.

– Taip atsirado „Keitės vaikai".

– Taip atsirado „Keitės vaikai", – pašnibždomis pakartojo ji šypsodamasi ir jausdamasi dėkinga, kad Aleksui pakako nuovokos įžvelgti šią sąsają.

Jie vis dar šypsojosi vienas kitam. Palengva šypsenos išblėso, bet jiedu tebežvelgė vienas į kitą. Šešėliai, kuriuose skendėjo veranda, vis tamsėjo. Niekas nedrumstė tylos. Pravažiavo dar vienas automobilis, šį kartą niekieno nepastebė-

tas. Keitei ant rankos nutūpė uodas. Ji išsiblaškiusi nubaidė vabzdį.

Jiedu stovėjo priešais, vis įdėmiau žvelgdami vienas kitam į akis ir beveik nepastebimai artėjo. Staiga nė neperspėjęs, ką darys, Aleksas kilstelėjo ranką ir jo pirštai pro iškirptę įslydo po jos palaidinuke. Pirštų pagalvėlės nuo duobutės ėmė leistis į tarpą tarp krūtų. Aleksas žiūrėjo į savo judančius pirštus.

– Tikėjausi pamatyti randą.

Prislopintas jo baritonas pažadino kažkur giliai Keitės krūtinėje glūdintį atsakymą, ir čiurlenantį upelį primenančiu balsu ji tarė:

– Randas išnyko, bet aš jį vis dar matau.

– Tikrai?

– Taip. Nors jo jau nėra.

– Hm... Ar skaudėjo?

– Randą?

– Ir randą, ir šiaip... Viską.

– Kai kurios procedūros... labai sudėtingos.

– Dieve, kokia jūs drąsi.

– Ne, Intensyviosios terapijos skyriuje drąsi nesijaučiau. Vamzdeliai, kateteriai ir tas jausmas, tarsi tave kas smaugtų. Nors ligoninėje man buvo išaiškinta, ko galiu tikėtis, vis tiek kaustė siaubas. Jaučiausi lyg kankinimų kameroje.

– Galiu įsivaizduoti.

– Vargu, kol pats to nepatyrėte.

– Neabejoju, jūs teisi.

– Šiaip taip laikiausi tik todėl, kad žinojau turinti naują širdį. Jaučiau ją plakant. Ir kaip stipriai!

– Taip kaip dabar? – Jis tvirtai prispaudė delną prie jos krūties.

– Ne. Dabar ji plaka dar smarkiau.

Jie kalbėjosi pašnibždomis. Jis toliau braukė pirštais per patį Keitės krūtinės vidurį. Nors Keitė labai drovėjosi rando, mintyse nustebusi klausė savęs, kodėl leidžia Aleksui jį liesti.

Nežinia kodėl jai atrodė, kad taip ir turi būti. Prisilietimas buvo nedrąsus, švelnus ir – nesvarbu, ar jis to norėjo ar ne, – erotiškas. Ji po truputį tirpo.

Kūną palengva apėmė malonus nuovargis, toks pat švelnus ir visa apimantis, kokį pajunti anestezijos pradžioje. Nervų šaknelės tapo itin jautrios, virpėjo ir dilgčiojo.

Jis tebežiūrėjo į tą vietą, kur jo pirštų galiukai lietėsi su jos oda, bet paskui jo žvilgsnis ėmė slysti aukštyn ir jis vėl pažvelgė Keitei į akis. Žvilgsniai susitiko, abiejuose atsispindėjo aistra. Reikmė.

– Pakviesite į vidų? – tiesiai paklausė Aleksas.

– Ne. Išeisite įširdęs?

– Ne. Tik nusivylęs.

Tada jis susirado Keitės lūpas, ir jie susiliejo bučinyje. Aleksas suspaudė ją glėbyje. Užčiuopęs jos liežuvį Aleksas sudejavo iš malonumo taip, kaip gali dejuoti tik vyras. Šis garsas sužadino Keitės jausmus. Ji delnu suėmė Alekso pakaušį ir suleido pirštus į plaukus.

Jiedu judėjo vienu ritmu. Jų liemenys švelniai bumbtelėjo vienas į kitą, nuščiuvę sustingo, o paskui prigludo vienas prie kito. Ranką jis tebelaikė po palaidinuke, uždėjęs ant širdies, ir delnu jautė, kaip smarkiai ji plaka.

Kita ranka aistringai glamonėjo Keitės nugarą ir klubus. Paskui uždėjo delną ant sėdmenų ir prispaudė Keitę prie savęs. Nuo jo bučinių aistra nenumaldomai stiprėjo.

Staiga Keitė atlošė galvą, kad atgautų kvapą.

– Aleksai...

– Mhm?.. – Praviros jo lūpos dabar godžiai bučiavo jos kaklą.

– Man jau laikas eiti į vidų.

Jis pakėlė galvą ir įbedė akis į Keitę.

– O, velnias. Tikrai.

Tada staigiu judesiu ištraukė ranką iš po palaidinukės, nusibraukė nuo kaktos užkritusią plaukų sruogą ir nusisuko. Tris verandos laiptelius įveikė vienu plačiu žingsniu.

Gailestis nudiegė Keitę tarsi aštrus skausmas.

– Ar paskambinsite?

Jis stabtelėjo, atsisuko.

– O norite, kad paskambinčiau?

Keitė jautėsi taip, tarsi visi dešimt jos kojos pirštų būtų ant paties tramplino lentos kraštelio. Jei ryšis šuoliui, teks pulti į glėbį nežinomybei, o nusileidimas gali būti ir nuostabus, ir baisus. Tai ji galėjo sužinoti tik nušokusi nuo tramplino. Nors tai buvo pavojinga, vis dėlto ji norėjo pajusti, kaip krenta žemyn, ir sužinoti, kas laukia ten, apačioje.

– Taip. Noriu.

– Tada paskambinsiu.

Keitei prireikė šiek tiek laiko atsigauti nuo Alekso bučinių. Lyg apkvaitusi ji vaikščiojo po namus, pamiršdavo, ko atėjo į kambarį, ir neįstengė galvoti apie nieką kita, tik ką jautė Aleksui ją bučiuojant ir jo rankoms liečiant jos kūną. Keitė nusirengė, nusiprausė po dušu ir norėdama atsipalaiduoti, nuslopinti erotinį įkarštį išgėrė puodelį žolelių arbatos.

Galų gale nusprendusi, kad jau galės užmigti, apėjo namus ir užgesino šviesas. Bet uždarydama nakčiai lauko duris žvilgsniu užkliuvo už neperžiūrėtos korespondencijos, kurią buvo palikusi ant stalelio prieškambaryje.

– Po velnių... – Ji troško lįsti į lovą, apkabinti pagalvę ir mintyse dar kartą atgaivinti su Aleksu praleistas akimirkas. Bet jei neperžiūrės šiandien, rytoj vakare korespondencijos krūva jau bus dvigubai didesnė.

Tad ėmėsi kompromiso – paštą nusinešė į lovą. Paskui greitai viską surūšiavo: reklamas numetė ant grindų, o sąskaitas sudėjo ant naktinės spintelės.

Paskutinis vokas krūvoje – paprastas, baltutėlaičio popieriaus – privertė Keitę stabtelėti. Per patį centrą trimis eilutėmis buvo išspausdinti jos vardas, pavardė ir adresas. Nebuvo nei siuntėjo adreso, nei spaudo, tik vietinio pašto antspaudas.

Pagauta smalsumo Keitė atplėšė voką ir rado skilties pločio laikraščio iškarpą – keturias pastraipas. Ir jokio raštelio. Jokio paaiškinimo.

Paskubomis permetė akimis straipsnį, paskui ėmė skaityti atidžiai, vis labiau susidomėjusi. Jame buvo pasakojama apie nelaimingą atsitikimą Memfyje, Tenesio valstijoje. Šešiolikmetis paauglys Džeris Vardas nuskendo įstrigęs savo pikape. Važiuodamas šlapiu ir slidžiu tiltu tikriausiai nesuvaldė automobilio ir įkrito į upę netoli namų. Automobilis ir jo kūnas buvo rasti tik po kelių valandų.

Keitė atidžiai apžiūrėjo niekuo neišsiskiriantį voką, kuriame buvo atsiųstas šis straipsnis. Nors buvo tiksliai nurodyta, kada ir kur įvyko nelaimė, straipsnis galėjo būti išspausdintas bet kuriame šalies laikraštyje. Juk tokios žinutės vadinamos „kamšalu“ ir dažnai dedamos vien laikraščio puslapiui užpildyti. Dauguma skaitytojų tik užmeta akį ir keliauja toliau – skaityti Enės Landers komentarų arba sporto puslapio.

Bet anonimas puikiai žinojo, kad Keitę Delani šis straipsnis labai sudomins, nes ji ir Memfyje žuvęs paauglys turi šį tą bendra.

Džeriui Vardui irgi buvo persodinta širdis. Jam, nuo ankstyvos vaikystės kovojusiam su širdies liga, sėkmingai buvo atlikta operacija, ir štai vaikinas žūva tokiomis tragiškomis aplinkybėmis.

Žiauri likimo ironija nepraslydo Keitei pro akis.

Ji nujautė, jog kaip tik šito ir siekė laiško siuntėjas.

Devynioliktas skyrius

Nensė Vebster įsirangė į lovą šalia vyro. Uždėjo ranką jam ant pilvo – tai buvo įprastas gestas: baigėsi dar viena jųdviejų darbo diena. Jis išsiblaškęs ėmė glostyti jos plaštaką.

– Apie ką mąstai šį vakarą? – švelniai paklausė ji.

Jis šyptelėjo.

– Apie daug ką.

– Pavyzdžiui?

– Ak, nieko ypatinga.

Santuokos pradžioje Bilas išsamiai aptardavo su ja visus per darbo dieną tvarkytus reikalus. Pašnibždomis, kad nepažadintų gretimame kambaryje miegančių vaikų, jiedu dalydavosi savo viltimis ir svajonėmis.

Tačiau metams bėgant pečius ėmė slėgti kitokios pareigos, dažnai išstumiančios iš jų gyvenimo tylius pasišnabždėjimus lovoje. Nensei tokių pokalbių labai trūkdavo, ji ilgėjosi laikų, kai jos nuomonė Bilui buvo pati svarbiausia. Žmonos nuomonę jis ir dabar vertino, Nensė tai žinojo, tik jau padaręs sėkmingą karjerą ir įsitvirtinęs rinkoje Bilas taip dažnai jos neklausdavo.

– Rytoj bus paskelbti naujieji Neilseno reitingai, – pasakė jis.

– Aną kartą San Antonijaus televizijos kanalas buvo absoliutus rinkos lyderis, – priminė Bilui žmona. – Svarbiausias

jūsų konkurentas užėmė antrą vietą, bet buvo labai daug atsilikęs. Manau, šį kartą tu tik dar labiau sutvirtinsi lyderio pozicijas.

– Tikiuosi, tu teisi.

Ji prisislinko arčiau ir padėjo galvą jam ant peties.

– Kas dar?

– Ak, nieko. Nieko ypatinga.

– Keitė Delani?

Nensė iš karto pajuto jo reakciją. Ta reakcija buvo subtili – įsitempė raumuo, Bilas šiek tiek atšlijo nuo jos, nors jųdviejų kūnai ir toliau lietėsi, – bet akivaizdi.

– Kodėl turėčiau galvoti apie Keitę? – suirzo jis. – Kodėl turėčiau galvoti apie ją dažniau negu apie Dirką Prestoną, Volį Seimurą ar Džeinę Džesko? – Jis paminėjo kelias eterio įžymybes.

– Kaip tik to ir klausiu, Bilai, – švelniai tarė ji. – Ar yra kokia ypatinga priežastis, verčianti tave galvoti apie Keitę?

– Dirba ji puikiai. Bet praėjusią savaitę buvo ištikusi šiokia tokia bėda, turbūt girdėjai – viena pora atsisakė įsivaikintos mergaitės. – Jis nutilo, paskui pridūrė: – Ačiū Dievui, nesuvertė visos kaltės mums. – Bilas sujudėjo lovoje. Po antklode pėda prisilietė prie žmonos pėdos, bet jis ją tuoj pat patraukė. – Keitė sąžininga. Man rodos, kartais net per daug sąžininga. Žaviuosi, mėgstu ją.

– Aš irgi. – Nensė alkūne įsirėmė į pagalvę ir pažvelgė į jį. – Bet nenoriu su ja dalytis savo vyro.

– Ką čia šneki?! – šiurkščiai atkirto jis.

– Bilai, tarp mudviejų kažkas negerai.

– Viskas gerai.

– Ne, negerai. Aš jaučiu. Gyvenu su tavimi jau daugiau negu trisdešimt metų. Ir visus tuos metus kas naktį miegu šalia tavęs. Esu mačiusi tave laimingą, liūdną, susinervinusį, džiūgaujantį ar visai netekusį galvos. Pažįstu visas tavo nuotaikas. Aš... Aš tave myliu.

Nensės balsas netikėtai užlūžo, ir ji pyktelėjo ant savęs, nes tikrai nenorėjo tapti verkšlenančia žmona, stumiančia vyrą tiesiai į glėbį kitai, supratingesnei ir nelinkusiai tiek zyzti ir kabinėtis.

Jis palietė jai plaukus.

– Aš tave irgi myliu. Ir, prisiekiu Dievu, tarp manęs ir Keitės Delani tikrai nėra jokio meilės romano.

– Bet tu nuolat galvoji apie ją. Tos mintys tave apsėdo anksčiau, negu su ja susipažinai.

– Norėjau prisivilioti į San Antonijaus televizijos kanalą.

– Tik nereikia to globėjiško tono, – atkirto Nensė. – Tai ne tik profesinis susidomėjimas. Tu ir anksčiau medžiodavai laidų vedėjus, bet nė vieno nepersekiojai taip atkakliai kaip Keitės. Ar ji taip beprotiškai tave traukia?

– Ne! – riktelėjo Bilas garsiai ir šiurkščiai. Ir tuoj pat ramiau pakartojo: – Ne, Nense.

Ji atidžiai pažvelgė į vyrą mėgindama įžvelgti tiesą, bet jo akys nieko neatskleidė. Perprasti Bilą buvo beveik neįmanoma, ir tai padėjo jam tapti puikiu verslininku. Jeigu jis pats nenorėdavo, kad žmonės jį suprastų, jie šito ir neįstengdavo. Ginčytis toliau būtų buvę tas pat kaip išvadinti jį melagiu – tai būtų tik dar labiau pagilinę tarp jųdviejų besiveriančią prarają. Todėl ji nusprendė, kad kol kas pyktis pakaks, ir tarė:

– Gerai jau...

Bilas prisitraukė žmoną ir apglėbęs tarė:

– Juk žinai, kad tave myliu. Juk *žinai*, Nense.

Ji pritariamai linktelėjo. Bet dėl šventos ramybės norėjo, kad jis tai įrodytų. Paėmė vyro ranką ir uždėjo sau ant krūties. Jis suprato užuominą. Jiedu ėmė bučiuotis, glamonėtis. Kai jis į ją įsiskverbė, Nensė kojomis apsivijo Biliui strėnas, taip parodydama, kad šis vyras priklauso jai vienai.

Kai viskas baigėsi, ji prisiglaudė prie Bilo ir klausėsi jo gilaus, ritmingo kvėpavimo. Nors jųdviejų kūnai lietėsi, nors

ką tik pasibaigęs meilės žaidimas juos abu įaudrino ir pažadino aistrą, jam trūko daug metų lydėjusio dvasinio artumo. Jų santykiams kažkas trukdė.

Keitė Delani neatrodė esanti iš tų, kurios prasideda su vedusiais vyrais, bet ji vis dėlto buvo aktorė. Gal jos atvirai rodomas draugiškumas tėra vaidyba? Nensė niekada nesijautė rami dėl kitų moterų. Bilas buvo gražus, patrauklus, turtingas – puikus grobis daugybei moterų, kurių moralinės nuostatos nesutrukdytų išardyti santuokos.

Kad ir kokie geri buvo jųdviejų santykiai, taip galėjo nutikti. Jie su Bilu susipažino ir susituokė dar studijuodami koledže, bet juk nemažai santuokų išyra ir po trisdešimties metų, ir dar vėliau. Ji negalėjo būti rami, kad šeimai išsaugoti pakaks jausmų. Šeši vaikai irgi nebuvo tvirta garantija, kad Bilas bus pririštas prie jos amžinai.

Nensė pasitikėjo tik ilgiau negu tris dešimtmečius truncančia meile ir – savimi. Kiekviename žingsnyje grumdamasi su sunkio jėga, ji labai rūpinosi palaikyti puikią fizinę formą. Nors buvo jau penkiasdešimt ketverių, jos oda buvo glotni ir beveik be raukšlių. Kelias žilas sruogas patikimai paslėpdavo medaus atspalvio plaukų dažai. Tris dienas per savaitę ji plušėdavo sporto salėje, susitikdavo su draugais pažaisti teniso ir golfo, ir ši aktyvi veikla neleido kūnui sudribti, kaip nutinka daugumai pagyvenusių moterų. Pažvelgusi į save veidrodyje ji per daug nesikuklindama mintyse sakydavo, kad atrodo geriau ir už daugumą perpus jaunesnių moterų.

Ji niekada nepuoselėjo planų pati siekti karjeros. Užuot tai dariusi Nensė kiek galėdama stengėsi padėti prasimušti Bilui. Dar neturėdamas nė dvidešimties metų jis įsidarbino operatoriumi televizijos studijoje, paskui palengva ėmė kilti karjeros laiptais – po kelerių metų perėjo į pardavimo skyrių, iš ten prasimušė į valdybą ir nuolat keitė televizijos kompanijas, kėlėsi iš vieno miesto į kitą, iš vienos valstijos į kitą.

Per pirmuosius penkiolika santuokos metų jie tiek kartų keitė namų adresą, kad Nensė jau ir skaičių pametė. Bet nesutikti kraustytis negalėjo. Kaskart pereidamas į kitą darbovietę Bilas vis labiau sustiprindavo pozicijas televizijos versle, o Nensė žinojo, kaip jam tai svarbu.

Dirbdamas Mičigano televizijos kanalo generaliniu direktoriumi jis žengė strategiškai gudrų žingsnį – pelningai pardavė tą kanalą telekomunikacijų koncernui ir gavo už tai didžiulę premiją. Naujieji savininkai kvietė Bilą pasilikti, bet jis nusprendė gautą premiją panaudoti nuosavam kanalui pirkti. Taigi ir jam, ir Nensei San Antonijaus televizijos kanalas tapo tarsi dar vienu vaiku. Jis tą kanalą savo rankomis kūrė ir puoselėjo. O ji rūpinosi Bilu.

Ji tikėjosi galėsianti iki paskutinės gyvenimo dienos būti savo vyrui ir patikėtinė, ir žmona, ir draugė, ir meilužė. Viljamą Vebsterį Nensė mylėjo ir buvo pasiryžusi padaryti viską, kad tik jį išlaikytų.

Padėjusi skruostą ant pagalvės ji žiūrėjo į jį miegantį. Su šiuo vyru buvo patyrusi tokių meilės aukštumų, kokių nė neįsivaizdavo esant. Jos meilė Bilui buvo gili ir daugiabriaunė, užgrūdinta skaudžių smūgių, kuriuos jiems gyvenime teko iškęsti. Vestuvių diena. Kiekvienas jo karjeros žingsnis. Visos sėkmės, ir nesėkmės. Vaikų gimimas. Ir vieno iš jų mirtis.

Ašaros užgniaužė Nensei gerklę.

Ar Bilas tikrai sako tiesą? O jeigu jo žavėjimasis Keite Delani nesusijęs su geismu? Ar tai gali būti kaip nors susiję su Karla?

Nuo šios minties Nensę sukaustė siaubas.

– Labas rytas, panele Delani.

Pamačiusi Meliją King, sėdinčią prie stalo koridoriuje šalia žinių skyriaus direktorės kabineto, Keitė sustojo kaip nudiegta.

– Prašyčiau minutėlę palaukti... – Melija atsiliepė suskambus telefonui su laisvų rankų įranga: – Labas rytas, San An-

tonijaus televizijos kanalo žinių skyrius. Kur nukreipti jūsų skambutį? – Ji sujungė skambinantįjį su vienu iš žurnalistų ir apdovanojusi Keitę savo firmine pataikūniška šypsena paaiškino: – Dabar aš dirbu *čia*.

Keitė apsisuko ir energingai nužingsniavo į priešingą pusę. Numojusi ranka į liftą ir įveikusi kelis laiptų maršus ji per rekordiškai trumpą laiką atsidūrė personalo skyriuje ir žengė prie sekretorės. Nesileisdama į ilgas šnekas tiesiai šviesiai paklausė, ar Melija King tebėra darbuotojų sąraše.

– Dabar ji dirba žinių skyriaus priimamajame operatore.

– Kaipgi čia išeina? – nenusileido Keitė. – Prieš dvi savaites aš ją atleidau.

– Ji vėl buvo priimta į darbą.

– Kada? Kodėl?

– Neturiu teisės aptarinėti su jumis kito darbuotojo reikalų, panele Delani. Man buvo liepta grąžinti ją į darbą, – paaiškino sekretorė. – Daugiau nieko nežinau.

Keitė žvilgtelėjo į uždarytas personalo skyriaus viršininkės duris ir tarė:

– Norėčiau su ja susitikti. Malonėkite pranešti, kad laukiu.

– Dabar jos nėra, panele Delani. Bet paliksiu jai žinutę.

– Ačiū, nereikia. Šis reikalas gali ir palaukti. – Keitė nueidama atsisuko į išsigandusią sekretorę ir pridūrė: – Pažadu jūsų į šį reikalą nevelti.

Paskui ji žvaliai nužingsniavo iki pat koridoriaus galo ir kaip viesulas įsiveržė į generalinio direktoriaus priimamąjį.

– Ar jis yra?

Vebsterio sekretorė atrodė ir įsižeidusi, ir išsigandusi, tarsi ragana ugniniais plaukais ir žybčiojančiomis akimis būtų pareikalavusi atiduoti viso jos gyvenimo santaupas.

– Taip, – atsakė ji, – bet direktorius...

– Ačiū.

Kai keitė ryžtingai atlapojo kabineto duris, Bilas kalbėjosi telefonu. Jis suirzęs pakėlė akis, bet pamatęs, kad nelaukta viešnia yra Keitė, nusišypsojo ir mostu pakvietė ją prisėsti.

– Taip taip, prie šio reikalo dar grįšime, paskambinsiu jums kitą savaitę. Žinoma. Taip, ačiū. Sudie. – Jis padėjo ragelį, plačiai šypsodamasis mandagiai atsistojo ir tarė: – Malonu, kad užsukai, Keite. Tikėjausi, kad šiandien mums pavyks susitikti ir šnektelėti.

– Atėjau ne plepėti.

Griežtas jos tonas Bilą nustebino. Šypsena dingo.

– Suprantu. Sėskis.

– Ačiū, pastovėsiu. Ar žinai, kad Melija King ir vėl čia dirba?

– Ak, štai koks reikalas...

– Aš ją atleidau, o personalo skyriaus viršininkė vėl priėmė į darbą. Neįsivaizduoju, kodėl ji taip pasielgė, bet noriu, kad įsikištum ir palaikytum mano sprendimą. Tikiuosi, taip ir padarysi.

– Negaliu, Keite.

– Gali. Juk tu generalinis direktorius.

– Negaliu, nes pats pasirašiau įsakymą grąžinti panelę King į darbą.

Štai tada Keitė atsisėdo – pati to nesuvokdama. Nuo patirto smūgio net keliai sulinko, ir ji klestelėjo ant kėdės. Kelias sekundes pavarsčiusi Bilą nepatikliu žvilgsniu padėjo abu delnus ant rašomojo stalo ir palinkusi į priekį paklausė:

– Kodėl, Bilai?

– Tokie reikalai labai sudėtingi, Keite. Galbūt iš pirmo žvilgsnio atrodo paprasti, bet – patikėk – iš tikrųjų yra nepaprastai painūs.

Globėjiškas Bilo tonas ją ne juokais įsiutino.

– Ar tik neketini pasakyti, kad dėl šito reikalo tiesiog nesukčiau savo gražutės galvelės?

Jis susiraukė.

– Aš visai nekalbėjau su tavimi iš aukšto.

– Po galais, būtum pamėginęs... Ir liaukis užkalbinėjęs man dantis. Klok faktus. Kad ir kokie sudėtingi jie būtų, manau, kaip nors įstengsiu suprasti. Kodėl atšaukei mano sprendimą ir grąžinai Meliją į darbą?

– Dėl dviejų priežasčių. Pirma, ji ispanė. O mažumoms priklausančių žmonių priėmimo į darbą ir atleidimo reikalus turime tvarkyti labai atsargiai. Tu šiame versle sukiesi jau gana ilgai, tad pati žinai: jeigu kaip nors pažeisi bent vieną lygių darbo galimybių įstatymo punktą, net jei kam nors tik *pasirodys*, kad pažeidei, – Federalinė ryšių tarnyba pakiš tave po mikroskopu ir po kaulelį išnarstys visą televizijos kanalo veiklą. Bet kas, nepagailėjęs pinigų pašto ženklui, gali nusiųsti ten skundą, ir televizijos kanalas bus uždarytas.

– Po galais, atleidau ją visai ne dėl tautybės, puikiai žinai.

– Žinau, bet jeigu mūsų televizijoje bus pradėtas patikrinimas, mano nuomonės niekas neklaus. Klausyk, Keite, žinau, kad su ta darbuotoja turėjai sunkumų, bet oficialiuose dokumentuose neužfiksavai nė vieno darbo drausmės pažeidimo.

– Nenorėjau pasirodyti esanti amžinai kuo nors nepatenkinta bambeklė.

– Vertinu tokį tavo elgesį, – tarė jis. – Deja, subtilumas šį kartą tau nepadės įrodyti, kad esi teisi. Jeigu turėtume oficialių tavo nusiskundimų raštu dėl panelės King aplaidumo darbe arba kompetencijos trūkumo, galėtum pagrįstai reikalauti ją atleisti. O kadangi tokių dokumentų nėra, atrodo, kad atleidai ją be jokios objektyvios priežasties, kad tarp jūsų kilo asmeninis konfliktas, ir tiek. Federalinė ryšių tarnyba iš karto mumis susidomės. Panelė King puikiai tai žino, užsiminė personalo skyriaus viršininkei, o ši papasakojo man. Viskas buvo padaryta profesionaliai, bet mes subtilią panelės King užuominą supratome.

– Ji nutarė tave pagąsdinti, o tu ir išsigandai.

– Nusprendžiau grąžinti ją į darbą, nes taip bus geriausia San Antonijaus televizijos kanalui, – santūriai paaiškino jis.

Melija jau buvo grąžinta į darbą. Vebsterio pozicija šiuo klausimu buvo tvirta. Keitė suprato, kad dabar papasakojusi apie dingusius savo vaistus ir Melijos prisipažinimą nieko nelaimės.

– Ką gi, dabar tai jau ne taip svarbu, bet kokia buvo antroji priežastis, privertusi tą panelę grąžinti į darbą? Sakei, jų dvi.

– Jos neįgalumas.

– Neįgalumas? – ironiškai nusijuokusi pakartojo Keitė. – Jei šioje televizijoje apskritai yra darbuotojas, neturintis absoliučiai jokių fizinių trūkumų, tai, be jokios abejonės, Melija King.

– Ji dislektikė.

– Dieve mano... – atsiduso Keitė ir prisiminė, kaip dažnai bardavo Meliją, kad blogai užrašo telefono numerius. – Aš nežinojau...

– Niekas nežinojo. Jos asmens byloje apie tai nėra nė žodžio. Panelė King išmoko dirbti taip, kad liga darbui netrukdytų, nors kartais jai nepavyksta. Tikriausiai dėl to darydavo tiek daug klaidų.

– Tikriausiai. – Bet net ir disleksija nepateisinsi Melijos sprendimo išmesti savo viršininkės vaistus į šiukšlių konteinerį. Keitė užjautė Meliją dėl sveikatos būklės, buvo pasiryžusi atleisti buvusias ir nekreipti dėmesio į būsimas klaidas, jei tik mergina bus bent kiek paklusnesnė. – Bet ar ji gali eiti sekretorės pareigas, juk nuolat reikia be klaidų rašyti pavardes ir telefono numerius?

– Ji primygtinai kartoja, kad su šia užduotimi susitvarkys. Be to, tai buvo vienintelė darbo vieta, kurią galėjome jai pasiūlyti. Ir vis tiek mums teko gerokai pertvarkyti savo etatus.

– Jergutėliau, koks tu geras...

– Sarkazmas tavęs visai nepuošia, Keite.

Vis dar nesitverdama pykčiu ji atsistojo ketindama eiti.

– Suprantu, kokioje keblioje padėtyje atsidūrei, Bilai. Netgi sutinku – tvarkydamas šį reikalą didelės pasirinkimo laisvės neturėjai, juolab kad reikėjo žiūrėti, kaip bus geriau mūsų kanalui. Bet labiausiai mane siutina, kad niekas nepasitarė su manimi. Palikai mane kvailės vietoje, pakirtai mano autoritetą.

– Netiesa, Keite.

– Deja, tiesa. Jeigu mano arba, sakykim, kurio nors kito vadovo sprendimas gali būti pakeistas, kokia tada prasmė apskritai suteikti mums tokius įgaliojimus? Melija nusipelnė būti atleista nepaisant disleksijos.

– Gali būti, bet... tokie jau yra mūsų verslo ypatumai.

– Na, tiesą sakant, tie mūsų verslo ypatumai – tikras šlamštas!

Vebsteris pakilo nuo krėslo ir iš už stalo priėjo prie jos.

– Perdedi, Keite. Gal dar kas nors neduoda tau ramybės?

Taip, tyliai sau pamanė ji. Tas keistas laiškas.

Laikraščio iškarpa ir vokas, kuriame ji buvo atsiųsta, tebegulėjo naktinės spintelės stalčiuje. Keitė bandė nekreipti dėmesio į tuos pamišėlio pokštus ir ketino laišką išmesti, bet kažkokia keista nuojauta privertė to nedaryti. Labiausiai ji nerimavo ne dėl pačios žinutės, o dėl to, kad laišką atsiuntė anonimas. Tiesa, tai dar nereiškė, kad siuntėjas turi piktų ketinimų, tik liudijo jo netaktišką ir nelabai sveiką humoro jausmą.

Keitė dar nebuvo padariusi jokių išvadų. Bet neabejojo – pasakoti Bilui dar per anksti: jis, be abejo, pamanytų, kad Keitė tiesiog linkusi į paranoją. Ir būtų visiškai teisus.

– Šiaip viskas kuo puikiausiai, – tarė ji išspaudusi ne visai nuoširdžią šypseną ir pakeitė temą. – Ar jau pasakojau apie naujausią mūsų laimėjimą? Šantalė... Juk prisimeni ją, ar ne?

– Tą mažą mergaitę, kuriai reikėjo persodinti inkstą?

– Taip. Šantalę įsivaikinusi pora prisiėmė visą atsakomybę už jos gydymą. Vakar rado donorą. Praėjusią naktį mergaitę operavo. Kol kas viskas gerai.

– Puikios naujienos, Keite. Manau, šį įvykį verta plačiai išreklamuoti ir išpešti iš jo kuo daugiau naudos mūsų televizijos kanalui.

– Aš irgi taip manau. Jau paprašiau Džefo, kad parašytų ir išplatintų pranešimą spaudai. O pirmąjį egzempliorių liepiau

nusiųsti Ronui Truitui. Jeigu jis neparašys straipsnio pagal šią medžiagą, galėsime pagrįstai jį apkaltinti šališkumu.

Bilas uždėjo rankas jai ant pečių ir švelniai spustelėjo.

– O dėl ano reikalo per daug nesuk sau galvos. Palyginti su puikiu darbu, kurį darai, tai tik nereikšminga smulkmena. Ir toliau taip darbuokis, o kasdienius San Antonijaus kanalo reikalus palik tvarkyti man.

– Pasistengsiu nepamiršti. Nors kai supykstu, man aptemsta atmintis.

Jis nusijuokė ir lydėdamas Keitę link durų pridūrė:

– Tiesą sakant, turi teisę pykti. Bet leisk man kaip nors atsilyginti. Nensė ketina rengti kviestinę vakarienę. Nori supažindinti tave su keliais žmonėmis, galinčiais padėti sukviesti daug įžymybių į labdaros renginį, apie kurį kalbėjome. Ar ateinantis šeštadienis tau tiks?

– Kuo puikiausiai. Ar galiu atsivesti savo įžymybę?

– Žinoma. Ką tokį?

– Aleksą Pirsą.

– Rašytoją?

– Esi apie jį girdėjęs?

– Kur negirdėsi... Jis buvo plačiai reklamuojamas, pakrikštytas antruoju Džozefu Vambo. Nežinojau, kad gyvena San Antonijuje.

– Man susidarė įspūdis, kad nėra pasaulyje vietos, kurią jis vadintų namais, bet dabar apsistojęs čia ir rašo dar vieną knygą.

– Žinoma, atsivesk jį. Nensė apsidžiaugs.

Dvidešimtas skyrius

– Na, tai ar eisi?

– O ką man apsirengti?

– Pirmai pradžiai – apsiauk kojines ir batus.

Telefonu sodrus žemo tembro Alekso juokas atrodė gerokai garsesnis. Jis pakuteno Keitei ausį, rankų oda net pašiurpo. Tai jau darosi juokinga, pamanė ji. Keitė elgėsi kaip pirmą kartą susižavėjusi ir meilės kamuojama mokinukė.

Mintys apie jį nesitraukdavo. Mintys apie jį neleisdavo Keitei ramiai dirbti, o išgirdusi jo balsą ji svaigte apsvaigdavo. Tiesiog juokinga!

– Pažiūrėsiu, ar pavyks rasti tinkamas kojines, – tarė jis.

– Vakarėlis neformalus, juodo kaklaraiščio neprireiks, bet nenoriu nesmagiai jaustis dėl palydovo. Ten bus laaabai svarbių žmonių, – mėgdžiodama britišką akcentą paaiškino Keitė. – Nensė Vebster organizuoja lėšų rinkimą vaikams, taigi jei dėl tavo netakto vaikai praras pinigų, daugiau su tavimi nesikalbėsiu.

– Pažadu nekasyti, nekrapštyti ir nepūsti nieko, kas neturėtų būti kasoma, krapštoma ar pučiama viešoje vietoje.

– Ak, ačiū, nuraminai, – sumurkė ji. – Tikriausiai vis tiek užtrauksi man gėdą. Arba pamirši ateiti.

– Pasižymėsiu kalendoriuje...

– Juk pamirši pažiūrėti į jį. Prisimink, kaip susitikome.

– Tai pati geriausia iš visų mano klaidų.

Keitė nuraudo iš pasitenkinimo ir apsidžiaugė, kad Aleksas nemato jos kvailos šypsenos.

– Dėl viso pikto likus porai valandų paskambinsiu ir užvažiuosiu tavęs paimti.

– Gera mintis.

– Ar šiandien vakare dirbi?

– Taip, bet pastaruoju metu man sunku susikaupti. Mintyse vis klausiu savęs, kas taip blaško dėmesį.

Jos kūnu vėl nusirito pasitenkinimo banga. Malonu žinoti, kad esi kieno nors išsiblaškymo priežastis. Po pirmo pasimatymo jiedu turėjo dar du. Kartą susitiko restorane pavakarieniauti, paskui išsiskyrė ir kiekvienas pasuko savo keliu. Antrą sykį Aleksas atvažiavo jos pasiimti automobiliu.

Jiedu nuvažiavo į Krantinę, lauko kavinėje užvalgė prastų meksikietiškų patiekalų, tada nusprendė pasivaikščioti garsiuoju pėsčiųjų pasažu palei miestą kertančią San Antonijaus upę. Po valandėlės parduotuves ir galerijas palikę turistams užlipo laiptais ir vėl atsidūrė gatvėje, kur buvo vėsiau, tyliau ir ne tiek daug žmonių.

Jie perėjo į kitą gatvės pusę, iš mieguisto gatvės pardavėjo nusipirko po indelį pinakolados kvapo ledukų ir įsitaisė Alamo aikštėje ant nuošalaus, medžių šešėliuose skendinčio suolelio. Saulei nusileidus ir turistų autobusams išvažiavus, tvirtovė stūksojo didinga ir apgaubta tylos – puikus paminklas, primenantis tai, kas čia vyko prieš šimtą penkiasdešimt metų.

– Jiems buvo velniškai sunku apsispręsti, ar ne? – prabilo Aleksas dantimis triuškindamas ledo gabalėlį. – Ar tu būtum kovojusi iki paskutinio atodūsio?

– Sunkus klausimas. Manau, būčiau, jeigu tik būčiau buvusi tikra, kad, be savo gyvybės, daugiau neturiu ko prarasti. – Liežuvio galu ji atsikneibė leduką ir pridūrė: – Tam tikra prasme aš tuos žmones suprantu. – Aleksas smalsiai pažvelgė

į ją. – Prieš pat širdies persodinimo operaciją staiga suvokiau, kad bus išpjauta *mano* širdis. Ne, nesuprask manęs neteisingai, – skubiai ėmė aiškinti, – aš labai norėjau gauti naują. Bet sulig vienu trumpu širdies dūžiu – čia turėtų būti kalambūras! – mane apėmė siaubingas netikrumo jausmas. Kad gyvenčiau, turėjau mirti. Tą akimirką tarsi praregėjau. – Keitė pažvelgė į Aleksą ir šyptelėjusi baigė: – Bet viskas praėjo. Dabar turiu naują širdį ir antrą gyvenimą.

Tylėdami jiedu krimto aromatizuoto ledo gabalėlius. Pro šalį lėtai nudardėjo arklio tempiamas vežimas. Keleivių jame nebuvo, tik vadeliotojas – palinkęs į priekį, nuleidęs pečius, barzdotą smakrą įrėmęs į krūtinę. Atrodė toks pat nuvargęs kaip arklys.

– Keite...

– Na?

– Ar žinai, kas tavo donoras?

– Ne.

– O ar ką nors žinai apie...

– Ne, ir nenoriu žinoti.

Aleksas supratingai linktelėjo, bet ir plika akimi buvo matyti, kad nėra patenkintas trumpais ir atžariais jos atsakymais.

– Kaipgi čia dabar? Turiu omenyje – ar taip elgiasi visi, kuriems yra persodinti organai?

– Ne. Kai kurie nori susitikti su donoro šeimos nariais ir asmeniškai padėkoti. Jie nori parodyti suprantantys, kokia didžiulė donoro artimųjų auka. Kai kurie stengiasi sužinoti kuo daugiau apie savo donorą. – Ji ryžtingai papurtė galvą. – O aš ne. Negalėčiau to ištverti.

– Kaip suprasti?

– O jeigu donoro artimieji manimi nusiviltų?

– Abejoju.

– Pernelyg daug nežinomųjų. Užuot nuolat galvojusi, kieno dėka gyvenu toliau, pasistengsiu, kad mano gyvenimas būtų šio to vertas. Tada auka nebus beprasmė.

Tuo jų pokalbis ir baigėsi. Aleksas toliau šios temos neplėtojo, o ji tuo apsidžiaugė. Tai buvo skaudi tema. Su juo Keitė apie tai kalbėjo laisviau ir atviriau negu su bet kuo kitu, išskyrus, žinoma, Dyną.

Dabar ji žvilgtelėjo į naktinės spintelės stalčių ir ėmė svarstyti, ar nevertėtų papasakoti Aleksui apie kitą ramybės neduodantį dalyką – neseniai gautą laišką. Ar, jo nuomone, laikraščio straipsnelis apie Memfyje įvykusią nelaimę jai turi būti svarbus? O jei ne, kodėl buvo atsiųstas? Ji norėjo sužinoti Alekso nuomonę, bet kol kas nusprendė nesakyti. Ir taip jau gerokai atitraukė jį nuo darbo.

– Dabar jau tave paleisiu. Jei sutrukdžiau – atleisk.

– Dėl to nesijaudink. Jau kelias valandas rašiau, man būtinai reikėjo pertraukos. Ačiū, kad pakvietei į Vebsterių vakarėlį.

– Ačiū, kad sutikai eiti.

– Stengsiuosi elgtis padoriai.

– Aš tik norėjau tave paerzinti.

– Žinau.

Iš Alekso intonacijos Keitė suprato, kad jis šypsosi. Ji irgi šypsojosi.

– Labanakt, Aleksai. Pasimatysime šeštadienį vakare.

Padėjus ragelį nuo jos veido dar ilgai nedingo sentimentali šypsenėlė. Nebuvo jokių abejonių, kad reikalas slysta jai iš rankų. Keitė nebuvo iš tų, kurios nutrūktgalviškai neria į jausmų sūkurį. Dėl to, ką teko patirti vaikystėje, stiprėjančių tarpusavio ryšių ji bijojo ir žvelgė į juos atsargiai. Mat kadaise teko išsiskirti su keliais įbroliais ir įseserėmis, su kuriais jau buvo spėjęs užsimegzti artimas dvasinis ryšys. Bet kokie santykiai neišvengiamai baigdavosi nesėkme ir visuomet sukeldavo širdgėlą.

Ir vis tiek ji gana greitai ir stipriai įsimylėjo Aleksą Pirsą.

O ką jautė jis?

Jis norėjo su ja permiegoti. Bent tiek Keitė tikrai žinojo. Jis turėjo sveiką lytinį instinktą. Kad tuo įsitikintum, terei-

kėjo perskaityti tuos jo romanų puslapius, kuriuose vaizduojamos sekso scenos. Ir Keitė perskaitė. Netgi kelis kartus.

Žinoma, jo romanų vyrų požiūriui į moteris Keitė nepritarė. Pavadinti juos seksistais – tai visai nepagrįstai įžeisti seksistus. Išskyrus itin retus atvejus, su moterimis jie elgėsi atsainiau nei su panaudotomis *Kleenex* vienkartinėmis nosinėmis.

Bet pačiam Aleksui jo veikėjų šovinizmas, regis, nebuvo būdingas. Atrodė, kad jis gerbia ir pačią Keitę, ir jos darbą. Aleksas dažnai sakydavo jai komplimentus.

Jis mokėjo juoktis ir pokštauti, bet iš prigimties buvo rimtas, kartais netgi liūdnas. Negalėjo pakęsti lėkštumo. Nemėgo kalbėti apie ankstesnį savo darbą policijoje, o tomis retomis progomis, kai užsimindavo, balse aiškiai girdėdavai kartėlį. Pasitraukimas iš tarnybos policijoje, – o Keitė įtarė, kad Aleksas iš darbo išėjo ne savo noru, – buvo susijęs su kažkokiais nemalonumais.

Ji dažnai vaizduodavosi, kaip mylisi su Aleksu, bet labai jį vertino ir kaip draugą. Jos draugas tebebuvo Dynas, tačiau jis gyveno toli nuo čia. O jai reikėjo žmogaus, kuriam galėtų išsipasakoti ir kurio nuo jos neskirtų daugybė mylių.

Keitės žvilgsnis vėl nukrypo į naktinę spintelę, kurios stalčiuje gulėjo paslaptinga pirmoji laikraščio iškarpa ir dar viena, atėjusi šį rytą.

Ji buvo atsiųsta visiškai tokiame pat voke kaip pirmoji. Kaip ir aną kartą, voke nebuvo nieko, tik iš laikraščio iškirpta žinutė apie nelaimę Floridoje, Boka Ratono miestelyje.

Ten buvo rasta netyčia nuvirtusi ir užsimušusi šešiasdešimt dvejų metų moteris. Būdama viena namie, ji mėgino palaistyti ant kablio pakabintą vazoninę gėlę. Kopėčios išslydo jai iš po kojų, ir moteris krito tiesiai ant stiklinių terasos durų. Stiklo šukė perdūrė plautį.

Kaip ir Memfyje žuvusiam vaikinukui, jai buvo persodinta širdis.

Keitė nežinojo, ką daryti su šiomis paslaptingomis žinutėmis. Kažin, ką pasakytų Aleksas, buvęs policininkas? Ar, jo nuomone, tos laikraščių iškarpos pakankamas pagrindas skelbti pavojų, o gal jis palaikytų jas pamišėlio kliedesiais ir tiesiog numotų ranka?

Kai atėjo pirmasis laiškas, Keitė nusprendė taip ir padaryti, o dabar gavo ir antrą. Keistas sutapimas – du žmonės, kuriems persodinta širdis, žuvo tokiomis neįprastomis aplinkybėmis. O dar keisčiau, kad kažkas nusprendė atkreipti jos dėmesį į šias mirtis.

– Nesąmonės... – burbtelėjo ji paskubomis grūsdama iškarpas į vokus ir triukšmingai uždarė naktinės spintelės stalčių. Tikriausiai tos iškarpos atsiųstos jai suerzinti ir sugluminti.

Bet ji nesileis gluminama. Jeigu bent trumpai pasiduotų nerimui, leistų tam pakvaišėliui užvaldyti savo protą. Kuoktelėjusių gerbėjų siuntinėjami laiškai – vienas iš jos profesijos trūkumų. Neverta kreipti į juos dėmesio. Tokių laiškų nėra ko bijoti, nebent Keitei būtų atvirai grasinama.

Be to, buvo ir svarbesnių dalykų, apie kuriuos reikėjo pagalvoti, – pavyzdžiui, ką apsirengti einant į Vebsterių vakarėlį.

– Oho!

Keitė atvyko pas Aleksą penkiomis minutėmis anksčiau, negu buvo sutarta. Jis mūvėjo tamsias dukslias kelnes ir vilkėjo melsvai pilkšvus marškinius, tik dar nebuvo spėjęs susikišti skvernų. Neužsegti rankogaliai lapsėjo į riešus, o marškinių sagos buvo užsegtos tik dvi. Aleksas tebebuvo basas.

Jo komplimentas buvo ne žodis, o veikiau švelnus iškvepiamo oro sukeltas švilpesys. Keitei net kojos sulinko.

– Ačiū.

– Puikiai atrodai.

– Dar kartą ačiū. Atsiprašau, aš šiek tiek per anksti. Automobilių spūstys nebuvo tokios didelės, kaip tikėjausi. Užuot

sėdėjusi ir laukusi automobilyje, pamaniau – ateisiu ir pažiūrėsiu, ar tu jau pasiruošęs. Matau, kad dar ne, bet nieko tokio. Skubėti nereikia. Turime marias...

– Ko tu tokia susinervinusi? Juk pažadėjau, kad būsiu ir su kojinėmis, ir su batais, ar ne?

Jo nuojauta buvo nepriekaištinga. Norėdama nuslėpti, kad nervinasi, ji tauškė bet ką. Supratusi, kad Aleksas skaito ją kaip atverstą knygą, Keitė dar labiau susijaudino. O dar rašytojo įžvalgumas... Jei būtų aprašęs šią sceną romane, jo susinervinusi veikėja maltų liežuviu kaip visiška idiotė.

Alekso gebėjimas perprasti žmogaus elgesį ir jo motyvus stūmė Keitę į labai nepalankią padėtį. Nuo šiol reikės tvardytis, nutaisyti abejingą veidą ir taip lengvai neišsiduoti.

Jis žingtelėjo į šalį ir pakvietė:

– Užeik.

– Tarė voras musei.

– Aš nesikandžioju. – Jis uždarė ir užrakino duris. – Na, bent jau neskaudžiai.

Juokdamasi ir jau šiek tiek atsipalaidavusi ji apmetė žvilgsniu dviaukščio Alekso buto svetainę. Ji dar kvepėjo dažais. Skliautinės lubos ir aukšti langai priminė Keitei namus Malibu.

– Miegamasis viršutiniame aukšte, – parodė Aleksas, – o virtuvė ten. Tos dvivėrės durys į viršutinį aukštą.

– Man patinka.

– Nieko, gyventi galima, – atsiliepė jis. – Kaip žinai, šeimininkas iš manęs ne kažin koks.

Tiesą sakant, ji gerokai nustebo, kad Alekso butas toks tvarkingas, bet paskui pastebėjo iš po dekoratyvinių sofos pagalvėlių kyšant marškinių skverną. Žurnalai ant svetainės stalelio atrodė sumesti paskubomis, o prie vieno viršelio buvo prilipęs *Butterfinger* saldainio popierėlis. Ant kavos stalelio Keitė pastebėjo išdžiūvusius gėrimo stiklinių ratus, susikabinusius it olimpiados emblema.

– Kaip mane gyvą matai, Delani. Šiandien atrodai fantastiškai.

Alekso komplimentas numaldė besukylantį Keitės pyktį. Jo žvilgsnis buvo atviras ir skvarbus. Svilino ją kaip zefyrą ant laužo.

– Ačiū.

– Maniau, raudonplaukėms oranžiniai drabužiai netinka.

– Tai ne oranžinė, o vario spalva.

– Oranžinė.

Trumpa tiesaus kirpimo prigludusi suknelė laikėsi ant siauručių petnešėlių ir buvo nusagstyta plonais metalo diskeliais, žibančiais tarsi naujutėlaitės vieno penso monetos. Po širdies persodinimo operacijos Keitė dar nė karto nebuvo apsivilkusi drabužio gilia iškirpte. Prieš kelias savaites tikrai nebūtų ryžusis. Bet Aleksas padėjo jai atsikratyti drovėjimosi.

– Velniai griebtų, kaip ją bevadintum, – pareiškė jis, – suknelė tokios pat spalvos kaip tavo plaukai, ją vilkėdama tu blykčioji kaip liepsna.

– Rašytojo vertas palyginimas. Nežinojau, kad esi tikras poetas.

– Pažiūrėjus į mano pėdas galima numanyti – tai tikra porelė longfelų*, – mestelėjo jis visišką banalybę. Paskui žvilgtelėjo į savo pėdas ir pasakė: – Jauskis kaip namie. Aš tuoj grįšiu. – Aleksas nudundėjo į viršų per dvi laiptų pakopas. Kol atsidūrė antrame aukšte, spėjo atsisagstyti kelnes ir ėmė grūsti į jas marškinių skvernus. – Šaldytuve turėtų būti ko nors geriamo. O gal ir nėra... Žodžiu, vaišinkis tuo, ką rasi.

– Gerai, ačiū. O kur tavo motociklas? Prie namo nemačiau.

– Atidaviau į dirbtuves kapitališkai suremontuoti.

– Po galais! Norėčiau dar kartą pasivažinėti.

---

* Žodžių žaismas: amerikiečių rašytojo Henrio Vodsvorto Longfelo (*Henry Warsworth Longfellow*) pavardė pažodžiui – „ilgas, didelis draugužis".

– Suprantu. Turėdamas tarp kojų tiek jėgos, greitai prie jos įpranti.

– Cha cha, labai juokinga.

– Man to motociklo labai trūks. Meistras sakė, kad darbui deramai atlikti gali prireikti kelių mėnesių.

– Kaip sekasi romanas?

– Sumautai.

– Na jau, kažin. – Keitė iš patirties žinojo, kad rašytojai apie rašomus kūrinius dažniausiai būna labai prastos nuomonės.

Ji ėmė vaikštinėti po svetainę slapčia dairydamasi daiktų ar ženklų, atskleidžiančių Alekso prigimtį. Bet nieko tokio nebuvo. Vienintelis regimas Alekso asmenybę apibūdinantis bruožas – karštligiškos pastangos prieš jai atvykstant susitvarkyti. O šiaip svetainei trūko asmenybės auros ir ženklų, rodančių, kas čia gyvena. Nebuvo nei šeimos nuotraukų, nei kokių suvenyrų, nei laiškų, kokių nors kuponų ar kvitų. Baldams trūko savito stiliaus, jie atrodė tarsi išsinuomoti.

Keitė jautėsi truputį nusivylusi.

Apsižvalgiusi pastebėjo po laiptais dvi dėžes, ant kurių per trafaretą buvo užpurkšti Alekso romanų pavadinimai. Tos dėžės vis dar buvo užantspauduotos. Kodėl jis savo romanais neapdalijo šeimos narių ir draugų? Gal apdalijo, o čia likę egzemplioriai? O gal jis neturi nei šeimos, nei draugų?

O galbūt ji leido per daug įsišėlti savo vaizduotei?

Keitė žvilgtelėjo pro stiklinių slankiųjų durų žaliuzes. Balkonas kaip balkonas. Atrodė, niekas juo nesinaudoja.

Eidama neilgu koridoriumi į virtuvę pamatė dar vienas duris, apie kurias Aleksas nė žodžiu nebuvo užsiminęs. Gal drabužinė? O gal tualetas? Ji žingtelėjo norėdama pažiūrėti, kokio dydžio patalpa už tų durų. Turėjo būti didesnė, negu paprastai būna drabužinė ar vonios kambarys.

Iki galo nė nesuvokusi, ką daro, Keitė uždėjo ranką ant rankenos bumbulo. Paskui stabtelėjo dar pagalvoti. Kodėl apie šį kambarį jis neužsiminė? Ar taip padarė sąmoningai?

Ji atsargiai pasuko rankeną. Durys prasivėrė nė negirgžtelėjusios. Nieko nebuvo matyti, kambarys skendėjo tamsoje. Keitė pravėrė duris plačiau ir kyštelėjo galvą į vidų.

Pro nuleistas lauko žaliuzes skverbėsi silpna šviesa. Keitė vos vos įžiūrėjo daiktų kontūrus, žvilgsnis užkliuvo už baldo, panašaus į stalą, kuris...

Jis skaudžiai suspaudė Keitei riešą.

– Po velnių, ko čia ieškai?

Dvidešimt pirmas skyrius

– Kad tave kur, Aleksai! – Keitė išlaisvino ranką iš gniaužtų ir atsigręžė į jį. – Kaip tu mane išgąsdinai! Kas yra?

Jis ryžtingai trūktelėjo duris, ir jos garsiai klaktelėjusios užsidarė.

– Šitas kambarys – uždrausta zona. Į jį lankytojai neįleidžiami.

– Tai kodėl nepakabini lentelės „Įeiti draudžiama“? Ir apskritai, ką tu jame veiki, gal spausdini netikrus pinigus?

Jis ir vėl suėmė Keitės riešą, tik šį kartą švelniau.

– Atsiprašau, kad išgąsdinau. Tikrai nenorėjau. Tiesiog aš linkęs ginti savo darbo erdvę.

– Švelniai tariant... – piktai pridūrė Keitė.

– Na, pamėgink suprasti. Tai, ką veikiu tame kambaryje, labai asmeniška. – Aleksas įrėmė žvilgsnį į uždarytas duris, tarsi matytų kiaurai. – Tame kambaryje esu išgyvenęs daug pakilių akimirkų ir nemažai nuopuolių. Čia gimsta kiekvienas sumautas mano romano žodis, ir tas procesas velniškai skausmingas. Čia aš kuriu. Čia tą kūrybinį procesą ir keikiu. Tai mano mazochistinio kankinimosi kamera. – Ir ironiškai šyptelėjęs pridūrė: – Suprantu, ne rašytojo ausiai tai skamba kaip bepročio kliedesys, bet jei kitas žmogus įsiveržtų į mano darbo erdvę, pasijusčiau taip, tarsi kas būtų įsiskverbęs į pa-

sąmonę. Ta vieta būtų išprievartauta. Ji jau niekada nepriklausytų tik man ir mano mintims.

Keitę užgriuvusi bausmė buvo visiškai pelnyta. Nederėjo kišti nosies į kambarį, kurio durys uždarytos. Dailininkai ir skulptoriai savo kūrinius laiko uždangstę audeklais tol, kol jie būna galutinai baigti. Niekas niekados nėra išgirdęs kompozitoriaus sukurtos muzikos, kol kūrėjas nėra ja visiškai patenkintas. Ji turėjo numanyti, kad nebaigtą savo kūrinį Aleksas saugos ir gins bent jau taip pat kaip kiti menininkai.

– Aš nepagalvojau... – atgailaudama pratarė ji. – Atsiprašau.

– Gali landyti po visą butą, tik nekelk kojos į šį kambarį. Leidžiu įeiti į podėlį, kaišioti nosį į šaldytuvą, raustis nešvarių skalbinių dėžėje ir netgi naudotis erotinės literatūros ir filmų kolekcija, bet į tą kambarį eiti negalima.

– Ak, tas mano smalsumas... – purtydama galvą tarė ji. – Kadaise vienas vaikų namų konsultantas įspėjo, kad smalsumas gali mane pražudyti. Bet jis taip pat manė, kad šokoladas yra nuodas, ir įspėjo jo nevalgyti. – Keitė žvilgtelėjo į Aleksą, ir iš jos veido išraiškos galėjai spręsti, kad atgailą ji mano jau beveik atlikusi. – Gaila, nė vieno iš tų perspėjimų nepaisiau.

Jis alkūne atsirėmė į sieną ir užtvėrė Keitei kelią.

– Už smalsumą tau atleidau. O tu man atleisi, kad pernelyg jautriai sureagavau?

Aleksas buvo užsinėręs kaklaraištį, bet dar nepasirišęs. Pats kvepėjo muilu, o švarios, dar drėgnos vyriškos odos kvapas Keitei atrodė patrauklesnis už brangius kvepalus. Plaukai dar nebuvo sušukuoti ir atrodė tarsi ką tik iššluostyti rankšluosčiu. Viską sudėjus Aleksas buvo žavus ir nepaprastai seksualus vyras.

– Turi erotinės literatūros ir filmų kolekciją? – pašnabždomis paklausė ji.

– Mhm...

– Ar seniai ją kaupi?

– Nuo tos dienos, kai sulaukęs atitinkamo amžiaus supratau, kad tai nešvanku.

– Taip seniai? Hm... Norėčiau kada nors ją pamatyti.

Vos pastebimai šyptelėjęs jis tarė:

– Matau, turi pavojingų charakterio bruožų, Keite Delani.

– Taip, tai irgi labai glumino socialinius darbuotojus.

Atidus Alekso žvilgsnis nuslydo Keitės veidu ir ėmė leistis žemyn, link jos kaklo. Jis stovėjo taip arti, kad norėdamas nužvelgti ją visą turėjo nuleisti galvą. Keitė krūtine jautė Alekso kvėpavimą.

Jis vis dar laikė dešinę jos ranką. Prispaudė prie sienos šiek tiek virš galvos delnu į išorę. Tada švelniai pabučiavo kone permatomą Keitės riešo plotelį, kuriame aiškiai galėjai užčiuopti padažnėjusį pulsą. Tą vietą jis perbraukė liežuviu.

Tada palietė Keitės lūpas.

– Kada prasidės tas vakarėlis?..

– Jau prasidėjo. Prieš dešimt minučių.

– Prakeikimas.

Palenkęs galvą Aleksas nosimi ir lūpomis ėmė švelniai braukyti per Keitės kaklą prie peties.

– Bet aš ir planavau, kad mudu truputį vėluosime. Dabar taip elgtis madinga.

– Kaip suprasti? Manei, kad nesusiruošiu laiku?

– Ne. Tiesiog šiaip sau... Hm... – Aleksui kramsnojant jos ausies spenelį nebuvo lengva rikiuoti mintis. – Na, supranti, dėl viso pikto, jei kartais... įstrigtume.

– Nori, kad tave surakinčiau?

Keitei per kūną nusirito jaudulio banga. Pajuto, kaip užima kvapą.

– Turėjau omenyje – jeigu kartais įstrigtume automobilių spūstyje...

– A, automobilių spūstyje! Taip taip, žinoma.

Jis jau buvo besitraukiąs, bet Keitė nutvėrė už kaklaraiščio.

– Mes nieko neprarasime, – sušnabždėjo. – Jie dar gerą valandą siurbčios koktelius.

– O nė vienas iš mudviejų alkoholio negeria. – Aleksas pakišo ranką jai po krūtimi, kilstelėjo aukštyn ir pasilenkė prie putlaus iškilumo virš iškirptės. Prispaudęs lūpas ėmė švelniai čiulpčioti odą.

Keitė sudejavo iš malonumo, išrietė nugarą ir prisiglaudė prie Alekso.

Tada jis pakėlė galvą ir pabučiavo – vylingas, gundantis jo liežuvis įžūliai įsmuko jai į burną. Bučiniui pagaliau nutrūkus jis dar minutėlę laikė lūpas prispaudęs prie Keitės lūpų. Ir garsiai šnopavo.

– Na?..

– Ką?

– Nori dulkintis?

Taip netikėtai ištrūkusi vulgarybė užgesino Keitės aistrą, tarsi į veidą kas būtų šliūkštelėjęs kibirą šalto vandens. Ji atstūmė Aleksą.

Jis iškėlė rankas aukštyn lyg norėdamas parodyti pasiduodantis, bet nekaltas ir pasiaiškino:

– Kaltinai mano romanų herojus, kad niekada neprašo leidimo. Pamaniau, bandysiu paprašyti. Tik tiek...

– Jeigu jau prašei, galėjai bent kiek mandagiau!

– Gerai. – Apsimetęs atgailaujantis jis sunėrė pirštus po smakru tarsi melsdamas: – Ar norėtumėt dulkintis, maloningoji ponia?

– Kaip malonu...

Ji pabandė prasmukti pro Aleksą, bet jis rankomis apsivijo jai liemenį ir vėl prirėmė prie sienos. Šį kartą bučiavo taip, kad buvo visiškai aišku – taip paprastai nesiliaus. Jo bučiniai buvo dar labiau savininkiški ir gundantys ir nesiliovė tol, kol Keitės pyktis išgaravo ir ji pati ėmė bučiuoti Aleksą taip pat aistringai.

Kai pagaliau jis Keitę paleido, įkaitusios lūpos virpėjo. Visas jos kūnas buvo įaudrintas ir dilgčiojo.

– Geidžiu tavęs, – pasakė jis. – Bet ne dabar, nes man reikėtų sukti galvą, kaip čia neištaršius tau šukuosenos ir nesugadinus makiažo. – Jis nykščiu šiurkščiai brūkštelėjo Keitei per apatinę lūpą. – Ne dabar, nes reikėtų skubėti, neturime laiko. Ne dabar, kai mūsų laukiama vakarėlyje, per kurį tavo vaikai gali gauti šiek tiek lėšų. Mat abejoju, ar užteks vieno karto. Supranti? – Praradusi amą ir sujaudinta jo išrėžtos kalbos Keitė negalėjo nė žodžio ištarti, tik tylomis pritariamai linktelėjo. – Man patiko būti šiek tiek šiurkštesniam, bet šiaip pasiūlymas galioja. Aš neapsigalvosiu. – Jis prisimerkė ir reikšmingai nužvelgęs Keitę pridūrė: – Tau tereikia pasirinkti laiką ir vietą. Supratai? – Ji vėl tylomis linktelėjo. Aleksas išlaikė Keitės žvilgsnį tiek laiko, kiek reikia suskaičiuoti iki dešimties, o tada nusuko akis į šalį ir paprašė: – Duok man dar kelias minutes.

– Keite, štai ir tu! – Nensė Vebster ją apkabino. – Visi nekantrauja su tavimi susipažinti.

Mergina tarnaitės uniforma palydėjo Keitę ir Aleksą į įspūdingą Vebsterių svetainę. Tą vakarą joje susirinko daug turtingų ir įtakingų žmonių. Svetainė tiesiog ūžte ūžė – vadinasi, Nensė Vebster puikiai sugeba pasirūpinti svečiais ir pasistengti, kad jie jaustųsi kaip namie.

– Atsiprašau, kad pavėlavome, – tarė Keitė. – Mes...

– Tai mano kaltė, – neleido jai baigti Aleksas. – Atsitiko šis tas nenumatyta.

Keitė nudėbė jį priekaištingu žvilgsniu, bet Nensė taip džiaugėsi galinti susipažinti su Aleksu, kad nepastebėjo nei paslėpto sąmojo, nei tylaus Keitės priekaišto.

Nensė paspaudė jam ranką.

– Pone Pirsai, malonu susipažinti.

– Prašom vadinti mane Aleksu.

– Labai susijaudinau, kai Bilas pasakė, kad šį vakarą Keitė ateis su jumis. Džiaugiuosi ir jaučiuosi pagerbta, kad svečiuojatės mūsų namuose.

– Ačiū. Atėjau su didžiausiu malonumu.

– Eime, supažindinsiu jus su savo vyru. Ko norėtumėte išgerti?

Nensė buvo ideali vakarėlio šeimininkė. Rodos, nė piršto nepajudinusi viską sutvarkė taip, kad netrukus Aleksas jau laikė rankoje stiklą *Perrier* mineralinio vandens su griežinėliu žaliosios citrinos ir į jos vyrą kreipėsi vardu, šis irgi.

– Perskaitęs pirmąjį jūsų romaną pamaniau, kad tai puikus debiutas, – pasakė Bilas.

Tai buvo vienas iš tų neva komplimentų, į kuriuos nėra ką atsakyti. Aleksas mintyse paklausė savęs, ar Vebsteris tai supranta, ir tuoj pat nusprendė, kad taip. Šis žmogus netiesiogiai mėgino jį sukompromituoti.

Aleksas susitvardė ir pasistengė nutaisyti kuo malonesnį toną.

– Ačiū už komplimentą ir už dosnumą.

– Ar jau rašote kitą knygą?

– Taip, dirbu išsijuosęs.

– Ar naujojo romano veiksmas vyksta San Antonijuje?

– Taip, kai kurie epizodai.

Keitė įsikibo Aleksui į parankę ir tarė:

– Neklausinėk jo tiek daug, Bilai. Vis tiek nieko neišpeši. Kai tik užsimeni apie darbą, Aleksas tampa tikras slapukas.

Vebsteris smalsiai nužvelgė Aleksą.

– Šit kaip? Kodėl?

– Jei apie romaną imama kalbėti, kol jis neparašytas, dingsta netikėtumas. Žinoma, ne skaitytojui, o man.

– Rašote knygą ir nežinote, kaip viskas klostysis toliau?

– Ne, toli gražu ne visada.

Vebsteris suraukė antakius ir tarsi abejodamas pasakė:

– Manau, esu pernelyg ambicingas – šitaip dirbti negalėčiau.

O kam tai rūpi, pagalvojo Aleksas.

Nejaukią tylą nutraukė Keitė:

– Nemėgstu girtis, bet Aleksas paprašė manęs padėti rinkti medžiagą knygai.

– Tikrai? – nustebo Vebsteris.

– Aleksui iki šiol sunkiai sekdavosi aprašyti miegamojo scenas, todėl papasakojau kelias istorijas iš savo skandalingos holivudinės praeities ir sutikau, kad Aleksas tekste... – Keitė nutilo išraiškingu gestu parodžiusi, kad ieško tinkamo žodžio.

– Detalizuotų? – paslaugiai pasufleravo Nensė.

– Ne. Sušvelnintų.

Visi, girdėję šį pokalbį, nusijuokė.

– Kad ir kaip norėtume juodu pasisavinti, Bilai, taip elgtis nedera, – pagaliau priminė vyrui Nensė. – Svečiai mums šito neatleistų. Keite! Aleksai! – Ji įsiterpė tarp jų ir įsikibo abiem į parankę. – Pirmiausia leiskite jus supažindinti su naująja miesto mere ir jos vyru.

Nensė nusivedė juos per svetainę supažindinti su svečiais. Aleksui buvo malonu sutikti žmonių, tvirtinančių, kad yra jo gerbėjai. Keitės gerbėjų būrys buvo dar didesnis. Kiekvienas norėjo pasakyti ką nors gera apie „Keitės vaikus“. Ji nesutiko prisiimti visų nuopelnų ir kartojo, kad tai visos kūrybinės grupės sėkmė.

– Visi San Antonijaus televizijos kanalo darbuotojai, pradedant Bilu Vebsteriu, labai stengėsi, kad projektas būtų sėkmingas, – sakė ji.

Viena iš viešnių prisiminė sekmadieniniame *San Antonio Light* pasirodžiusį straipsnį. Jame buvo pasakojama apie neseniai įvaikintą mažą mergaitę, kuriai atlikta inksto persodinimo operacija.

– Taip, Šantalės istorija tikrai įkvepia, – pritarė Keitė moteriai, atkreipusiai dėmesį į šį straipsnį. Tada pažvelgė į Vebs-

terį ir pakuždomis pasakė: – Įdomu, kaip Truitas ištvers pralaimėjimo kartėlį?

Dar kelias dienas šis pramogų skilties žurnalistas aktyviai domėjosi O'Konorų istorija, bet nieko daugiau nepavyko išpešti. Viešųjų ryšių skyriui paskelbus oficialų pareiškimą, daugiau San Antonijaus televizijos kanalas šio įvykio nekomentavo. Advokatų patarti O'Konorai irgi nesutiko duoti interviu. Galų gale, kai psichologai įrodė, kaip sumaniai jų įsivaikinta mergaitė slėpė savo emocines problemas, sielvarto apimti sutuoktiniai vis dėlto nusprendė jos neatsisakyti.

Ir valstybinei vaikų globos įstaigai, ir „Keitės vaikams" tik per plauką pavyko išvengti katastrofos. Keitė vylėsi, kad nauja laikraštyje pasirodžiusi istorija galutinai išsklaidys abejones, ar laida tikrai reikalinga.

Ji pridūrė:

– Tai, kas dabar vyksta Šantalės gyvenime, yra tikras stebuklas. Deja, dar daug sveikatos problemų turinčių vaikų, kurie irgi verti stebuklo, keliauja iš vienų vaikų globos namų į kitus. Galite būti tikra – vaikų globos namų darbuotojai rūpestingi ir jautrūs žmonės. Bet šiems ypatingiems vaikams verkiant reikia tikrų namų.

Per vakarienę buvo patiekti net septyni patiekalai, ji truko daugiau nei dvi valandas. Aleksas būtų miręs iš nuobodulio, jei Keitė, kitų svečių paraginta, nebūtų papasakojusi apie kelis laidoje rodytus vaikus.

Jaudinančios istorijos svečius tiesiog sužavėjo. Vienos kėlė juoką, kitos spaudė ašaras. Gyva ir išraiškinga Keitės kalbėsena jaudino ne mažiau nei pačios istorijos. Virpantis Keitės balsas liudijo, kad ji visiškai atsidavusi laidai.

Kol atėjo baltojo šokolado putėsių eilė, Keitė jau buvo palenkusi į savo pusę visus prie stalo sėdinčius svečius ir dabar su tokiu pat įkarščiu kalbėjo apie įžymybių susibūrimą, kuriame bus renkamos lėšos šiems vaikams.

Pasibaigus vakarienei ir visiems stojantis nuo stalo paslaugiai atitraukdamas Keitės kėdę Aleksas pasilenkė į priekį ir sušnabždėjo:

– Sėkmė garantuota.

Svečiams išsiskirsčius Vebsteriai įkalbėjo Aleksą ir Keitę dar likti atšvęsti vakaro sėkmės ir išgerti po paskutinį puodelį kavos.

– Eime į Bilo darbo kambarį, ten galėsime patogiai įsitaisyti, – pakvietė Nensė ir nužingsniavo pirma.

Tarnaitė atnešė sidabrinį servizą, bet pilstyti kavą ėmėsi pati Nensė.

– Gal norėtumėte šlakelio brendžio, Aleksai?

– Ačiū, ne. Man tik kavos.

– Pastebėjau, kad per vakarienę negėrėte vyno, – tarė Bilas imdamas Nensės pripiltą puodelį kavos, paskanintos šlakeliu brendžio. – Jūs blaivininkas?

– Taip.

Nusprendęs, kad aiškinti Vebsteriui savo abstinencijos priežasčių nėra reikalo, Aleksas nutilo. Tačiau atsisakymas išsamiai paaiškinti, kodėl taip elgiasi, atvėrė dar vieną nejaukios tylos bedugnę. Kaip visuomet į pagalbą atėjo Keitė.

– Ar tai šeimos nuotraukų albumas? – paklausė ji imdama nuo kavos stalelio didelį albumą odos viršeliais. Paskui atsisėdo ant grindų ir parietė kojas. – Neprieštarausite, jei pavartysiu?

– Prašom, – atsakė Nensė. – Vaikų nuotraukų turime tiek, kad galėtume rodyti kelias valandas ir mirtinai užpjauti jus nuoboduliu.

– Kiek turite vaikų? – susidomėjo Aleksas.

– Šešis.

– Šešis! – Jis kilstelėjo kavos puodelį be žodžių sveikindamas šeimininkę. – Pažiūrėjęs į motiną niekas nepamanytų...

– Ačiū.

– Nensė rūpinasi figūra, – didžiuodamasis žmona šyptelėjo Vebsteris.

– Ar jūsų vaikai tebegyvena namie?

Kol Nensė nesileisdama į smulkmenas pasakojo Aleksui, kur gyvena ir ką veikia jų atžalos, Keitė vartė nuotraukų albumą. Kartkartėmis Aleksas žvilgtelėdavo jai per petį ir užmesdavo akį į fotografijas. Jam pasirodė, kad Vebsterių vaikai labai panašūs į tėvus. Jie atrodė puikiai, kaip tikri amerikiečiai, ir, matyt, aktyviai siekė savo tikslų, nes daugumoje nuotraukų buvo nufotografuoti laikantys rankose laimėtą taurę ar kokį kitą pasižymėjimo ženklą.

– Taigi, – apibendrino Nensė, – su mumis tebegyvena tik jauniausias sūnus, nors ir jis retai būna namie. Jis yra savo vidurinės mokyklos laikraščio redaktorius, todėl...

– Dieve mano!

Baimingas Keitės šūksnis nutraukė Nensę per pusę žodžio.

Ir visų jų žvilgsniai tuoj pat susmigo į ją.

Dvidešimt antras skyrius

– Ar žinojai, kad esi kaip du vandens lašai panaši į jų velionę dukterį Karlą?

Jausdama įdėmų Alekso žvilgsnį Keitė visą dėmesį sutelkė į vairavimą ir nė sekundės neatitraukė akių nuo kelio.

– Taip, šiokio tokio panašumo yra, – pripažino.

– Švelniai tariant...

– Jos akys buvo rudos, o ne mėlynos.

– Bet ji buvo raudonplaukė, ir veido forma labai panaši. – Aleksas atidžiai įsižiūrėjo į Keitės profilį. – Jos kaukolės kaulai ne tokie iškilūs. Ne tokie kampuoti. Bet vis tiek panašumas tiesiog stulbinamas.

Ji važiavo įbedusi žvilgsnį į kelią ir stipriai – taip stipriai, kad net krumpliai pabalo, – suspaudusi automobilio vairą.

– Juk žinai, kad aš teisus, – neatstojo jis. – Pamačiusi jos nuotrauką vos nenualpai. Ir skruostai nuraudo.

– Koks tu pastabus.

– Toks jau mano darbas. Stebiu žmones ir užrašinėju tai, ką pavyksta pamatyti.

– Ką gi, aš nemėgstu būti stebima!

– Gaila, nes esi puikus stebėjimo objektas. Beje, Vebsteris irgi.

– Bilas? Kodėl?

– Na, pirmiausia todėl, kad vos mums susitikus pajuto man antipatiją. Nepamanyk, kad man tai bent kiek rūpi, bet... keista.

– Keista? Kodėl? Ar visi, su kuriais susipažįsti, iš karto tave pamėgsta?

– Neapsimesk, kad nieko nepastebėjai. Norėdama padėti Vebsteriui, įsiterpei į mūsų pokalbį ir ėmei juokauti, neva padedi man rinkti medžiagą būsimam romanui. Paskui, kai paėmei į rankas nuotraukų albumą, jo vos neištiko smūgis. Vebsteris nenorėjo, kad pamatytum jo velionės dukters nuotrauką.

Keitei teko pasinaudoti aktorystės įgūdžiais, kad išlaikytų abejingą veido išraišką. Ji nestebėjo Bilo taip atidžiai kaip Aleksas, todėl negalėjo tiksliai pasakyti, kaip jis sureagavo, kai ji susidomėjo nuotraukų albumu. Ir vis dėlto atkreipė dėmesį, kad su velione dukterimi susijusį epizodą jis stebėjo tylomis ir visus paaiškinimus paliko Nensei.

Nensė tyliai pritarė, kad dukters ir Keitės panašumas iš tiesų stulbinamas, ir pridūrė:

– Mudu su Bilu tai pastebėjome, kai pradėjote vaidinti „Klystkeliuose“. Netgi patraukdavome Karlą per dantį, juokais kaltindavome, kad gyvena dvigubą gyvenimą ir mums nieko nepasakoja. Prisimeni, brangusis?

Vebsteris šiurkštokai kažką burbtelėjo patvirtindamas.

Paskui jiedu su Aleksu mandagiai atsisakė dar puodelio kavos ir pareiškė, kad jau laikas eiti. Keitė nuoširdžiai padėkojo Vebsteriams už surengtą vakarienę. Nensė buvo įsitikinusi, kad padedama ir palaikoma vakarėlio dalyvių sugebės suorganizuoti tokį labdaros renginį, kuris pranoks visus ankstesnius.

– Puikiai praleidau laiką, – padėkojo šeimininkams Aleksas. – Ačiū, kad pakvietėte.

Prie laukujų durų Nensė juos abu apkabino. Ji stengėsi būti rami. O Bilas atrodė sukrėstas ir... hm, ar gali būti? Kaltas!

Ir kodėl jis taip santūriai elgėsi su Aleksu?

– Ar anksčiau žinojai, kas nutiko Karlai? – paklausė Aleksas.

– Žinojau, kad jie neteko vyriausios dukters. Ji žuvo automobilio avarijoje grįždama, Ostiną, į savo universitetą.

– Visa tai pasakojo Vebsteris?

Keitė linktelėjo.

– Netgi gerokai prieš man persikeliant čia. Matyt, po šios nelaimės jie dar nevisiškai atsigavo. Bet... juk nieko stebėtina. Tik įsivaizduok: tavo duktė savaitgalį grįžta namo. Skalbi jos drabužius, klausaisi, kaip ji pasakoja apie vaikiną, su kuriuo draugauja, apie profesorių, kurio negali pakęsti. Paskui atsisveikini, liepi atsargiai vairuoti, apkabini. Ir pamatai dukrą jau lavoninėje, prireikus patvirtinti tapatybę.

Keitė suvirpėjo visu kūnu ir tyliai pridūrė:

– Neįsivaizduoju, kas gali būti blogiau negu palaidoti savo vaiką.

Aleksas minutėlę pagarbiai patylėjo, o tada uždavė jai netikėtą klausimą:

– Ar Vebsteris geidžia tavęs kaip moters?

– Ne!

– Hm... Viskas aišku.

– Ne, negeidžia, – užsispyrė Keitė. – Toks elgesys išties būtų iškrypėliškas, ypač kai pagalvoji, kad aš tokia panaši į jo velionę dukterį.

– Galbūt iš pat pradžių kaip tik tai jį ir sudomino. Kai susitikote, potraukis, galima sakyti, buvo visai nekaltas. Bet laikui bėgant radosi visai kitoks jausmas.

– Ne.

Aleksas, aiškiai skeptiškai nusiteikęs, nutilo. Pagaliau Keitė sudėliojo atsakymą.

– O jei ir radosi, jis man šito niekada neparodė.

– Abejoju, ar vaikysis tave po kontorą arba likęs akis į akį bandys sakyti, kad tave myli. Jis pernelyg išdidus.

– Bilas nėra mėginęs prie manęs lįsti, nei slapčia, nei atvirai.

– Bet judu sieja šis tas daugiau negu įprasti darbdavio ir darbuotojos santykiai, ar ne?

– Laikau jį savo draugu, – atsargiai rinkdama žodžius tarė Keitė. – Bet apie jokius artimesnius santykius jis man nėra net užsiminęs. Atrodo, jo santykiai su Nense tiesiog idealūs.

– Idealių santykių nebūna.

Ji nužvelgė Aleksą vylingu žvilgsniu.

– Kalbi iš patirties?

– Deja, taip. O ji nemenka.

– Taip ir supratau.

– O dėl jūsų su Bilu Vebsteriu...

– Nėra „mūsų su Bilu Vebsteriu", – paprieštaravo Keitė. – Jis man suteikė nepakartojamą galimybę. Mėgstu jį ir gerbiu. Tik tiek.

– Nemanau, Keite. – Ji vėl buvo besižiojanti protestuoti, bet Aleksas ją aplenkė: – Ne, nesakau, kad esi melagė. Tai jis meluoja. Jis mane erzina, tik dar nesuprantu kodėl.

– Jis gražus vyras, traukiantis akį ir išsiskiriantis iš kitų. Be to, sėkmingai dirbantis verslininkas. Jo rankose – nemaža valdžia. Jis spinduliuoja valdingumą ir pasitikėjimą savimi.

– Palauk palauk, – suirzęs pertraukė ją Aleksas. – Ar nori pasakyti, kad aš tau pavydžiu Vebsterio?

– Pats pasakyk.

– Tu ne taip supratai, mieloji. Tai jis šįvakar pavyduliavo man, nes aš tave atlydėjau.

– Nesąmonė!

– Gerai jau, gerai. Tegul nesąmonė. Bet sakau tau – Vebsteris kažką slepia.

Jiedu privažiavo nuošalią gatvelę meksikiečių kvartale. Keitė neprisipažino Aleksui, kokios mintys sukasi jos galvoje, – o ji galvojo, kad šį vakarą Bilas iš tiesų atrodė neramus ir elgėsi keistai. Jai reikėjo trupučio laiko ramiai visa tai apmąstyti.

Bet Aleksas vis nerimo.

– Kaip manai, kodėl jis taip keistai sureagavo tau pamačius Karlos nuotrauką?

– Jeigu Bilas pirmą kartą atkreipė dėmesį į mane kaip tik dėl to, kad esu panaši į jo velionę dukterį, tai tikriausiai pasijuto nesmagiai. Toks sentimentalumas nedera su galingo ir įtakingo generalinio direktoriaus įvaizdžiu, kurį jis daug metų rūpestingai kūrė, o sukūręs labai stengėsi išlaikyti.

– Galbūt.

Keitė trinktelėjo kumščiu į vairą.

– Ar tu visada teisus? Ar niekada neištari, pavyzdžiui, kad ir tokių žodžių: „Na, tuo atžvilgiu šito reikalo nenagrinėjau. Galbūt klystu“?

– Šį kartą ne, – užsispyręs gynėsi jis. – Su tuo Vebsteriu tikrai kažkas ne taip... Instinktyviai jaučiu. Per daug jau tobulas būtų paveikslėlis. Jo gyvenimas – lyg šiuolaikinės pasakos iliustracija. Vis žvalgausi, ar nepastebėsiu kur pasislėpusio trolio.

– Žinai, tu vėl elgiesi kaip policininkas.

– Tikriausiai. Tai instinktas. Įprotis, kurio sunku atsikratyti. Kiekvienas sutiktas žmogus man šiek tiek įtartinas.

– Kodėl?

– Žmogus – iš prigimties įtartinas padaras. Kiekvienas turi ką slėpti.

– Nori pasakyti, kad kiekvienas turi paslapčių?

Ironiškas Keitės klausimas nė kiek nepaveikė orios Alekso veido išraiškos.

– Taigi – paslapčių. Kiekvienas iš mūsų turi ką slėpti po devyniais užraktais.

– O aš ne. Mano gyvenimas – kaip atversta knyga. Esu visa subadyta, supjaustyta ir daug kartų peršviesta rentgeno spinduliais. Chirurgai prapjovė man krūtinę ir pažiūrėjo, kas viduje. Jeigu būčiau turėjusi paslapčių, jos jau seniai būtų iškeltos į viešumą.

Bet Aleksas tik papurtė galvą.

– Ir tu turi paslaptį, Keite, – spyrėsi jis. – Galbūt ta paslaptis tokia didelė ir tamsi, kad glūdi giliai pasąmonėje. Gal tu ir pati jos nežinai. Nenori atskleisti net sau, nes tektų stoti akis į akį su tikrove. Mes – kalbu apie visus žmones – pačius bjauriausius savo bruožus stengiamės slėpti, nes neturime drąsos prisipažinti jų turintys.

– Dievulėliau, kaip gerai, kad paprašiau tavęs šį vakarą eiti drauge. Tu tikras juokdarys...

– Ir anksčiau mėgindavau pajuokauti, – priminė jai Aleksas, – bet mano humoro jausmo tu, rodos, neįvertinai.

Suraukusi antakius ir priekaištingai žvilgtelėjusi į jį Keitė atšovė:

– Man rodos, į tą psichologijos kursą policininkams tu žiūri pernelyg rimtai.

– Gali būti. Bet nepamiršk – rašytojai irgi neprasti psichologai. Diena po dienos daugybę valandų praleidžiu kurdamas žmonių gyvenimus. Nagrinėju jų elgseną ir stengiuosi išsiaiškinti, kas jiems svarbiausia. Pagalvok apie tai, – tarė jis ir pasisukęs į Keitę netikėtai pasakė: – Įsivaizduok, kad netyčia plaktuku užtvojai sau per nykštį. Kokia bus tavo reakcija?

– Greičiausiai sustugsiu iš skausmo, garsiai nusikeiksiu ir imsiu šokinėti susiėmusi nykštį.

– Taigi. Tai priežastis ir pasekmė. Veikiami to paties stimulo mes visi elgiamės maždaug vienodai. Kita vertus, kartais kiekvieno iš mūsų gyvenime nutinka ir visiškai naujų dalykų. Tai gali būti atsitiktinumai arba neatsitiktinumai, sutapimai, bet mūsų reakcijos iš esmės užprogramuotos iš anksto. Ir kiekvienas iš mūsų užprogramuotas skirtingai – tai priklauso nuo lyties, intelekto, finansinės padėties, kilmės ir taip toliau. Kiekvienas turime savų priežasčių reaguoti ir elgtis kaip tik taip, kaip reaguojame ir elgiamės. Tai vadinama motyvacija. Aš, romano autorius, turiu žinoti, kokie motyvai skatina veikėją į situaciją reaguoti taip, o ne kitaip.

– Tu tyrinėji žmogaus prigimtį.

– Taip, visas įmanomas jos apraiškas.

– O noras saugoti paslaptis? Argi tai nėra būdinga žmogaus prigimčiai?

– Žinoma. Mes saugome paslaptis kaip šuo kaulą. Skirtumas tik tas, kad mums retai kyla noras iškasti jas ir pagraužti.

– O kokia tavo paslaptis, Zigmundai?

– Negaliu pasakoti. Juk tai paslaptis.

Privažiavusi sankryžą Keitė sustabdė automobilį ir pažvelgė į Aleksą.

– Tikriausiai turi net ne vieną.

Bet ant šio masalo jis neužkibo. Užuot atsakęs kilstelėjo galvą ir žvelgdamas Keitei į akis paklausė:

– Ar šiąnakt pasimylėsime?

Ji mąsliai žiūrėjo į Aleksą, kol pasikeitė šviesoforo signalas ir vairuotojas užpakaly nekantriai pyptelėjo.

– Nemanau, – atsakė ir paspaudė greičio pedalą.

– Kodėl?

– Ką tik tiek prikalbėjai, kad esi mane išstudijavęs. Dabar aš droviuosi. Ar būsiu pirmoji televizijos moteris, kurią įsitempei į lovą? Pirmoji, kuriai persodinta širdis? Pirmoji raudonplaukė, avinti septinto dydžio siaurus batus? O gal nori permiegoti su manimi, kad enciklopediją savo galvoje galėtum papildyti informacija apie žmogaus prigimtį?

Aleksas nešoko prieštarauti, ir tai ją labai nuvylė. Ji norėjo, kad šį kaltinimą jis griežtai atmestų. Keitė žvilgtelėjo į Aleksą. Jis žiūrėjo į ją netardamas nė žodžio, neatskleisdamas, ką jaučia. Sunkiu akmeniu slegiantis jo tylėjimas tik sustiprino Keitės apsisprendimą.

– Atleisk, Aleksai. Nenoriu būsimos knygos miegamojo scenoje atpažinti savęs.

Aleksas nusisuko ir įbedė žvilgsnį į priekinį automobilio langą. Jo skruostikauliai nervingai krusčiojo, ir Keitė baiminosi: tai todėl, kad šį kartą ji pataikė kaip pirštu į akį. Ką gi,

jam bent jau pakako padorumo pripažinti savo motyvus. Ir vis dėlto Keitė jautėsi baisiai nusivylusi.

– Tu verti mane kalbėti taip, lyg būčiau paskutinis niekšas, – pagaliau tarė jis.

– Greičiausiai toks ir esi.

Aleksas staiga atsisuko į Keitę ir pamatęs, kad ji šypsosi, tyliai sukikeno.

– Na, tu teisi. Bet ir paskutiniai niekšai kartais išteisinami dėl įkalčių trūkumo...

– Gerai jau. Susitaikymo kava pas mane?

– Sutarta. Paskui išsikviesiu taksi.

– Tik kava. Ir nieko daugiau.

– Na žinai, juk aš ne koks gyvulys! Kai reikia, sugebu valdytis, – pajuokavo jis, bet tuoj pat vėl surimtėjo ir tarė: – Man patinka kalbėtis su tavimi, Keite.

– Kas tai? Nauja taktika?

– Ne. Tai ne vaidmens tekstas. Kalbu rimtai. Tu neieškai žodžio kišenėje. Tu protinga. Gebanti rungtis. Tikrai šauni moteris.

– Hm... Neieškanti žodžio kišenėje, protinga ir gebanti rungtis... Ir dar šauni moteris. Gal man atsisakyti siekio tapti sekso simboliu ir dalyvauti atrankoje į televizijos žaidimą „Rizikuok"?

Į kelionės pabaigą jiedu varinėjo lengvus pokalbius. Kai įsuko į Keitės gatvę, vis dar juokėsi iš vakarėlyje girdėto anekdoto.

Staiga Keitė užgulė stabdį.

– Kas čia?

Prie šaligatvio tiesiai priešais namą stovėjo tamsus sedanas. Nors automobilį galėjai pastebėti vos įsukęs į gatvę, šiokią tokią priedangą jam vis dėlto teikė kieme augančių ąžuolų šešėliai.

– Ar žinai, kieno tas automobilis? – paklausė Aleksas.

Ji tylomis papurtė galvą.

– Ar laukei svečių?

– Ne.

Ji buvo įsikalbėjusi, kad dėl dviejų anonimo atsiųstų laikraščio iškarpų nerimauti neverta, bet suprato: visiškai atmesti grėsmės irgi negalima. Juk ne kartą viena ar kita įžymybe nesveikai susižavėję pamišėliai ryždavosi patiems baisiausiems nusikaltimams.

Keitė jau buvo ėmusis atsargumo priemonių: visuomet patikrindavo, ar gerai uždaryti langai ir durys, prieš išeidama atidžiai apžvelgdavo automobilių aikštelę, prieš įlipdama į mašiną žvilgtelėdavo, ar nieko nėra ant užpakalinės sėdynės. Ne, ji nesileido visiškai užvaldoma paranojos, bet sveikas protas ir atsargumas dar niekam nepakenkė.

– Ei! Ko taip persigandai? – paklausė Aleksas.

– Aš nepersigandau. Tik...

– Nemeluok. Tu kone baigi pasmaugti mašinos vairą. Matau, kaip pulsuoja tavo miego arterija. Kas yra?

– Nieko.

– Keite!

– Nieko!

– Melagė. Sustok.

– Aš...

– Sustok!

Ji sustojo prie šaligatvio, bet variklio neišjungė.

– Išjunk žibintus. Nekelk triukšmo. Ir lik automobilyje.

Jis atsidarė dureles ir išlipo.

– Aleksai, ką ketini daryti? *Aleksai!*

Nekreipdamas dėmesio jis per kaimynų veją leidosi prie Keitės namo. Netrukus Alekso figūra susiliejo su šešėliais, ir Keitė nebegalėjo jos įžiūrėti.

Iš pradžių sukausčiusi baimė pamažu atlėgo. Taip, ji mirtinai išsigando, bet tai truko vos kelias akimirkas. Dabar toks baikštumas jai pasirodė kvailas. Keitė pagalvojo, kad auto-

mobilis greičiausiai kokio nors žmogaus, atvažiavusio į svečius pas kaimynus.

Ji ėmė nekantriai barbenti pirštais į vairą.

– Nekelk triukšmo. Lik automobilyje. Sėdėk, atvirsk ant atlošo, apsimesk negyva, – įsižeidusi burbėjo po nosimi. Ji visai nenorėjo, kad Aleksas ją gelbėtų.

Po kelių sekundžių ji išlipo iš automobilio. Sekdama Alekso pėdomis ir stengdamasi būti šešėlyje tyliai nubėgo paskui savo gelbėtoją. Artėdama prie namo Keitė vis stipriau jautė apsikvailinusi. Argi norintis jai pakenkti žmogus paliktų automobilį prie namo?

Kita vertus, kaip paaiškinti pastaruoju metu persekiojantį klaikų jausmą, kad yra nuolat stebima? Tie prakeikti balti vokai ir paslaptingi įspėjimai juose visai užnuodijo jai protą. Keitė niekino bailumą. Ji tikrai nebuvo iš tų moterų, kurios greitai išsigąsta ir įsivaizduoja, kad kiekvienoje šešėliuotoje kertėje tūno ketinantis pulti vaiduoklis.

Ir vis dėlto artėdama prie namų Keitė vis labiau nervinosi. Išskyrus verandą, kurioje lemputė skleidė švelnią šviesą, viskas aplink skendėjo tamsoje. Nebuvo girdėti nė garso. Niekas nė nekrustelėjo.

Staiga Keitė išgirdo iš užpakalinio kiemelio sklindančius balsus. Riktelėjimą. Niurnėjimą. Grumtynių triukšmą. Netrukus tamsoje pamatė dviejų vyrų siluetus. Aleksas grūmėsi su kitu vyru ir, galima sakyti, jau baigė ištempti jį į kiemelį priešais namą.

– Užklupau bandantį įsilaužti į namus pro užpakalines duris, – paaiškino Aleksas Keitei.

– Sumautas šunsnuki, – suriaumojo nepažįstamasis. – Paleisk mane.

– Pasvajok! – Aleksas partrenkė vyrą kniūbsčią ant žemės ir prispaudė įrėmęs kelį jam į strėnas. Paskui čiupo dešinę ranką ir užlaužė. – Tik pabandyk krustelėti – kaipmat sulaužysiu ranką, – pagrasino. – Keite, skambink 911.

Labai susijaudinusi ji vos nesuklupo ant lauko durų laiptelių, vėl išgirdusi šūktelint savo vardą. Balsas buvo persmelktas skausmo ir pasipiktinimo, bet jai pažįstamas.

– Dėl Dievo meilės, Keite, išvaduok mane nuo to bybčiulpio!

Ji atsigręžė iš nuostabos išpūtusi akis.

– *Dynai!*

Dvidešimt trečias skyrius

Vandenilio peroksidu sumirkytą tamponą Keitė prispaudė prie nubrozdinto Dyno Spaiserio skruosto. Kardiologas susiraukė ir tyliai nusikeikė. Aleksas, apsižergęs apsuktą kėdę, kaip įmanydamas stengėsi nesišypsoti.

Visi trys sėdėjo prie Keitės virtuvinio stalo. Kaip tik tokioje virtuvėje Keitę būtų įkurdinęs Aleksas, jeigu ji būtų buvusi jo romano veikėja.

Virtuvė buvo balta, vos kelios ryškių spalvų dėmės – Džordžijos O'Kyf aguonos ant sienos, žydinčios afrikietiškos žibuoklės ant palangės ir keistas juodais baltais lopais, kaip juodmargė holšteinų karvė, išmargintas arbatinukas.

Spaiseris atstūmė Keitės rankas.

– Užteks, – burbtelėjo. – Ar turi ko nors išgerti?

– Alkoholio? Neturiu.

– O aspirino?

Aiškiai apgailestaudama Keitė papurtė galvą. Spaiseris atsiduso.

– Ką gi, regis, nesitikėjai, kad tavo svečias bus užpultas ir pargriautas ant žemės. – Jis piktai dėbtelėjo į Aleksą. – Manau, derėtų bent atsiprašyti.

– Už savo reakciją į tai, ką pamačiau, o pamačiau jus mėginantį išlaužti Keitės namų užpakalinių durų spyną, neatsiprašinėsiu.

Tiesa, Aleksas Spaiseriui šonus aplamdė nesiaiškinęs, ar jis draugas ar priešas, nors tikrai nesužeidė. Nukentėjo tik Dyno orumas, bet Aleksui tai nekėlė nė menkiausios užuojautos.

– Nereikėjo slampinėti tamsoje ir laužtis į namus, – pareiškė jis.

– Prieš užpuldamas galėjote paklausti, kas aš toks.

Aleksas ironiškai prunkštelėjo.

– Šitaip tau kaipmat bus ištaškytos smegenys. Kur tai matyta – romiai prieiti prie nusikaltėlio ir mandagiai paprašyti asmens dokumento? Pirmiausia jį sulaikai, o jau paskui klausinėji. Kitaip gatvėje pražūsi per dešimt minučių.

– Na, aš tokių dalykų neišmanau. Kitaip nei jūs, gatvėse nesitrainioju.

Aleksas pašoko nuo kėdės taip greitai, kad ji net nuvirto.

– Geriau padėkokite Keitei, kad laiku jus pažino. Už tai, kad pavadinote mane bybčiulpiu, jau ketinau užsiūti jums išeinamąją.

– Vaikinai! – šūktelėjo Keitė. – Juk mes draugai, ar ne? Įvyko klaida, bet po kelių savaičių ją prisiminę tik pasijuoksime.

Aleksas nebuvo toks tikras, kad jam arba Spaiseriui visa tai kada nors atrodys juokinga, bet Keitei neprieštaravo. Ji ir taip jau buvo tokia pat susinervinusi kaip jos svečiai. Tad pakėlė nuvirtusią kėdę ir vėl atsisėdo. Jiedu su Spaiseriu vis nesiliovė varstę vienas kito priešiškais žvilgsniais.

Užsukusi ir padėjusi į šalį vandenilio peroksido buteliuką Keitė švelniai papriekaištavo netikėtam savo svečiui:

– Jei būtum paskambinęs ir pranešęs, kad atvažiuosi, nieko panašaus nebūtų atsitikę.

– Norėjau tave nustebinti.

– Ir tau pavyko! – linksmai šūktelėjo ji.

Pernelyg linksmai. Jos šypsena atrodė tarsi išspausta per prievartą. Aleksas nujautė, kad ji nelabai džiaugiasi maty-

dama daktarą Spaiserį, juoba kad pristatė jį tik kaip bičiulį. Aleksui nereikėjo sakyti – jis ir taip puikiai suprato, kad Keitę su Spaiseriu sieja ne tik bičiulystė. Mandagiai teiraujantis Dyno, kaip pavyko skrydis, Keitės balsas buvo aukštesnis nei paprastai ir labiau įtemptas.

– Ar lėktuve valgei? Gal ko nors pagaminti?

– Lėktuvo patiekalų atsisakiau, bet ir tavo gaminto maisto nenoriu. Bet vis tiek ačiū, kad pasiūlei.

– Tai gal kavos?

– Ačiū, ne.

– Aš irgi nenoriu.

– Na, tai eime į svetainę. – Bet nė vienas nekrustelėjo, todėl Keitė irgi prisėdo prie virtuvės stalo. – Neįtikėtina, kad atvažiavai į San Antonijų, – tarė Spaiseriui. – Maniau, atvykęs į provinciją mirte numirsi.

– Tai, ką patyriau iki šiol, patvirtina pačius blogiausius mano įtarimus.

– Dėkoju! – įsižeidusi ironiškai mestelėjo Keitė, bet Dynas jos žodžius priėmė rimtai.

– Ne tai norėjau pasakyti. Tavo namas gražus. – Jis kritišku žvilgsniu apmetė virtuvę. – Bet su namais Malibu, žinoma, nėra ko nė lyginti.

– Tai tiesa. Čia, San Antonijuje, trūksta namų, pro kurių langus matyti paplūdimys ir vandenynas, – sąmojingai atkirto Keitė ir nervingai nusijuokė. Nei Aleksas, nei Spaiseris net nešyptelėjo. Pareigą palaikyti pokalbį jiedu perleido Keitei. – Kada nusprendei čia važiuoti, Dynai?

– Apsisprendžiau spontaniškai. Ateinančiomis dienomis turėjau suplanuotus vos kelis pacientų vizitus. Nebuvo sunku juos perkelti ir pasiimti vieną kitą laisvą dieną.

– Labai džiaugiuosi, kad atvažiavai. – Ji melavo, ir Aleksas tai žinojo. Negana to, ir Spaiseris suprato. – Tiesą sakant, gerai pataikei, – apsimestinai linksmai tarė Keitė. – Mudu kaip

tik grįžome iš Vebsterių suorganizuoto vakarėlio. – Spaiseris kažką neaiškiai suniurnėjo. – Nensė organizuoja renginį įžymybėms, per kurį bus renkamos lėšos „Keitės vaikams“.

– Kaip miela...

– Tame vakarėlyje dalyvavo visa San Antonijaus grietinėlė.

– Kurios, net neabejoju, niekas daugiau nepažįsta.

Aleksas negalėjo nesižavėti Keitės savitvarda, įžeidžią Spaiserio pastabą ji nuleido negirdomis. Nuo veido nė sekundės nedingo šypsena.

– Visos moterys alpo iš laimės, kad gali susipažinti su Aleksu.

Spaiseris atsigręžė į jį ir paklausė:

– Jūs policininkas, ar ne?

– Buvęs.

Dar vienas niekinamas „Hm...“

– Dabar Aleksas rašo detektyvinius romanus. Ir jau spėjo tapti gana populiariu rašytoju. Gal skaitei kurią nors iš jo knygų?

Spaiseris pervėrė Keitę tokiu žvilgsniu, tarsi vien mintis, kad jis galėtų skaityti ką nors panašaus, – visiškai absurdiška.

– Ne.

– O gal vertėtų, – mandagiai įsiterpė Aleksas.

– Neįžvelgiu jokios priežasties, kodėl turėčiau jas skaityti.

– Galbūt išmoktumėte šio to naudingo, pavyzdžiui, apsiginti.

Spaiseris pašoko kaip įgeltas, bet apsvaigus galvai susvyravo ir turėjo įsitverti kėdės atlošo, kad nepargriūtų kniūbsčias. Aleksas vėl susivaldė nenusišypsojęs iš pasitenkinimo.

Keitė greitai atsistojo ir padėjo kardiologui atsisėsti. Paskui sugniaužė kumščius, krumpliais įsisprendė sau į šonus ir piktai pareiškė:

– Na gerai, man jūsų abiejų jau per akis. Bandau būti ir Emilė Post, ir teisėja, bet nė vienas iš šių vaidmenų man ne-

limpa. Todėl tiesiog baikite tas nesąmones! Elgiatės kaip tikri mulkiai. Pykstatės dėl kažkokių smulkmenų.

– Aš šito smulkmena nepavadinčiau, – paprieštaravo Spaiseris rodydamas įdrėkstą skruostą.

– Duokit ramybę, – burbtelėjo Aleksas.

– Dar truputį, ir tikrai būčiau davęs, – nusiviepė Spaiseris. – Jūs man vos rankos nesulaužėte.

– Dynai...

– Juk pamaniau, kad esate įsilaužėlis. O pasirodo – tik kvailys, slampinėjantis tamsoje ir...

– Aleksai...

Jis pakilo nuo kėdės.

– Tiek to, Keite. Dabar jau nesvarbu. Man rodos, girdėjau, kaip prie namo sustojo taksi.

– Tu kvietei taksi?

– Taip, kol teikei pirmąją medicinos pagalbą.

– Hm... O aš maniau, kad liksi su mumis, pasišnekėsime...

– Ne, nenoriu trukdyti tau bendrauti su svečiu. Buvo gana įdomu, daktare...

Spaiseris nieko neatsakė, tik dėbtelėjo į Aleksą rūsčiu žvilgsniu. Norėdama užglaistyti daktaro šiurkštumą Keitė paskubomis sumurmėjo:

– Palydėsiu tave, Aleksai.

Ir nusivedė jį per visą namą prie lauko durų. Keitė buvo nusiavusi aukštakulnius batelius, todėl jos žingsniai kietmedžio grindimis buvo tylūs, tik medis nuo svorio maloniai girgždčiojo.

Kambariai buvo erdvūs, apšviesti protingai parinktose vietose, o ne lubose įmontuotų šviestuvų. Švelni šviesa krito ant įrėmintų fotografijų, žurnalų ir ant stiklinių taurių, pilnų aromatinių lapelių ir žiedų mišinio. Sofos ir foteliai buvo didžiuliai, minkšti, apkrauti dekoratyvinėmis pagalvėlėmis. Aplinka čia buvo nepretenzinga, miela ir draugiška.

Ji atidarė lauko duris.

– Tu teisus. Taksi jau čia. – Taksi automobilis stovėjo prie šaligatvio, už Spaiserio mašinos. Keitė švelniai tarė Aleksui: – Dar kartą ačiū, kad sutikai eiti su manimi į tą vakarėlį.

– Ačiū, kad pakvietei.

Jei būtų buvusi išmintinga, ji šios temos nebūtų plėtojusi ir tiesiog palinkėjusi Aleksui labos nakties. Tačiau Keitė nebuvo išmintinga. Gailiai šyptelėjusi pasakė:

– Kaip netikėtai baigėsi mūsų vakaras, ar ne?

– Taaaip...

– Pabaiga buvo kur kas labiau jaudinanti negu ramiai drauge išgertas puodelis kavos.

– Bet ne tokia jaudinanti kaip ristynės lovoje.

Keitė ryžtingai krestelėjo galvą ir papriekaištavo:

– Ar būtina kalbėti taip šiurkščiai?

– O tu? Ar tikrai turi būti tokia kukli? Po velnių, juk puikiai supranti, kad mudu buvome pakeliui į lovą.

– Aš tau sakiau, kad to nebus.

– Negi kalbėjai rimtai?

Keitė nuleido galvą. Aleksas palietė pirštais ir kilstelėjo jai smakrą.

– Mudu suaugę žmonės. Abu žinome, kur ėjome, todėl nepūsk miglos, gerai? Geidžiau tavęs nuo tos akimirkos, kai pirmą kartą pamačiau už stiklinių Irenos ir Čarlio namų durų. Ir tu tai žinojai. Juk ir tu manęs geidei. Visa, ką kalbėjome ar darėme paskui, tebuvo meilės akto preliudija.

Keitė nervingai žvilgtelėjo į virtuvės pusę. Aleksą tai suerzino.

– Užuominą supratau. Labanakt, Keite.

Jis smuko pro duris ir pusiaukelėje kiemo vartų link per petį pažvelgė atgal. Ji vis dar stovėjo durų stačiakampyje, apšviesta iš vidaus sklindančios šviesos, išryškinančios siluetą. Vieną ranką Keitė buvo atrėmusi į durų staktą, tarsi būtų ketinusi melstis ir staiga sustingusi.

Gal kad ji atrodė liūdnai susimąsčiusi ir šiek tiek vieniša, gal dėl to, kad jis vis dar siuto dėl pačiu netinkamiausiu metu pasirodžiusio buvusio jos meilužio ar kad buvo, kaip ką tik pats prisipažino, paskutinis niekšas, Aleksas numojo ranka į sąžinės balsą ir sveiką protą ir apsisukęs grįžo.

Netaręs nė žodžio delnu suėmė jos pakaušį ir suleido pirštus į plaukus. Kita ranka apkabino Keitę per liemenį ir prisitraukė. Ėmė bučiuoti ją geidulingai, piktai, stipriai prispaudęs lūpas. Alekso liežuvis įsmuko giliai jai į burną, tarsi Keitė priklausytų tik jam vienam.

Paskui taip pat staiga liovėsi bučiavęs.

Keitė žvelgė į Aleksą pakėlusi akis, iš nuostabos pravėrusi lūpas. Jis nuėjo palikęs ją apstulbusią ir įaudrintą, pasirengusią bučiuotis ir atsiduoti; ir eidamas tuo pačiu taku antrą kartą buvo įpykęs dar labiau. Siuto ant Spaiserio, ant jos, ant savęs. Ant visko pasaulyje.

Ant kiekvienos sumautos smulkmenos.

– Ar seniai?

Dynas nusprendė negaišti laiko. Vos Keitė įžengė į virtuvę, jis čiupo jautį už ragų ir ėmėsi temos, kurios ji tikėjosi išvengti.

– Kas?

– Neapsimesk kvailele, Keite. Kalbu apie santykius su šituo policininku rašytoju. – Iš klausiamo Dyno žvilgsnio aiškiai buvo matyti, kad jis laukia atsakymo.

– Tarp mudviejų su Aleksu nėra jokių *santykių*. – Ir ji papasakojo Dynui apie nesusipratimą Voltersų namuose. – Po to keisto susitikimo matėmės vos kelis kartus. Mes tik draugai. Daugiau mūsų niekas nesieja.

Dynas nepatikliai prunkštelėjo.

Ji melavo, melavo tomis pačiomis lūpomis, kurios dar tvinkčiojo nuo Alekso bučinio, ir net perėjo į puolimą.

– Dynai, džiaugiuosi, kad atvykai manęs aplankyti, bet kas tau leido man nesant laužtis į namus?

– Nemaniau, kad prieštarausi. Jau bandžiau paaiškinti ir tau, ir tam tavo neandertaliečiui. Nieko neradęs namie nusprendžiau įeiti į vidų ir palaukti. Nesuprantu, kas tave taip trikdo. Juk turėjau raktus nuo tavo namo Malibu. Nematau jokio skirtumo...

– Skirtumas tas, kad Malibu namo raktus daviau tau pati. Ir žinojau, kad juos turi. – Keitė susigriebė, kad kylant pykčiui balsas darosi vis šaižesnis, tad pasistengė sušvelninti toną. – Turėjai pranešti, kad atvažiuoji. Staigmenos man nepatinka. Sakiau tau daugybę kartų.

– Nemėgsti staigmenų? Ką gi, tai viena iš nedaugelio tavo nuostatų, kurių gyvendama čia dar nepakeitei.

Staiga Dynas atsistojo ir neatitraukdamas nuo jos akių ėmė vaikštinėti po virtuvę. Atrodė, tarsi norėtų atidžiai įsižiūrėti į Keitę iš kelių skirtingų taškų.

– Nesuprantu, iš kur ta permaina. Gal tai susiję su tuo tavo chuliganu, o gal su darbo reikalais? Kažkas čia ne taip. Tu labai pasikeitei.

– Kaip suprasti?

– Pasidarei kažkokia baikšti. Nervinga. Tarsi ketintum bet kurią akimirką išsinerti iš kailio.

– Nesuprantu, apie ką kalbi, – atšovė Keitė, nors puikiai suprato ir jai pasidarė neramu, kad viskas taip akivaizdžiai matyti iš šalies.

– Vos tave išvydęs viską supratau. Kad ir kas būtų nutikę... – Staiga Dyno veidas persimainė. – Ak, Dieve mano! Kas tau? Gal vėl širdis? Nepastebėjai atmetimo reakcijos požymių?

Norėdama jį nuraminti Keitė kilstelėjo rankas ir tarė:

– Ne, Dynai. – Paskui papurtė galvą, kad galutinai išsklaidytų Dyno nuogąstavimus, pasistengė nutaisyti kuo giedresnę veido išraišką ir pridūrė: – Jaučiuosi puikiai. Tiesą sakant,

pati stebiuosi, kad savijauta tokia gera. Kasdien atrandu ką nors nauja, įsitikinu galinti daryti tai, kas anksčiau būdavo neįmanoma. Nors praėjo nemažai laiko, su šiuo pojūčiu vis dar neapsipratau.

– Tik neužsimiršk, – griežtu gydytojo balsu sudraudė Dynas. – Man labai palengvėjo sužinojus, kad kol kas tau sekasi gerai, bet jeigu kada pajusi atmetimo reakcijos požymių, skambink man. Ir tuoj pat.

– Pažadu.

– Žinau, tave erzina, kai įkyriai kartoju tą patį, bet juk kas nors turi tau priminti, kad nesi tokia pat kaip kiti. Tau persodinta širdis.

– Aš tokia pat kaip kiti. Nenoriu, kad mane kas paikintų.

Tačiau Dynas jos protestų nė girdėti nenorėjo.

– Žiūrėk, nepersidirbk.

– Dievinu savo darbą. Į „Keitės vaikų“ projektą nėriau stačia galva.

– Ar dėl to tokia įsitempusi?

Keitė norėjo parodyti Dynui paslaptingąsias laikraščių iškarpas ir vokus, kuriuose jos buvo atsiųstos. Jai būtų buvę smalsu išgirsti jo nuomonę. Bet puikiai pažindama Dyną Keitė nujautė, kad jis ims primygtinai reikalauti pranešti policijai. Kreiptis į policiją – tai pripažinti tų iškarpų svarbą. O ji vis dar stengėsi save įtikinti, kad šie netiesioginiai perspėjimai nieko nereiškia.

– Galbūt atrodau kiek įsitempusi, nes vakarienė, kurioje šį vakarą dalyvavau, nebuvo paprasčiausia pramoga. Turėjau padaryti įspūdį daugybei žmonių, o tai vargina. Pastaruoju metu turiu tiek daug reikalų, – atvirai prisipažino ji. – Mėgstu savo darbą, myliu vaikus, bet tokia laida – ir neišvengiamas galvos skausmas. Vienos problemos susijusios su laidos scenarijumi ir filmavimu, kitos biurokratinės. Tos popierizmo džiunglės tokios klaidžios... Dienai baigiantis jaučiuosi kaip vienarankė žonglierė su dešimčia ore skriejančių rutulių.

– Gali to projekto atsisakyti.

Keitė nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Nors sunku, man patinka tai, ką darau. Kai randame vaikui tėvus, pasiryžusius visiškai pakeisti jo gyvenimą ir košmarą paversti gražiu sapnu, visi suprantame, kad vertėjo stengtis. Ne, Dynai, neketinu nieko atsisakyti.

– Taip... Darbas tau sekasi puikiai. Vadinasi, graužia kažkas kita. – Jis atidžiai pažvelgė Keitei į akis. – Bene Pirsas vis neišeina iš galvos?

– Vėl pradedi?

– Ar toli nužengę jūsų santykiai?

Į šį klausimą Keitė negalėjo atsakyti Dynui nuoširdžiai, nes, tiesą sakant, jie su Aleksu jau buvo priėję tokią ribą, kai ji norėjo, kad santykiai taptų artimesni, kito lygmens.

– Jis įdomus ir protingas pašnekovas, – atsiliepė ji, – aiškiai reiškiantis mintis. Bet ne itin visuomeniškas, nors tai skamba šiek tiek paradoksaliai. Jis labai sudėtinga asmenybė. Kuo daugiau vienas apie kitą sužinome, tuo labiau jaučiu, kad visiškai Alekso nepažįstu. Jis žadina man smalsumą.

– Keite, – sunkiai atsiduso Dynas, – įsiklausyk į vidinį balsą. Jis šiurkščiakalbis, išvaizdus patinas, žadinantis tau smalsumą. Argi nesupranti?

– Jis blogas vyrukas, kurio žavesiui neįstengtų atsispirti jokia moteris, – švelniai atsakė Keitė, kuriai ši mintis buvo dingtelėjusi jau anksčiau.

– Jeigu tai pripažįsti, kodėl vis tiek leidiesi į tuos santykius? – suglumęs papurtė galvą Dynas. – Kodėl tas vyras taip tave žavi? Juk jis banditas. Plika akimi matyti. Ar pastebėjai antakį kertantį randą? Vienas Dievas težino...

– Antakį jam prakirto kažkoks chuliganas alaus buteliu.

– O, vadinasi, pastebėjai... – Ir Spaiseris užsipuolė Keitę, tarsi kulkomis apipylė klausimais: – Ar jis turi ir daugiau randų? Ar visus juos matei? Ar su juo miegojai?

– Ne tavo reikalas!

– Supratau. Vadinasi, miegojai.

– Vadinasi, tau neturi rūpėti, miegojau aš su juo ar ne. Neprivalau tau raportuoti, su kuo susitinku darbe ar leidžiu laisvalaikį. – Nenorėdama dar kartą užgauti jau ir taip įžeistos jo savimeilės, Keitė sušvelnino toną. – Nenoriu kariauti, Dynai. Suprask...

– Puikiai suprantu. Tau atrodo, kad trokšti aistros ir ugnies, kurių, kaip pati sakei, mudviejų santykiuose trūko. Nori kieto vyruko prigludusiais mėlynais džinsais, kurį pamačius net keliai sulinktų.

– Taip, – prisipažino Keitė, ir jos balse blykstelėjo maišto gaidelė. – Dėl drabužių dar galima būtų padiskutuoti, bet – taip, noriu, kad man linktų keliai.

– Dieve mano, Keite. Tai taip... paaugliška.

– Žinau žinau: tavo nuomone, aš kvaiša idealistė.

– Tu teisi, – atsakė jis. – Aš pragmatikas. Idealais netikiu. Gyvenimas – tai tikrovė, kartais netgi labai žiauri.

– Niekas nežino to geriau už mane, Dynai, – priminė Keitė. – Kaip tik todėl ir trokštu ko nors nuostabaus. Neketinu svarbiausių gyvenimo santykių megzti su pirmu pasitaikiusiu. Draugystė ir partnerystė – labai svarbūs dalykai, bet kai įsimyliu, noriu, kad aistra net kibirkščiuotų. Noriu romantikos. Noriu visa virpėti.

– Ir manai, kad kaip tik Aleksas gali sukelti tą virpulį?

– Apie tai galvoti dar anksti. Be to, kalbame ne apie jį.

– Nė velnio, kaip tik apie jį! Jeigu manęs čia nebūtų, dabar jis tikriausiai „virpintų“ tave, ar ne?

Kurį laiką Keitė nieko nesakė. Paskui, jau įsitikinusi, kad Dynas nenusileis, tarė:

– Jei atvirai, nežinau. Galbūt. – Ir prisiminusi Alekso atsisveikinimo bučinį tyliai pridūrė: – Tikriausiai...

Dynas griebė nuo kėdės atlošo savo apsiaustą.

– Gal paskambink ir paprašyk, kad sugrįžtų?

– Dynai, neišeik toks, – paprašė Keitė mėgindama jį sulaikyti jau žengiantį prie durų. – Neišeik supykęs. Nebausk manęs už tai, kad nesu be proto tavęs įsimylėjusi. Tu vis dar geriausias mano draugas. Man tavęs labai reikia. Nenoriu, kad kas nors sugriautų mūsų draugystę... Dynai!

Bet jis net žingsnio nesulėtino – išėjo į kiemą ir smarkiai trinktelėjo duris. Išnuomoto automobilio padangos garsiai sucypė.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Numintu, suskilinėjusiu šaligatviu žingsniuodamas prie aptriušusio nuomojamo namo Džordžas Merfis jautėsi bjauriai. Kai įkėlė koją į griūvančią verandą, papuvusios lentos taip išlinko, kad, rodės, tuoj tuoj lūš. Mėlyni dažai, kuriais buvo nudažytos lauko durys, buvo apiblukę ir apsilaupę. Trūktelėjus duris gailiai sugirgždėjo vyriai.

Svetainėje tvyrojo senų riebalų ir marihuanos tvaikas. Merfis nuspyrė į šalį pliušinį triušį ir nusikeikė užkliuvęs už žaislinio sunkvežimio. Paskui mėgdžiodamas Vordą Klyverį prodainiu šūktelėjo:

– Brangioji, aš grįžau!

Iš nediduko miegamojo ji išėjo užsimiegojusi, papurtusiu veidu. Nors jau buvo vidurdienis, tebevilkėjo plonais medvilniniais naktiniais. Persibraukusi liežuviu sausas sukepusias lūpas paklausė:

– Ką čia veiki?

– Kaip suprasti „ką veiki“? Aš čia gyvenu!

Ji sunėrė rankas ant liemens.

– Kada tave paleido?

– Prieš kokią valandą. Neturėjo įrodymų, tai negalėjo ilgiau laikyti.

Cypėje Merfis atsidūrė dėl kaltinimo narkotikų laikymu, sufabrikuoto poros farų, – šiems nepatiko jo išvaizda ir jie

nusprendė patampyti nervus. Nieko ypatinga. Bet tupėdamas kalėjime Merfis negalėjo daryti to, ką labiausiai mėgo. Perdžiūvusi gerklė šaukte šaukėsi alaus, o kūnas moters.

Merfis nudėbė ją suktu žvilgsniu. Atrodė neįprastai susinervinusi.

– Kas tau? – tiesiai šviesiai paklausė jis. – Ar nesidžiaugi, kad grįžau? – Jis įtariai prisimerkė ir ryžtingai žengė prie miegamojo durų. – Kalė. Jeigu ten vyras, aš tave nudėsiu.

– Ten nėra...

Merfis pastūmė ją ir įsiveržė į tvankų miegamąjį. Tarp apskurusių patalų ant šono miegojo vaikas. Mažas berniukas gulėjo surietęs kojas, priglaudęs kelius prie krūtinės. Dešinės rankytės nykštį buvo įsikišęs į burną.

Aiškiai parodęs, kad pavyduliauja, Merfis pasijuto apsikvailinęs. Tad oriai patikrino ir vonios kambarį. Jame, žinoma, irgi nerado jokio vyro. Išėjęs dūrė pirštu į miegantį berniuką ir paklausė:

– Sugrąžino?

Ji linktelėjo.

– Šįryt. Praverkiau dvi naktis. Negalėjau dirbti. Nieko negalėjau daryti, vis galvojau apie Maiklą. Labai apsidžiaugiau vėl jį pamačiusi. Jau maniau, šį kartą atėmė ilgam. – Susigraudinusi ji nutilo ir pasistengė sutramdyti ašaras. – Moteriškė iš socialinės rūpybos sakė, kad jei... jei vėl su mumis bus kokių rūpesčių, atims Maiklą visam laikui. Tai paskutinė mūsų galimybė. – Akys priplūdo ašarų, ji maldaujamai pažvelgė į Merfį. – Prašau, nedaryk nieko, kas...

– Atnešk man alaus. – Ji sumišo ir susirūpinusi žvilgtelėjo į berniuką. Merfis skėlė jai skambų antausį. – Pasakiau, atnešk alaus, – pabrėždamas kiekvieną žodį pakartojo jis. – Ar tu kurčia ar kvaila, ar...

Ji kaip nuplikyta išlėkė iš miegamojo ir tuoj pat grįžo nešina skardine *Coors* alaus.

– Šita jau paskutinė. Kai tik Maiklas prasibus, parnešiu dar. O kad jau eisiu į parduotuvę, reikia nupirkti ir ko nors vakarienei. Ko norėtum?

Merfis patenkintas kažką suniurnėjo. Toks nuolankumas jam patiko labiau. Kartais ta kalė užsimiršdavo, nutrūkdavo nuo pavadžio – tada tekdavo priminti, kas šiuose namuose šeimininkas.

– To šūdo, kurį virei aną savaitę, nenoriu.

– *Pollo guisado*. Tai meksikietiškas troškinys.

– Net nesupratau, kokio mėšlo ten pridėjai.

– Šiandien vakarienės bus skrudintos bulvytės.

Merfis garsiai nusiraugėjo alumi ir kalėjimo dvoku. Jos nuolankumas ir troškimas įsiteikti jau ėmė erzinti. Moterys turi gimti nebylės, pagalvojo.

– Ir iškepsiu jautienos žlėgtainių. Su svogūnais. Kaip tu mėgsti.

Daugiau jos nesiklausydamas Merfis suglamžė tuščią alaus skardinę ir švystelėjęs šalin ėmė raustis po visokį šlamštą viršutiniame tualetinio stalelio stalčiuje.

– Kur padėjai?!

– Ne, nereikia. Negalima. Tik ne čia. Jeigu staiga užsuktų socialinė darbuotoja...

Ant tualetinio stalelio stovėjo skaidraus plastiko dėžė, jos skyreliuose buvo supilta daugybė skirtingo dydžio ir formos spalvotų karoliukų. Vienu nirčiu rankos mostu jis nušlavė dėžę ant žemės. Gailiai, beviltiškai šūktelėjusi ji stovėjo ir žiūrėjo, kaip pabirę karoliukai ritasi suskeldėjusiu linoleumu.

Merfis sugriebė jai už rankų ir šiurkščiai papurtė.

– Išmesk iš galvos tuos sušiktus karolius. Kur mano *milteliai*?

Ji tarsi susvyravo, veidu nuslinko abejonė, bet akyse blykstelėjusi maišto kibirkštėlė greitai užgeso.

– Apatiniame stalčiuje, – tarstelėjo.

– Duok.

Jai pasilenkus iš po naktinių marškinių pasirodė nuogos šlaunys. Merfis ėmė kietais stipriais pirštais glamonėti jos sėdmenis.

– Po kelių dienų kalėjime net tavo stora subinė atrodo visai nebloga.

Ji atsitiesė, bet Merfis rankų neatitraukė ir ėmė kelti aukštyn naktinius.

– Liaukis. Prašau... – verksmingai tarė ji Merfio atspindžiui veidrodyje. – O jeigu Maiklas prasibus?

– Užsičiaupk ir sustumk man porą juostelių. – Merfis pastebėjo, kad ji lyg nusiteikusi priešintis, todėl stipriai sugnybo šlaunį ir paragino: – Nagi?!

Drebančiomis rankomis ji pravėrė plastiko maišelį, išpylė žiupsnį kokaino, paėmė kortą ir ant veidrodžio šukės sustūmė dvi tvarkingas juosteles. Jis pasilenkė ir per trumpą šiaudelį sutraukė jas į nosį, o kas liko – pirštais įsitrynė į dantenas. Poveikis buvo nemenkas.

– Aaaa... Jau geriau, – atsiduso. Įrėmęs ranką jai į nugarą, pasilenkė virš tualetinio stalelio ir atsisagstė kelnes.

– Tik ne dabar!

– Užčiaupk snukį! – Merfis pamėgino įkišti ranką jai tarp kojų, bet ji stovėjo kietai suspaudusi šlaunis. Tada jis skėlė jai dar vieną antausį, šį kartą stipresnį, ir ji pravirko. – Praskėsk kojas ir užsičiaupk, – suurzgė jis.

– Nenoriu šitaip mylėtis...

– Na gerai. – Jo balsas buvo švelnus, bet veidas – persikreipęs ir piktas. Jis čiupo ją už plaukų, apsivyniojo aplink plaštaką, tada privertė atsisukti, parklupdė ir įgrūdo varpą į burną. – Jeigu nenori šitaip, tai padarysime va taip. Matai, koks aš malonus? Šitaip tau labiau patinka? A? – Merfis dar tvirčiau sugniaužė jos plaukus. – Bet jeigu skaudės, nurausiu tau visus plaukus. Su šaknimis.

– Gerai, gerai. Viską padarysiu kaip reikia. – Ji žiūrėjo į miegantį vaiką, skruostais liejosi skausmo ir pažeminimo ašaros. – Tik eikim į kitą kambarį.

– Man ir čia patinka.

– Tik ne čia, prašau... Vaikas... – sukūkčiojo ji.

– Jėzau, kokia tu šlykšti, kai žliumbi.

– Aš neverksiu. Tikrai. Prisiekiu. Tik prašau – neversk manęs...

– Vaikis miega, – pašnibždomis tarė jis. – Bet tuoj galiu jį pažadinti. Kai pagalvoji, jam tai gali būti gera pamoka.

Taip taręs Merfis žengė link lovos.

Moteris rankomis įsikirto jam į kojas.

– Ne, ne, – beveik be garso maldavo ji.

– Tai imkis darbo.

Pusė Merfio malonumo buvo vien žiūrėti, kaip ji godžiai čiulpia, kaip energingai dirba jos burna. Apimta nevilties, ji troško kuo greičiau jo atsikratyti, baigti šitą reikalą.

Bet jis buvo gudresnis už bobą. Supratęs, ko ji siekia, stengėsi kuo ilgiau susilaikyti. O kai jau nebegalėjo tverti, išliejo sėklą kliegdamas kaip asilas.

Stebuklas – Maiklas taip ir neprabudo.

Po vakarienės Merfis išsidrėbė priešais televizorių. Visi kanalai transliavo žinias. Jis ėmė šokinėti per kanalus laukdamas, kada pagaliau baigsis tas mėšlas ir ekrane pasirodys Vana Vait.

Merfio dėmesį patraukė per vieną kanalą rodoma žavi raudonplaukė. Buvo matęs ją ir anksčiau, bet tada ji nekrito į akį. Veidas visai nieko, bet papų, galima sakyti, nėra. Kiek toliau, prie dešinio jos peties, buvo pastatyta kažkokio vaiko nuotrauka. Raudonplaukė žiūrėjo tiesiai į kamerą ir labai rimtai kalbėjo.

– ...nebuvo deramai prižiūrimas. Abu berniuko tėvai narkomanai. Jis turi šiokių tokių problemų, bet tikrai gali tapti

protingu, sveiku ir emociškai stabiliu vaiku. Patekęs į tinkamą šeimą, sulaukęs meilės ir pagalbos, kurios jam taip reikia, berniukas...

Merfis klausėsi tos kalbos vis labiau susidomėjęs. Kai baigusi pasakojimą raudonplaukė pasisuko į keistuolį žinių laidos vedėją ir perdavė žodį jam, mąslus Merfio žvilgsnis įsmigo į kambario kampe su purvinu pliušiniu triušiu žaidžiantį berniuką.

Šitas vaikas jam buvo tikras kliuvinys. Ne, jis netriukšmaudavo, savo kailiu buvo patyręs, kad neverta painiotis Merfiui po kojomis. Bet Maiklas nuolat trukdydavo daryti tai, ką jis labiausiai mėgo, – dulkintis, šniaukšti kokainą ir panašiai.

Savo paties namuose Merfis negalėjo jaustis laisvai, vis turėdavo galvoti, ką daro. Per tą vaiką ji vis priekaištaudavo jam tai dėl to, tai dėl ano... Nedaryk to ten, kur tave gali pamatyti Maiklas; nesakyk ano, nes gali išgirsti Maiklas. Nedaryk, nesakyk, nedaryk, nesakyk... Dieve! Šitaip bet kurį vyrą gali išvaryti iš proto.

O dar ta sumauta socialinė darbuotoja, vis kaišiojanti savo ilgą smailią nosį į svetimus reikalus! Tikriausiai ji ir užsiundė ant jo policiją aną kartą, kai prilupo savo bobą. Na taip, Merfis ją truputį palamdė. Jai to reikėjo. Jis grįžo namo, o jos nėra. O kai pagaliau parsivilko, nenorėjo tiesiai sakyti, kur buvo išėjusi. Tai ką jis turėjo daryti, gal leisti, kad ji išsisuktų? Beje, nereikėjo jai leisti verti tų karolių. Pradėjusi gaminti papuošalus įgijo per daug laisvės.

Bet didžiausia problema buvo vaikas. Kone kaskart, kai ji nutrūkdavo nuo pavadžio, tai būdavo kaip nors susiję su Maiklu. Jei ne tas mažas bezdalius, gyvenimas namuose būtų kur kas malonesnis.

Raudonplaukė minėjo įvaikinimą. Ir kalbėjo ne tik apie našlaičius, bet ir apie tuos, kurie įgrisę tėvams iki gyvo kaulo. Išpardavimas tiesiog namie. Merfiui ši mintis patiko.

Jis žvilgtelėjo į ją, sėdinčią ir veriančią savo karoliukus. Jeigu Maiklas būtų atimtas suvisam, ji veikiausiai imtų triesti. Bet anksčiau ar vėliau apsiprastų. Tiesiog neturėtų kitos išeities. O gal ne taip jau labai nusimintų žinodama, kad Maiklas pateko į gerus namus? Labai čia jam rūpi.

Merfis siurbčiojo alų ir žiūrėjo į laiškus dėliojančią Vaną, bet mintys sukosi apie raudonplaukę. Ta moteris gali padėti išspręsti jo problemą.

Bet netrukus jam pabodo ir apie tai galvoti.

Dvidešimt penktas skyrius

– Keite!

– Dieve švenčiausias! Maniau, kad čia tuščia. – Ji instinktyviai kilstelėjo ranką prie besidaužančios širdies.

Televizijos studija skendėjo tamsoje. Joje neturėjo būti nė gyvos dvasios – bent jau Keitė taip manė.

– Nieko ir nėra. Tik aš. Laukiau tavęs.

Aleksas pakilo nuo vedėjo krėslo už žinių laidos stalo ir neskubėdamas ėmė artintis prie Keitės. Jai iš baimės buvo net kojas pakirtę, stovėjo kaip įbesta.

Tamsoje televizijos kameros atrodė kaip iš nežinia kur atkeliavusios gyvos būtybės; aplink jas vyniojosi daugybė kabelių, jie rangėsi betono grindimis it elektrinės bambagyslės. Monitorių ekranai buvo lyg nemirksinčios neregio akys. Vėlų vakarą šie išjungti modernūs televizijos studijos prietaisai savo pavidalais priminė iš košmarų nužengusių padarų siluetus.

Anksčiau Keitei nebūtų šmėstelėjusi tokia absurdiška mintis. Bet dabar padėtis pasikeitė, ji visur regėjo vaiduoklius ir piktąsias pasakų dvasias.

– Iš kur sužinojai, kur aš? – nustebo ji.

– Man buvo pasakyta, kad namo paprastai eini trumpiausiu keliu – per studiją.

– Kas tau tai pasakė? Ir apskritai – kaip čia patekai?

– Užkalbėjau dantis apsaugininkui ir prasmukau.

– Jiems uždrausta įleisti pašalinius žmones.

– Senis Bobas buvusiam kolegai padarė paslaugą.

– Senis Bobas?

– Taip, mudu vienas kitą jau vadinam vardais. Kai papasakojau, kad anksčiau irgi dirbau policininku, jis pasidarė toks paslaugus... Iki pensijos ir darbo samdomu apsaugininku jis tarnavo San Antonijaus policijos nuovadoje.

– Pasirodo, buvusių policininkų draugystė teikia naudos.

– Ji atveria uždarytas duris, – atsainiai gūžtelėjo pečiais Aleksas. – Tau šalta?

Keitė nė nepastebėjo, kad stovi sunėrusi rankas ant krūtinės ir susiėmusi alkūnes.

– Rodos. Truputį. Tiesą sakant, net nepastebėjau.

– O gal drebi dėl to, kas čia nutiko popiet?

Ji pakėlė akis ir įrėmė į Aleksą skvarbų žvilgsnį.

– O iš kur tu žinai, kas čia atsitiko?

– Aš čia buvau.

– Buvai čia? Kodėl?

– Atėjau, nes norėjau pamatyti. Atvažiavau netrukus, kai čia pasirodė gaisrininkai. Kilus sumaiščiai įkalbėjau senį Bobą įleisti į vidų, bet nusigauti iki studijos nepavyko. Kelias buvo užtvertas. Vieno policininko paklausiau, kas čia dedasi, ir jis man viską išklojo. Pasakiau, kad esu tavo draugas ir noriu su tavimi pasimatyti, bet jis jau buvo gavęs įsakymą į studiją nieko neleisti.

Keitė gailėjosi nežinojusi, kad Aleksas tuo metu buvo netoliese. Visi ja labai rūpinosi, bet jai būtų patikę, jei studijoje būtų buvęs jis – ištikimas draugas, tvirtos dvasios žmogus. Nuleidusi akis ji sumurmėjo:

– Kartais nutinka nelaimingų atsitikimų.

– Ar tu tikra, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas?

Iš švelnaus nervingo Keitės juoko galėjai spręsti, kad ir ji pati nelabai tiki tuo, ką sako.

– Žinoma, nelaimingas atsitikimas. Taip jau sutapo, kad krintant prožektoriui tame krėsle sėdėjau aš.

– Parodyk kuriame.

Aleksas nusekė paskui ją prie stalo, kur skaitomos žinios. Prie jo stovėjo keturi sukamieji krėslai. Du skirti laidos vedėjams, trečias sinoptikui, kuris pakeliui prie stendo, vadinamojo „oro centro“ kitame studijos gale, nerūpestingai persimesdavo keliais sakiniais su žinių vedėju. Ketvirtame sėdėdavo sporto naujienų pranešėjas.

– Kaip žinai, per tiesioginę žinių transliaciją studijoje būnu labai retai. Mano laidos filmuojamos iš anksto. Įrašinėdama paprastai sėdžiu štai čia, – paaiškino Keitė uždėjusi rankas ant sporto žinių pranešėjo krėslo. – O tas nelemtas prožektorius šiandien nukrito vos man įpusėjus įžanginį tekstą.

Keitė bakstelėjo pirštu į lubas. Sudužęs studijos prožektorius jau buvo pakeistas.

– Trečias iš kairės, – parodė ji Aleksui.

– Jis atitrūko ir tėškėsi į stalą, ar ne?

– Taip, štai čia.

Stalo plokštė buvo aiškiai įdaužta. Briaunoje tarsi kas būtų iškandęs pusmėnulio pavidalo kąsnį.

– Pasisekė, kad tas smūgis teko ne mano kaukolei, – tarė ji pirštu braukdama per briauną. – Prožektorius vos nekliudė galvos ir, galima sakyti, nukrito tiesiai man ant kelių. Kilo baisi sumaištis. Stiklas sudužo. Metalas susilankstė, – Keitė pamėgino šyptelėti, bet nelabai pasisekė. – Turbūt nereikia nė sakyti, kad filmuoti teko iš naujo.

– Ar kas nors išsiaiškino, kas čia atsitiko ir kodėl?

– Po poros minučių studija jau buvo pilna žmonių. Bilas nutraukė prekybos skyriaus pasitarimą ir atlėkė čia. Kažkas paskambino 911, todėl atvažiavo ir gaisrinė. Atskubėjo greitosios pagalbos medikai, nors niekas iš filmavimo komandos nenukentėjo. Tik per stebuklą. Dar po kelių minučių atvažiavę policijos pareigūnai, padedami mūsų apsaugininkų, visus išvarė lauk, kad būtų galima pagaliau sutvarkyti

tą jovalą. Bilas pasiuto. Susikvietė apšvietėjus ir pareikalavo pasiaiškinti.

– Ir ką?

– Jie neturėjo kaip. Bilas pagrasino visus atleisiąs, bet aš įkalbėjau jį to nedaryti. Gal niekas niekada taip ir neišsiaiškins, dėl kieno aplaidumo nukrito prožektorius, tad neteisinga atleisti visus apšvietėjus.

– Ar jie apžiūrėjo prožektorių?

– Taip. Atrodo, nebuvo priveržtas varžtas.

– Vadinasi, vis dėlto *aplaidumas*.

– Arba aplaidumas, arba varžtas atsilaisvino kaip nors savaime.

– Savaime?

– Na taip, savaime, – pyktelėjusi atkirto Keitė. Alekso skeptiškumas ją erzino, be to, ji vis dar buvo įsibaiminusi, nes ši nelaimė tiesiogiai susijusi su ja.

– Hm...

– Negaliu pakęsti, kai taip darai!

– Kaip?

– Kai šitaip myki. Tarsi leistum suprasti, kad ką dabar pasakiau, yra...

– Nesąmonė.

– O kas gi, tavo nuomone, čia atsitiko?

– Manau, tu mirtinai išsigandai, be to, tai nėra nelaimingas atsitikimas.

Keitė sukryžiavo rankas ant krūtinės – nesąmoninga gynybinė poza.

– Kažkokie niekai. Kam būtų reikėję skriausti Kurtą?

– Kurtą?

– Taip, tai sporto naujienų pranešėjas.

– Prožektorius nukrito ne tada, kai krėsle sėdėjo Kurtas. Jis nukrito, kai ten sėdėjai tu.

– Ką nori tuo pasakyti? Prožektorių kažkas tyčia atsuko, kad nukristų man ant galvos?

– Taigi. Tu ir pati tai nujauti.

– Tik neįsivaizduok žinąs, ką aš nujaučiu.

– Nesunku atspėti. Jei manytum kitaip, neatrodytum kaip beišyranti dėlionė.

Supratusi, kad neigti to nėra prasmės, Keitė nutarė bent pasiginčyti.

– Na gerai, sakykime, tu teisus. O kas gali trokšti mano mirties?

– Tai tu man pasakyk.

– Aš nežinau!

– Bet nujauti, – nenusileido Aleksas ir priglaudė pirštą jai prie lūpų, kad neprieštarautų. – Jau aną vakarą, kai pamatei prie savo namo nepažįstamą automobilį, iš tavo elgesio supratau, kad čia kažkas ne taip.

– Aš išsigandau. Kiekvienas, manimi dėtas, būtų pasijutęs taip pat.

– Tu pernelyg išsigandai, – nesutiko jis. – Tarsi būtum laukusi nemalonumo. Net ir iki tol elgeisi kaip nenormali. Kodėl? Ar yra kokia priežastis?

– Ne.

– Melagė.

Staiga netekusi jėgų Keitė nuleido galvą ir pasitrynė smilkinius.

– Tu laimėjai, Aleksai, pasiduodu. Šiandien nesu nusiteikusi ginčytis.

– Kodėl nenori papasakoti, kas tave slegia?

– Todėl, kad tai... – Ji sudvejojusi nutilo. – Todėl, kad noriu važiuoti namo ir gulti į lovą.

Keitė pasuko prie durų. Aleksas neatsiliko nuo jos nė per žingsnį.

– Ar tavo vaikinas vis dar pas tave? – paklausė.

– Jis nėra mano vaikinas.

Aleksas sustojo.

Keitė irgi stabtelėjo, atsigręžė ir jį nužvelgusi pridūrė:

– Jau nebe.

– Aišku...

Daugiau nepratarę vienas kitam nė žodžio, jiedu patraukė link išėjimo ir stabtelėjo atsisveikinti su seniu Bobu.

Jis plačiai nusišypsojo Aleksui ir tarė:

– Ačiū už autografą. – Ant stalo gulėjo atverstas Alekso romanas. – Tokios knygos man patinka.

– Mėgaukis, – atsakė naujajam gerbėjui Aleksas prilaikydamas sunkias metalines lauko duris, kad Keitė galėtų išeiti.

– Papirkai jį, – papriekaištavo ji.

– Knyga buvo atsarginis variantas, jeigu kvapą gniaužiančios istorijos apie senus gerus laikus kartais būtų nesuveikusios.

– Iš kur sužinojai, kad šįvakar būsiu čia? Paprastai taip ilgai darbe neužsisėdžiu.

Automobilių aikštelė buvo beveik tuščia. Net ir vakaro žinių komanda jau buvo išsivažinėjusi namo.

– Atspėjau. Neradau tavęs namie.

– Buvai užvažiavęs pas mane?

– Kad vėl kaktomuša susidurčiau su Spaiseriu? Ne, nutariau nerizikuoti. Paskambinau, bet niekas nekėlė ragelio.

– O kodėl norėjai su manimi pasimatyti?

– Knietėjo išgirsti tavo versiją, kas nutiko studijoje.

– Ne, klausiu, ko norėjai iš pradžių. Ko popiet važiavai į studiją?

Jiedu priėjo prie automobilio. Aleksas alkūnėmis atsirėmė į jo stogą, atsisuko į Keitę ir atsakė:

– Norėjau atsiprašyti, kad aplamdžiau tavo... Spaiserį.

– Sužeidimai nebuvo tokie sunkūs, – šyptelėjo Keitė. – Manau, jis tik sutriko ir pasijuto įžeistas. – Regis, Aleksas ketino dar kažką sakyti, bet apsigalvojo, Keitė atsirakino automobilio dureles. – Atsiprašymas priimtas. Labos nakties, Aleksai.

– Klausyk, Keite, juk tas vyrukas – tikras lepšis. Ką tu jame įžvelgi?

– Na, pirmiausia – jis išgelbėjo man gyvybę, – atrėmė ji.

– Ir dabar jautiesi jam skolinga, ar ne?

– Nepasakyčiau, kad...

– O... kokio dydžio ta skola?

– Aleksai, liaukis, – Keitė pamėgino šūktelėti, bet balsas užlūžo. – Tiesiog nutilk ir... ir palik mane ramybėje. Jau sakiau, šį vakarą nesu nusiteikusi vaidytis. Aš... šiandien... tu...

Ir, didžiausiai savo gėdai, prapliupo ašaromis.

– Oi, velnias... – sumurmėjo jis prisiglausdamas Keitę.

Ji norėjo priešintis, bet jau neturėjo nei fizinių, nei dvasinių jėgų. Keitė verkė jo glėbyje. Kelias minutes pakūkčiojusi kilstelėjo galvą, paėmė Alekso pasiūlytą nosinaitę ir išsišnypštė nosį.

– Tas nukritęs prožektorius išgąsdino tave labiau, negu pati įsivaizduoji, Keite.

– Ne ne, – papurtė galvą ji. – Verkiu ne dėl to. Dėl kitko...

– Ko?

– Ai, nenoriu apie tai kalbėti.

– Dieeeve, kokia tu užsispyrusi. – Aleksas stumtelėjo Keitę į šalį ir vėl užrakino automobilį. Tada apgręžė ją ir paragino: – Eime.

– Kur? Aš noriu namo.

– Kad ir kaip nemandagu sakyti, padori baidyklė gėdytųsi tokio liesumo. Privalai ko nors užkrimsti.

– Aš nealkana.

Aleksas nė girdėti nenorėjo. Po pusvalandžio jiedu įėjo į jo butą nešini dviem porcijomis kepto viščiuko iš užkandinės. Užuot dengę stalą, įsitaisė svetainėje su padėklais – Aleksas ant sofos, Keitė ant grindų prie kavos stalelio.

– Turiu pripažinti, kad labai skanu, – pilna burna tarė ji. – Žinai, tu tikras sveikos mitybos priešas. Mėsainiai ir skrudintos bulvytės. Kepti viščiukai.

– Policininkai tik tuo ir minta. Dedu galvą – nerasi nė vieno faro, mėgstančio sojas, jogurtą ir daigintus kviečius.

Ji nusijuokė ir kilstelėjo plastikinį šaukštą su bulvių tyre ir padažu. Aleksas nė nešyptelėjo. Jis atidžiai stebėjo Keitę.

– Kas yra? – sunerimo ji.

Aleksas tik papurtė galvą ir pasakė:

– Mąsčiau, kaip greitai keičiasi tavo nuotaika. Man taip nebūna. Jei užgula slogutis, ypač kai nesiseka rašyti, tai nesisklaido kelias dienas, savaites ar net mėnesius. O tu išsiverki ir nusiramini. Gal ir vyrams būtų ne pro šalį išmokti verkti?

– Neapsigauk dėl mano apetito. Pusantros paros nieko burnoje neturėjau, todėl kūnui būtinai reikėjo maisto, bet vis dar jaučiuosi prislėgta.

– Kodėl? Kad Spaiseris supyko ir išėjo?

– Taip ir buvo, bet liūdžiu visai ne dėl Dyno. – Ji paėmė prakąstą sausainuką, atsignybo gabalėlį ir ėmė vartyti tarp pirštų. – Ši rytą mirė Šantalė – mergytė, kuriai visai neseniai buvo persodintas inkstas.

Aleksui išsprūdo nešvankus keiksmas. Jis delnais užsidengė burną ir nosį. Paskui tarė:

– Man labai gaila, Keite.

– Man irgi.

– O kas jai atsitiko?

– Likimas mergaitei buvo maloningas – viskas baigėsi greitai. Organizmas atmetė persodintą inkstą, funkcija sutriko. Nepasisekė išgelbėti – ji mirė. – Keitė nusipurtė sausainio trupinius nuo delnų ir pridūrė: – Įtėviai baisiai priblokšti. Šerė irgi. Kai sužinojome, kas nutiko, Džefas verkė kaip vaikas. Visi mūsų laidos bendradarbiai, rengę filmuotą medžiagą apie mergaitę, labai sielvartauja. Ji buvo tapusi mūsų... mūsų simboliu, puikiu pavyzdžiu, kaip galima pakeisti likimo nuskriausto vaiko gyvenimą.

– Ji ir toliau galės būti jūsų simbolis.

– Aleksai, mergaitė mirė.

– Nesuprantu, juk...

– Aš įsikišau į tų žmonių gyvenimą, – nutraukė jį Keitė, – stengiausi, kad Šantalė juos pamiltų. Priverčiau juos pamilti

mergaitę. Tie žmonės priėmė ją į savo namus, įveikė visus sunkumus, matė mergaitės kančias ir kentėjo kartu su ja. Ir kaip jiems atlyginta už pasivažinėjimą šitais „siaubo kalneliais"? – Keitė prunkštelėjo iš pasibjaurėjimo ir kalbėjo toliau: – Televizinėmis laidotuvėmis – štai kaip! Žurnalistai, šmirinėjantys aplink Šantalės karstelį ir kaulijantys interviu. Žmonių gedulas virto paklausia naujiena. Ir visa tai per mane. – Ji įsirėmė alkūnėmis į kavos stalelį ir užsidengė veidą. – Šiandien visą vakarą karštligiškai darbavausi prie savo stalo, stengiausi išguiti iš galvos mintis apie Šantalės mirtį ir galvoti apie teigiamus dalykus. Bet negalėjau mąstyti apie nieką kita, tik kiek skausmo per mane šitai porai.

– Tu tikrai manai, kad privertei juos pamilti tą mergaitę, ir priešingai? – Aleksas palingavo galvą. – Žinai, esi per geros nuomonės apie save, pervertini savo gebėjimą veikti žmonių gyvenimą ir jausmus. – Keitė pakėlė galvą ir pervėrė Aleksą rūsčiu žvilgsniu. – Tu nepriverteì jų įsivaikinti mergaitės, Keite, – dar tyliau su užuojauta kalbėjo jis. – Jie patys to paprašė. Jie išėjo ilgą parengiamąjį kursą, kad atitiktų įtėviams keliamus reikalavimus. Jie patys norėjo Šantalės.

– Taip, bet gyvos. Jie norėjo gyvos mergaitės, o ne kapo, kurį galės lankyti laisvomis dienomis. Jie troško tapti Šantalės vaikystės dalininkais ir matyti, kaip ji auga.

– Deja, įvaikinamam vaikui niekas nesuteikia garantijos visam gyvenimui. Ir joks kitas vaikas nėra apdraustas nuo nelaimių. Kartais vaikai miršta, toks jau tas mūsų pasaulis.

– Klausyk, nebruk man tos savo banalios logikos. Ji man nė kiek nepagerina savijautos.

– Nepagerina, nes mėgaujiesi savigaila.

Pyktelėjusi ji atšovė:

– Žinau tik viena: jei ne aš, tie žmonės šiandien negedėtų.

– Ar jie tave jau apkaltino?

– Žinoma, ne.

– Ar jie pasakė: „Panele Delani, kodėl, po galais, privertėte mus visa tai iškęsti? Mes buvome visai laimingi, o čia pasirodėte jūs ir įsiūlėte mums ligotą mergaitę“?

– Nebūk juokingas. Jie paskambino man pasakyti, kad... – Neišlaikiusi emocinės įtampos ji nutilo.

Aleksas pasilenkė į priekį ir tarė:

– Kad ką, Keite? Papasakok. Ką jie paskambinę pasakė?

Keitė krenkštelėjo ir įbedusi žvilgsnį į lubas baigė mintį:

– Jie paskambino man padėkoti, kad padėjau įsivaikinti Šantalę.

– Ir tikriausiai todėl, kad su ta mergaite praleistas laikas buvo pats nuostabiausias jų gyvenime.

Ji šniurkštelėjo ir pritardama kinktelėjo galvą.

– Sakė, kad jiems ta mergaitė buvo tikra palaima.

– Tai kodėl abejoji tuo, ką darai? „Keitės vaikai“ – garbingas ir reikalingas projektas. Tai, kas nutiko Šantalei, yra tragedija, bet mergaitė buvo apsupta meilės ir rūpesčio kaip tik tuomet, kai to labiausiai reikėjo, ar ne?

– Taip.

– Jei galėtum grąžinti laiką atgal, ar elgtumeis kitaip? Ar turėdama antrą galimybę panaikintum, ką darei pirmąkart? Atimtum iš jų kartu praleistą laiką? Leistum, kad Šantalė mirtų vieniša ir nemylima? Atimtum iš tos poros tai, ką jie vadino palaima?

Keitė nuleido galvą ir vos girdimai atsakė:

– Ne.

– Na, tai...

– Tu teisus. Žinoma, tu visiškai teisus, – sutiko Keitė ir pakėlusi į jį akis liūdnai nusišypsojo. – Tiesiog ši tragedija mane pribloškė. Ėmiau nuogąstauti, man labai reikėjo žmogaus, kuris į viską pažvelgtų objektyviai ir išsklaidytų mano abejones. Be to, reikėjo gerai išsiverkti. – Keitė nosinaite nusišluostė ašaras. – Ačiū.

Jis tik atsainiai mostelėjo ranka.

Šviesa iš virtuvės krito ant tamsių jo plaukų ir aštrino veido bruožus. Dynas sakė, kad jis atrodo kaip banditas. Aleksas iš tikrųjų darė šiurkštaus vyro įspūdį. Be abejo, jis galėjo įskaudinti.

Tačiau ir pats buvo nemažai iškentėjęs. Jei ne tai, argi Aleksas būtų taip gerai supratęs kito skausmą? Rūstus plieninis žvilgsnis ir griežta burna liudijo, kad tokios patirties jis tikrai turi. Vienu kitu žodžiu ar sakiniu jis mokėjo paliesti pačią jautriausią pašnekovo stygą.

Bet taip pat mokėjo keliais žodžiais užjausti ir paguosti. Jis nebuvo romus ir minkštaširdis, bet prireikus galėjo būti švelnus. Kai būtinai reikia draugo, Aleksas galėjo juo tapti.

– Kaip sekasi rašyti knygą? – nutraukė nejaukią tylą Keitė.

– Darbas juda vėžlio žingsniu, nors buvo ir kelios sėkmingos dienos.

– Tai gerai.

Apsikeitę vos keliais sakiniais šią temą jiedu, rodos, baigė. Jis daugiau nieko nepasakojo, o ji ir nesitikėjo, kad gali būti kitaip. Ir nors žodžių srautas nutrūko, jie anaiptol nesiliovė bendravę. Žvilgsniai susitiko, ir nė vienas nenusuko akių į šalį, o tyli erdvė prisipildė nenusakomų ženklų.

Netrukus jis padėjo ant kavos stalelio savo padėklą. Nuslydęs ant grindų ir atsisėdęs šalia jos ištiesė ranką, suėmė jai sprandą ir ėmė traukti Keitę vis arčiau, kol jos lūpos atsidūrė vos per kelis colius nuo jo.

– Mes jau pasistūmėjome tiek, kad su drabužiais toliau neįmanoma.

Dvidešimt šeštas skyrius

Neramios jos mintys išsisklaidė kaip pienės pūkai, švari sąmonė pagaliau galėjo susitelkti ties jo bučiniu. Be šios akimirkos, daugiau niekas pasaulyje nebuvo svarbu. Jai reikėjo jo stiprybės, jo energijos ir nepasotinamo troškimo ją turėti. Ji geidė jo. Tai kam tas drovumas?

Jis rankomis apsivijo jai kaklą. Jiedu atsiklaupė vienas priešais kitą, lūpos susiliejo. Apkabinęs per liemenį jis prisitraukė Keitę; ji, pasidavusi jo judesiui, išsilenkė. Jis šnipštelėjo vulgarybę. Už jos slypinti neviltis buvo taip persisunkusi pašėlusia erotika, kad ji palietė jo kūną, trokšdama išgirsti tuos žodžius dar kartą ir vėl patirti malonumą.

Bučiuodamas jis nuvilko jai palaidinukę. Keitė ištraukė jo marškinių skvernus ir perbraukė pirštais stangrią, apžėlusią krūtinę. Aleksas paleido ją, bet neilgam, tik tol, kol išsinėrė iš marškinių ir nusviedė šalin, – tada vėl apsivijo jos kūną, suspaudė ją glėbyje ir ėmė „siaubti" lūpas, burną ir liežuvį.

– Juokiesi? – nustebęs pašnibždomis paklausė jis, leidęs rankoms įslysti jai po sijonu. Šiurkščiame jo balse jutai humoro gaidelę.

– Tai aktorės gudrybė, – tylutėliai atsidususi paaiškino ji. – Kai Lorai Medison reikėdavo spinduliuoti seksualumu, pėdkelnes pakeisdavau korsetu ir prisegamomis kojinėmis,

kad būtų lengviau atitinkamai nusiteikti. Ilgainiui korsetas ir kojinės man tapo įpročiu.

Jis ėmė glamonėti nuogas jos šlaunis virš kojinių.

– Po galais, kokia nešvanki fantazija...

– Lyg būtų iš tavo romano, ar ne?

– Hm... geresnė.

Jis nusegė jai sijoną, nusmaukė korsetą, numovė apatines kelnaites. Keitė išsitiesė ant kilimo aukštielninka. Liemenėlės kaušeliai vos vos dengė įraudusias jos krūtis, liemenį ir klubus tebeveržė atlaso korsetas ir nėriniais papuoštos kojinių gumos, o kojos vis dar buvo įspraustos į šilkines kojines. Ji atrodė kaip tikra ištvirkėlė ir gulėjo kekšės poza. Apstulbo supratusi, kad neturi nė lašelio kuklumo.

Aleksas net ir segiodamasis diržą ir kelnių antuką nė akimirkos nenuleido nuo Keitės akių. Jis nusimovė kelnes, išsinėrė iš apatinių. Pamačiusi nuogą jo vyriškumą ji net žado neteko. Jo pilvas buvo plokščias ir stangrus, galūnės ilgos ir liesos. Jis buvo raumeningas, bet raumenų kalno nepriminė. Ant rankų ir kojų ryškėjo kraujagyslės.

Nė kiek nesidrovėdama ir neslopindama geismo Keitė ryte rijo akimis jo kūną, nuo pėdų žvilgsnis slydo aukštyn, trumpai stabtelėjo prie įspūdingos apsunkusios lyties, tada pakilo dar aukščiau link nesišypsančios jo burnos ir rando perkirsto antakio.

Aleksas išsitiesė šalia jos, per liemenėlės kaušelius ėmė bučiuoti krūtis, paskui nusmaukė nėrinius ir liežuviu ėmė glamonėti krūtų spenelius. Po kurio laiko pakėlė galvą ir pažvelgė į Keitę. Nykščiu kelis kartus perbraukė sužadintą krūties spenelį.

– Galėčiau tūkstantį kartų mėginti aprašyti šią sceną, vis tiek ji nebūtų tokia gera. – Aleksas stebėjo, kaip jos kūnas atsiliepia į prisilietimą. Tada pridūrė: – Moters kūno ypatumų aprašyti neįmanoma.

Aleksas palenkė galvą ir vėl paėmė į burną krūties spenelį, sukando ir staiga stipriai įsiurbė. Atsakydama į kūnu nusiritusią energijos srovę Keitė išrietė nugarą ir šiek tiek pasikėlė nuo kilimo. Siauri liemenėlės kaušeliai krūtų beveik nedengė, jos nuogos pūpsojo jam prieš akis ir gundė. Alekso liežuvis buvo miklus, o apetitas kaip plėšrūno.

Jo rankos nuslydo Keitės pilvu ir šlaunimis. Ji palietė jo lytį, paglostė, o jis gašliai suaimanavo ir mestelėjo sultingą keiksmą. Jiedu vėl pasibučiavo – godžiai ir ištroškę vienas kito.

– Nesivaržyk, Aleksai, – garsiai alsuodama sušnabždėjo ji. – Netausok manęs.

– Nė nemanau ko nors tausoti.

– Noriu žinoti, kad esu moteris. Noriu žinoti, kad esu su vyru. Noriu, kad mane paimtum. Noriu...

– Nori, kad tave iškruščiau.

Aleksas uždėjo delnus Keitei ant kelių ir praskyrė kojas. Bet užuot įkišęs ranką tarp šlaunų, kaip ji tikėjosi, pasilenkė. Pražiota jo burna susirado jos centrą, o liežuvis ėmė ritmingai judėti.

Ji buvo tokia priblokšta, kad net nešūktelėjo, – ir po kelių minučių, kai kūną supurtė orgazmas. Krūtinė smarkiai kilnojosi, ant viršutinės lūpos pakibo prakaito lašeliai; sudrėkę plaukai lipo prie sprando ir kaklo.

Alekso oda irgi buvo slidi nuo prakaito; jis kilstelėjo ir tvirtai suėmė jos kūną. Užsimerkęs ir, sprendžiant iš veido išraiškos, įsitempęs, įsiskverbė į ją. Rodos, Keitės kūnas prarijo jį visą. Jiedu puikiai derėjo, idealiai tiko vienas kitam; jo klubai ėmė siūbuoti pirmyn atgal, veide atsispindėjo didžiulis malonumas. Neskubėdamas, kaskart skverbdamasis vis giliau, Aleksas ją sūpavo ir suposi pats.

Keitę, maniusią, kad jai meilės aktas jau baigtas, vėl pažadino nepertraukiama Alekso kūno mūša. Ji dar niekada

nebuvo patyrusi tokio intensyvaus, tokio ir kūną, ir sielą užvaldančio meilės akto. Ir visiškai jam atsidavė.

Aleksas pakišo rankas jai po sėdmenimis, stipriai juos suspaudė ir staigiu judesiu kilstelėjo Keitės klubus. Atrodė, kad jis labai susikaupęs kaskart stumteli, o paskui taip pat atidžiai, neskubėdamas atsitraukia. Bet tempas vis didėjo. Jo alsavimas darėsi smarkus ir nelygus. Staiga Alekso rankos suglebo ir jis užgulė Keitę visu svoriu. O Keitė jau trūkčiojo nuo antro orgazmo.

Aleksui išsiliejant visu kūnu nusirito stipri malonumo banga. Įsitempė kiekvienas raumuo, o šaižūs, šuoringi iš lūpų išsiveržę garsai priminė dejones.

Kol jiedu atsigavo, praėjo nemažai laiko, bet Keitė būtų šitaip gulėjusi amžinai – tingiai braukydama pirštais per jo susitaršiusius plaukus ir laižydama nuo kaktos sūrius prakaito lašelius. Aleksas tysojo apsunkęs, prislėgęs ją visu svoriu, bet Keitei tai patiko. Jis labai pasistengė, ir Keitei tai buvo malonu.

Jis žinojo, ką reikia daryti, kad meilės aktas patenkintų abu partnerius. Galų gale – apie tai rašydavo savo knygose. Tad nieko stebėtina, kad pasirodė esąs patyręs, aistringas ir visiškai atsidavęs meilužis.

Tačiau mylėdamasis Aleksas buvo ne tik reiklus, bet ir nepaprastai jautrus. Jis stebėjo instinktyvias, nė kiek drovumo neatmieštas Keitės reakcijas ir stengėsi į jas atsiliepti. O jos reakcijos buvo be jokių kompromisų, kilusios vien iš pojūčių. Ji šių reakcijų visiškai nevaldė.

Ir vis dėlto jų lytinis aktas buvo ne tik fizinis, bet ir dvasinis. Keitės sąmonė tarsi susiliejo su Aleksu. Jiedu puikiai suprato vienas kito troškimus ir stengėsi juos patenkinti. Štai kodėl Keitei buvo brangi ta ramybės ir tylos akimirka, kai jųdviejų alsavimas susiliejo į vieną, prakaitas susimaišė ir atrodė, kad jis srūva iš vieno kūno.

Tokį artumą tikriausiai jautė ir Aleksas. Mat prieš ištraukdamas lytį iš Keitės kūno gelmių jis padarė patį mieliausią dalyką tą vakarą – švelniai pabučiavo randą tarp krūtų.

Keitė pabudo pirma. Kadangi jau žinojo, kad Aleksas ne iš tų, kurie pratę anksti keltis, stengėsi gulėti tyliai, leido jam pamiegoti. Jo plaukai buvo susitaršę ir ant pagalvės atrodė tamsesni. Ant skruostų ir smakro jau kalėsi barzda. Keitė pastebėjo po smilkiniais ir kelis žilus šerius. Aleksas miegojo kiek suraukęs antakius, tarsi aplinkiniams sakytų, kad niekada nebūna visiškai ramus. Iš vidaus sklindantis niūrumas gaubė jį net miegantį.

Ant naktinio stalelio stovintis laikrodis priminė Keitei, kad malonumams skirta užtektinai laiko. Ji pakštelėjo Aleksui į nuogą petį ir tylutėliai išlipo iš lovos. Nusileidusi laiptais į apačią susirinko begėdiškai išmėtytus drabužius ir apsirengė. Paskui pakėlė telefono ragelį ir kuo labiau prislopinusi balsą išsikvietė taksi.

Laukdama jo atvažiuojant sutvarkė vakarykštės vakarienės likučius. Pakeliui į virtuvę išmesti šiukšlių ėjo pro uždraustojo kambario duris ir net nestabtelėjusi pražingsniavo pro šalį. Išmetė maisto atliekas ir kartonines dėžutes, išplovė taures ir įsipylė stiklinę apelsinų sulčių iš šaldytuvo.

Pasirėmusi į spintelės stalviršį vėl ėmė žaisti mintimi atidaryti uždraustąsias duris ir žvilgtelėti į kambario vidų. Nors anąsyk taip energingai pareikštas Alekso prieštaravimas Keitę tebeveikė, užuot numalšinęs tik dar labiau pakurstė smalsumą.

Praėjusią naktį jai buvo leista tyrinėti nuogą Alekso kūną ir juo naudotis be jokių apribojimų. Vakar jiedu patyrė patį intymiausią dalyką, koks tik įmanomas tarp dviejų žmonių. Dabar, kai santykiai pasiekė tokį lygmenį, Aleksas tikriausiai sutiktų atskleisti ir kūrybinę savo gyvenimo dalį.

O jei vis dėlto nesutiktų? Ar verta rizikuoti? Ne, nusprendė ji. Nubrėžtos ribos ji neperžengs, geriau palauks, kol Aleksas pats pasikvies.

Atvažiavo taksi, ir Keitė išėjo iš buto nežadinusi Alekso. Iš aikštelės prie San Antonijaus televizijos kanalo pastato pasiėmė automobilį, parvažiavo namo, nusiprausė po dušu, persirengė ir pamėgino susirikiuoti šiandien laukiančius darbus. Bet visos mintys kaip susitarusios vis grįždavo į praėjusią naktį. Sąmonėje beveik nepalikę vietos jokioms kitoms mintims šėlo erotiniai prisiminimai.

Keitės euforiją, matyt, galėjai pastebėti iš tolo, nes Džefas atkreipė dėmesį iškart, kai tik viršininkė pasirodė biure.

– Kas atsitiko? Laimėjote loterijoje?

Keitė nusijuokė, dėkinga paėmė iš Džefo puodelį kavos ir paklausė:

– Kodėl klausi?

– Jūsų aura šįryt matyti plika akimi. Tiesiog švytite. O aš maniau, kad būsite labai prislėgta dėl Šantalės mirties.

Keitės šypsena dingo.

– Aišku, dėl to vis dar labai liūdna, bet mintys apie gyvenimą jau ne tokios niūrios kaip vakar. Draugas man priminė, kaip nuostabu būti gyvam.

– Ar tas „draugas“ kartais ne tas gražuolis romanų rašytojas? – merkdamas akį pasidomėjo Džefas.

– Išvaizdus vyras, ar ne? – koketiškai nusijuokusi tarė ji.

– Kai vakar čia buvo, atrodė neprastai.

– Matei jį?

– Tik džinsus ir batus...

Keitė plačiai nusišypsojo.

– Taip, tai mano vaikinas.

– Žinote, jis atrodo tarsi ką tik išsiropštęs iš sujauktos lovos. Visas susitaršęs – ir kaip tik dėl to moterys negali atsispirti jo žavesiui.

Dynas Alekso išvaizdą išpeikė. O Džefas aiškiai gyrė.

– Nesakei man, kad esi jį matęs, – tarė ji Džefui.

– Pamačiau kaip tik per patį sąmyšį. – Džefas sutrikęs nervingai timptelėjo ausies lezgelį. – Gerai jau, pripažįstu – pamatęs įžymybę sustojau kaip įbestas, pakerėtas ir netekęs žado. Esu skaitęs jo romanus ir, aišku, žinojau, kad susitikinėjate. Bet nemaniau, kad man kada nors teks laimė susipažinti.

– Būčiau buvusi dėkinga, jei būtum man pranešęs, kad jis čia.

– Jūs buvote iš visų pusių apspista policijos. Ponas Vebsteris mosavo karo kirviu. Paskui atrodėte tokia nusiminusi, kad nenorėjau kvaršinti jums galvos naujomis žiniomis. Bet, kaip suprantu, ponas Pirsas vakar vakare jus susirado. – Džefas prisimerkė ir atidžiai nužvelgė Keitę. – Sprendžiant iš paikos jūsų šypsenos atrodo, kad tai buvo... hm... terapijos vakaras.

– Ne tavo reikalas, – jausdama, kad rausta, droviai atsikirto Keitė.

Bet Džefas nebuvo toks kvailas. Jis plačiai nusišypsojo ir tarė:

– Gerai. Tikiuosi, visi blogumai baigėsi. Jūs per daug iš savęs reikalaujate. Tiesą sakant... – Jis liovėsi šypsojęsis ir reikšmingai krenkštelėjo. – Ar galiu kalbėti atvirai? Ne kaip jūsų asistentas, o kaip bičiulis?

Keitė galvos mostu pakvietė Džefą sėstis. Jis suėmęs kilstelėjo išlygintų savo kelnių klostę ir atsisėdo priešais viršininkę.

– Tikiuosi, aš ne... Tai yra...

– Nagi, klok, Džefai.

– Na, pastarąsias porą savaičių atrodėte išsiblaškiusi. Ne ne, nenoriu pasakyti, kad nepakankamai gerai atlikote savo darbą, – skubiai pridūrė jis, – viską darėte puikiai. Kad ir kas jus slegia, neleidote, kad asmeniniai reikalai trukdytų darbui. Jūs kaip visuomet nuostabi, tik... Pastaruoju metu vis svarsčiau, kokios mintys neduoda jums ramybės. Išskyrus, žinoma, mintis apie Aleksą Pirsą.

Nejaugi jos nerimas toks akivaizdus? Apie tai jau buvo užsiminę keli artimi pažįstami – Dynas, Aleksas, dabar štai ir Džefas. Keitė nenorėjo, kad šiandien kas nors temdytų puikią jos nuotaiką, bet, kita vertus, apsidžiaugė proga papasakoti apie du keistus laiškus. Ji tikėjosi, kad Džefas pritars jos nuomonei: tai bepročio darbas ir dėl to neverta jaudintis.

– Tu labai pastabus, Džefai. Jei atvirai, pastaruoju metu tikrai jaučiuosi išmušta iš vėžių.

Ištraukusi iš rankinės Keitė padavė Džefui du vokus. Jau senokai gautus laiškus ji ėmė nešiotis su savimi, galbūt pasąmoningai tikėdamasi, kad atvirumo akimirką galės kam nors parodyti.

– Pasiskaityk, – paragino ji, – ir pasakyk, ką manai. Tik nuoširdžiai.

Palyginęs du visiškai vienodus vokus Džefas perskaitė laikraščių iškarpas.

– Po velnių, – baigęs antrą kartą skaityti žinutes burbtelėjo jis. – Abu žuvo keistomis aplinkybėmis ir abiem buvo persodinta širdis.

– Keistas sutapimas, ar ne?

– Sakyčiau, taip. Bet ką tai reiškia? Ar nujaučiate, kas galėjo tai atsiųsti?

– Ne.

– Aš peržiūriu visus jūsų gerbėjų laiškus. Nepamenu, kad būčiau matęs šiuos du, nors jūs gaunate tiek daug laiškų, galėjau ir nepastebėti. O gal jie atėjo anksčiau, kai pas mus dar dirbo Melija?

– Jie atsiųsti į namus.

Iš nuostabos jis net akis išpūtė.

– Bet iš kur... gerbėjas... gavo jūsų namų adresą?

Ji tik gūžtelėjo pečiais.

– Tai tik vienas iš daugelio dalykų, kurie mane trikdo, kai imu galvoti apie tuos laiškus.

Džefas vėl apžiūrėjo vokus, dar kartą perskaitė straipsnelius. Keitė stebėjo, kaip vaikino akys laksto eilutėmis. Pirmoji

jo reakcija ir pastabos jos nepadrąsino. Ji tikėjosi, kad Džefas iš karto patars nekreipti į visa tai dėmesio.

Bet jis to nepadarė. Perskaitęs antrą kartą paklausė:

– Ar rodėte šiuos vokus dar kam nors? Gal ponui Vebsteriui? Arba policijai?

– Ne.

– Gal vertėtų...

– Nenoriu būti apšaukta be reikalo kelianti paniką.

– Niekas jums dėl to nepriekaištautų.

– Na, nežinau, Džefai, – atsiduso ji. – Nenoriu kelti sąmyšio dėl to, kas tikriausiai tėra nemaloni smulkmena.

Stengdamasis kaip nors Keitę padrąsinti Džefas šiaip taip išspaudė šypseną ir grąžino vokus.

– Ką gi, tikriausiai jūs teisi. Esu tikras, dėl tų laiškų neverta sukti galvos. Dieve mano, kai kurie žmonės tiesiog neturi ką veikti, ar ne?

– Kišdamiesi į garsenybių reikalus jie įsivaizduoja suteikiantys daugiau svarbos ir savo gyvenimui. Tokie žmonės gyvena šildydamiesi svetimos šlovės spinduliuose.

– Taigi. Ir vis dėlto... – neryžtingai tarė jis, – jei gausite dar vieną laišką, manau, turėsite į šį reikalą pažvelgti rimčiau ir kreiptis į policiją. Ir nesvarbu, kas ką pamanys. Tegul sau mano, kad esate isterikė.

– Bijau, kaip tik taip policininkai ir pagalvos.

– Tada bent jau pasikalbėkite su apsaugininkais: įspėkite, kad neleistų į televizijos pastatą įtartinų tipų.

– Sudarančių apie tris ketvirtadalius šio kanalo darbuotojų, – pašmaikštavo Keitė.

– Juk suprantate, ką noriu pasakyti. – Džefas nusišypsojo, bet tuoj pat ir vėl surimtėjo. – Būkite atsargi, Keite. Už šio pastato sienų kuoktelėjusių tipų netrūksta.

– Žinau. – Keitė vėl įsidėjo vokus į rankinę ir trakštelėjusi sagtį ją uždarė tarsi leisdama suprasti, kad pokalbis baigtas ir ji vėl imasi viršininkės vaidmens. – Man reikia išsamios informacijos apie Šantalės laidotuves.

– Laidotuvės penktadienį, antrą valandą. Tiesa, norėjau pranešti, kad visai neseniai skambino Ronas Truitas iš žurnalo *Light*. Norėjo jūsų interviu.

– Tikiuosi, pasiuntei jį po velnių?

– Netiesiogiai, bet jis mane suprato. Pasakiau, kad esate ir vėliau būsite labai užimta ir kad nieko nekomentuosite.

– Ačiū. Jeigu būtų tekę kalbėtis su juo pačiai, abejoju, ar būčiau taip diplomatiškai išsisukusi. Tas vyras tikras šakalas, nuolat sekantis kieno nors pėdsakais ir trokštantis šviežio kraujo.

Nenorėdama įsileisti į plačius apmąstymus apie plėšrųjį reporterį Keitė pakeitė temą.

– Prašom San Antonijaus televizijos kanalo darbuotojų vardu nusiųsti į laidojimo namus gedulo puokštę. Norėtųsi dar ko nors ir nuo savęs, bet tą reikalą sutvarkysiu pati.

Prieš išeidamas iš Keitės kabineto Džefas dar gavo nurodymą pasikalbėti su Šere ir suderinti filmavimo laiką. Vakarykštės abejonės dėl „Keitės vaikų" projekto perspektyvų šiandien atrodė absurdiškos. Taip, Šantalės jie neteko, bet juk yra tiek daug kitų ypatingų vaikų, kuriems šios programos labai reikia.

Nesvarbu, su kokiomis kliūtimis tektų susidurti, – su biurokratizmu, neigiamais atsiliepimais spaudoje ar savomis abejonėmis, – ji neturi teisės sustoti. „Keitės vaikai" didesnis ir daug svarbesnis dalykas negu ji pati. Aleksas padėjo jai naujai pažvelgti į visą šį reikalą. Bendrame kontekste asmeninės jos nesėkmės neturėjo jokios reikšmės.

Prieš pat vidurdienį Džefas įžengė į Keitės kabinetą perduoti ką tik gautos žinios.

– Skambino jūsų mėgstamiausias romanistas.

Keitės širdis apsivertė, ji ištiesė ranką link telefono aparato ir paklausė:

– Kuri linija?

– Deja, jis padėjo ragelį. Pasakė, kad labai skuba ir laiko turi tik žinutei perduoti.

Susinervinęs it šauklys, turintis perduoti blogą žinią greitai užsiplieskiančiai karalienei, Džefas atkišo raštelį ir paaiškino:

– Jis skambino iš oro uosto. Sakė, jo skrydis jau paskelbtas.

– Skrydis? – Pakili jos nuotaika smigo kirviu į dugną. – Jis išvyksta iš miesto? Kur? Ar ilgam?

Visa tai buvo surašyta raštelyje, bet Džefas persakė žodžiu.

– Jis prašė perduoti tik tiek, kad kelioms dienoms išvažiuoja, o grįžęs paskambins.

– Tik tiek?

Džefas linktelėjo.

Ji pamėgino išlaikyti abejingą veido išraišką ir ramų balsą. Pastangų prireikė daug.

– Ačiū, Džefai.

Nuolankiai traukdamasis atatupstas jis išėjo iš kabineto ir uždarė duris.

Ji atsargiai išlankstė žinutę ir įbedė akis į liniuoto popieriaus kvadratą, tarsi jis galėtų atskleisti tai, kas iki šiol buvo nutylima. Deja, neatskleidė.

Keitė jautėsi sugniuždyta. Ji tikėjosi, kad šį vakarą jiedu drauge vakarieniaus. Nuo tos akimirkos, kai jį paliko, buvo praėjusios vos kelios valandos, o Keitė jau vėl troško jį pamatyti.

Dėl šios silpnybės ji pyko ant savęs. Juk akivaizdu, kad Aleksas jos visai nesiilgi. Ji rymo čia apimta melancholijos kaip kokia vyresniųjų klasių mokinė, neturinti su kuo eiti į mokslo metų pabaigos šokių vakarą, nes jos pora... pabėgo. Tikrąja to žodžio prasme.

Liūdesys netrukus virto apmaudu. Kas privertė jį taip staiga išvykti iš miesto? Darbo reikalai ar malonumai? Po perkūnais, kas tokio svarbaus galėjo nutikti, kad jis išlėkė kaip akis išdegęs, net neradęs laiko atsisveikinti su ja?

Dvidešimt septintas skyrius

Nors Niujorką Aleksas ne itin mėgo, vis dėlto šis miestas jį žavėjo. Čia buvo susipynę visi superlatyvai – įsikūnijusi neviltis, purvas ir skurdas, o iš kitos pusės spindesys, prabanga ir išskirtinumas. Jo reakcija į Niujorką visuomet būdavo kraštutinė, jokio nuosaikumo. Tame pačiame miesto kvartale Aleksas išvysdavo ir tokių dalykų, kurie jį džiugindavo, ir tokių, kurie keldavo pasibjaurėjimą.

Jis pietavo su savo agentu šeimyniniame restoranėlyje Vest Saide. Anksčiau, tik pradėjęs bendrauti su Arnoldu Viljelja, bene trečią kartą atvykęs į šį miestą, vietinių pravardžiuojamą Didobuoliu, Aleksas neužsisakinėjo nepadoriai brangių patiekalų „Keturių metų laikų" ir *Le Cirque* restoranuose.

– Jeigu nemoku ištarti patiekalo pavadinimo arba nežinau, iš ko jis gaminamas, aš jo nevalgysiu, – pareiškė jis savo agentui. Tąkart Viljelja išvadino Aleksą miesčioniu, bet paskui leisdavo spręsti, kur jiedu pietaus.

Kartais, kai reikėdavo atšvęsti kokią ypatingą progą, Aleksas sutikdavo, kad Viljelja pavaišintų jį vėlyvu mėsainiu bare „21". Bet viena iš pačių mėgstamiausių vietų Aleksui tapo Osvaldo kavinė, vadovaujama kresno energingo vengro imigranto. Ten sumuštiniams su jautiena būdavo negailima dailiai susmulkinto švelnaus skonio garnyro ir tamsių grūdėtų garstyčių, tokių aštrių, kad net ašaros trykšdavo.

Šį vakarą jis godžiai sudorojo savo sumuštinį, o Viljelja vis dar čiupinėjosi su dubenėliu guliašo.

– Buvai alkanas, – tarė agentas. – Ar lėktuve negavai valgyti?

– Turbūt gavau. Nepamenu.

Jis beveik neprisiminė nei netrumpo skrydžio iš San Antonijaus į Fortvortą Dalase, nei stabtelėjimo tenai, nei kito skrydžio – tiesiai į La Gardijos oro uostą, nei kelionės taksi į Manhataną, kaip ir viso kito, kas nutiko nuo vakar vakaro. Jo sąmonę buvo visiškai užvaldęs karšto, pikantiško, triukšmingo, romaus, gašlaus, švelnaus, siautulingo, lėto, nuostabaus, iš koto verčiančio sekso prisiminimas.

Aleksas pastūmė į šalį lėkštę, o kai priėjo padavėjas, užsisakė kavos. Įpusėjęs gurkšnoti staiga susigriebė, kad jau ištisas penkias minutes nei jis, nei jo agentas nepratarìa nė žodžio.

Viljelja kantriai tylėjo. Kadangi jam tekdavo turėti reikalų su šykščiais leidėjais, buvo išsiugdęs barakudos vertą nuojautą. Bet autoriams, kurių interesams atstovavo, jis buvo ir auklėtojas, ir drausmintojas, ir išpažinčių klausytojas, – prisiimdavo tokį vaidmenį, kokio labiausiai reikėdavo klientui.

Arnoldas Viljelja sutiko atstovauti Aleksui dar neišspausdinus nė vieno jo parašyto žodžio. Dauguma agentų, į kuriuos kreipėsi, pirmąjį Alekso rankraštį grąžino net neskaitę – girdi, jie laikosi nuostatos nesiimti atstovauti dar nieko neišleidusiems autoriams. Tai buvo leidybos pasaulyje egzistuojantis užburtas ratas: tavo kūrinio niekas neleidžia, jei neturi agento, bet negali rasti agento, kol nesi nieko išleidęs.

Tačiau vieną penktadienio rytą šėlstant audrai paskambino Viljelja. Aleksą kankino pagirios, ir savo pasiūlymą Viljeljai teko kartoti tol, kol pro besitrankantį perkūną už lango ir galvoje Aleksas išgirdo siunčiamą žinią.

– Manau, kad jūsų kūriniai perspektyvūs. Stilius rupus, bet originalus. Norėčiau jums atstovauti, jeigu, žinoma, jus tai dar domina.

Aleksas tuoj pat išskrido į Niujorką susitikti su vieninteliu žmogumi visoje planetoje, tikinčiu, kad jo tekstai turi ateitį. Viljelja negaišo laiko veltui ir buvo smalsus. Labai pasitikintis savimi ir rėžiantis viską šviesiai tiesiai. Bet ne žiaurus. Kai sužinojo, kad Aleksas turi problemų dėl alkoholio, jis nesileido pamokslauti, tik pasakė pažįstantis nemažai gana talentingų geriančių rašytojų.

– Galbūt alkoholis sužadina vaizduotę, bet karjerai yra pražūtingas, – baigė jis.

Grįžęs į Hjustoną Aleksas užsiregistravo reabilitacijos klinikoje; kol peržiūrinėjo ir taisė rankraštį, žodžiai, rodos, sunkėsi pro kūno poras, o kartu su jais – ir jo organizmą užteršę alkoholio nuodai.

Netrukus Viljelja pelnė visišką kliento pasitikėjimą. Jam vieninteliam Aleksas atvirai išsipasakodavo, jis vienintelis gebėjo kritikuoti neįžeisdamas. Viljelja apie Aleksą žinojo beveik viską, bet nė karto nepareiškė nuomonės nei apie jį, nei apie jo paklydimus.

– Atleisk, Arni, – atsiprašė Aleksas, – šiandien aš ne pats geriausias pašnekovas.

– Na, papasakosi vėliau, – atsiliepė Arnis.

– Ką?

– Kodėl taip netikėtai čia atskridai ir paprašei surasti laiko kartu papietauti.

– Tikiuosi, neturėjai kitų planų?

– Turėjau, bet juk galiu truputį pakeisti dienotvarkę ir rasti laiko pačiam svarbiausiam savo klientui.

– Galiu lažintis – tai kartoji visiems savo klientams.

– Aišku, – atvirai prisipažino jis. – Jūs visi tarsi reiklūs vaikai.

– Neabejoju, iš jų visų aš elgiuosi blogiausiai.

Pritarti šiems žodžiams Viljeljai neleido mandagumas, tad jis tik iškėlė rankas delnais į išorę parodydamas, kad Aleksas sako tiesą.

– Kaip sekasi rašyti? – pasiteiravo.

– Gerai.

– Nejaugi taip blogai?

Aleksas niūriai nusijuokė.

– Stengiuosi nepamesti iš akių perspektyvos. Ir nuolat sau kartoju, kad tai viso labo pirmas juodraštis.

– Juk pirmas – tai ne galutinis, ar ne?

– Gink Dieve, tikiuosi, ne. – Aleksas patylėjo, o paskui droviai, nors šiaip tikrai nebuvo iš drovių̨jų, pridūrė: – Nors kol kas yra nenugludintų vietų, manau, knyga gali išeiti gera, Arni.

– Neabejoju, kad bus puiki. Jos siužetas painiausias ir labiausiai šokiruojantis iš visų, kuriuos iki šiol esi sukūręs. Šitam romanui lemta tapti bestseleriu.

– Jeigu visko nesumausiu...

– Nesumausi. Tik atsipalaiduok. Pasimėgauk. Visa kita ateis savaime.

– Apie ką mes čia kalbame – apie knygą ar apie seksą? – paerzino savo agentą Aleksas.

– Turiu omenyje knygą. O apie ką šneki tu?

Intuityvus Arnio klausimas kaipmat užgesino šypseną Alekso veide. Jis pamojo ranka prašydamas dar kavos, o jos gavęs apglėbė delnais garuojantį puodelį.

– Tu įsitempęs kaip per stipriai prisuktas laikrodis, – tarė Arnis. – Kas yra? Pradėjo kartotis depresijos priepuoliai?

– Ne.

– Ir sąmonė nebeaptemsta?

– Ne. Dieve mano, aišku, ne.

Viljelja turėjo omenyje tas valandas, o kartais ir dienas, kai užsipylusiam akis Aleksui aptemdavo sąmonė. Atsigavęs jis negalėdavo papasakoti, kas įvyko per tą laiką, kai buvo „išsijungęs“. Neprisimindavo nieko – nei kur buvo, nei ką veikė. Ir tai jam varė siaubą.

– Tai neturi nieko bendra su alkoholiu, aš visiškai blaivus, – paaiškino jis ir pastebėjo, kaip įtampa agento veide atslūgo, nors pats Viljelja šito tikriausiai net nejuto.

– Hm... jeigu nesikankini dėl knygos ir nekovoji su buteliu, tai kas tau yra?

– Buvau su moterimi...

Viljelja kelis kartus smarkiai sumirksėjo, ir Aleksas tarė sau galįs nuspėti, ko taip nustebo jo agentas. Mat apie savanaudiškus jo meilės žygius Viljelja žinojo. Na, bent jau apie daugumą.

– Šį kartą viskas kitaip... – sumurmėjo jis ir droviai apsidairė.

– O! – Agento nuotaika akimirksniu pasitaisė. – Ta moteris įliejo tau šio to daugiau nei statinaitę testosterono?

– Taip. Tai yra – ne, – suirzęs pasitaisė Aleksas.

– O kuri gi iš jų?

– Ji ne gatvės mergšė. Ne tik papai ir subinė. Ji... Po velnių, nė nežinau, kas ji...

Viljelja sudėjo savo nedidukes plaštakas vieną ant kitos, paslinko prie stalelio briaunos ir pasiruošė klausytis. Aleksas vis nerado tinkamų žodžių. Pagaliau Viljelja neištvėrė:

– Tiesiog negaliu tavęs pažinti!

– Tikrai...

– Matau, kažkas tave labai slegia. Negalėčiau sakyti, kad tavo nuotaika linksma ir nerūpestinga, priešingai – jaučiu kažkur giliai glūdinčią tokią neviltį, kokios nemačiau nuo tos dienos, kai pirmą kartą atvykai su manimi susitikti. Ta moteris tave atstūmė?

Staiga Alekso sąmonėje šmėstelėjo Keitės atvaizdas: kviečianti šypsena, gundantis žvilgsnis, padrąsinantis atsakas. Švelnumas ir seksas. Laukinė aistra ir keisti įnoriai. Tai santūri, tai reikalaujanti visko iškart. Atodūsiai ir aimanos nuo švelniausio jo prisilietimo tebeskambėjo jam ausyse.

Šiurkščiu lyg švitrinis popierius balsu Aleksas atsakė:

– Ne. Ji manęs neatstūmė.

– Tai kodėl šie besimezgantys santykiai neturėtų būti malonūs ir visiškai normalūs?

– Dėl jos pavardės.

– Dėl pavardės? Kaip suprasti?

– Tai Keitė Delani, Arni. Miegojau su Keite Delani.

Viljelja įsispoksojo į Aleksą visas išblyškęs, nepatikėjęs savo ausimis.

– Dieve mano, Aleksai. Ir ką tu sau manai? Man atrodė, kad jau per akis straipsnių antraščių su tavo pavarde. Bet ne – pradedi susitikinėti su moterimi, kuri žiniasklaidą traukia kaip magnetas. Su moterimi, kuri...

– Pats žinau, – nekantriai nutraukė jį Aleksas. – Žinau, kad tai kvaila.

– Ne tik kvaila, dražuži. Tai dar ir pavojinga.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Keitei buvo sunku tvardytis.

Įsukusi į savo gatvę ir pamačiusi prie namo Alekso automobilį ji kone gulte užgulė greičio pedalą. Bet kai jis pasitiko Keitę pusiaukelėje nuo lauko durų, ji jau buvo atgavusi šiek tiek orumo ir savigarbos. Atsainiai pasilabino.

– Kaip pavyko kelionė?

– Neblogai.

– O kur buvai?

– Niujorke.

– Na ir kaip ten?

– Kaip Niujorke...

– Tau ta kelionė buvo netikėta, ar ne?

– Taip, reikalas buvo skubus.

– Aišku. Leidybos verslas garsėja tuo, kad daug kas nutinka staiga, – kandžiai mestelėjo ji.

Keitė atrakino duris, žengė į vidų, paskui atsigręžė į Aleksą užstojusi kelią į namus, visai kaip pirmąjį kartą, kai jis išdygo prie jos durų.

Po kartu praleistos nakties ji jautė tokį svaigulį, koks būna tik pradėjus megztis naujam meilės romanui. O jis priešingai – spruko iš miesto. Galų gale jei reikalas buvo toks skubus, kad prieš išvažiuodamas nerado laiko pasikalbėti, per kelias pastarąsias dienas galėjo bent paskambinti. Bet nepaskambino.

O ir dabar neatrodė apimtas palaimingos ekstazės kaip „Dainuojantis lietuje" Džinas Kelis. Tai kėlė nerimą: praleidęs su ja naktį Aleksas nejautė krūtinėje kaitraus kirbulio kaip kad ji.

Jis atrodė nuvargęs ir išsekęs. Apie akis ryškėjo tamsūs ratilai, tarsi nebūtų sumerkęs akių nuo tos akimirkos, kai prieš tris dienas Keitė paliko jį lovoje ir išėjo. Ji kaip įmanydama kovojo su troškimu apkabinti jį ir laikyti glėbyje tol, kol kaltę ir nerimą spinduliuojantis žvilgsnis pragiedrės.

– Buvai tos mergytės laidotuvėse? – paklausė jis.

– Iš kur žinai?

– Skambinau į televiziją. Man buvo pasakyta, kad išėjai į laidotuves ir iki darbo pabaigos negrįši. Buvo sunku?

– Labai. Per pamaldas mintimis vis grįždavau į tą dieną, kai Šantalė oficialiai tapo jų dukra. Visi buvo tokie laimingi. Užpakaliniame namų kiemelyje netgi surengė šventę: kepsninėje buvo kepama mėsa, mergaitė galėjo susipažinti su jų giminaičiais ir draugais. O šiandien tie patys giminės ir draugai vėl susirinko tuose namuose... – liūdnai atsiduso ji. – Bet šį kartą nebuvo nei balionų, nei kaspinų. Jokių linksmybių. Šį kartą viskas buvo visai kitaip. – Keitė įrėmė tuščią žvilgsnį tiesiai priešais, paskui vėl pažvelgė į jį. – O ko tu pas mane atėjai, Aleksai?

– Reikia pasikalbėti.

Iš jo tono ir veido išraiškos aiškiai galėjai spręsti, kad pokalbis nebus malonus.

– Gal nereikia? Šiandien iš manęs ne kažin kokia šeimininkė. Tos laidotuvės mane pribaigė. Geriau pasikalbėkim kitą kartą.

– Tokiems pokalbiams tinkamo laiko nebūna.

Keitė žinojo tik vieną keblią problemą, kurią būtina aptarti tuojau pat. Su juoda gedulo suknia ji staiga pasijuto lyg su grandeliniais šarvais. Staiga baisiai suspaudė krūtinę.

– Leisk spėti, – tarė. – Aną naktį, kai buvome kartu, pamiršai paminėti vieną smulkmeną. Tu vedęs.

– Ne, aš nevedęs. Ir visą laiką, kol stoviu prie tavo lauko durų, bandau tai pasakyti.

Jis prasispraudė pro Keitę ir įžengė į vidų.

Kai durys užsidarė, Keitė vėl atsigręžė į jį.

– *Dabar* nesi vedęs, bet tavo buvusioji...

– Niekada nebuvau vedęs.

– Hm... Vadinasi, viskas daug blogiau, negu man atrodė. Kada paskutinį kartą tyreisi kraują?

Aleksas įsisprendė į klubus ir pervėrė ją rūsčiu žvilgsniu.

– Liaukis.

Jeigu nėra kokiame nors užkampyje paslėptos žmonos, jeigu buvusioji nepersekioja tikėdamasi lupikiško išlaikymo ir jis neturi mirtino viruso, lieka tik viena. Jis kaupia drąsą santykiams nutraukti.

Po velnių, tokio malonumo ji Aleksui nesuteiks. Ištiesinusi pečius atmetė nuo veido užkritusius plaukus ir pradėjo puolimą.

– Aleksai, man rodos, žinau, ką ketini sakyti, tad leisk išvaduoti tave nuo šio rūpesčio, gerai? Aną vakarą buvau įsijautrinusi ir man reikėjo paguodos. Tu mane paguodei. Juk mes suaugę, subrendę žmonės. Pasimėgavome saugiu seksu. Pasirodė, kad esame... kad seksualiai vienas kitam tinkame. – Keitė nutilo, atgavo kvapą, o vėl prabilusi pyktelėjo ant savęs, kad balsas virpa. – Bet nuolatinių santykių tu nenori. Nenori jokių įsipareigojimų. Jokių pančių. – Ji skėstelėjo rankomis ir pridūrė: – Tai puiku! Aš irgi nenoriu. – Ji išsisegė auskarus ir šiek tiek sušvelnino puolimą tikėdamasi, kad dėl paprastų, kasdienių judesių jos abejingumas atrodys įtikinamesnis. – Ir nutrink nuo veido tą miną, tarsi tuoj tuoj apvemsi mano rytietišką kilimą. Neketinu trypti kojomis ir kelti reikalavimų. Neturiu tėvo, kuris įrėmęs tau į nugarą šautuvo vamzdį nu-

vestų prie altoriaus. Taip pat neketinu persipjauti riešų, išvirti tavo žaislinio triušio ar lakstyti paskui tave nusitvėrusi mėsininko peilį. Tai, ką jaučiu, tikrai nevirs lemtingu prieraišumu. – Keitė šiaip taip išspaudė santūrią, nenatūralią šypseną. – Tad nusiramink, gerai?

– Sėskis, Keite.

– O kam? Ar praleidau kokią eilutę iš tavo rūpestingai surepetuoto monologo?

– Prašau...

Ji numetė auskarus prieškambaryje ant stalelio, įleido Aleksą į kambarį, uždegė stalinę lempą ir atsisėdo sofos kamputyje parietusi kojas. Paėmusi pagalvėlę prispaudė prie krūtinės taip, kaip saugumo ir paguodos ieškantis vaikas spaustų glėbyje savo meškiuką.

Aleksas klestelėjo ant otomanės praskėtęs kojas ir įrėmė žvilgsnį tarp jų į grindis. Atrodė kaip kalinys, pro kameros langą stebintis statomas kartuves.

Įrėmęs alkūnes į kelius jis nykščiais suspaudė tarpuakį, minutėlę pasėdėjo nekeisdamas šios „pasmerkto vyro" pozos, paskui nuleido rankas ir pažvelgė į Keitę.

– Norėjau su tavimi permiegoti nuo tos akimirkos, kai pamačiau, – išrėžė tiesiai šviesiai.

Keitė mintyse pasitraukė per žingsnį atgal ir ėmė analizuoti Alekso pasakytus žodžius visais įmanomais aspektais. Iš pirmo žvilgsnio jie atrodė labai romantiški, bet toks paprastumas jai kėlė įtarimą.

– Tikriausiai turėčiau jaustis pamaloninta. Bet kažkodėl laukiu, kol čekštelės kirvis. Kas yra, Aleksai? Nepateisinau tavo lūkesčių?

– Nebūk juokinga.

Jis pašoko ant kojų ir ėmė žingsniuoti. Dar vienas blogas ženklas. Vyrai po kambarį žingsniuoja tada, kai ketina pranešti blogas naujienas.

Staiga jis sustojo ir atsisuko į ją.

– Čia, – pirštu pabaksnojo sau į smilkinį, – vis dar pilna visokio šlamšto. Prieš man paliekant Hjustono policijos departamentą nutiko daug visokio mėšlo.

– Kad turi problemų dėl alkoholio, jau žinau.

– Tai pasekmė, o ne priežastis. Aš visko iki galo dar neišnarpliojau. Vis dar analizuoju, todėl būtų nesąžininga...

– Liaukis kalbėjęs tomis nuvalkiotomis frazėmis ir pliauškęs banalybes apie sąžiningumą! – šūktelėjo ji. – Klok esmę.

– Gerai. Pasakysiu tiesiai šviesiai. Dabar negaliu susisaistyti prasmingais ir artimais santykiais. Pamaniau, turėtum tai žinoti, kol dar neįklimpome per giliai.

Kelias akimirkas ji taip ir sėdėjo – susirangiusi tarp dekoratyvinių pagalvėlių, spausdama vieną prie krūtinės. Paskui bloškusi ją šalin pašoko nuo sofos. Pakulnėmis dunksėdama į grindis nužingsniavo prie lauko durų ir plačiai atlapojo.

Aleksas sunkiai atsiduso ir pirštais persibraukė plaukus.

– Tu įsiutusi, – tarstelėjo.

– Klysti. Ko siusti, jei man į visa tai nusispjaut!

– Tai kodėl nori, kad išeičiau?

– Šiame name per maža vietos man, tau ir tavo beribiam ego. Dviem pastariesiems teks išeiti. Ir tuoj pat.

– Uždaryk duris.

Keitė jas užtrenkė.

– Kaip drįsti tikėtis, kad tai mane sukrės? Kaip drįsti manyti, kad man ta drauge praleista naktis reiškia daugiau negu tau? Ir iš kur ištraukei, kad noriu „prasmingų ir artimų santykių“?

– Aš ir nesakiau, kad...

– Dieve mano, iš tavęs galėtų pasimokyti egoizmo net Holivudo eržilai. Dar nesu sutikusi šitaip susireikšminančio žmogaus. Ir sugalvok tu man nebaigtą rašyti tekstą laikyti po devyniais užraktais lyg nacionalinę vertybę! – nusišaipė ji. – Gal ir taptum įžymybe, jei tavo bybis išpamptų sulig galva.

– Kaip juokinga...

– Priešingai. Labai liūdna.

Pagaliau netekęs kantrybės Aleksas tarė:

– Aš tik nenoriu, kad tikėtumeis iš manęs to, ko negaliu duoti.

– Ką gi, gali būti ramus, nes iš tavęs nesitikiu nieko. Tai tebuvo vienos nakties nuotykis. Mūsų lytinės liaukos puikiai praleido laiką kartu. Tik tiek.

– Nesąmonė, – ryžtingai atkirto jis.

– Tu patyrei orgazmą. Aš irgi.

– Kelis kartus...

Ji nuraudo, bet nepasidavė.

– Abu gavome, ko norėjome. Viskas. Istorija baigta.

– Visiška nesąmonė, abu tai puikiai žinome! – sušuko jis. – Jei tai, kas įvyko, nieko nereikštų, dabar nestovėčiau čia bandydamas pasiaiškinti, o tu nekunkuliuotum iš pykčio.

– Paprastai tu pasimyli, o paskui tiesiog išeini nesakęs nė žodžio, ar ne?

– Taip.

Ji susijaudinusi sumirksėjo ir pakėlė ranką prie krūtinės.

– Ką gi, jaučiuosi pagerbta jūsų dėmesio, pone Pirsai. Tikrai, – lėtai ir tęsiamai tardama žodžius ji pamėgdžiojo iš pietinių valstijų kilusią gražuolę.

– Liaukis, Keite.

– Eik velniop, Aleksai.

Suirzęs jis piktai dėbtelėjo į Keitę ir tyliai nusikeikė. O po minutėlės pridūrė:

– Šito barnio nebūtų buvę, jei... jei...

– Liaukis mikčiojęs ir rėžk tiesiai šviesiai. Jau per vėlu diplomatinėms vingrybėms. Jei kas?

Aleksas ėmė artintis ir sustojo visai arti Keitės. Ir grėsmingai sušnabždėjo:

– Jei ta naktis nebūtų buvusi tokia fan-velniškai-tastiška.

Keitės širdis ir taip jau daužėsi iš pykčio. O Alekso balsas vėl sužadino geismą ir privertė ją plakti dar smarkiau. Ji troško išsyk ir iškabinti jam akis, ir sutirpti jo glėbyje.

– Įsivaizduoji esąs šaunesnis, negu iš tiesų esi, ar ne? – traukdamasi pasakė ji. Per saugų atstumą vėl atsisuko į Aleksą. – Gal tikiesi, kad girdėdama tavo gašlybes imsiu alpti? Kas manai esąs – gal vienas iš tavo niekam tikusių romanų herojų?

Jis tėškė sugniaužtą kumštį į kitos rankos delną.

– Jėzau, ar Arnis kada nors klysta?..

– Tavo agentas? Kuo jis čia dėtas?

– Jis man patarė pasakyti tau tiesą, mesti atverstas kortas ant stalo. Sakė, kad taip bus lengviausia išspręsti problemą.

– Tareisi su savo agentu, kaip spręsti mano problemą?! – Iš nuostabos ir įsiūčio jos balsas pasidarė spigus. – Galite manyti, kad jūsų problema jau išspręsta, pone Pirsai. Netgi atsisveikinimo kalbą už jus pasakysiu aš. – Ir nukreipusi smilių Aleksui į krūtinę Keitė tarė: – Neskambink man. Nesiartink prie mano namų. Nesistenk su manimi pasimatyti ar kaip nors kitaip susisiekti. Šlykštūne tu. Nė iš tolo nesi toks nuostabus, kaip įsivaizduoji. Nenoriu tavęs matyti. – Tada Keitė giliai atsikvėpė ir paleido paskutinę salvę: – Ar viską supratai, šunsnuki?

Dvidešimt devintas skyrius

Buvo potvynis, bet Keitė sėdėjo gerokai toliau nuo tos vietos, kur siekė bangų mūša. Sėdėjo įrėmusi smakrą į kelius, apkabinusi sulenktas kojas. Ji žvelgė į horizontą, už kurio palengva leidosi saulė, – tiesa, ne be įspūdingos kovos. Dangus dar buvo nutviekstas raudonos šviesos, pamažu blėstančios ir virstančios violetine.

Pajutusi kažką artinantis Keitė pasuko galvą ir nustebo pamačiusi atžingsniuojantį Dyną. Priėjęs jis klestelėjo šalia.

Atsikrenkštusi ji paklausė:

– Iš kur sužinojai, kad aš čia?

– Šiandien popiet skambinau į San Antonijų, į tavo biurą. Padėjėjas pasakė, kad kelioms dienoms išvykai pailsėti į Malibu. Ar ketinai išvažiuoti ir grįžti man nė nežinant?

– Taip, – atvirai prisipažino ji. – Paskutinį kartą išsiskyrėme nelabai taikiai.

Dynas atrodė gerokai susisielojęs.

– Tiesą sakant, skambinau norėdamas atsiprašyti. Tą vakarą prie tavo namų elgiausi kaip paskutinis avigalvis.

– Kas buvo, pražuvo. Dėl to nesuk sau galvos.

Keitė jautė, kad Dynas atidžiai žvelgia į jos profilį. Kiek padvejojęs jis tarė:

– Atleisk... atrodai visai nusikamavusi. Dar blogiau – kaip atšildytas lavonas.

– Dievulėliau, ačiū už komplimentą.

– Ką jis iškrėtė?

– Kas? – Nesulaukusi Dyno atsakymo Keitė pasuko galvą. Jam nepatiko, kad ji apsimeta kvailele, tad sėdėjo suraukęs antakius. Ji pažvelgė tolyn į vandenyno bangas. – Aš su juo miegojau.

– Pats galėjau numanyti. Ir ką? Kadre pasirodė kita moteris?

– Jis tvirtina, kad ne. Nė menkiausio įrodymo, kad tokia būtų.

– Gal koją kiša tamsi jo praeitis?

– Koją pakišo tai, ką jis pavadino „šlamštu“, bet taip ir nepaaiškino, ką turi omenyje. Man rodos, tai kažkaip susiję su jo apsisprendimu išeiti iš policijos. Viskas paprasta kaip dukart du: jis mane suviliojo, privertė jo geisti, o tenori pramoginio sekso.

– Bet jis tave vis dar traukia, ar ne?

Keitė Narsuolė visuomet sakydavo tik tiesą, kad ir kokia ji būtų, kad ir kaip skaudžiai žeistų savigarbą.

– Meluočiau, jei sakyčiau, kad netraukia.

– Suprantu, – tarstelėjo Dynas ir nutarė nieko nelaukęs žengti dar vieną žingsnį. – Ar tu jį myli?

Keitė veriamai šūktelėjo tarsi įsidūrusi į pirštą ir įrėmė kaktą sau į kelius.

Dynas tarė:

– Kaip matau, atsakymas teigiamas. Ar jis tai žino?

– Dieve mano, ne. Manau, tą sceną suvaidinau nepriekaištingai. Išplūdau ir liepiau nešdintis iš mano namų. Netgi pagrasinau paleisti jam į galvą *Lalique* vazą, jei neišeis. Vargu ar grasinimas fiziniu smurtu Aleksui pasirodė rimtas, bet jis išėjo. – Keitė pažvelgė į vandenyno bangas taip giliai nugrimzdusi į savo kančią, kad nė nejautė skruostais riedančių ašarų. – Atleisk man, Dynai. Tau tikriausiai velniškai sunku. Ačiū, kad išklausei mane.

Jis palietė Keitės lūpų kamputį, kur sustojo skruostu nuriedėjusi ašara.

– Tikras kvailys, jei atsisakė santykių su tavimi. Ko dar jis galėtų norėti?

– Abejoju, ar Aleksas žino, ko nori. Jis nerimsta, vis kažko ieško.

– Arba nuo kažko bėga.

– Gali būti. O gal jis iš prigimties egoistas ir pats to nesuvokia.

Netgi dabar, garsiai tardama šiuos žodžius, Keitė iki galo jais netikėjo. Kartu praleistą naktį Aleksas buvo švelnus ir aistringas, jam rūpėjo ne tik pasitenkinti, bet ir patenkinti ją.

O gal ji mėgindama išsaugoti bent kiek savigarbos apgaudinėja save? Tikriausiai. Aleksui puikiai pasisekė ją sužavėti ir pavergti. Žinoma, jis galėjo gauti iš moters, ko nori, ir kartu leisti jai pasijusti mylimai.

Dar labiau parietusi kojas ji įbedė akis į savo sportbačių nosis ir mintimis grįžo prie tos akimirkos, kai pirmą kartą jį sutiko. Trauka atsirado tuoj pat, driokstelėjo kaip sprogstamasis užtaisas ir buvo tokia stipri, kokios ji iki tol nebuvo patyrusi.

Vien pagalvojus apie tai Keitę nukrėtė šiurpas.

– Eime į vidų, – pasiūlė ji. – Man darosi šalta.

Sėdėdamas virtuvėje prie baro ir sriūbčiodamas kavą Dynas tarsi nujausdamas, kas darosi, tarė:

– Tau neduoda ramybės ir dar kažkas, ne tik tas detektyvų rašytojas.

– Nuo tavęs niekada nieko nepavykdavo nuslėpti.

– Gali įtikinamai suvaidinti vaidmenį kitiems žmonėms, o aš vis tiek matau, kada esi susirūpinusi. Kažkas buvo ne taip jau tą vakarą, kai atvažiavau į San Antonijų. Tu tai paneigei, bet aš žinojau, kad meluoji. Ar neketini visko atvirai man papasakoti, Keite?

Iš nertinio kišenės ji ištraukė tris vokus, padėjo ant baro ir stumtelėjo Dynui.

– Paskaityk. Tau tikriausiai bus įdomu.

Dynas smalsiai ją nužvelgė ir išpurtė iš vokų jų turinį. Po kelis kartus perskaitęs kiekvieną laikraščio iškarpą suglumęs pakėlė į Keitę akis.

– Laiškai buvo atsiųsti tau į namus?

– Pirmuosius du gavau prieš kelias savaites. Trečias atėjo tą dieną, kai išvažiavau.

Dynas atidžiai apžiūrėjo vokus.

– Jie visiškai niekuo neišsiskiria.

– Nebent tuo, kad ant visų yra San Antonijaus pašto spaudas.

– Trys skirtingose vietovėse gyvenantys žmonės, kuriems buvo persodinta širdis. Trys nelaimingi atsitikimai, trys keistos mirtys. Užkrito ant stiklinių durų, nuskendo savo automobilyje, mirtinai susižeidė išsprūdus iš rankų grandininiam pjūklui. Dieve mano...

– Panašu į Brajeno De Palmos filmą, ar ne? Kad žiūrovui net oda pašiurptų.

Neslėpdamas paniekos Dynas švystelėjo iškarpas ant baro ir pareiškė:

– Tau jas atsiuntė kažkoks klaikų humoro jausmą turintis psichas.

– Taip, tikriausiai taip ir yra.

– Iš balso neatrodo, kad būtum tuo tikra.

– Ir nesu.

– Aš irgi nesu, – prisipažino jis. – Ar dar kam nors tas iškarpas rodei?

– Džefui. Pirmas dvi. Apie trečią jis nieko nežino.

– Ką jis apie tai mano?

– Maždaug tą patį, ką ir tu, – kad tai mėgstančio nevykusiai juokauti psicho darbas. Jis man patarė dėl tų iškarpų nesijaudinti, bet tuoj pat pridūrė, kad gavus jų daugiau, ko gera, derėtų kreiptis į policiją.

– Ar kreipeisi?

– Ne. Vis atidėliojau, tikėjausi, gal kas nors paaiškės.

– Esu tikras, kad panikuoti tikrai neverta, Keite. Ir vis dėlto nepamiršk, kad anonimines žinutes siuntinėjančiam bepročiui gali šauti į galvą iškrėsti dar ką nors.

– Suprantu. – Tos laikraščių iškarpos Keitę ne tik išgąsdino, bet ir vėl pažadino seniai užmirštas abejones ir dvejones. – Dynai, – ji nedrąsiai pajudino seną temą, – prieš operaciją tu pažinai mane tikriausiai geriau už bet kurį kitą žmogų. Padėjai ištverti visus išbandymus. Buvai su manimi ir kai skraidžiau padangėmis, ir kai buvau nusileidusi į patį dugną. Be to, gerai pažinai mane ir po širdies persodinimo. Buvai kartu ir man sergant, ir pasveikus. Jei kas nors gali išsamiai apibūdinti mano asmenį, tai tik tu.

– Seku tavo mintį, bet nesuprantu, ką nori pasakyti.

– Ar aš pasikeičiau? – Keitė pažvelgė tiesiai jam į akis. – Tai yra ar persodinta širdis mane pakeitė?

– Taip. Prieš operaciją tu jau gulėjai mirties patale. O dabar neguli.

– Ne tai turėjau galvoje.

– Suprantu, ko norėjai paklausti, – kaip ir Keitė nekantriai tarė jis. – Nori žinoti, ar dėl to, kad tavo krūtinėje atsirado kito žmogaus širdis, pasikeitė tavo asmenybė. O iš to neišvengiamai kyla esminis klausimas: ar įmanoma per persodintą širdį perduoti donoro būdo bruožus recipientui? Teisingai?

Keitė linktelėjo.

Dynas atsiduso.

– Juk pati netiki tokiomis nesąmonėmis, ar ne?

– Ar tai nesąmonės?

– Žinoma. Dieve šventas, Keite! Būk protinga.

– Juk būna keistų dalykų, nepaaiškinamų nei moksliškai, nei logiškai.

– Tik ne šiuo atveju, – atkakliai neigė Dynas. – Tu protinga moteris ir savo kūno anatomiją išmanai tikriausiai geriau už parengiamųjų kursų studentus. Širdis yra pompa, mechaninis žmogaus organas. Kai sugenda, paprastai jį galima patai-

syti arba pakeisti kitu. Per operacijas esu matęs daugybę širdžių. Tai tiesiog gyvi audiniai. Nė vienoje nemačiau kertelių, kuriose tūno mūsų baimės ir siekiai, simpatijos ir antipatijos, meilė ir neapykanta. Mintis, kad širdis yra mūsų jausmų lobynas, atėjo iš didžiųjų poezijos kūrinių, bet medicinos požiūriu tai gryna nesąmonė. Jeigu tos laikraščių iškarpos taip sudrumstė tau ramybę, kad norėtum susirasti donoro šeimą, pasistengsiu padėti.

– Man rodos, esu aiškiai pasakiusi: apie savo donorą nieko nenoriu žinoti, – priminė jam Keitė.

Dynas nežinojo, kad operacijos išvakarėse ji buvo atsitiktinai kai ką nugirdusi apie tą širdį. Keitei būtų labiau patikę nežinoti net tos menkutės užuominos. Ji buvo tarsi į batelį įkritęs akmenukas – Keitė vis negalėjo jos pamiršti. O pastaruoju metu ėmė dar labiau nerimauti.

– Gal man reikia dar kartą viską gerai apmąstyti ir pakeisti nuostatą?.. – nenoriai paklausė ji.

Dynas atsistojo ir stipriai ją apkabino.

– Esu tikras, kad tai tik šiurpus sutapimas. Kažkas atkreipė dėmesį į tas mirtis ir dabar krečia tau žiaurius pokštus.

– Gavusi pirmą laišką ir pati sau taip sakiau. Tą patį kartojau ir gavusi antrą. Tada atėjo trečias. Ir pastebėjau kai ką, kas anksčiau buvo praslydę pro akis. Tu tikriausiai irgi nepastebėjai. Kaip galėjome neatkreipti dėmesio į tokį svarbų dalyką?

Jis paleido Keitę ir žingtelėjo atatupstas.

– Apie ką kalbi?

– Pažiūrėk į datas, Dynai. Šios šiurpios nelaimės įvyko per aukų širdies persodinimo metines. Kitaip sakant, – tyliai, lėtai tardama žodžius pridūrė Keitė, – ir per mano operacijos metines.

Trisdešimtas skyrius

Aleksas spoksojo į juodą savo kompiuterio monitorių. Mirksintis žalias žymeklis nejudėjo. Tas sumautas daikčiukas stovėjo vietoje jau kelias dienas – nuo to laiko, kai jiedu su Keite susikivirčijo.

Tikra katė, pagalvojo Aleksas prisiminęs, kaip ji išrietė nugarą ir ėmė purkšti ant jo, – tetrūko, kad išleistų nagus ir nuakėtų veidą. Tokio charakterio moterims baisiai nepatinka, jei kas nors bando jomis pasinaudoti, o jis, aišku, pasinaudojo, įsitempė į lovą. Reakcija beveik tokia, kokios jis ir tikėjosi.

Jis pasukiojo galvą, pamankštino kaklo raumenis ir uždėjo pirštus ant klaviatūros, tarsi būtų nusprendęs imtis darbo.

Žymeklis toliau monotoniškai mirksėjo. Atrodė, kad tyčiojasi iš Alekso, padaužiškai merkia akį ir miršta iš juoko matydamas rašytoją, užplaukusį ant seklumos ir negalintį išspausti nė žodžio.

Jau kelios dienos jis mėgino aprašyti meilės, – atleiskit, šiokia tokia pataisa, – *sekso* sceną. Iki to epizodo tekstas slydo visai neblogai. Aleksas netgi pasigyrė Arniui, kaip gerai sekasi rašyti. Romano siužetas skleidėsi iš lėto, bet nuosekliai. Autorius taip puikiai susitapatino su romano aplinka, kad beveik girdėdavo, kaip į kanalizacijos vamzdžius po prišnerkštomis miesto gatvėmis kapsi vanduo. Personažus lyg niekur nieko savo rankomis stūmė į visokias pavojingas situacijas.

Ir staiga, neperspėję nė vienu žodžiu, jie ėmė spyriotis. Visi kaip vienas įsispyrė kulnais į gatvės grindinį ir pareiškė: „Mes daugiau nevaidinsime."

Pagrindinis romano veikėjas iš tikro herojaus virto paprasčiausiu mulkiu. Svarbiausias neigiamas personažas išskydo. Informatoriai prarado kalbos dovaną, policininkai – bet kokį susidomėjimą nusikaltėliais ir pasirodė esą neišmanėliai. O pagrindinė veikėja...

Aleksas alkūnėmis įsirėmė į rašomąjį stalą ir abiem rankom persibraukė per plaukus. Kaip tik pagrindinė veikėja ir vadovavo maištui. Staiga jai ėmė nepatikti autoriaus sukurtas vaidmuo, ta kalė jį tiesiog atmetė ir atsisakė toliau vaidinti.

Šita mergšė toli gražu nebuvo pyragėlis su kremu. Jos burna buvo tokia pat provokuojanti kaip ir užpakaliukas, kurį jis sodriais žodžiais aprašė pristatydamas veikėją penkioliktame puslapyje. Bet ji buvo ir itin moteriška, pažeidžiama, – gerokai moteriškesnė ir pažeidžiamesnė, negu jis iš pradžių ketino pavaizduoti. Nuojauta jam sakė, kad kol buvo nukreipęs žvilgsnį į šalį, ji leido sau patobulinti savo asmenybę. Silpnumo akimirką jis leido jai išsisukti nenubaustai. O dabar buvo per vėlu ką nors taisyti.

Jau buvo pats laikas pagrindiniam romano veikėjui ją „patvarkyti", bet scena miegamajame ėmė rutuliotis visai ne taip, kaip buvo numatęs Aleksas. Kažkur tarp jo smegenų ir pirštų galiukų kūrybos impulsai keisdavo kryptį kaip bėgiai geležinkelio stotyje. Iešmus stumdė ne jis, o kažkokia kita jėga.

Pagrindinis veikėjas turėjo pakelti jai sijoną, nuplėšti kelnaites, įkišti, „patvarkyti", ištraukti ir išeiti palikęs ją besiplūstančią paskutiniais žodžiais ir grasinančią užsiundyti ant jo savo draugužį, pagrindinį neigiamą personažą.

Pašaipus, ironija trykštantis pagrindinis veikėjas turėjo atsakyti įžeidimų ir grasinimų papliūpa, o paskui išeiti palikęs ją nuskurusio motelio kambaryje suplėšytomis kelnaitėmis ir iš-

muštą priešorgazminio raudonio, kitaip sakant, pateikęs skaitytojui nebylų liudijimą, kad ji lengvatikė ir morališkai žlugusi.

Bet viskas ėmė strigti, ir kaskart Aleksui mėginant aprašyti šią sceną kažkur smegenyse „trečioji akis" regėdavo ją vis kitaip. Pagrindinio veikėjo rankos kelią po sijonu prasiskynė glamonėmis. Užuot šiurkščiai nutraukęs kelnaites, jis užkišo už jų pirštus. Palietęs ją tas niekingas šungalvis vos neišliejo sėklos. Jis minkė tą mergšę tol, kol ji sudrėko, ir tik tada palengva nusmaukė kelnaites.

Įsiskverbęs irgi nesiskubino nei patirti orgazmo, nei ištraukti. O ji, pasirodo, buvo visai ne tokia, kokią jis ją įsivaizdavo; ji buvo putlesnė, mielesnė ir švelnesnė. Jis visiškai nekreipė dėmesio į Alekso įsakymą iškrušti ją ir baigti šį reikalą.

Sutrikdytas užplūdusių jausmų pagrindinis romano herojus, priešingai negu pratęs, pasirėmė rankomis ir pažvelgė jai į veidą. Jos skruostu ritosi vieniša ašara. Jis paklausė, kas atsitiko. Gal jis ją užgavo?

Užgavo?! – mintyse suriaumojo Aleksas. Iš kur tas žodis? Jam turi būti nusispjaut, užgavo ją ar ne.

Ne, jis jos neužgavo, atsakė mergšė. Girdi, užgautų tik tada, jei apie tai, kas čia įvyko, papasakotų jos draugužiui, romano piktadariui. Tas tai tikrai ją užgautų! Paskui pasipasakojo esanti nuolatinio smurto auka. Negi jis mano, kad ji liktų su tokiu menkysta, jei įžvelgtų kokią nors kitą išeitį? Ne. Bet aplinkybės klostosi taip, kad turi gyventi su tuo niekšeliu.

Grynas mėšlas, mintyse vėl šūktelėjo Aleksas. Juk ji kekšė. Ar nesupranti, kvaily? O tu ir turi aptarnauti vyrus. Tave ir turi krušti per abu galus.

Pagrindinis romano herojus pažvelgė į vaiskias mėlynas jos akis, paniro į švelnų kaip šilkas jos karštį ir įkvėpė nuo raudonų garbanų sklindančio aromato...

Pala pala...

Juk ji turėjo būti blondinė. Tiesiog baltapūkė. Taip parašyta šešioliktame puslapyje. Kas gi nutiko tarp šešiolikto ir

šimtas ketvirto puslapio, kad pasikeitė ir plaukų spalva, ir charakteris? Ir kada jis ėmė vartoti tokius epitetus kaip „vaiskios“ ir „švelnus kaip šilkas“? Kai paleido iš rankų savo knygos siužeto gijas, štai kada!

Žymeklis vis mirkčiojo, bet į priekį nejudėjo.

Aleksas atstūmė kėdę ir pakilo nuo stalo. Jo pirštai tiesiog nepataiko į reikiamus klavišus, štai kur esmė. Na ir kas? Kartais taip nutinka. Net patiems geriausiems rašytojams. Net ir Pulicerio premijos laureatai retkarčiais užplaukia ant seklumos. Kažin ar „Rūstybės kekės“ būtų toks geras kūrinys, jeigu Steinbekui nebūtų pasitaikę kartais užsikirsti. Ir Styvenas Kingas, kai nesisekdavo rasti tinkamų žodžių, tikriausiai kelias dienas pailsėdavo.

Eidamas prie lango Aleksas pamatė ant knygų lentynos beveik tuščią butelį viskio. Atrodė, tarsi tas daiktas rodytų jam nosį ir šaipytųsi. Išeidamas jis paliko Keitę putojančią iš pykčio ir grasinančią jam krištoline vaza. Širdyje pripažinęs, kad ji turi teisę tūžti, jis nuvažiavo tiesiai į svaigalų parduotuvę.

Pirmas gurkšnis pasirodė šlykštus. Antrasis nugurgėjo lengviau. Dar geriau nuslydo trečias ir ketvirtas. Toliau jis neprisiminė. Prisiminė tik tiek, kad siaubingai vėmė, nors nebūtų galėjęs pasakyti kur.

Auštant nubudęs pajuto, kad baisiai nori šlapintis, net pūslę maudžia. Iš burnos sklindantis dvokas būtų parklupdęs dramblį. Jautėsi lyg pritrėkštas ir negalėjo prisiminti, kaip nusigavo iki prekybos centro *Kmart* automobilių aikštelės. Suprato, kad tik per laimingą atsitiktinumą neužsimušė pats ir nesuvažinėjo kito žmogaus.

Laimė, niekas nepaskambino policijai ir nepranešė, kad savo automobilyje prie pirkinių vežimėlių terminalo miega girtas vyras. Niekas nepavogė nei piniginės, nei automobilio.

Grįžęs namo jis ištelžė į klozetą litrą kitą, nusiprausė po dušu, nusiskuto ir tol rijo aspiriną, kol pasijuto geriau, tai

yra kol nebeatrodė, kad jo galva – tarsi dviejų tonų rutulys, besiridinėjantis milžiniškoje statinėje.

Tada dar kartą persiskaitė popierius, gautus išeinant iš reabilitacijos klinikos, ir garsiai pakartojo kadaise atmintinai išmoktą anoniminių alkoholikų maldelę. Ir kaip tik tą akimirką, kai buvo beišpilantis viskį į klozetą, vis dėlto apsigalvojo ir nusprendė butelį pasilikti: pažvelgęs į jį prisimins esąs sveikstantis alkoholikas, suprantantis, kad net ir vienas gurkšnis gali būti lemtingas ir kad butelio dugne atsakymų nerasi. Jeigu atsakymai būtų ten, jis jau seniai būtų nudobęs visus viduje tūnančius drakonus.

Aiškindamasis, kodėl jo gyvenime tiek mėšlo, Aleksas išlakė visą vandenyną alkoholio. Jo maldos Aukščiausiajam dažniausiai įgaudavo klausimų formą. Kodėl staiga užsisėdai ant Alekso Pirso? Ar aš ką padariau? O gal priešingai – *nepadariau*? Jis sąžiningai mokėjo mokesčius, nuolat aukodavo Gelbėjimo armijai ir gražiai elgdavosi su senukais.

Jeigu viskas dėl to, kas atsitiko tą Liepos ketvirtąją... Na, juk jau atsiprašė bent tūkstantį kartų. Dėl to, ką padarė, jis jautėsi taip blogai, kad blogiau būti negalėjo. Pasielgė taip, kaip turėjo pasielgti.

Bet jo pasiaiškinimai, matyt, neįtikino nei policijos nuovados viršininkų, nei paties Aukščiausiojo. Supratęs, kad Dievas jį atstūmė, Aleksas ėmė nebepakelti spaudimo. Nuotaika darėsi niūri, o žvilgsnis į pasaulį dar niūresnis. Vieninteliu draugu tapo viskis.

Dabar vienintelis tikras jo draugas buvo Arnis.

Arnis... Aleksas troško bent porą minučių palaikyti sugniaužęs Arniui gerklę. Tai jis, gera linkintis literatūros vadybininkas, patarė su Keite viską išsiaiškinti atvirai ir iki galo. Ir kuo tai baigėsi – ji vos nepaleido jam į galvą krištolinės vazos. Nesvarbu, ką moterys šneka, pagalvojo Aleksas, iš tiesų sąžiningų tarpusavio santykių jos visai nenori.

Argi jiems abiem nebūtų buvę lengviau, jeigu jis ir toliau būtų su ja miegojęs, mėgavęsis tų naktų teikiamais malonumais, o visa kita palikęs Lemčiai? Bet tokiu atveju, anot Arnio, jis būtų buvęs paskutinis šūdžius.

Nusikeikęs Aleksas įrėmė kaktą į lango rėmą. Keitė labai veikė jo apetitą, jo miegą, jo griežtą discipliną ir darbą. Jis bijojo aiškintis, kodėl ji taip smarkiai užvaldžiusi jo mintis. Savo instinktais jis nebepasitikėjo. Kuo atkakliau stengdavosi išsiaiškinti, tuo painiau viskas susiraizgydavo.

Tačiau viena buvo aišku kaip ant delno: nuo to laiko, kai susibarė su Keite, jis dar neparašė nė vieno tinkamo skaityti puslapio.

Ak, kad bent seksas su ja nebūtų buvęs toks velniškai geras.

Bet jis buvo geresnis už gerą. Pats geriausias.

Be jo Aleksas negalėjo toliau gyventi. Štai kas jį taip kankino ir visa, ką parašydavo, vertė niekalu.

Tvirtai pasiryžęs tuoj pat, kol dar leidėjas nereikalauja grąžinti avanso, perimti situacijos kontrolę, Aleksas grįžo prie tuščio monitoriaus ir akį merkiančio žymeklio.

Ką gi, jei scena nesirutulioja taip, kaip iš pradžių buvo numatęs, jis leis jai plėtotis laisvai ir žiūrės, kur ji nuves. Ir kodėl gi ne? Juk ne akmenyje jis kala kiekvieną savo žodį. Rankraštį bet kada galima pataisyti. Ko gera, šį kartą redaguoti tikrai teks.

– Velniop viską, – burbtelėjo jis ir dviem pirštais ėmė kaip pašėlęs tratinti klaviatūrą.

Valandą negailestingai pamaigęs klavišus jau turėjo penkis puslapius.

Šitie turėtų būti geri, mintyse niūriai tarė Aleksas.

O jo „gaidžiukas" buvo toks kietas, kad būtų pradūręs ir mūro sieną.

Trisdešimt pirmas skyrius

– Atrodai pailsėjusi. – Šerė Parks atsisėdo priešais Keitės rašomąjį stalą.

– Puikiai atrodo, ar ne? – pritarė Džefas ir klestelėjo į kitą krėslą. – Keitei seniai reikėjo atostogų.

– Maloniai praleidau laiką, – atsakė jiems Keitė. – Valgydavau tris kartus per dieną. Keldavausi taip vėlai, kad net nepadoru sakyti. Ilgai vaikščiodavau po paplūdimį. Trumpai tariant, tinginiavau.

– Na, ne visai, – paprieštaravo Šerė. – Pasivaikščiojimas paplūdimyje gali būti tikra treniruotė.

– Jei atvirai, vien kol apsirengdavau, jausdavausi kaip po geros treniruotės. Dauguma žmonių eidami į paplūdimį išsirengia. O aš turiu žiūrėti, kad būtų uždengtas kiekvienas odos colis.

Mat dėl geriamų vaistų Keitės oda buvo itin jautri įdegiui.

Norėdama parodyti, kad laikas grįžti prie darbo, Keitė atsivertė segtuvą, Džefo padėtą ant jos stalo.

– Dieve! Koks gražus vaikas! – šūktelėjo ji.

– Gražus, ar ne? – pritarė Šerė. – Tai Maiklas. Trejų metų. Šią savaitę Vaiko teisių apsaugos tarnyba perkėlė jį į globos namus.

– Kokiu pagrindu? – susidomėjo Keitė.

– Jo tėvas – tikras simpatukas, – ironiškai mestelėjo Šerė. – Džordžas Merfis. Jis lyg ir statybininkas, tik bėda, kad dėl

ūmaus būdo niekur ilgai nepadirba, be to, policija įtaria, kad vartoja narkotikus. Nuolat atleidžiamas iš darbo. Šeima gyvena iš bedarbio pašalpos ir tų kelių dolerių, kuriuos priduria Maiklo motina.

– Ar Merfis skriaudžia berniuką?

– Anot kaimynų, taip. Jie daugybę kartų yra kvietę policiją, nes tuose namuose smurtaujama. Pareigūnai Merfį suima, bet Maiklo motina nepateikia kaltinimų. Matyt, bijo, – paaiškino Šerė.

– Aną mėnesį socialinė darbuotoja buvo paėmusi Maiklą kelioms dienoms, bet kai ponas Merfis buvo sulaikytas už narkotikų laikymą, vėl grąžino berniuką motinai. Deja, dėl įrodymų trūkumo jis netrukus buvo paleistas.

– Hm, jam pasisekė, – įterpė žodelį Keitė.

– Galima sakyti, taip. Bet jis iš to ničnieko nepasimokė. Jo pykčio priepuoliai pasidarė dar baisesni ir ėmė kartotis dažniau. Be to, nei iš šio, nei iš to susierzinimą jis dažniau ėmė lieti ant vaiko. Praėjusią savaitę Maiklas, kaip sakoma, „nukrito". Jis buvo nuvežtas į ligoninę, peršviestas rentgenu. Kadangi kaulai nebuvo lūžę, paleistas namo. O užvakar motina vėl jį atvežė. Ponas Merfis „įmūrijo" berniuką į sieną. Maiklas buvo taip pritrenktas, kad net verkti negalėjo. Motina baiminosi, ar tik vaikas nebus patyręs neišgydomos smegenų traumos.

– Ir?

– Ne, jam diagnozuotas tik paprastas smegenų sukrėtimas. Gydytojai paliko jį ligoninėje per naktį, kad galėtų stebėti būklę. Vakar berniukas buvo perduotas Vaiko teisių apsaugos tarnybai ir apgyvendintas globos namuose.

– O kaip jis laikosi dabar?

– Verkia, ilgisi mamos, bet šiaip elgiasi gerai. Tiesą sakant, netgi per daug gerai. Jis, galima sakyti, visai neturi bendravimo įgūdžių. Savo auklėtojai per pusryčius pirštu parodė, kad su javainiais dar nori banano, bet nežinojo, kaip tas vaisius vadinamas.

– Gerasis Dieve... – sušnabždėjo Džefas.

– Tėvas jį yra taip įbauginęs, kad mažylis bijo net kalbėti, – liūdnai tarė Šerė.

Keitė vis negalėjo atplėšti akių nuo fotografijos. Berniukas buvo juodais garbanotais plaukais, didelėmis mėlynomis, labai išraiškingomis akimis, ilgomis blakstienomis. Jo lūpos buvo nulinkusios žemyn, kampučiuose liūdesio raukšlelės. Maiklas buvo toks gražutis, kad aprengtą kitokiais drabužiais galėjai palaikyti mergaite.

Keitė simpatizavo visiems savo vaikams, nesvarbu, kokios rasės, amžiaus ar lyties. Ji gailėjo visų ir mėgo visus, net blogiausiai besielgiančius. Tų vaikų elgesys dažniausiai parodydavo, kiek yra patyrę smurto ir patyčių. Jų gyvenimo istorijos Keitę jaudino, kėlė pasipiktinimą, o kartais versdavo gėdytis, kad priklauso žmonių giminei, gebančiai šitaip baisiai kankinti savo atžalas.

Bet Maiklas patiko Keitei labiau už kitus, ta trauka buvo ypatinga ir nepaaiškinama. Ji tiesiog negalėjo atitraukti akių nuo fotografijos.

– Norėjau, kad peržiūrėtum šitą bylą, – pasakė Šerė. – Manau, anksčiau ar vėliau šį vaiką rodysime laidoje. Atrodo, motina berniuką myli, bet ji bijo Merfio. Vienas Dievas žino, kokį pažeminimą jai tenka kęsti. Mačiau tą tipą savo akimis – patikėk, jis gali griebtis ir fizinio, ir emocinio smurto. Šiaip ar taip, šį kartą abiem tėvams pareikštas kaltinimas dėl smurto prieš mažametį. Užsivertęs bylomis, prastai apmokamas valstybės jiems skirtas advokatas jau pasiūlė pasirašyti taikos sutartį, kad tik byla neatsidurtų teisme.

– Iš to, ką mums papasakojai, – tarė Džefas, – spėčiau, kad jie pasirengę mainais už švelnesnę bausmę atsisakyti teisės auginti Maiklą.

Taip atsitikdavo neretai. Kai kurie tėvai iš tikrųjų atsisakydavo vaikų, kad mažiau laiko reikėtų praleisti kalėjime. Nors

tai ir šokiravo, kartais patiems vaikams taip būdavo geriau nei gyventi su tėvais, kuriems jie visiškai nerūpi.

– Tikriausiai tu teisus, Džefai, – sutiko Šerė. – Ko gera, Merfis pasinaudos proga atsikratyti berniuko. O turint galvoje perpildytus mūsų kalėjimus jis tikriausiai atsipirks atsėdėjęs tik dalį laiko. Teismas netgi gali skirti jam sėdėti tik tiek, kiek jis jau praleido už grotų laukdamas nuosprendžio. Merfiui tai būtų puikus sandėris.

– Bet tragedija Maiklo motinai, – susimąsčiusi įsiterpė Keitė.

Jeigu tas vaikas būtų buvęs jos, ji būtų nudėjusi kiekvieną, bandantį jį atimti. Bet teisti kitos moters ji negalėjo. Juk baimė – labai stiprus veiksnys. Kaip ir meilė.

Keitė tarė:

– Jeigu ta moteris myli savo sūnų taip, kaip sakai, ji gali berniuko atsisakyti, kad apsaugotų nuo Merfio.

– Žvelgiant į ateitį, Maiklui tai būtų geriausia išeitis, – pasakė Šerė. – „Keitės vaikai" ras berniukui namus, kuriuose jis bus mylimas. O kol kas jam reikia mokytis bendrauti su kitais vaikais. Tikiuosi, neprieštarausi, jei atsivesiu jį į šventę po atviru dangumi.

Keitė pakėlė galvą.

– Į kokią šventę?

Džefas krenkštelėjo ir droviai nusišypsojo.

– Laukiau, kol grįšite, kad galėčiau pranešti naujienas.

Nieko nesupratusi Keitė laukė paaiškinimo.

– Nensė Vebster sukosi lyg į uodegą įkirpta, – lyg atsiprašinėdamas ėmė porinti Džefas. – Kol jūsų nebuvo, ji man skambino bent tuziną kartų. Ar ponas Vebsteris jums nesakė, kad kai imasi tvarkyti kokį reikalą, ji tampa tikra garo mašina?

– Taip, kažką tokio yra sakęs.

– Na, jis puikiai pažįsta savo žmoną. Ji man išaiškino, kad prašmatniam labdaros renginiui suorganizuoti reikia kelių mėnesių. Kol vyksta paruošiamieji darbai, ji nutarė surengti

nedidelę šventę ir pakviesti į ją kelis žmones, galinčius paaukoti nemenką sumą. Šventė vyks šį savaitgalį.

– Šį savaitgalį!

– Aš irgi paklausiau, kam ta skuba, – tarė Džefas. – Bet ponia Vebster man paaiškino šį savaitgalį būsianti laisva. O kelių ateinančių mėnesių savaitgaliai jau seniai suplanuoti. Kitaip sakant – dabar arba niekada.

Keitė sunkiai atsiduso.

– Sveika sugrįžusi į druskos kasyklą, panele Delani.

– Tiesą sakant, jums beveik nieko nereikia daryti, tik šeštadienį ateiti į šventę, – pasakė Džefas. – Žiniasklaidą aš jau informavau. Be to, ir Šerė atsiliepė į mano pagalbos šauksmą. Ji atliko didžiąją dalį sunkiausio darbo – sukvietė vaikus.

– Ar ir tuos, kurie jau įvaikinti? – pasiteiravo Keitė. – Manau, turėtume sukviesti visus, kurių gyvenimo istorija yra sėkminga. Ypač dėl Truito straipsnio, kurį jis paskelbė po Šantalės mirties.

– Mudu su Džefu irgi apie tai pagalvojome, – tarė Šerė. – Pakvietėme vaikais laikinai besirūpinančias šeimas, mūsų kandidatus tapti įtėviais ir visus, kurie, mūsų nuomone, gali tuo domėtis. Ponia Vebster sakė, kad žmonių galime kviesti kiek norime, tik prašė iki ketvirtadienio pranešti apytikrį dalyvių skaičių, nes reikės skambinti maisto tiekėjui.

– Argi reikia ir maisto tiekėjo paslaugų?

– Šventėje bus kepsnių su visais reikiamais priedais, – vėl įsiterpė Džefas. – O mažesniems vaikams bus pasiūlyta dešrainių, nes šonkauliukų jie tikriausiai neįveiks.

– Nensė apie viską pagalvojo, – pašmaikštavo Keitė.

– Taip, apie dekoracijas ir muzikantus irgi.

– Apie muzikantus?

– Kantri ir vakarietiškų liaudies šokių grupė iš Ostino, – paaiškino Džefas ir nerūpestingai pridūrė: – Gal ir Vilis iš Lukenbacho atvažiuos, nors tvirtai pažadėti negalėjo.

– Vilis Nelsonas? Šaipaisi iš manęs?

– Visai ne...

– Ir visus tuos žmones ji ketina suburti jau šį savaitgalį?

– Patikėk, jeigu Normanas Švarckopfas būtų su ja pasitaręs, „Audra dykumoje" būtų pasibaigusi dvigubai greičiau.

Šerė pakilo.

– Na, bent jau aš nekantrauju. Visi, su kuriais kalbėjausi, labai laukia renginio. Be to, man visada patiko Vilis Nelsonas – kasytės, karoliukai ir visa kita.

Jai išėjus Džefas supažindino Keitę su kitomis smulkmenomis.

– Matote, jums neliko jokių darbų.

– O jeigu būčiau atostogavusi dar kelias dienas? Galėjau šį renginį ir praleisti.

– Tokią galimybę Nensė irgi buvo numačiusi. Ji ketino nusiųsti jums asmeninį lėktuvą, o šventei pasibaigus parskraidinti atgal į Kaliforniją, kad galėtumėte ramiai baigti atostogas.

– Pinigai ne tik iškalbingi, jie netgi rėksmingi.

– Suprantama. – Džefas pasispaudė po pažastimi krūvelę segtuvų ir pakilo. – Atrodote kur kas geriau, viršininke. Tikrai nepataikauju.

– Ačiū. Per atostogas nemažai mąsčiau, bet daugiausia tiesiog dykinėjau. – Keitė padvejojo, ar verta Džefui pasakoti apie trečią paštu gautą laikraščio iškarpą, ir nusprendė, kad jeigu jau kartą juo pasitikėjo, turi papasakoti ir dabar.

Džefas atvirai pasipiktino:

– Po galais, kas tas beprotis?

– Nežinau. Dynas irgi nenumano.

– Ar kalbėjotės apie tai su ponu Vebsteriu?

– Ne, bet ketinu. Reikėtų bent perspėti, kad koks nors prietranka gali įsiveržti į televizijos pastatą ir pradėti šaudyti. Kils pavojus televizijos saugumui.

– Abejoju, ar taip gali nutikti.

– Aš irgi. Manau, tas žmogus veikia subtiliau. – Ir Keitė papasakojo Džefui apie sutampančias neva atsitiktinių mirčių datas. – Tai tarsi galvosūkis, kurį jis man uždavė išspręsti.

– O kada jums persodinta?..

– Po kelių savaičių bus ketveri metai.

– Dieve mano, Keite. Tai ne šiaip intriga. Juk tos iškarpos – atviras grasinimas. Ar nemanote, kad laikas pranešti policijai?

– Dynas irgi ragino. Bet kol grasinimas neįvykdytas, ką gi gali policija? Kas tas persekiotojas, mes nežinome.

– Ir vis dėlto reikia ko nors imtis.

– Skrisdama namo daug apie tai galvojau. Ar padėsi man?

– Kam dar klausti?

– Ačiū. Paskambink į tų laikraščių archyvus ir paprašyk visų straipsnių ta tema kopijų. Jei buvo daugiau straipsnių apie tas nelaimingų atsitikimų aukas, noriu juos perskaityti.

– Ieškote ko nors konkretaus?

– Ne. Norėčiau sužinoti, ar dėl tų mirčių buvo iškeltos baudžiamosios bylos, ar buvo apklausti liudytojai. Gal buvo skelbta kurios nors iš aukų biografija, atskleidžianti jos būdo ypatybes. Štai kas mane domina.

Berniukas buvo gražesnis nei nuotraukoje. Kai Keitė jį pamatė, jai net kvapą užgniaužė. Garbanoti plaukai buvo tamsūs, žavingai susitaršę. Jis mūvėjo mėlynus džinsus, vilkėjo kaubojišką liemenę. Auliniai kaubojaus batai atrodė visiškai nauji.

Keitė priklaupė priešais. Sulenktą dešinį smilių jis buvo įsigrūdęs už lūpos.

– Sveikas, Maiklai. Mano vardas Keitė. Labai džiaugiuosi, kad šiandien čia atėjai.

Šerė laikė berniuką už rankos.

– Jis mielai čia atėjo. Taip man sakė globėja.

Tačiau jam nematant Šerė liūdnai papurtė galvą. Keitė suprato, kad Maiklui nesiseka rasti bendros kalbos su kitais vaikais. Atrodo, triukšminga žmonių minia jį trikdė.

– Ši ponia atsiuntė tau naujus drabužius, Maiklai, – paaiškino Šerė berniukui. – Pasakyk jai ačiū.

Jis nudelbė akis į žemę.

– Tiek jau to, – numojo ranka Keitė. – Galėsi padėkoti ir vėliau. Aš dar nevalgiau dešrainio, o tu?

Maiklas pakėlė galvą ir pažvelgė į Keitę mėlynomis, tarsi stiklinėmis akimis – jokio ženklo, kad suprato, ką ji sako.

– Eime, suvalgysime po dešrainį. Gerai? – Ir ji ištiesė ranką.

Maiklas ilgai svarstė, kol pagaliau išsitraukė iš burnos mažutį savo smilių ir įdėjo rankutę Keitei į saują.

Ji nusišypsojo Šerei ir kilstelėjo ranką sukryžiavusi du pirštus.

– Vėliau pas jus sugrįšime.

Keitė priderino žingsnį prie Maiklo, kuris ėjo neskubėdamas, vilkdamas kojas.

– Man labai patinka tavo batai, – prabilo ji. – Raudoni kaip ir mano. Matai?

Keitė stabtelėjo ir pirštu dūrė žemyn, į savo aulinius batus. Ji pirko juos Rodeo kelyje Beverli Hilse, prašmatnioje parduotuvėlėje, bet juk Maiklas dar buvo per mažas suprasti tokius skirtumus.

Berniukas atidžiai palygino batus, tada pakėlė galvą ir prisimerkęs pažvelgė į Keitę. Tai nebuvo šypsena, bet vis dėlto – šioks toks atsakymas. Padrąsinta šio ženklo ji stipriau suspaudė Maiklui ranką.

– Mudu tapsime gerais draugais. Jau dabar matau.

Šventė vyko Vebsterių kieme. Muzikantai buvo įkurdinti karalienės Viktorijos laikų stiliaus pavėsinėje netoli tvenkinio, kur jaukios antys godžiai rijo vaikų mėtomus duonos gabalėlius. Oras gardžiai kvepėjo mėsa, kepama kepsninėse

su algarobo malkomis. Po medžiais stovėjo staleliai, užtiesti raudonais ir baltais raštais išmargintomis staltiesėmis.

Žonglieriai, mimai ir klounai sukiojosi tarp svečių, dalijo balionus ir ledinukus. Trys Dalaso *Cowboys* žaidėjai pasirašinėjo ant suvenyrinių kamuolių. Du San Antonijaus *Spurs* krepšininkai stypsojo minioje, gerokai aukštesni už kitus svečius.

Pasiėmę po lėkštę su maistu Keitė ir Maiklas atsisėdo prie stalelio. Valgant dešrainius Keitė tauškė ir tauškė, vis bandydama berniuką prakalbinti. Bet jis nepratarė nė žodžio, net tada, kai ji supažindino jį su Džefu, kurį vaikai nepaprastai mėgo. Keli buvo lipte prilipę prie Džefo ir drauge nužingsniavo prie tvenkinio.

Maiklą jie irgi kvietė šerti ančių, bet jis atsisakė. Keitė jo nevertė. Ji pastebėjo, kad berniuko dėmesį patraukė kažkas kita.

Pažvelgė į tą pusę, kur buvo įbestas įdėmus berniuko žvilgsnis.

– Aha, tau patinka arkliukai. Nori pajodinėti?

Maiklas pažvelgė į ją santūriai, bet akyse žybtelėjo smalsumo kibirkštėlė.

– Eime, apžiūrėkime juos iš arčiau.

Keitė servetėle nuvalė Maiklui veidą ir rankas, paskui paėmė jį už rankos, kurią dabar vaikas jau mielai atkišo, ir jiedu nuėjo prie laikino aptvaro – ten suko ratą keturi poniai.

Kai tik priėjo tvorelę, Keitė pajuto, kad Maiklas vėl būgštauja, ir nutarė duoti jam laiko pagalvoti. Jiedu stovėjo ir žiūrėjo, kaip poniai neskubėdami suka ratą po rato. Kai buvo nukelta jau trečia vaikų pamaina, Maiklas klausiamai pažvelgė į Keitę.

– Norėtum pajodinėti? – Jis tylomis linktelėjo. – Gerai, kaubojau. – Jiedu įėjo pro vartelius ir patraukė prie rato. Maiklas išsirinko patį mažiausią ponį. – Man irgi labiausiai patinka šitas, – slapukiškai sušnabždėjo ji. – Jo karčiai gra-

žiausi, o uodega pati ilgiausia. Be to, manau, kad ir jam tu labiausiai patinki. Pastebėjau, kaip jis į tave žvilgčioja.

Maiklas droviai šyptelėjo, ir jos širdis ėmė taip daužytis, kad, rodės, tuoj sprogs.

Vyras kaubojaus drabužiais padėjo užlipti ant ponių kitiems vaikams, o Keitė pasilenkė ketindama kelti į balną Maiklą.

– Geriau leisk man. Jis tikriausiai sunkesnis, negu atrodo.

Ir Keitę stumtelėjo į šalį pora gerai pažįstamų rankų, daug kartų matytų ir ją lietusių. Aleksas lengvai pakėlė Maiklą ir įsodino į balną.

– Na štai, kaubojau! Imk vadeles. Ir laikyk jas štai taip. – Jis įdavė Maiklui odines vadeles, sulenkė pirštus, paskui abi berniuko rankas padėjo ant balno gugos. – Sakyk – nuooo! Man rodos, jau ne kartą esi tai daręs. Juk tu – kaubojus iš prigimties. – Ir jis draugiškai niuktelėjo Maiklui į nugarą.

– Ar čia tvarka? – Atrakciono prižiūrėtojas patikrino, ar Maiklas saugiai sėdi vaikiškame balne.

Keitė uždėjo ranką berniukui ant šlaunies.

– Maiklai, tu pasiruošęs?

Vaikas, nors sėdėjo įsikirtęs į balno gugą, kad net krumpliai pabalo, pritariamai palinksėjo.

– Būsiu štai ten, – pasakė ji rodydama pirštu. – Žiūrėsiu į tave. Ir niekur neisiu.

Ji susirado vietą už aptvaro, iš kurios galėjo gerai matyti Maiklą, ir jam pamojavo. „Kaubojus“ garsiai čiulptelėjo lūpomis, ir keturi poniai ėmė sunkiai žingsniuoti jau išmintu ratu.

Iš pradžių berniuko veide šmėstelėjo baimė, bet greitai išnyko. Akies krašteliu, nedrįsdamas pasukti galvos, jis nervingai pažvelgė į Keitę. Ji padrąsino berniuką šypsena ir nenuleido nuo jo akių net tada, kai prasibrovęs pro žmones šalia atsistojo Aleksas.

– Žavus vaikas.

– Ką čia veiki, Aleksai?

– Mane pakvietė.

– Na, vieno aukštuomenės susibūrimo galėjai ir atsisakyti...

– Atėjau, nes norėjau paremti „Keitės vaikus“.

– Ak, prašyčiau...

– Aš nemeluoju.

– Kodėl negalėjai atsiųsti čekio paštu?

– Norėjau pamatyti ir tave.

Keitė atsigręžė ir pirmą kartą pažvelgė tiesiai jam į akis. Tai buvo klaida. Mat jis puikiai atrodė, tikras saldainiukas. Be to, atviras ir įdėmus Alekso žvilgsnis vėl sužadino jai nuostabius, bet kartu ir tiek sielvarto sukėlusius prisiminimus.

Ji vėl atsisuko į Maiklą ir pamojavo jojančiam pro šalį.

– Tada be reikalo gaišti laiką, – tarė. – Ar jau pamiršai paskutinius mano žodžius?

– Liepei man nešdintis po velnių.

Keitė nulenkė galvą ir patyliukais nusijuokė.

– Nemanau, kad būčiau išrėžusi taip tiesmukai, bet apskritai norėjau pasakyti kaip tik tai.

– Gal šimtą kartų mėginau su tavim susisiekti. Kur buvai?

– Kalifornijoje.

– Nulėkei išsiverkti daktarui ant peties?

– Dynas – mano artimas draugas.

– Kaip miela...

– Bent jau žinau, kokie mudviejų santykiai.

– Po velnių, aišku, žinai. Aš irgi žinau. Jautiesi jam dėkinga. O tas piliulių dalytojas tuo naudojasi.

– Dynas – ne piliulių dalytojas, o mūsų santykiai...

Į juos žiūrėjo žmonės, kai kurie netgi supratingai šypsodamiesi. Tie, kurie neseniai dalyvavo Nensės vakarėlyje, tikriausiai įtarė aistringą meilės romaną.

Norėdama išvengti šio spektaklio Keitė išspaudė apsimestinę šypseną ir vėl sutelkė dėmesį į Maiklą. Tas mėgdžioda-

mas priekyje jojantį vyresnį berniuką įsidrąsino baksteléti kulnais poniui į šonus.

– Eik sau, Aleksai, – šnipšteléjo ji. – Tu aiškiai išdėstei savo poziciją, aš irgi. Daugiau mes neturime ko vienas kitam pasakyti.

– Deja, ne viskas taip paprasta, Keite. Čarlis ir Irena Voltersai nekantrauja su tavimi susipažinti, netrukus jie čia atvyks. Jie prisiekė daugiau su manim nesikalbėsią, jeigu jų nesupažindinsiu su tavimi. – Aleksas žingtelėjo truputį arčiau. – Malonu, kad paskambinai ir pakvietei juos į šventę.

– Kadangi pirmas mūsų planuotas susitikimas taip ir neįvyko, pamaniau, kad šį kartą reikia pakviesti asmeniškai.

– Be to, jie sakė, kad skambino kažkas iš įvaikinimo tarnybos ir paskyrė kitą susitikimą. Ar tai irgi tavo darbas?

– Šerei atrodė, kad jie – idealūs kandidatai įsivaikinti, ji labai nusivylė, kai papasakojau apie tą nesusipratimą. Neabejoju, šį reikalą sutvarkė ji.

– Bet ir tu tikriausiai tarei kokį žodelį.

Keitė tik gūžtelėjo pečiais.

– Ačiū.

Staiga ji atsigręžė į Aleksą vos valdydama sukilusį pyktį.

– Tik nereikia man dėkoti. Stengiausi ne dėl tavęs. Padariau tai dėl ponios ir pono Voltersų. Kaip teisingai pasakei tą rytą, kai pirmą kartą susitikome, nedera spręsti apie juos pagal jų draugus. Suprantama, kai jie čia atvyks, mielai su jais susipažinsiu, o tu dink man iš akių. Dabar atsiprašau – pasijodinėjimas baigėsi, turiu eiti pas Maiklą.

Ji paliko Aleksą ir įėjo į aptvarą.

Trisdešimt antras skyrius

Aleksas jos nesivijo. Jis suprato, koks vaidmuo tenka Keitei, ypač šiame renginyje. Juk ji atstovavo „Keitės vaikams", o „Keitės vaikai" buvo ir jos vizitinė kortelė. Kiekvienas jos ištartas žodis sukeldavo atgarsį. Jis nenorėjo būti atsakingas už neigiamą reklamą, todėl apsimetė, kad ir pats jau ketino baigti pokalbį. Netgi įstengė nusišypsoti tiems, kurie galbūt jį stebi.

Vos tik Keitė su Maiklu išėjo iš ponių aptvaro, Nensė Vebster pakvietė į pavėsinę, kur buvo susirinkęs būrys žmonių. Netrukus žinia pasiekė ir Alekso ausis: atvažiavo Vilis Nelsonas.

Jis padainavo kelias dainas. Keitė, šio renginio garbės viešnia, sėdėjo ant pakylos su Vilio Nelsono grupe. Maiklą ji pasisodino ant kelių ir netgi drąsino ploti į muzikos taktą. Paskui su berniuku ant rankų priėjo prie mikrofono, pasakė kelis sveikinimo žodžius ir paragino visus svečius pagal išgales paaukoti ypatingų poreikių vaikams.

Po neilgo koncerto ji sustojo pasikalbėti su kantri muzikos žvaigžde. Ir kaskart, kai dainininko žodžiai ją prajuokindavo, Aleksui širdis keistai suvirpėdavo iš pavydo. Pagaliau muzikantas išvažiavo, su juo ir visa apdriskusi palyda, Alekso nuomone, kaip toli nuo kranto dvi savaites muštruota jūreivių komanda.

Maždaug tuo pat metu kaip Keitė Aleksas pastebėjo, kad Maiklas laiko susiėmęs šakumą ir neramiai trypčioja. Keitė pasilenkė ir kažką pašnibždėjo berniukui į ausį. Jis linktelėjo. Paskui susikibę rankomis jie prasiskynė kelią pro paradines duris ir įėjo į vidų.

Aleksas įsmuko iš paskos. Galbūt toliau nuo smalsuolių žvilgsnių pavyks rasti bendrą kalbą?.. Jei tik pasitaikys proga, jis pamėgins įkalbėti Keitę susitikti vėliau. Tegul sau mano, kad trumpas jų romanas baigėsi, bet ji klysta.

Jis stoviniavo Vebsterių svetainėje apsimesdamas, kad grožisi Nensės *Hummel* figūrėlių rinkiniu, ir tikėdamasis pasigauti Keitę, kai ji su Maiklu išeis iš tualeto po laiptais.

Ir tyliai nusikeikė pamatęs, kad jį aplenkė Bilas Vebsteris.

Iš svetainės Aleksas girdėjo, kaip Vebsteris maloniai su ja sveikinasi.

– Keite! Kaip gerai, kad tave sutikau. Šį vakarą tavęs, galima sakyti, dar nė nemačiau.

– Sveikas, Bilai. Čia Maiklas. Jam reikėjo į tualetą, o prie kabinų lauke ilgos eilės. Tikiuosi, nesupyksi, kad elgiamės kaip namie.

– Aišku, ne. Kai vaikinuką prispiria bėda, ilgai laukti negalima, – nusijuokė jis. – Na, kaip tau patinka šventė?

– Viskas vyksta sklandžiai, – atsakė Keitė. – Net nežinau, kaip Nensei pasisekė per tokį trumpą laiką viską suorganizuoti.

– Palyginti su didžiąja labdaros švente, kurią surengsime pavasarį, tai tik smulkmena.

– Net neįsivaizduoju.

O Aleksas vaizduotės akimis jau regėjo, kaip ji nutaiso vieną iš savo džiugių grimasų. Bet kai Keitė vėl prabilo, balsas neatrodė linksmas.

– Bilai, turiu su tavimi pasikalbėti apie vieną svarbų dalyką. Ar gali pirmadienio rytą skirti man penkias minutes?

– Tavo tonas verčia mane nerimauti, juolab kad ką tik parsiradai iš Kalifornijos. Ar tik nesumanei palikti mūsų ir grįžti į „Klystkelius"?

– Tikrai ne.

– Tai kas gi neduoda tau ramybės?

– Apie tai pasišnekėsime pirmadienį.

– Deja, Keite. Pirmadienį rytą dalyvausiu transliuotojų susitikime Sen Luise. Išvykstu rytoj vakare, o į darbą ateisiu tik ketvirtadienį.

– Hm... Ką gi, tada man teks palaukti.

– Kam tos mandagybės? Jei reikalas rimtas...

– Tai ir yra esmė. Pati nežinau. Norėjau paklausti tavo nuomonės ir tada nuspręsti.

– Kaip tik dabar turiu kelias laisvas minutes, – pasiūlė išeiti jis. – Eime į mano darbo kambarį, ten galėsime pasikalbėti niekieno netrukdomi.

– Nenoriu, kad Maiklas imtų nuobodžiauti.

– Jis galės pažaisti su mano automobilių modeliukais.

– Na gerai. Tiesą sakant, negaliu laukti iki kitos savaitės.

Aleksas girdėjo, kaip užsidaro kabineto durys. Jis įėjo į erdvų prieškambarį ir vogčiomis apsidairė. Niekur nebuvo nė gyvos dvasios, tad nusėlino koridoriumi ir sustojo prie uždarų durų. Įtempęs klausą šiaip taip išgirdo žodžius.

– Originalai namie, užrakinti stalčiuje, – kalbėjo Keitė. – O šias kopijas nešiojuosi su savimi. Perskaityk ir pasakyk, ką manai.

Vebsteris tylėjo. Aleksas girdėjo, kaip Keitė švelniai šnekasi su berniuku, matyt, stengdamasi sudominti Vebsterio žaislinių mašinėlių kolekcija.

– Dieve šventas! – staiga šūktelėjo Vebsteris. – Ar seniai gavai?

– Prieš kelias savaites. Ką manai?

– Pirmiausia pagalvojau, kad tas, kuris atsiuntė tuos laiškus, yra psichiškai nesveikas.

Aleksas už durų suraukė antakius.

– Džefas man padėjo, kai ką patikrino, – tarė Keitė. – Apie nelaimingą atsitikimą Floridoje buvo paskelbtas dar vienas trumpas straipsnelis. O apie kitus publikacijų nebuvo. Oficialiai pripažinta, kad visos šios mirtys – nelaimingi atsitikimai, todėl nesu tikra, ar nedarau iš musės dramblio. Jei policija nieko įtartina nepastebėjo, kodėl aš turėčiau sukti galvą? Ir vis dėlto man neramu. Pagalvojau, turi žinoti, nes jeigu ką, gali kilti grėsmė mūsų televizijos kanalui ir darbuotojų saugumui.

– Manai, tas, kuris atsiuntė šias iškarpas, gali atsekti paskui tave į televiziją?

Keitės atsakymo Aleksas neišgirdo. Užtat išgirdo tariant savo vardą, negana to – klausiamąja intonacija. Jis atsisuko. Ką tik įžengusi pro paradines duris, koridoriuje stovėjo Nensė Vebster.

Jis atsainiai šyptelėjo, stengdamasis nukreipti jos dėmesį nuo akivaizdaus dalyko, kad stovėjo už durų ir slapčia klausėsi.

– Sveika, Nense.

– Gal matei Keitę?

– Mačiau, kaip ji įėjo į namus, ir atsekiau paskui. Regis, ji atvedė berniuką į tualetą. Tikriausiai jau po visko – man pasirodė, kad girdžiu jos balsą šitame kambaryje, kaip tik ketinau pasibelsti.

Nensė praėjo pro Aleksą ir nepasibeldusi atidarė vyro kabineto duris.

– Bilai! Keite! Kas čia darosi?

Kambario durys plačiai atsivėrė, ir Aleksas pamatė Bilą, įsitaisiusį tamsiai rudame odiniame krėsle. Ant otomanės priešais buvo vorele išrikiuoti automobilių modeliukai. Maiklas stumdė juos glotnia sofos oda. Keitė sėdėjo ant kilimo prie Vebsterio kojų.

Šis paskubomis susigrūdo į vidinę švarko kišenę pluoštelį popierių. Atrodė išsigandęs ir sutrikęs.

– Kas yra, mieloji?

Nensė atrodė tarsi ką tik gavusi per veidą šlapiu cemento maišu. Scena, kurią ji išvydo vyro kabinete, buvo jauki ir šeimyniška. Aleksas žinojo, kad ten neįvyko nieko nederama, bet nusprendė patylėti.

– Tuoj prasidės fejerverkai, – prisivertusi šyptelėti tarė Nensė. – Nenorėjau, kad praleistumėte reginį.

– Ačiū, kad pasakei. – Vebsteris pakilo nuo krėslo ir ištiesė ranką Keitei. Bet ji atsistojo pati ir paėmė ant rankų berniuką.

– Eime, Maiklai. Negalime praleisti fejerverkų.

Pamačius Nensei už nugaros stovintį Aleksą ir supratus, kad jis klausėsi pokalbio su Vebsteriu, dirbtinė Keitės šypsena kaipmat užgeso.

Ji išsinešė Maiklą į lauką. Norėdama suteikti vaikui džiaugsmo pokšint pirotechnikai ji ūkčiojo ir aikčiojo, bet susižavėjimas buvo apsimestinis. Nensė įsikibo vyrui į parankę tarsi norėdama parodyti, kam iš tiesų jis priklauso. Entuziastingi jos žodžiai apie fejerverkų grožį irgi skambėjo nenuoširdžiai. Vebsteris buvo taip nugrimzdęs į savo mintis, kad fejerverkų, rodos, net nepastebėjo.

O Aleksas apskritai jų nematė. Kol svečiams virš galvų pokšėjo romėniškos ugnys, jo žvilgsnis buvo įbestas į Keitę Delani.

Tą patį vakarą Nensė jau antrą kartą užtiko Bilą, užsidariusį savo darbo kambaryje. Buvo jau vėlus metas. Svečiai išsiskirstė. Rytojaus rytą turėjo atvykti valymo paslaugų įmonės komanda surinkti šiukšlių ir kaip pridera sutvarkyti sodo.

Kai ji įėjo į kambarį, Bilas kilstelėjo aukštą stiklą su viskiu ir ledu.

– Viską padarei nepriekaištingai, kaip visada. Ar išgersi su manimi už sėkmę?

– Ačiū, ne.

Vebsteris jau buvo išlenkęs kelis stiklus, dar vieno jam tikrai nereikėjo. Veidas buvo įraudęs, o akių baltymai švelniai rožiniai. Jis retai pasigerdavo, todėl tai būdavo matyti kuo aiškiausiai.

– Visai nusivariau nuo kojų, – pasakė ji tiesdama jam ranką. – Eime miegoti.

Bet jis į žmonos ranką nekreipė dėmesio.

– Eik. Aš irgi tuoj ateisiu. Išlenksiu dar vieną ir ateisiu.

Vebsteris įsipylė šiek tiek škotiško viskio. Paskui siurbtelėjo ir susiraukė. Jis gėrė ne todėl, kad alkoholis teiktų džiaugsmo.

Nensė prisėdo ant otomanės priešais jo krėslą ir paklausė:

– Bilai, kas nutiko?

– Ištroškau.

– Liaukis! – šaižiai suriko ji. – Neįžeidinėk manęs.

Bilas, rodos, ketino ginčytis, bet staiga apsigalvojo. Užsimerkęs pakėlė stiklą, priglaudė sau prie kaktos ir ėmė ridenti iš vienos pusės į kitą, tarsi lygintų kaktos raukšles.

– Mačiau tavo miną, kai radai čia mudu su Keite, – pasakė jis. – Tiesą sakant, neprivalau aiškintis, bet pasiaiškinsiu. Mes aptarinėjome vieną asmenišką reikalą.

– Kaip tik to ir bijojau.

– Visai ne tai, ką tu manai, Nense. Dieve mano, galėtum bent truputį manimi pasitikėti. Ji per daug panaši į Karlą, kad būtų mano meilužė.

– Tai gal nori, kad Keitė užpildytų po Karlos mirties atsiradusią tuštumą?

Bilas įdėmiai pažvelgė į žmoną, akys jau neatrodė apsiblaususios nuo išgerto alkoholio.

– Taip manai?

Ji nunarino galvą, įbedė žvilgsnį į savo vestuvinį žiedą ir sukdama jį apie pirštą atsakė:

– Jau nė nežinau, ką manyti. Po Karlos mirties mūsų santykiai ne tokie, kokie buvo anksčiau. Užuot išlipę iš sielvarto

duobės, mudu gyvename lyg palengva slysdami žemyn. Kad ir kaip stengčiausi, man atrodo, niekaip negaliu to slydimo sustabdyti. Bijau pasiekti dugną, nes nežinau, kas mūsų ten laukia. – Ji pakėlė galvą ir ilgesingai pažvelgė į vyrą. – Kodėl tu manęs daugiau negeidi, Bilai?

– Geidžiu.

– Bet ne taip dažnai. O jei ir mylimės, tos glamonės ne tokios kaip kadaise. Aiškiai jaučiu skirtumą. Ir norėčiau žinoti, kas trukdo mūsų santuokai. Jei tarp tavęs ir Keitės meilės romano nėra, kas tada?

– Kiek kartų dar tau kartoti? Nėra. Turiu daug darbų. Grįžtu pavargęs. Negaliu *jo* pakelti pagal komandą. Atsiprašau.

Jo ironija Nensę supykdė. Ji atsistojo ir nužingsniavo prie durų, bet prieš išeidama dar atsigręžė ir tarė:

– Negaišiu laiko – šį vakarą tu girtas. Tai tik dar vienas įrodymas, kad kažkas labai labai blogai. Nežinau kas, tik neįtikinėk, kad man pasirodė. Karla buvo žavi mergina. Mudu mylėsime ją amžinai. Tu artimai bendrauji su visais vaikais, bet jūsų santykiai su Karla buvo ypatingi. Žinau, jai mirus jauteisi iš dalies palaidojęs ir save. Jei galėčiau grąžinti tau Karlą, taip ir padaryčiau, Bilai. – Nensė bejėgiškai skėstelėjo rankomis. – Tik kad negaliu. Ir vis dėlto nesutinku prarasti daugiau, negu iš manęs jau atimta. Mano gyvenimo prasmė – mylėti tave. Nenoriu tavęs prarasti ir sieksiu, kad mūsų santuoka vėl būtų kaip kadaise. Nesvarbu, ką reikės padaryti.

Keitė tą naktį beveik nesumerkė akių.

Niekaip negalėjo liautis galvojusi apie Maiklą. Emocinė ir socialinė berniuko raida buvo taip beviltiškai sutrikusi, kad jam ištraukti iš tos duobės reikės begalinio atsidavimo. Bet kantrūs, mylintys tėvai galėjo Maiklui padėti, o rezultatai – atlyginti už įdėtas pastangas. Kažkur giliai Maiklo širdyje tūnojo guvus mažas berniukas, labai trokštantis, kad jį kas padrąsintų ir paragintų atsiskleisti.

Tačiau Keitės galvoje sukosi ir kitos mintys. Vėl susitikusi Aleksą ji ėmė abejoti savo ryžtingu apsisprendimu Kalifornijoje. Buvo apmaudu, kad vis dar šitaip jo geidžia.

Alekso draugai Irena ir Čarlis Voltersai, kaip jis jai ir pasakojo, buvo labai malonūs žmonės. Keitė neabejojo, kad baigę kursus jie taps puikiais vieno iš „Keitės vaikų" įtėviais.

Jei aplinkybės būtų susiklosčiusios kitaip, ji būtų labai apsidžiaugusi galėdama su jais susipažinti artimiau ir tikrai būtų norėjusi drauge praleisti daugiau laiko. Bet taip jau atsitiko, kad susipažino vos pasibaigus fejerverkams. Keitei tebestovėjo akyse darbo kambario duris atidariusios ir juodu su Bilu pamačiusios Nensės Vebster veidas. Buvo aišku kaip dieną, kad Nensė neteisingai suprato jų asmenišką pokalbį.

Visos šios bėdos ir dar rūpestis dėl persekiotojo – Keitė vadino jį taip, nes nerado tinkamesio žodžio, – slėgė ir vis nedavė ramybės. Jai reikėjo prasiblaškyti, todėl visą popietę vaikštinėjo po parduotuves, o vakare nuėjo į kiną.

Pirmadienį jie su Džefu parašė padėkos laiškus visiems, kurie per šventę gryname ore paaukojo lėšų „Keitės vaikams".

Antradienį nufilmavo siužetą apie penkiametę mergaitę, turinčią klausos negalią ir visai neseniai avarijoje praradusią abu tėvus.

Tą vakarą grįžusi namo tarp kitos korespondencijos Keitė rado jau pažįstamą voką. Jis buvo visiškai toks pat kaip trys ankstesni. Tačiau turinys šį kartą skyrėsi.

Į voką buvo įdėtas balto popieriaus lapas. Jame mėgdžiojant laikraščio stilių buvo užrašytas pasakojimas apie buvusią muilo operos žvaigždę, kuriai persodinta širdis, – apie Keitę Delani. Tekstas buvo kelių pastraipų, jose aprašyti jos nuveikti darbai, įskaitant ir darbą televizijos laidoje „Keitės vaikai".

Tai buvo jos nekrologas.

Trisdešimt trečias skyrius

– Na gerai, tai keista, bet nusikaltimo aš čia neįžvelgiu. Juk suprantate, apie ką kalbu, ar ne?

San Antonijaus policijos nuovados leitenantas Badas Hanseikeris mūvėjo languotas sintetinio audinio kelnes, avėjo juodus driežo odos kaubojiškus batus baltomis siūlėmis. Trumparankovius baltus marškinius jis buvo užsitempęs ant išpampusio nuo alaus pilvo ir susijuosęs odos diržu su įspaustais ornamentais. Krūtinę į dvi dalis dalijo trumpas prisegamas kaklaraištis. Sprendžiant iš kūno masės, sudėjimo ir sunkaus dūsavimo – potencialus širdininkas.

Keitei įžengus į kabinetą leitenantas įsikando nepridegtą cigarą, dabar jau spėjusį sudrėkti, ir – sprendžiant iš žvilgsnio krypties – kalbėjosi su Keitės kelių girnelėmis.

Galų gale jis įrėmė mėsingas rankas į rašomąjį stalą ir palinko į priekį.

– Sakykite, o koks jis, tas Dugas Spyras? Koks jis žmogus? Jis mane vis prajuokina – susipainioja skaitydamas orų prognozę, o paskui pats iš savęs šaiposi.

– Dugas Spyras dirba kitame televizijos kanale, – nervingai šyptelėjusi atsakė Keitė. – Aš jo nepažįstu.

– Ak taip, tiesa. Nuolat painioju orų pranešėjus.

– Ar negalėtume grįžti prie mano popierių, leitenante? – Ji valdingai pabarbeno į atsineštą popierių krūvelę, dabar gulinčią ant stalo leitenantui po nosimi.

Cigarą, įspraustą mėsingų lūpų kamputyje, jis perrideno į kitą pusę.

– Panele Delani, tokia garsi moteris kaip jūs, taip sakant, visuomenėje žinoma figūra, turėtų būti pasiruošusi panašiems dalykams.

– Man tai ir nėra naujiena, leitenante Hanseikeri. Pradėjusi filmuotis „Klystkeliuose“ gaudavau kalnus korespondencijos, taip pat ir daugybę pasiūlymų tekėti. Vienas vyras parašė net šimtą laiškų.

– Na štai, pati matote. – Jis patenkintas išsiviepė ir patogiai atrėmė nugarą į girgždančio krėslo atlošą, tarsi Keitė būtų atspėjusi jo mintį.

– Bet pasiūlymas tekėti nėra jokia grėsmė. Kaip ir laiškai, kuriuose mano vaidyba be saiko giriama arba piktai kritikuojama. Palyginti su anais laiškais, šie yra atviras grasinimas. Ypač paskutinis. – Ji ištraukė netikrą nekrologą iš lapų krūvelės. – Ko ketinate imtis?

Leitenantas neramiai sukrutėjo, ir krėslas protestuodamas sudejavo. Jis paėmė vienos eilutės intervalu išspausdintą lapą ir dar kartą perskaitė tą nekrologą. Bet apsimestinis jo dėmesys Keitės nesuklaidino – leitenantas netiesiogiai šaipėsi iš jos. Jis jau susidarė nuomonę. Ir tik mirtis galėjo priversti ją pakeisti.

Jis garsiai šniurkštelėjo nosimi ir nurijo gumulą.

– Kaip suprantu, panele Delani, kažkoks beprotis mėgina jus įbauginti.

– Ir jam velniškai sekasi, nes tikrai bijau. Tiek ir pati supratau. Atėjau čia, kad surastumėte tą beprotį ir bauginimai baigtųsi.

– Tai ne taip paprasta, kaip atrodo.

– Man ir neatrodo paprasta. Jei būtų paprasta, būčiau susitvarkiusi pati. Bet policija geriau moka spręsti tokias problemas. Geriau už paprastus piliečius.

– Ir kaipgi, jūsų supratimu, turėtume tą problemą spręsti?

– Nežinau! – suirzusi šūktelėjo Keitė. – Gal galite identifikuoti pašto spaudą? Arba rašomąją mašinėlę? Arba rasti tą psichą pagal popieriaus rūšį? O gal ant popieriaus yra pirštų atspaudų?

Leitenantas nusikvatojo ir pamerkė jai akį.

– Turbūt prisižiūrėjote detektyvinių filmų.

Staiga Keitę užvaldė noras šaukti, rėkti iš pykčio tol, kol privers jį išnešti storą subinę į lauką – bent jau panaršyti po krūmus ieškant jos persekiotojo. Bet jei būtų ėmusi kliegti kaip isterikė, toks elgesys būtų tik patvirtinęs leitenanto nuomonę, kad ji be reikalo kelia vėją dėl kelių nemalonių laiškų.

Užuot išliejusi pyktį, Keitė pabrėžtinai ramiai paprašė:

– Nesielkite su manimi kaip su mažu vaiku, leitenante Hanseikeri.

Jo pataikūniška šypsena kiek prigeso.

– Palaukite, aš visai ne...

– Ištiesti ranką ir paglostyti man galvą – štai vienintelis dalykas, kurio dar nepadarėte. – Keitė atsistojo ir palinko virš stalo. – Aš suaugęs racionalus žmogus, turintis dedukcijos gebėjimų, nes, be gimdos, dar turiu ir smegenų. Manęs nekamuoja priešmenstruacinis sindromas ir aš nemėgstu tuščiai malti liežuviu. Mudu tokie skirtingi, kad tiems skirtumams surašyti neužtektų enciklopedijos, bet mažiausias iš tų skirtumų – kad jūs vilkite marškinius ir mūvite kelnes. O dabar paklausykite: arba išsitraukiate iš burnos tą šlykštų cigarą ir imatės mano problemos, arba kreipsiuosi aukščiau ir pasiskųsiu jūsų viršininkui. – Ji krumpliais kelis kartus bilstelėjo į stalviršį. – Juk turi būti kokia nors nusikaltimo išaiškinimo schema, padedanti susekti piktadarį.

Leitenanto veidas įgavo žalių kepenų spalvą: jis suprato, kad Keitė ima jį į nagą. Ištempė kaklą atpalaiduodamas marškinių apykaklę, ištiesino kaklaraištį ir išsitraukęs iš burnos cigarą įmetė į rašomojo stalo stalčių. Paskui pamėginęs nusišypsoti mandagiai pakvietė prisėsti.

– Gal kas nors galėtų kerštauti?

– Ne. Nors... – Keitė suabejojo, ar verta dalytis įtarimais, kurių nėra kuo pagrįsti.

– Nors?..

– San Antonijaus televizijoje yra viena darbuotoja... jauna mergina. Ji nuo pirmos darbo dienos manęs nemėgo. – Ir Keitė papasakojo leitenantui apie savo vaidus su Melija King. – Galų gale ji prisipažino, kad išmetė mano vaistus, bet abejoju, ar galėjo atsukti ir prožektoriaus varžtus. Mano atleista, ji netrukus vėl buvo grąžinta į darbą ir, atrodo, patenkinta naujomis pareigomis. Sutinku ją kasdien. Tik mudvi beveik neturime ko viena kitai pasakyti. Kaip sakoma, niekada nežinai, bet esu beveik tikra, kad jos pagieža neturi nieko bendra su man persodinta širdimi.

– Bjauri boba?

– Kaip sakote?

– Kaip ji atrodo? Ar nepanaši į nušiurusią pelę?

Keitė energingai papurtė galvą.

– Ne, ji tikra gražuolė ir gerbėjų jai netrūksta.

– O gal jai nepatiko, kad atsirado konkurentė?

Jo veidas pasidarė panašus į tikro gašlūno. Bet Keitė šaltu mėlynų akių žvilgsniu akimirksniu sutramdė leitenantą. Jis nepatenkintas krenkštelėjo ir patogiau įtaisė krėsle savo platų pasturgalį. Vėl paėmė nekrologą.

– Kalba, rodos, ne per daug rafinuota...

– Man tai irgi krito į akis. Tekstas ne toks, koks būtų laikraštyje.

– Ir mirties priežastis nenurodyta.

– Tai man būtų tarsi perspėjimas. Žinočiau, ko tikėtis.

– Ar pastaruoju metu niekas nelindo jums į akis, negrasino, nesitrynė aplink namus?

– Kol kas ne.

Hanseikeris kažką neaiškiai burbtelėjo, patampė lūpą ir giliai atsiduso. Paskui norėdamas laimėti laiko vėl perskai-

tė iškarpas. Prieš praverdamas burną dar kartą reikšmingai krenkštelėjo.

– Tos iškarpos iš įvairių šalies laikraščių. Kalės vaikui teko kaip reikiant pasidarbuoti.

– Taip, ir dėl to, mano nuomone, grėsmė dar didesnė, – tarė Keitė. – Akivaizdu, jis tiesiog fanatiškai domisi likimais žmonių, kuriems persodinta širdis. Nesvarbu, ar tas žmogus kaltas dėl jų mirties ar ne, jis negailėjo nei jėgų, nei laiko, kol juos atkapstė.

– Manote, jis prikišo nagus prie visų tų nelaimių? – Iš leitenanto balso buvo aišku, kad jis šiam spėjimui nepritaria.

Keitė pati nežinojo, ką manyti, todėl nuo tiesaus atsakymo išsisuko.

– Svarbu, kad tų žmonių mirties diena sutampa su širdies persodinimo diena prieš kelerius metus ir mano operacijos data. Per daug sutapimų, kad būtų atsitiktinumas.

Susimąstęs leitenantas vėl timptelėjo apatinę lūpą.

– Ar kada nors buvote susitikusi su savo donoro artimaisiais?

– Manote, kad galėtų būti koks nors ryšys?

– Tai ne blogesnis spėjimas už kitus. Ką žinote apie savo donorą?

– Nieko. Iki šiol nieko ir nenorėjau žinoti. Bet vakar susisiekiau su Organų banku, kurio rūpesčiu gavau širdį, ir paklausiau, ar nesikreipė donoro giminaičiai norėdami ką nors sužinoti apie mane. Dabar tikrinami agentūros, kuri pristatė širdį, dokumentai, todėl atsakymo gali tekti palaukti kelias dienas. Jei niekas nesidomėjo, kas aš tokia, žinosime, kad šis pėdsakas netikras.

– Kaip suprasti?

– Tokia jau tų įstaigų politika. Informacija apie donorų ir recipientų tapatybę yra konfidenciali ir teikiama tik tuo atveju, jei viena apie kitą nori ką nors sužinoti suinteresuotos

pusės. Tik tada šios įstaigos teikia informaciją. O paskui jau patys žmonės sprendžia, susitikti ar ne.

– Ar tai vienintelis būdas išsiaiškinti, kam persodinta konkreti širdis?

– Nebent kas įsilaužtų į pagrindinį Virdžinijos valstijos kompiuterį ir sužinotų JOST numerį.

– *Kokį* numerį?

Keitė paaiškino leitenantui, ką visai neseniai jai buvo sakęs Dynas.

– JOST – Jungtinio organų skirstymo tinklo numerį. Kiekvienam organo arba audinių donorui iš karto duodamas tam tikras numeris. Jame užkoduoti metai, mėnuo, diena, organų paėmimo eiga – kada jie išimti ir kada atsidūrė Organų banke. Tai apsaugos priemonė, padedanti užkirsti kelią nelegaliai prekybai žmogaus organais.

Hanseikeris ranka persibraukė veidą.

– Jėzau... Tas vyrukas turi būti nekvailas.

– Kaip tik tai ir mėginu jums pasakyti.

Kuo daugiau hipotezių jiedu kūrė, tuo labiau Keitė baiminosi.

– Mes apsukome ratą ir grįžome nuo ko pradėję, leitenante. Ko imsitės, kad rastumėte jį anksčiau, negu jis suras mane?

– Tiesą sakant, panele Delani, mes ne kažin ką galime padaryti.

– Bent kol netapau kokio keisto nelaimingo atsitikimo auka, ar ne?

– Nusiraminkite.

– Aš visiškai rami. – Ji atsistojo. – Jūs, deja, irgi.

Vikriau, nei ji tikėjosi, leitenantas šoko iš už darbo stalo ir užstojo kabineto duris.

– Pripažįstu, tai tikras galvosūkis. Bet kol kas pavojus jūsų gyvybei veikiausiai negresia. Nusikaltimo nėra. Mes netgi nežinome, ar tas purvinas žaidimas buvo žaidžiamas ir prieš anų žmonių mirtį, ar ne?

– Ne, – atžariai tarstelėjo Keitė.

– Kad ir kaip ten būtų, neturite išeiti manydama, kad į jūsų problemą nežiūriu rimtai. O jei... O jei skirčiau policijos ekipažą kelias savaites pabudėti jūsų gatvėje ir pasekti jūsų namus, kaip manote?

Tyliai juokdamasi Keitė nuleido galvą, nykščiu ir didžiuoju pirštu suspaudė sau smilkinius. Jis tiesiog nesuvokia esmės. Persekiotojas per gudrus, kad jį sučiuptų gatvėje policijos patrulis.

– Labai ačiū, leitenante. Būsiu dėkinga už bet kokią pagalbą.

– Tai mano darbas. – Jis plačiai nusišypsojo ir išdidžiai išpūtė krūtinę. – Greičiausiai kas nors mėgina jus pagąsdinti, ir tiek. Na, sunervinti jus, suprantate?

Keitė nekantravo eiti, tad sutiko.

Manydamas, kad problemą išsprendė, leitenantas galantiškai atidarė jai duris.

– Jeigu manęs prireiktų, skambinkite, gerai?

Aišku, paskambinsiu. Bet argi tu bent pirštą pajudinsi, ironiškai pagalvojo Keitė, o garsiai tarė:

– Dėkoju, kad taip greitai sutikote mane priimti, leitenante Hanseikeri.

– Žinote, iš arti jūs netgi gražesnė negu per televizorių.

– Ačiū.

– Hm... kol dar neišėjote... Kaip tik svarsčiau... Juk ne kiekvieną dieną į mano kabinetą užsuka įžymybės... Gal brūkštelėtumėte autografą mano žmonai? Ji labai apsidžiaugtų. Suteikite Doris tą džiaugsmą, gerai? Tiesa, galite brūkštelėti ir mano vardą. Jei tik nesunku...

Trisdešimt ketvirtas skyrius

– Po velnių, ką čia veiki?

– Kepu šoninę. – Virtuvės stalčiuose neradusi specialių žnyplių, Keitė šakute kilstelėjo nuo čirškančios keptuvės bryzelį šoninės.

Po pokalbio policijos nuovadoje Keitė įsiutusi grįžo namo ir persirengė. Kadangi jautėsi prislėgta ir dirbti negalėjo, paskambino Džefui ir pasakė, kad neateis. Jai reikėjo laisvos dienos viskam apmąstyti.

Beveik valandą ji svarstė, ką daryti. Dar nesusidėliojusi plano, jau stūmė vežimėlį per prekybos centro salę ir rinkosi maistą vyrui, kurio tvirtino nekenčianti.

– Tikiuosi, mėgsti traškią. – Keitė padėjo šoninės bryzą prie kitų, jau gulinčių ant popierinio rankšluosčio. – Kokios norėtum kiaušinienės?

– Kaip tu įėjai?

– Pro duris. Jos buvo atrakintos.

– Šit kaip... – Jis pasikasė pakaušį. – Matyt, eidamas miegoti pamiršau patikrinti.

– Matyt. Tik suleisti ar suplakti?

Nesulaukusi atsakymo Keitė žvilgtelėjo per petį. Jis atrodė kaip tą rytą, kai jiedu susipažino, tik šį kartą mūvėjo ne džinsus, o trumpikes. Ji mėgino nekreipti dėmesio į durų stačiakampio įrémintą seksualų liemeningą jo kūną, kurio visos

šešios su viršum pėdų spinduliavo susitaršiusį, ką tik iš lovos išsiritusį vyriškumą.

– Suleisti ar suplakti? – dar kartą paklausė ji. – Man geriau sekasi plakta.

Jis sudėjo rankas ant klubų, kur ėjo trumpikių guma.

– Nei iš šio, nei iš to rytą pasirodai mano namuose ir taisai man pusryčius. Ar turi kokią priežastį?

– Turiu. Kai tik užsimausi kelnes ir atsisėsi valgyti, pasakysiu.

Suglumęs, purtydamas galvą jis išėjo. O kai įšokęs į aptrintus *Levi's* džinsus ir apsivilkęs paprastus baltus sportinius marškinėlius grįžo į virtuvę, pusryčiai jau buvo pataisyti. Keitė įpylė po puodelį kavos, padėjo ant stalo lėkštes ir įsitaisė ant kėdės kviesdama sėstis priešais.

Aleksas permetė koją per kėdės atlošą ir apsižergęs atsisėdo abipus kyšančiais keliais. Bet valgyti nepuolė, pro kavos garų šydą atidžiai pažvelgė į Keitę (dar viena smulkmena, primenanti tą rytą, kai jiedu susitiko pirmą kartą!) ir siurbtelėjo.

Paskui paklausė:

– Ar tai kaip nors susiję su visuotiniu įsitikinimu, kad trumpiausias kelias į vyro širdį eina per skrandį?

– Ta teorija žlugo, kai buvo sugalvotos čiulpimo paslaugos.

Jis sukikeno, paskui garsiai nusikvatojo, paėmė šakutę ir ėmė kimšti plaktą kiaušinienę. Dviem kąsniais sudorojo bryzą šoninės, vienu mauku išgėrė stiklinaitę apelsinų sulčių.

– Kada pastarąjį kartą valgei? – pasidomėjo Keitė.

– Rodos, vakar užsisakiau picą, – pagalvojęs atsakė jis. – O gal tai buvo užvakar?..

– Visa galva pasinėręs į darbą?

– Mmm!.. Ar yra skrebučių?

Ji įdėjo į skrudintuvę dar dvi riekes. Laukdama, kol iššoks, įpylė jam dar kavos. Staiga jis suspaudė Keitei riešą ir atlošė galvą, norėdamas geriau įsižiūrėti.

– Šįryt pajutai nenugalimą norą pašeimininkauti, Keite?

– Ne visai.

– Tai gal čia labdara?

– Vargu ar galima taip pavadinti.

– Pasiūlymas susitaikyti?

– Pasvajok.

– Šitie pusryčiai man brangiai kainuos, ar ne?

– Taip.

– Ar įstengsiu susimokėti?

– Jei nenori, kad pakrikštyčiau šeimos brangenybes verdančia kava, geriau paleisk man riešą.

Aleksas atgniaužė pirštus. Keitė pastatė kavinuką ant įkaitusios kavavirės plokštės, išėmė iš skrudintuvės du skrebučius ir be ceremonijų tėkštelėjo į Alekso lėkštę.

– Taigi mudu vis dar ne draugai, – apibendrino jis storai tepdamasis sviesto.

– Ne.

– Vadinasi, negalim būti ir meilužiai.

Žiūrėdama, kaip tvirti balti jo dantys sminga į sviestuotą skrebutį, Keitė pajuto geismą. Ji nunešė prie kriauklės lėkštę, nuskalavo ir įdėjo į indaplovę. Kol Aleksas baigė valgyti, sutvarkė virtuvę. Jis įdėjo lėkštę į kriauklę, prisipylė trečią puodelį kavos ir vėl grįžo prie stalo.

Keitei drėgna kempine valant stalą jis vėl suspaudė jai riešą ir prisitraukė. Veidu prigludęs prie maloniai minkšto pilvo ėmė per palaidinę ją bučiuoti, meiliai kramsnoti, gnaibytis ir geismingai niurnėti.

Keitė į jo glamones neatsakė. Rankas laikė iškėlusi ties pečiais, kad prie jo neprisiliestų. Pagaliau jis kilstelėjo galvą.

– Nepatinka?

– Labai patinka. Tu tikras specialistas. Bet aš ne to atėjau.

Aleksas nuleido rankas, veidas pasidarė griežtas ir piktas.

– Jeigu atėjai ne taikytis...

– Ne.

– Tai ko?

– Tuoj paaiškinsiu.

– Taigi. Jei užsukai čia ne pažaisti, tada atleisk – manęs laukia darbai.

Į jo pyktį Keitė nereagavo. Ji nusiplovė rankas, prisipylė dar puodelį kavos ir pasiėmusi rankinę grįžo prie stalo. Tada išėmė laikraščių iškarpų ir nekrologo kopijas ir pastūmė Aleksui.

– Ar čia ta slaptoji medžiaga, kurią aną vakarą rodei Vebsteriui? – paklausė jis.

– Vadinasi, vis dėlto šnipinėjai. Taip ir maniau.

– Įprotis iš tų laikų, kai dirbau policininku.

– Arba paprasčiausias nemandagumas.

– Gali būti, – abejingai gūžtelėjęs pečiais pripažino Aleksas. – Nensė Vebster pamanė, kad intymiai bendrauji su jos vyru.

– Kaip žinai, nieko panašaus nebuvo.

– Tai kodėl leidi jai prisigalvoti pačių blogiausių dalykų? Kodėl tiesiog nepasakai tiesos?

– Kuo mažiau žmonių tą tiesą žino, tuo geriau.

Aleksas susižėrė popierius ir ėmė skaityti. Bėgdamas akimis per antrąjį susimąstęs pasitrynė antakį kertantį randą. Tarp antro ir trečio lapo nuvėrė ją įdėmiu, klausiamu žvilgsniu.

Perskaitęs nekrologą tyliai nusikeikė ir atstūmė kėdę. Ištiesęs kojas, įsirėmęs pėdomis į grindis, išrietęs nugarą Aleksas pasidėjo tuos popierius sau ant diafragmos ir dar kartą perskaitė.

Baigęs atsisėdo tiesiai, švystelėjo lapus ant stalo ir pažvelgė į Keitę.

– Originalus turi?

– Ir originalus, ir vokus.

– Girdėjau, Vebsteriui sakei, kad gavai juos per pastarąsias kelias savaites.

– Taip.

– Ir nepagalvojai, kad derėtų papasakoti man?

– Tie laiškai – ne tavo reikalas. – Jis nusikeikė. – Na gerai, tai buvo smūgis žemiau juostos, – pripažino ji. – Niekam nė žodžiu neužsiminiau apie tuos laiškus, kol negavau trečiojo.

– Kam dar pasakojai, išskyrus Spaiserį? Nuostabiajam Dynui tikrai turėjai parodyti.

– Rodžiau laiškus Džefui, – nekreipdama dėmesio į ironišką pastabą pasakė ji. – O paskui Bilui.

– Mat gali kilti grėsmė televizijos saugumui. Girdėjau. Kas dar žino?

– Niekas. Nekrologas atėjo su vakar dienos paštu. Tai buvo paskutinis lašas. Šiandien aštuntą ryto buvau policijos nuovadoje, kalbėjau su detektyvu inspektoriumi. – Keitė susiraukė. – Bet verčiau būčiau pagulėjusi burbulinėje vonioje, – niūriai pridūrė.

– Ką jis sakė?

Beveik žodis į žodį ji atpasakojo pokalbį su leitenantu Hanseikeriu.

– Man galbūt gresia mirtinas pavojus, bet jam buvo įdomiau spoksoti į mano kojas. Na, bandė nuraminti, pripliauškė nesąmonių apie profesinę riziką, su kuria susiduria kiekviena televizijos žvaigždė, tarsi viso to nežinočiau. Nuo jo trenkė cigarais, pigiu losjonu ir senu geru seksizmu. Aš jam užkūriau pirtį kaip reikiant, bet esmė ta, kad kol man nenutiko kas nors siaubinga, policija negali nieko imtis, nebent kelias naktis per savaitę pabudėti prie namų. Įsivaizduoji?

– Deja, taip. – Aleksas atidžiai pažvelgė į ją ir paklausė: – Tai štai kodėl tą vakarą, kai sučiupome prie tavo namų slankiojantį Spaiserį, buvai tokia nervinga. Tu ir dabar labai įsitempusi.

Keitė kietai sučiaupė lūpas. Nusišluostė šlapius delnus aukštyn žemyn brūkštelėjusi sau per džinsuotas šlaunis. Dabar, pataisiusi jam pusryčius ir papasakojusi, kokioje keblioje padėtyje atsidūrė, ji staiga susinervino, iš dalies todėl, kad Aleksas tiesiog skaitė jos mintis.

Jis sėdėjo nejudėdamas, įbedęs į ją akis, pro kurias, rodos, negalėjo praslysti nė menkiausia smulkmena.

– O iš manęs ko nori, Keite?

– Padėk man.

Jis ironiškai prunkštelėjo.

– *Aš?!*

– Tu vienintelis mano pažįstamas, turintis nusikaltimų tyrimo praktikos ir sugebantis atitinkamai mąstyti. – Keitė prisimerkė. – Esi daug kartų susidūręs su nusikaltėliais. Studijavęs psichologų išvadas. Gali nesunkiai apmesti tokio tipo psichologinį portretą. Man reikia tavo įvertinimo. Kieno čia darbas – pokštininko ar psichopato? Ar man tuos laiškus mesti į šiukšlių dėžę ar vis dėlto laikyti perspėjimu? – Ir pamiršusi paskutinius išdidumo likučius pridūrė: – Aleksai, aš bijau.

– Matau. – Jis tylomis dar kartą atidžiai pažvelgė į Keitę. – Tu lengvas taikinys.

Ji nervingai persibraukė plaukus.

– Žinau, bet nenoriu apsigyventi dramblio kaulo bokšte ir tapti savo šlovės kaline. Visuomet esama rizikos, kad koks gerbėjas pames galvą ir ims mane persekioti. Dauguma medžioja įžymybes tik norėdami gauti autografą. Bet kai kurie gali ir nužudyti. Man yra tekę dalyvauti jaunos aktorės laidotuvėse – ją namuose nušovė atvirai savo meilę išpažinęs gerbėjas. – Keitė liūdnai papurtė galvą. – Netrukus įsitikinsi, Aleksai: kuo esi garsesnis, tuo mažiau privataus gyvenimo ir saugumo.

– Rašytojai išlaiko daugiau anonimiškumo negu televizijos žvaigždės.

Ji pritarė, bet vis dar buvo susimąsčiusi.

– Man patinka būti įžymybe. Meluočiau, jei apsimetinėčiau. Bet už šlovę tenka brangiai mokėti.

– Ar anksčiau tau yra nutikę kas nors panašaus?

Keitė pakartojo maždaug tą patį, ką pasakojo Hanseikeriui apie laiškus, kurie plaukė filmuojantis „Klystkeliuose“.

– Ilgainiui normalius, nors kartais ir kritiškus gerbėjų laiškus išmokau atskirti nuo tų, kuriuos rašė žmonės aiškiai persisukusiomis smegenimis. Kartais perskaičius tokį laišką net oda pašiurpdavo, bet šiaip nekreipdavau dėmesio. Bet joks laiškas nėra įvaręs man tiek baimės kiek šitie. Gal aš kvaila ir pernelyg jautriai reaguoju...

– Nepasakyčiau, kad šie laiškai itin bauginantys, – švelniai tarė Aleksas.

– Jei juose būtų grasinama, manau, būtų lengviau tiesiog numoti ranka. O dabar jie lyg ir visai nekalti, bet vis tiek kelia šiurpą. Juk negali ieškoti nežinia ko. Nors ir neįžvelgiu pavojaus, aš jį *jaučiu*. Gal leidau per daug įsišėlti vaizduotei, bet pastaruoju metu išėjusi iš namų vis žvilgčioju per petį. Jaučiuosi...

– Persekiojama.

– Taip.

Aleksas pamąstė ir paklausė:

– Kaip manai, Keite, ką visa tai reiškia?

– O kaip *tau* atrodo? Šiaip ar taip, atėjau sužinoti tavo nuomonės. Mainais už tą sumautą kiaušinienę.

– Esu ragavęs ir prastesnės.

– Ačiū.

Jis suglaudė delnus tarsi maldai ir pirštų galiukais pabaksnojo sau lūpas. Keitė nepratarė nė žodžio: leido jam surikiuoti mintis. Aleksas nesišaipė iš jos nusiminimo, nors Keitė beveik to norėjo. Norėjo, kad pasakytų, esą visai be reikalo jaudinasi dėl tų paslaptingų laiškų.

– Štai kaip man atrodo... – pagaliau prabilo jis, – bet tai tik spėlionės...

– Suprantu.

– Pats blogiausias scenarijus...

Ji linktelėjo.

– Atsitiktinių sutapimų čia kaip Gineso rekordų knygoje.

– Aš irgi taip manau.

– Jei į kiekvieną atvejį žvelgsime atskirai, turėsime pripažinti, kad nelaimingo atsitikimo aukos mirties priežastis neįprasta, bet įtikima. O kai sudedi į krūvą, iš karto matyti, kad čia kažkas ne taip.

Susijaudinusi Keitė giliai atsiduso.

– Kalbėk.

– Turint omenyje nelaimingų atsitikimų datą ir vietą aišku, kad laikraščių iškarpas tau atsiuntęs asmuo perskaitė tuos pranešimus ne atsitiktinai.

– Jis apie tas mirtis žinojo.

– Ir gal net pats prie jų prisidėjo. Suprantama, jei kada nors bus nustatyta, kad tai žmogžudystės, o ne Dievo pirštas.

– Taigi... Su kuo mes čia susidūrėme?

– Jeigu tas tipas kaltas, o kol kas tai dar didelis klaustukas, tai jis nėra šiaip serijinis žudikas. Aukas jis renkasi ne atsitiktinai. Aukas jam parenka pats likimas. Ir vis dėlto jis įdėjo daug pastangų, kol jas susirado ir sumaniai viską išsišniukštinėjo.

– O koks jo motyvas?

– Juk tai akivaizdu, Keite.

– Donoro širdis, – kimiai balsu pratarė Keitė.

Ir jai suspaudė krūtinę. Aleksas pasakė tai, ko ji ir bijojo. Jo hipotezė raidė raidėn sutapo su jos spėjimu.

– Tiems trim žmonėms širdys buvo persodintos tą pačią dieną kaip tau, – tarė jis. – Tas psichas, matyt, buvo pažįstamas su kuriuo nors donoru ir niekaip negali susitaikyti su mintimi, kad jo širdis vis dar plaka. Akivaizdu, kad jis nežino, kam atiteko rūpima širdis, tad iš eilės šalina visus recipientus. Žudo žmones, kuriems tą dieną buvo persodinta širdis, puikiai žinodamas, kad anksčiau ar vėliau pataikys.

– Bet kodėl?

– Kad sustabdytų širdį.

– Suprantu, bet kam? Jeigu donoras buvo artimas žmogus, greičiausiai jis pats ir sutiko, kad širdis būtų persodinta kitam. Kodėl staiga apsigalvojo?

– Dievai žino. Gal po kelių mėnesių jis vieną rytą nubudo ir pagalvojo: „Dieve mano! Ką aš padariau!“ Donorų šeimos nariai dėl organų paaukojimo turi apsispręsti greitai, be to, būna baisiai prislėgti ištikusios nelaimės. Gal jis tiesiog pasijuto buvęs priverstas duoti sutikimą? Ši mintis ėmė jį persekioti, ir jis nebegalėjo gyventi su tokia kalte. Ar esi skaičiusi Po „Išdavikę širdį“?

– Bet šita širdis nepalaidota. Ji tebeplaka.

– Užtat kaip to apsakymo veikėjas tavo persekiotojas tikriausiai nuolat girdi ją tuksint. Tas tuksėjimas neduoda jam ramybės, varo iš proto. Šitaip gyventi jis negali ir trokšta nutildyti širdį amžiams.

– Ak... – sudejavo ji.

Jis siektelėjęs palietė jai ranką.

– Arba visai prašovėme pro šalį, Keite. Prašei, kad pasakyčiau, ką manau. Aš pasakiau. Viliuosi, kad suklydau.

– Viliesi, bet nemanai, ar ne?

Aleksas neatsakė, jam ir nereikėjo nieko sakyti. Atsakymą Keitė išskaitė jo akyse.

– Pasvarstykime. Tarkim, kol kas einame teisingu keliu. Kaip jam pavyko susekti visus tuos žmones, įskaitant tave?

Keitė pakartojo, ką neseniai buvo pasakojusi Hanseikeriui apie identifikacinį Organų banko donoro numerį.

Aleksas neskubėdamas visa tai apgalvojo.

– Širdies persodinimo operacija vis dar toks įvykis, kurį plačiai nušviečia žiniasklaida. Jis galėjo paprasčiausiai susieti šen bei ten susirankiotus faktelius. Kas žino?.. Kol nesužinosi, kas tas vyrukas, iki galo neperprasi ir jo veikimo.

– Jis turi būti turtingas, – pareiškė Keitė.

– Iš ko sprendi?

– Juk pastaruosius ketverius metus nuolat keliavo po šalį.

– Ar esi kada girdėjusi apie autostopą? – šyptelėjo Aleksas. – Arba prekinius traukinius? Be to, tarp žmogžudysčių

jis turėjo ištisus metus, tad galėjo gyventi iš atsitiktinių darbų ir neskubėdamas domėtis būsima auka.

– Nepagalvojau, – nusiminusi tarstelėjo Keitė. – Tai galėjo būti bet kas.

– Taip, vien pirmąja klase keliaujantis verslininkas arba po šalį besibastantis sezoninis darbininkas. Kad ir kas tas kalės vaikas, jis gudrus ir klastingas. Ir moka puikiai prisitaikyti, tikras chameleonas. Kaipgi kitaip jis būtų įgijęs žmonių pasitikėjimą ir nužudęs nesukeldamas nė menkiausio įtarimo? Kad ir ta moteris iš Floridos. Ji mirė savo namuose, iškritusi pro stiklines terasos duris. Jeigu žudikas ją pastūmė, vadinasi, turėjo būti kartu su ja, jos namuose.

– Jis galėjo įsigauti į namus apsimetęs kokiu remontininku, – pamėgino spėti Keitė.

– Ar darbuojantis meistrui ji būtų ėmusi laistyti gėles?

– Galbūt.

– Hm, nelabai tikėtina. Man kur kas lengviau įsivaizduoti, kad palaikyti kopėčias, kol palaistys papartį, ji paprašė gerai pažįstamo ir patikimo žmogaus.

Keitę net šiurpas nukrėtė.

– Tada jis tikras monstras.

– Bet ne serijinis žudikas, ne iš tų, kurie įsisiautėję negali sustoti. Priešingai, jis moka susivaldyti, yra visiškai atsidavęs savo misijai, o jo ryžtą palaiko keršto troškimas, religiniai įsitikinimai ar kuris nors kitas svarbus motyvas.

– Įdomu, ar ne? Kas verčia žmogų pasielgti kaip tik taip. – Keitė šnairomis žvilgtelėjo į Aleksą. – Kartais tie motyvai beprasmiai. Jam nė motais, kaip jo poelgis paveiks kitus žmones, terūpi patenkinti savo poreikį. – Keitės žodžiai nuskambėjo dviprasmiškai, Aleksas iš karto tai suprato.

– Vis dar manai, kad aš mėšlo gabalas.

– O taip. Žinoma, – ryžtingai ir dalykiškai tarė ji tarsi sutikdama, kad badas pasaulyje turi būti įveiktas.

– Argi mano sąžiningumas nėra šioks toks privalumas?

– Net tavo sąžiningumas iš egoizmo.

– Na, nebūk tokia griežta. Ar negalėtum bent pamėginti mane suprasti?

– Puikiai suprantu. Tu troškai sekso, ir aš tau nusileidau.

– Net nesitikėjau, kad su manim miegosi! – netekęs kantrybės sušuko jis.

– Tai kodėl tada nepermiegojai su kuria nors kita?! Kam taip išradingai mane viliojai, Aleksai? O paskui leidai skaudžiai nusivilti, pasielgei taip tyčia!

Jis norėjo kažką sakyti, bet apsigalvojo. Pirštais lyg šukomis braukdamas plaukus tyliai nusikeikė. Pagaliau tarė:

– Prisipažįstu, esu kaltas. Tyčia leidau tau patikėti, kad neįmanoma yra įmanoma.

– Kodėl tai neįmanoma?

Jis tylėjo kietai sučiaupęs lūpas.

– Kas, Aleksai? Kas tave graužia?

– Negaliu apie tai kalbėtis su tavimi.

– O tu pabandyk.

– Patikėk, Keite, tau šito nereikia žinoti.

– Kad ir kas tave slegia, seksas nepadeda pasijusti geriau.

Jis reikšmingai kilstelėjo antakį.

– Kažkurį iš mūsų apgauna atmintis. Kiek prisimenu, tuomet jaučiausi ne *geriau*, o *velniškai puikiai*.

– Kalbėjau ne apie fizinę savijautą, – šiurkščiai atrėžė ji. – Fiziškai, žinoma, ir aš gerai jaučiausi. Bet toks jau, matyt, patino mąstymas, kurio moteris niekada nesupras. Vyrai tiesiog nesugeba atskirti fizinės savijautos nuo jausmų. Jeigu ten, žemai, gera, tai visa kita nesvarbu, ar ne? O moteris...

– Jis gali būti ir *moteris*, – netikėtai pareiškė Aleksas ir pašoko tarsi kulkos pakirstas.

– Ką?

– Gali būti, kad tave persekioja moteris.

– Melija.

– Kas?

Keitė nė nepajuto, kaip ištarė šį vardą. Jau buvo per vėlu – jis norėjo sužinoti viską.

– Mergina, su kuria kartu dirbome. Kelis kartus buvome susirėmusios kaip reikiant. – Jau antrą kartą šį rytą ji užsiminė apie sunkumus, patirtus bendraujant su Melija King.

– Man rodos, esu ją matęs, – tarė Aleksas. – Vaikščiojanti svaja, net seilė tįsta, ar ne? Dideli papai, ilgi juodi plaukai, putlios lūpos, o kojos tokios, kad kartą pamatęs niekada nepamirši.

– Koks tu pastabus, – kandžiai mestelėjo Keitė.

– Ji iš karto atkreipia dėmesį.

– Nors ji bjauri ir kerštinga, neįsivaizduoju, kad galėtų būti žudikė.

– Įtarti reikia visus, Keite. Nužudyti gali kiekvienas.

– Netikiu.

– Kartą man teko suimti trylikametę mergaitę – ji nudobė miegančią savo motiną. Koks motyvas? Girdi, mama jai priekaištavo, kad per ryškiai dažosi akis. Iš pažiūros miela mergaitė su ortodontine plokštele, ant miegamojo sienos peliuko Mikio plakatas. Žudikų būna įvairaus amžiaus, dydžio ir pavidalo. O šitas slidus kaip pelėdos šūdas.

– Jeigu apskritai esama žudiko.

Aleksas pažvelgė į laikraščių iškarpas ant stalo.

– Reikia pranešti teisingumo departamentui.

Keitei tai sukėlė dar didesnį siaubą. Vadinasi, reikalas rimtesnis, negu Aleksas sako.

– Ir kas bus? – paklausė Keitė.

– Bus paskirtas pareigūnas dar kartą ištirti tų nelaimingų atsitikimų aplinkybes.

– Bet tai užtruks, be to, dar ta biurokratinė mėsmalė, ar ne?

– Neprisimenu nė vienos federalinės valdžios tirtos bylos, kuri būtų išnarpliota greitai.

– O mano širdies persodinimo metinės jau po mėnesio. – Keitė pamėgino nusišypsoti. – Negaliu atsikratyti įspūdžio, kad kita auka jo sąraše esu aš. Arba – jos sąraše.

Aleksas paėmė nuo stalo nekrologą ir perskaitė dar kartą.

– Jis nori būti sučiuptas. Kitaip nebūtų tau šito siuntęs. Žudo tikslingai, bet ne instinktyviai ir ne dėl jaudulio. Jis ištikimas savo liguistam idealui ir vis dėlto širdies gilumoje žino, kad yra neteisus. Todėl pats prašosi būti sustabdytas.

– Belieka tikėtis, kad sustabdysime jį laiku.

– Sustabdysime?

– Viena negaliu to padaryti, Aleksai. Neturiu nei reikalingų ryšių, nei patirties. O tu turi.

– Pusryčių kaina kyla kas minutę... – Jis palenkė galvą į šoną. – O jei pasakysiu ne?

– Nemanau, kad atsisakysi, nes širdies gilumoje tu – vis dar policininkas. Esi prisiekęs tarnauti žmonėms ir juos ginti. Abejoju, ar tas atsidavimas išgaravo vos nusisegus policininko ženklelį. Net jei būčiau tau visai svetima, vis tiek neatsuktum nugaros. Be to, jei staiga žūčiau paslaptingomis aplinkybėmis, niekada sau neatleistum.

Jis švilptelėjo.

– Tu mane šantažuoji.

– Taip, prisipažįstu. – Ir Keitė, kaip jai būdinga, atvirai ir tiesiai viską jam išklojo. – Tikrai nė už ką nenorėjau prašyti tokios paslaugos. Šį rytą man nebuvo lengva čia ateiti. Jei turėčiau kitą galimybę, tikrai pasinaudočiau. Deja, tu vienintelė mano viltis.

Jos žodžiams apmąstyti Aleksui neprireikė nė dešimties sekundžių.

– Gerai. Padėsiu kuo galėsiu. Ir kurgi siūlai pradėti ieškoti tavo persekiotojo?

– Čia. Teksase.

Tokio ryžtingo ir konkretaus atsakymo į retorinį klausimą jis nesitikėjo.

– Kodėl?

– Anksčiau niekam nesu užsiminusi... – nedrąsiai pratarė ji. – Turiu šiokią tokią nuorodą, iš kur atgabenta man persodinta širdis. Tą vakarą, kai turėjo mane operuoti, netyčia nugirdau slaugę sakant, kad širdis skraidinama iš „vienišos žvaigždės valstijos". Visuomet tikėjau, kad mano širdis kilusi iš čia. – Ir kuo atsainiau pridūrė: – Galbūt kaip tik dėl to mane taip traukė atvažiuoti čia dirbti?..

Aleksas pasilenkė į priekį ir tarė:

– Tu po kąsnelį vis mėtai sultingą masalą, o aš negaliu atsispirti pagundai jį čiupti. Ką reiškia pastarieji tavo žodžiai? Kad jautei poreikį atvykti į Teksasą, nes čia gyveno tavo donoras?

Keitė tik nekantriai papurtė galvą.

– Dynas mano, kad toks dvasinis ryšys neįmanomas.

– O ką tu manai?

– Aš su juo sutinku.

Aleksas vėl kilstelėjo antakį parodydamas iš balso supratęs, kad ji ne visai tiki tuo, ką sako.

– Puiki tema paduskutuoti, ar ne?

– Taip, kada nors padiskutuosime. O dabar man labiausiai reikia surasti savo persekiotoją. Ir vienintelis siūlo galas – slaugės užuomina apie Teksasą.

– Puiku. Įprasta bylos tyrimo procedūra: pradedi nuo to, ką turi.

– Tiesa, turi žinoti dar kai ką, Aleksai. Pateikiau užklausą, ar mano donoro šeimos nariai kada nors mėgino mane susirasti.

– Tikrai? – nustebo jis. – Bet tai prieštarauja tavo ankstesniam nusistatymui, ar ne? Sakei niekada nenorėjusi nieko žinoti apie savo donorą.

– Taip, bet dabar neturiu kitos išeities. Tikrinami bylos įrašai. Jei ką sužinosiu, būtinai pranešiu.

– Gerai. O aš pradėsiu nuo Teksaso ir palengva plėsiu paiešką. Be to, pasistengsiu kuo daugiau sužinoti apie tuos

keistus mirties atvejus. Galbūt aukas siejo dar kas nors, ne tik persodinta širdis. Bet nieko negaliu pažadėti.

– Kad ir ką sužinotum, būsiu dėkinga, jeigu man papasakosi. – Keitė atsistojo ir mostelėjo į šaldytuvą. – Ten dar liko maisto. Vaišinkis, nesivaržyk.

Aleksas palydėjo ją iki lauko durų.

– Neišeik dar... – paprašė.

– Reikalus, rodos, aptarėme.

– Bet nebaigėme savo ginčo.

– Nėra dėl ko ginčytis, Aleksai. Juk sutarėme, kad tu esi mėšlo gabalas, be to, puikiai žinai, ką manau apie beprasmį seksą.

– Tai nebuvo beprasmis...

– O... žinai, kas man keista? – nutraukė jį Keitė. – Kodėl tu taip greitai išklojai visą tiesą? Juk dar ilgai galėjai mane mulkinti. Kodėl sugadinai sau visą malonumą? Gal užgraužė sąžinė? O gal Arnis pagrasino nemokėti honoraro, jei nesielgsi su manimi kaip geras berniukas?

Užuot atsakęs į dygius Keitės klausimus, Aleksas suėmė jai smakrą.

– Turbūt žinai posakį „Nežaisk su ugnimi“? Taip, norėjau su tavimi permiegoti. Norėjau beprotiško sekso. Toks jis ir buvo. Bet gavau daugiau, negu tikėjausi. Ir išsigandau. Sutrikau, nežinojau, kaip elgtis. – Ir nykščiu švelniai palietęs jai lūpų kamputį pridūrė: – Iki šiol nežinau.

Trisdešimt penktas skyrius

– Taigi tokie reikalai. Norėjau, kad žinotumėte.

Džefui Doilui ir Bilui Vebsteriui Keitė išklojo visą tiesą ir dabar laukė jų reakcijos. Vebsterio kabinete buvo tylu ir ramu, nes jis buvo toli nuo žinių skyriaus, kur niekada nenutrūksta karštligiška veikla.

Ji su Džefu sėdėjo ant gelsvos odinės sofos. Generalinis televizijos kanalo direktorius buvo įsitaisęs tokios pat spalvos fotelyje. Žvelgiant iš šalies jis atrodė atsipalaidavęs, bet tas įspūdis buvo klaidingas. Keitės pasakojimas jį aiškiai sunervino.

– Tas inspektorius...

– Hanseikeris.

– Numojo į viską ranka?

– Iš esmės taip, – linktelėjo Keitė. – Ypač kai Organų bankas informavo, kad mano donoro šeimos nariai niekados manęs neieškojo.

Užklausos rezultatas Keitę ir nuvylė, ir pradžiugino: ji apsidžiaugė, kad nereikės knaisiotis po donoro asmeninį gyvenimą, bet nusivylė supratusi, kad persekiotojo paieškos nepasistūmėjo nė per žingsnį.

– Leitenanto Hanseikerio abejingumas tiesiog nepakenčiamas, – toliau kalbėjo ji. – Bet kai papasakojau Aleksui, jis nė kiek nenustebo. Girdi, argi policija gali ko nors imtis, jei

nėra nusikaltimo? Kol nieko neįvyko, nėra pagrindo nieko suimti net jei žinotume, ką suimti, o mes net ir šito kol kas nežinome.

– Ką nors visuomet galima padaryti, – užsispyrė Džefas.

– Darome ką galime, – tarė ji abiem vyrams. – Aleksas vis dar turi ryšių Hjustono policijos departamente, tad buvę bendradarbiai kai ką patikrins policijos duomenų bazėje. Be to, jam prieinami informacijos šaltiniai, kurie paprastiems piliečiams, tokiems kaip aš, nepasiekiami. – Švelniai šyptelėjusi ji pridūrė: – Kartais Aleksas „pamiršta" pasakyti, kad nebedirba policijoje. Žmonės su juo vis dar kalbasi. Jei reikia, jis ir įbauginti moka.

– Ar tu juo pasitiki? – paklausė Bilas.

Keitė pervėrė jį piktu žvilgsniu.

– Kodėl turėčiau nepasitikėti?

Vebsteris dūrė pirštu į vyniojamojo popieriaus aplanką, kuriame Keitė nešiojosi laikraščių iškarpų, nekrologo ir vokų kopijas.

– Manau, tai pakankama priežastis nepasitikėti bet kuriuo staiga tavo gyvenime atsiradusiu nepažįstamu žmogumi, – paaiškino jis.

– Kažin, ar Aleksą Pirsą kas nors galėtų pavadinti nepažįstamu žmogumi, – įsiterpė Džefas.

– Ką tu apie jį žinai, Keite? – nenusileido Bilas. – Išskyrus tai, kas akivaizdu, – kad jis patrauklus vyras.

– Tavo pastaba mane įžeidžia, Bilai. Aš nepamečiau galvos dėl pirmo pasitaikiusio gražuoliuko. Ir aistra manęs neapakino.

– Nepyk, – ją ramindamas tarė Bilas. – Tik norėjau pasakyti, kad...

– ...kad moterys galvoja širdimi, o ne galva. Kad mes – silpnoji lytis, nesugebanti atpažinti vilko avies kailyje, ar ne?

Suirzusi Keitė pakilo nuo sofos ir priėjo prie lango. Iš ketvirto aukšto ji žvelgė žemyn, į miesto greitkeliu skriejančius

automobilius. Palaukusi, kol nurims sukilęs pyktis, vėl atsigręžė.

– Atleisk, Bilai. Tu rūpiniesi mano saugumu, o aš tau vos galvos nenuroviau.

Bet jis tik nekantriai numojo ranka.

– Tu patiri didžiulį stresą. Ar jis veikia ir savijautą?

– Jei nekreipsime dėmesio į kelias bemieges naktis, ne.

– Laikinai, kol viskas išsispręs, galėtume sustabdyti „Keitės vaikus".

– Neabejoju, kad Šerė mus supras, – pritarė Bilo pasiūlymui Džefas.

– Jokiu būdu. Keisti savo gyvenimo neketinu. Mano darbo grafikas liks koks buvęs. Neleisiu tam pakvaišėliui rikiuoti savo gyvenimo.

– O jei dėl streso kils grėsmė sveikatai...

– Jaučiuosi puikiai. Širdis plaka normaliai. Prisiekiu. – Keitė priglaudė delną prie krūtinės. – Bet išsiaiškinkime dar vieną dalyką, kol jis netapo negyjančia žaizda. Savo asmeninio gyvenimo irgi neketinu keisti, todėl nuomonę apie Aleksą prašyčiau pasilaikyti sau. Man reikia jo pagalbos. Taškas.

Taip tarusi Keitė, rodos, šiek tiek drovėdamasi priėjo prie stalelio, ant kurio Bilo sekretorė buvo padėjusi kavos servizą.

– Gal dar kas nors norėtų kavos?

Vyrai atsisakė.

Keitė neskubėdama įsipylė puodelį ir staiga netyčia prisiminė tas kelias paskutines akimirkas prie Alekso namų durų, kai jis tiesiai šviesiai išrėžė, kad jos geidžia. Jis mėgino ją pabučiuoti, bet ji pasiskubino išeiti hormonams dar neįsisiautėjus ir nespėjus aptemdyti sveiko proto. Bilo užuominos nebuvo visai be pagrindo. Galbūt kaip tik dėl to Keitė sureagavo taip skausmingai.

Dabar atsisukusi į kolegas ji pasistengė išmesti iš galvos mintis apie Aleksą ir apsimestinai linksmai apibūdino keblią savo padėtį.

– Atrodo, kažkas užsimojo nutildyti mano krūtinėje tiksintį laikroduką.

– Vargu ar dera šitaip juokauti. – Džefas rūsčiai suraukė antakius, o tokia išraiška visai nederėjo prie jo berniokiško veido.

– Pritariu, Džefai. – Bilas pasitrynė rankas lyg generolas, ketinantis išdėstyti kariams savo strategiją. – Darbuotojams liepsiu žiūrėti, kad į televizijos pastatą būtų įleidžiami tik oficialų leidimą ir asmens tapatybės dokumentą turintys žmonės. Keite, nuo šiol išlipusią iš automobilio iki pastato tave lydės apsaugininkas.

– Bilai, bet juk tai...

– Nesiginčyk. Džefai, kai ji vyks filmuotis, pasirūpink, kad kartu važiuotų ir vienas iš apsaugininkų. Vietos mašinoje kaip nors rasite.

– Ar mums nereikėtų iki dantų ginkluoto sargybinio?

– Gera mintis, pone Vebsteri, – pritarė Džefas, praleidęs pro ausis Keitės pastabą.

Ji atsiduso ir užvertė akis į lubas, tačiau Bilas atrodė neperkalbamas.

Bet kai jis pasiūlė pastatyti prie jos namų sargybą budėti visą parą, Keitė ryžtingai pasipriešino.

– Šito nebus.

– Viską apmokės kompanija, – bandė palenkti ją Bilas. – Tu labai vertinga darbuotoja. Ir tavo saugumui lėšų negailėsime.

– Aš ne koks meno kūrinys, – pareiškė Keitė. – Aš žmogus. Ir nesutinku, kad prie mano namų nuolat tūnotų raumenų kalnas pigia eilute. Kalinė savo namuose aš nebūsiu. Jeigu ir toliau šitaip mane spausi, apsigyvensiu viešbutyje, ir niekas nežinos, kur esu. Kalbu rimtai, Bilai. Neketinu leisti, kad tas psichas apribotų mano gyvenimą dar labiau.

Kiek pasiginčijęs jis nusileido, nors ir nenoromis. Netrukus Keitė su Džefu išėjo.

– Jis tik stengiasi jus apsaugoti, Keite, – leidžiantis liftu į antrą aukštą tarė Džefas.

– Vertinu Bilo pastangas, bet kol kas tereikia stebėti situaciją ir nesiimti jokių kraštutinių priemonių. Ko gero, leitenantas Hanseikeris teisus. Pati įsikalbėjau baimę, o dabar mano isterija tapo užkrečiama.

– Jūs niekada nebuvote isterikė, – eidamas paskui ją iš lifto priminė Džefas.

Jie pasuko į dešinę, žinių skyriaus link.

– Galbūt „isterija" – per daug stiprus žodis. Šiaip ar taip, leidausi įbauginama kelių laiškų.

– Bet ponas Pirsas nenumojo į juos ranka ir nepavadino tiesiog pamišėlio kliedesiais.

– Jis rašytojas. Apskritai nereikėjo su juo apie tai kalbėti. Jo vaizduotė pernelyg laki – juk kasdien kuria beprotybės ir sąmyšio vaizdus. Aleksas pasičiupo miglotus mano įtarimus, gerokai pagražino ir sulipdė įtempto veiksmo scenarijų, pagal kurį būtų galima susukti didįjį savaitės filmą.

– Gera mintis. Reikia stropiai viską surašyti ir parduoti Holivudui.

Išgirdę Alekso balsą abu atsigręžė.

– Bet tik jei pažadi imtis pagrindinio vaidmens, – jis draugiškai kreipėsi į Keitę. – Sveikas, Džefai.

Džefas ir Keitė nustebo. Keitė atitoko pirmoji.

– Nesitikėjau, kad ateisi.

Nuo to ryto, kai Keitė pataisė jam pusryčius, jie kelis kartus šnekėjosi telefonu, bet susitikę nebuvo. Pastarąsias kelias dienas Aleksas praleido Hjustone ir nepranešė Keitei, kai grįžo.

– Iškapsčiau vieną faktelį, manau, vertą patyrinėti atidžiau. Popiet susitinku su vienu bičiuliu, neatsisakiusiu pasišnekėti. Gal iš to nieko nebus, bet juk esu tau pažadėjęs viską pranešti.

Ji atsisuko į Džefą.

– Kas šiandien po pietų mūsų darbotvarkėje?

– Visiškai nieko, – atsakė tas neatitraukdamas žvilgsnio nuo Alekso.

– Jokių neatidėliotinų susitikimų? – dar pasitikslino Keitė.

Džefas tylomis papurtė galvą.

– Nespirgėk, Keite, – sulaikė ją Aleksas. – Ramiai sau dirbk pagal planą. Tu niekur nevažiuosi.

– Dar ir kaip važiuosiu. Važiuosiu su tavim.

– Nėra reikalo. Kai ką nors sužinosiu, jei apskritai pavyks ką nors išpešti, – aš tau pranešiu.

– Ne, šitaip man netinka. Belaukdama išeisiu iš proto. Važiuoju kartu.

– Linksma nebus. Tiesą sakant, gali būti net pavojinga.

– Sėdėti ir laukti, kol tave nukeps koks nors maniakas, irgi pavojinga. Išgersiu vaistus ir tuoj pat grįšiu. – Ji žengė link savo kabineto ir grįžtelėjusi pridūrė: – O jeigu išvažiuosi be manęs, pasigailėsi.

Ir ji paliko Aleksą žinių skyriaus priimamajame. Džefas iš sekretorės, laikinai pavaduojančios Meliją, paėmė Keitei paliktas žinutes ir nunešė į viršininkės kabinetą.

– Skambino Šerė.

– Dėl ko? – Keitė padėjo vaistus atgal į rašomojo stalo stalčių ir užrakino.

– Jums nepatiks...

Ji atsitiesė ir pažvelgė į Džefą. Suraukęs antakius jis padėjo ant stalo lapelį su brūkštelėta žinute.

– Maiklas vėl grąžintas tėvams, – pasakė jis.

– Dieve mano...

– Advokatas įprašė apkiautėlį prokurorą atsiimti kaltinimą. Nors ir per plauką, Džordžas Merfis vėl išvengė kalėjimo.

Keitei prieš akis iškilo mielas berniuko veidelis. Vien pagalvojusi, kad galbūt jis patiria emocinę ir fizinę skriaudą, ji pajuto ir pyktį, ir nerimą.

– Ką turi padaryti tėvai, kad Maiklas pagaliau būtų iš jų atimtas? Nukapoti jam rankas ir kojas? Ir kaip socialinė darbuotoja tai leidžia?

– Šerė pažadėjo, kad pati stebės situaciją. Jei atsiras dar bent vienas smurto įrodymas, berniukas bus iš jų paimtas.

– Ji negali kiaurą parą lindėti jų namuose, – liūdnai tarė Keitė.

– Gal tai tik neverta dėmesio smulkmena... Socialinė darbuotoja pasakojo, kad pamatęs motiną Maiklas leidosi tekinas ir puolė į glėbį. Ir dar sakė, kad motina jį apkabino, verkė, apibėrė berniuko veidą bučiniais. Atrodo, jiedu labai džiaugėsi, kad vėl gali būti kartu.

– Tikiuosi, jis išvengs naujų randų. Visi vaikai ypatingi, bet Maiklas... – Keitei balsas užlūžo.

Pagaliau susivokusi, kad šitaip be žado išsėdėjo kelias sekundes, ji energingai sumirksėjo ir pažvelgė į Džefą.

– Kas dar?

– Iš Los Andželo skambino daktaras Spaiseris ir prašė, kai tik galėsite, tuoj pat jam paskambinti.

– Paskambinsiu vakare.

– Geriau dabar. Sekretorė sakė, kad sprendžiant iš balso jis buvo labai susijaudinęs.

– Gerai. Paprašyk, kad su juo sujungtų. O tuo tarpu nenuleisk akių nuo Alekso. Neleisk jam išeiti be manęs, net jei tektų pririšti prie kėdės.

Laukdama, kol sekretorė sujungs su Dynu, Keitė iš krūvos segtuvų ant stalo išsitraukė Maiklo bylą. Kai sekretorė pyptelėjo, kad jau galima kalbėtis su Dynu, ji tebežiūrėjo į berniuko nuotrauką.

– Sveikas! – apsimestinai linksmai pasisveikino Keitė. – Gera tave girdėti.

– Kaip laikaisi?

– Gerai.

– Sprendžiant iš balso – nelabai.

– Nemalonumai darbe. – Ir ji bendrais bruožais papasakojo Dynui Maiklo istoriją. – Ko gero, teisininkai bare gurkšnodami alų sudarė sandorį, o į tai, kas geriau Maiklui, tikriausiai numojo ranka. – Ji užvertė segtuvą. – Na, užteks. Juk tu – sveiko proto balsas šiame visais atžvilgiais keistame pasaulyje.

– Nedaryk skubotų išvadų.

– Oho! Ką, blogos naujienos? Kažin ar šiandien pakelsiu dar vieną blogą žinią. Ar ji negalėtų palaukti?

– Nemanau.

– Tada rėžk. Nelabai turiu laiko. Tiesą sakant, jau ketinau išeiti.

– Dėl Alekso Pirso.

Keitei ėmė daužytis širdis.

– Šit kaip? Ką apie jį sužinojai?

– Ačiū Dievui, kad daugiau su juo nesusitinki. Tik norėjau paklausti, ar neparodei jam tų laikraščių iškarpų.

Padvejojusi Keitė tyliai prisipažino:

– Tiesą sakant, parodžiau. Paprašiau jo, kad atliktų šiokį tokį tyrimą...

– Juokauji?

– Pamaniau, jis patyręs policininkas...

– Juo negalima pasitikėti, Keite.

Vėl grįžti prie šios temos ji nenorėjo. Bent devyniasdešimčia procentų Dyno nepasitikėjimą lėmė pavydas.

– Man reikėjo profesionalaus policininko nuomonės, todėl pamyniau savo išdidumą ir paklausiau, ką jis mano. Jis sutiko padėti rasti laiškelių autorių, kol dar nežuvau per kokį šiurpų nelaimingą atsitikimą.

– Paklausyk manęs, Keite. – Jo balso tembras staiga pasidarė labai žemas, tarsi tai, ką ketino sakyti, nebuvo skirta pašalinių ausims. – Pasiknaisiojau po pono Pirso praeitį. Žinok, biografijoje ant knygos aplanko daug kas praleista.

– Sakai, pasiknaisiojai? O kuriems galams?

– Nepyk.

– Aš nepykstu. Visai nepykstu. Aš *įtūžusi*. Nesu mažas vaikas, Dynai, o tu, po velnių, nesi mano asmens sargybinis.

– Na, kas nors turi tavimi pasirūpinti. Tu miegojai su vyruku, apie kurį ničnieko nežinai.

– Aš aiškiai žinojau, kad noriu su juo miegoti, – atšovė Keitė.

Po ilgokai trukusios nejaukios tylos jis pasakė:

– Turi dar kai ką žinoti, galbūt kitą kartą tai privers tave susimąstyti, jeigu jis vėl bandys įsivilioti tave į lovą. – Dynas pritilo, tik šį kartą norėdamas padaryti stipresnį įspūdį. – Aleksas Pirsas – šaltakraujis žudikas.

Trisdešimt šeštas skyrius

Aleksas vairavo puikiai, greitai ir įgudusiai nardydamas sportiniu automobiliu iš vienos kelio juostos į kitą. Automobilio prietaisų skydas buvo siauras, žemai nuleistos sėdynės kėlė intymumo įspūdį. Keitė kiekvieną akimirką jautė Aleksą esant šalia, ir tas pojūtis buvo tarsi nepaliaujamai niežtintis spuogas. Kuo daugiau ji apie tą bėrimą galvojo, tuo labiau jis ją erzino.

– Tu neįprastai tyli, – tarė Aleksas, lenkdamas žalią aštuoniolikmetį vairuotoją.

– Prarijau liežuvį, – atsiliepė ji.

– Kaip malonu.

– Hm...

– Ar kas atsitiko?

– Be to, kad kažkoks maniakas nori sustabdyti mano širdį? Ne, nieko. – Ji garsiai iškvėpė ir nusibraukė nuo veido kelias nepaklusnias sruogas. – Tiesiog neturiu jėgų varinėti protingų pokalbių, ir tiek.

– Nieko tokio.

Jis uždėjo dešinę ranką ant vairo ir sutelkė dėmesį į kelią. Keitė mintyse iškoneveikė save, kad pasidavė prastai nuotaikai. Sužinojusi iš Dyno šokiruojančią naujieną ji išėjo iš savo kabineto ir rado Aleksą flirtuojantį su Melija.

– Apie šitą paukštytę kalbėjai, ar ne? – traukiant link išėjimo paklausė Aleksas.

– Apie tą pačią.

– Atrodo tokia nekalta.

Keitė pervėrė jį nuožmiu žvilgsniu.

– O taip, pamačiusi tave tuoj paskleidė visą savo žavesį. Bet nepamiršk – tai ji *Big Mac* maišelyje su priešpiečių likučiais išmetė į šiukšlių konteinerį mano vaistus.

– Aš ir nesakau, kad Melija angelėlis. Bet nuožmi žudikė ji man irgi nepasirodė. Ar žinai, kur ji dirbo anksčiau?

– Ne.

– Tai gal žinai dar ką nors apie jos gyvenimą?

– Ne.

– Aš pasidomėsiu.

Net neabejoju, pagalvojo Keitė.

Na štai, užuot kamuojama nepakeliamos baimės, ji dūsta iš pavydo. Kaipgi ji, jau žinodama tai, ką papasakojo Dynas, vis dar pavyduliauja dėl Alekso flirto su Melija? Visiška painiava.

Kelias minutes jiedu važiavo tylėdami.

– Net nepasakei man, kur važiuojame, – prabilo ji.

– Į mažą miestelį netoli Ostino. Į kalvotas kaimo apylinkes. Ar kada esi ten buvusi? – Keitė papurtė galvą. – Gražus kraštas. Tau patiks.

– Juk tai ne iškyla.

– Mums abiem būtų geriau, jei būtų iškyla.

Prie Ostino jie privažiavo iš pietų, 35-uoju federaliniu greitkeliu, bet paskui Aleksas įsuko į vietinį plentą ir nuvažiavo į vakarus. Po pusvalandžio jiedu kirto nediduką gražų Vimberlio miestelį. Porą pastarųjų dešimtmečių lėtas miestelio gyvenimo tempas ir vaizdingos apylinkės traukė amatininkus. Savaitgaliais čia vykdavo mugės, suplaukdavo minios svečių, – tada žmonių skaičius patrigubėdavo. Turistams iš-

vykus, miestelio šaligatviai ištuštėdavo ir visą savaitę gyvenimas vėl vilkdavosi vėžlio žingsniu.

Vos pravažiavęs miestelio ribą Aleksas įsuko į vieškelį – nuo skardžio vėrėsi Blanko upės vaizdas.

– Kokie ten medžiai? Štai tie, vandens apsemtais kamienais? – susidomėjo Keitė.

– Kiparisai.

– Tu teisus. Čia labai gražu.

– Neseniai svarsčiau, ar nevertėtų nusipirkti čia sklypelio žemės ir pasistatyti namo.

– O kas tau trukdo?

– Ko gero, iniciatyvos trūkumas.

Kelias susiaurėjo, pasidarė duobėtas. Paskui lekiantį sportinį automobilį vilkosi debesis žvyrkelio dulkių. Galų gale jiedu privažiavo atokiau nuo kelio karijų giraitėje dunksantį pastatą. Jis stovėjo ant aukšto skardžio, o po juo, dvidešimt jardų žemiau, tekėjo upė – vanduo čiurleno uolų nuolaužomis, aplenkdamas kalkakmenio riedulius.

Statinys nederėjo prie pasakiškai gražaus apylinkių peizažo. Jei atvirai, į jį nebuvo malonu žiūrėti. Gofruotos skardos sienos buvo aprūdijusios. Ant šiaurinės sienos nupiešta bjauri kaukolė ir du sukryžiuoti kaulai. Ramiame ore suglebusi kaip skuduras kabojo dulkina ir apdriskusi konfederatų vėliava. Pastatas buvo be langų, be jokios iškabos, tik nišoje virš durų žybčiojo neoninis alaus bokalas. Lauke stovėjo du pikapai ir *Harley-Davidson* motociklas.

Kol Aleksas suko į aikštelę, Keitė kaip tik ketino įgelti, kad pakelės užeigos čia įtartinai aptriušusios. Po automobilio ratais garsiai sutraškėjo žvirgždas, ir Aleksas sustojo šalia motociklo.

– Turbūt juokauji.

– Turbūt bus geriausia, jei patylėsi.

Aleksas persisvėrė per ją ir atidarė automobilio daiktadėžę. Durelėms prasivėrus iškritęs bukanosis revolveris vos ne-

pleptelėjo Keitei ant kelių. Aleksas patikrino, ar visi šovinių lizdai pilni, ir trakštelėjęs grąžino būgną į pradinę padėtį.

– Juk sakiau, kad linksma nebus, – priminė jis. – Jei nori, tuoj pat išvažiuosime.

Keitė neryžtingai pažvelgė į pastato duris, bet tuoj pat vėl nukreipė akis į Aleksą.

– Ne. Jei ten yra žmogus, galintis padėti išnarplioti šį reikalą, noriu išgirsti, ką jis pasakys.

– Gerai. Bet turi prikąsti liežuvį ir laikytis iki galo, kas benutiktų. Jeigu praskysi, imsi laidyti gerklę, žinok, kad ne tave vieną gali nudėti. Supratai?

Keitė negalėjo pakęsti, kai kas nors kalba su ja iš aukšto. Įniršusi ji atsidarė automobilio duris.

Aleksas čiupo jos ranką.

– Ar supratai?

– Supratau, – tokiu pat nemaloniu tonu atsakė ji.

Kartu jie prisiartino prie grėsmingai atrodančių pastato durų. Prieš žengdama į vidų Keitė pusbalsiu burbtelėjo:

– Jei būčiau žinojusi, kur važiuojam, būčiau deramai apsirengusi – odos drabužiais, apsikarsčiusi grandinėmis ir taip toliau.

– Kitą kartą. – Jis trūktelėjo duris. – Būtų gerai, jei suvaidintum šiek tiek sudirgusią.

– Suvaidinčiau?

Viduje buvo taip tvanku ir prirūkyta, kad oras atrodė kitokio tankio. Kelias akimirkas Keitė nieko negalėjo įžiūrėti, o Alekso akys, matyt, iš karto priprato prie blausios šviesos, nes jis nusitempė ją į pasienį prie stalelio, atitverto nuo pašalinių akių, ir palikęs ten nuėjo prie baro.

Bare tvarkėsi riebus vyrukas suktomis akimis ir susivėlusia juoda barzda, siekiančia iki pusės krūtinės. Rankos lyg du plaukuoti medžio kamienai buvo sunertos ant didžiulio pilvo. Jis kramsnojo degtuką ir stebėjo boulingo varžybas per nespalvotą televizorių kampe virš baro.

– Du alaus, – užsakė Aleksas. – Tiks iš statinės.

Baro šeimininkas kelias sekundes žiūrėjo į jį nesijudindamas iš vietos. Paskui lyg norėdamas pasitarti pažvelgė į barą, prie kurio susikūprinę sėdėjo dar du lankytojai, kliukinantys alų iš butelių. Galų gale išspjovė degtuką, viena ranka čiupo dviejų bokalų ąsas ir pripylė alaus iš statinės.

Aleksas padėkojo, sumokėjo ir grįžo prie stalelio. Atsisėdo šalia Keitės.

– Apsimesk, kad gurkšnoji.

– Argi jie nesupras, kad mes negeriame?

– Jie žino, kad atėjome čia ne gerti.

– Vadinasi, jie žino daugiau už mane. O *ko* mes čia atėjome?

– Kol kas laukiam. – Jis apkabino ir prisitraukė Keitę. Tada lyg myluodamas priglaudė lūpas jai prie ausies, po plaukais. – Neleisiu, kad tau kas nors nutiktų. Prisiekiu.

Keitė linktelėjo, neramiai nužvelgusi kitus du svečius. Šie sėdėdami ant baro kėdžių grįžtelėję spoksojo į juodu su Aleksu ir pusbalsiu kalbėjosi.

Tada Keitė pastebėjo ir trečią baro lankytoją: jis buvo prilipęs prie žaidimų automato kitame baro gale. Matė tik jo nugarą. Vyrukas buvo liesas, purvini džinsai kabojo ant sėdynės tarsi tuščias maišas. Plaukai buvo šiurkštūs, seniai trinkti, užkritę ant sprando ir siekiantys išsišovusias mentes. Atrodė, kad jis žaidžia iš nuobodulio, o ne dėl to, kad trokšta laimėti.

Kai veriamu garsu sprogo paskutinė raketa, jis nusisuko nuo automato, pakėlė prie lūpų butelį ir koja už kojos nuėjo prie baro. Smalsiai juodu nužvelgęs vyrukas klestelėjo ant aukštos baro kėdės ir visą dėmesį sutelkė į boulingo varžybas.

Keitė sušnabždėjo:

– Ar ilgai dar...

– Ššš!

– Noriu žinoti.

– Užsičiaupk ir leisk šį reikalą tvarkyti man!

Griežtas Alekso tonas Keitę labai nustebino ir privertė prikąsti liežuvį. Ji nenuleido akių nuo Alekso, o jis tyliai nusikeikė ir nervingai žvilgtelėjo per petį į nuolatinius lankytojus ir baro šeimininką. Paskui patraukė gerą mauką alaus, pervėrė ją įspėjamu žvilgsniu ir išsirangė iš užstalės.

Keitė žiūrėjo, kaip jis neskubėdamas eina prie kaulėto vyruko, ką tik maigiusio žaidimų automatą. Aleksas užsakė dar du alaus ir prisėdo šalia jo.

– Hm... Atsiprašau. Ar tu Pytis? – Keitė išgirdo Aleksą pusbalsiu klausiant.

Prakaulusis vyrukas nė akimirkos neatitraukė akių nuo televizoriaus.

– O kas tau rūpi, subingalvi? – Aleksas pasilenkė prie jo ir kažką pašnabždėjo, Keitė neišgirdo. Pytis garsiai nusikvatojo. – Tu ką, gal aš visai durnas?! Jėzau! – Tada nužvelgė kitus du prie baro sėdinčius tipelius ir užvertė akis į lubas. Baro šeimininkas sukrizeno. – Kniskis lauk, – paliepė Pytis Aleksui ir mostelėjo galva į duris.

– Pala, klausyk, man sakė...

Pytis atsisuko purkšdamas kaip laukinė katė užminta uodega.

– Dink man iš akių, žmogau. Tau ant kaktos parašyta, kas esi.

– Manai, kad aš faras? – šūktelėjo Aleksas.

– Man nė velnio nerūpi, būk tu nors Dantukų Fėja. Man nėra apie ką su tavim šnekėt. – Ir vėl įbedė akis į televizorių.

Aleksas atrodė sutrikęs, porą kartų brūkštelėjęs nusišluostė į kelnes suprakaitavusius delnus.

– Bet Diksis sakė...

Pytis pasuko galvą taip staiga, kad savo ilgais šiurkščiais plaukais vos nebrūkštelėjo Aleksui per skruostą.

– Pažįsti Diksį? Velnias, ko iškart nesakei? Ar tu...

– Aš jo sūnėnas.

– Šūdas. – Pytis pamojo baro šeimininkui. – Prileisk man kurio nors.

Sulaukęs bokalo jis rankos mostu parodė Aleksui, kad pasiimtų abu savo užsakytus. Atsisėdo prie stalo priešais Keitę.

– Sveika, raudonplauke. – Žvilgsniu ją išrengęs jis nusriaubė alaus putą. – Čia tavo boba? – paklausė Alekso.

– Aha.

Keitė tylėjo kaip žuvis, o Pytis su Aleksu pasakojo vienas kitam istorijas apie dėdę Diksį. Vyrų balsai nepastebimai slopo, slopo, kol ji išgirdo Aleksą sakant:

– Ačiū, kad sutikai su manimi pasikalbėti.

– Jeigu jie suuos, kad esi ne tas, kuo dediesi, paspirgins man subinę kaip reikiant.

– Žinau, – niūriai tarstelėjo Aleksas. – Reikalas svarbus, kitaip nebūčiau prašęs dėdės Diksio, kad padėtų susitikti.

– Gal kuris nors man pasakytų, kas čia vyksta? – pašnibždomis paklausė Keitė.

– Ramiai, mažyte. – Pytis ištiesė ranką per stalą ir paglostė jai skruostą. Keitė pliaukštelėjusi nustūmė jo ranką. Vyrukas nusijuokė ir pakratė plaštaką, tarsi nudegęs nuo nikotino pageltusius pirštus. – Karštakošė ir lovoje karšta, visada taip sakiau.

– Nuleisk garą, gerai? – garsiai, kad visi bare girdėtų, tarė jai Aleksas.

Kol jie šnekėjosi, į barą įslinko dar du klientai – vyras, toks grėsmingas ir kietas, kad galėjo dirbti medkirčiu, ir moteris, iš pažiūros dar nuožmesnė ir kietesnė. Ji pralinksmino visus baro svečius apsižodžiavusi su šeimininku, nepiktai, užtat nešvankiai.

– Diksis turbūt užsiminė, apie ką noriu pasišnekėti? – pusbalsiu paklausė Aleksas.

Pytis tylomis linktelėjo.

– Viską prisimenu, lyg tai būtų nutikę vakar. Ne, tiesą sakant, dar geriau. Tokio atsitikimo kaip gyvas neužmirši, su-

pranti? Beveik prieš ketverius metus vienas gaujos narys palindo po vilkiku. O tas, galima sakyti, nurovė jam galvą.

Keitė giliai įkvėpė. Pytis pažvelgė į ją, paskui į Aleksą.

– Ar esi tikras, kad ji nepraskys? – sunerimęs paklausė.

– Nepraskys. Pasakok toliau.

– Gaujos nariai jį vadino Sparkiu. Net nežinau, koks buvo jo tikras vardas. Rimtuolis buvo. Vis skaitydavo. Poeziją, filosofiją ir panašų mėšlą. Buvo labai mokytas. Manau, atsibastė kažkur iš rytų. Spėju, kad buvo turtingas. Elgėsi kaip aristokratas, manieringai, jei kerti, apie ką aš.

– Ką jis veikė gaujoje?

– Gal mamytė su tėtuku dėl ko nors baisiai supyko ir išspyrė jį lauk? O gal vaikis užtiko motiną lovoje su drauge? Kas žino? – gūžtelėjo kaulėtais pečiais Pytis. – Kad ir kas ten buvo, jis atsisakė savo tikro vardo, atidūmė į Teksasą ir susirado mus. Kietas buvo. Visi jį mėgo. Išskyrus Ciką. Jiedu su Ciku nuo pat pirmos dienos surėmė ragus.

– Kas tas Cikas? – pasidomėjo Keitė.

– Gaujos vadas. Pasivadino Ciklopu, nes viena jo akis stiklinė.

– Dėl ko jis pykosi su Sparkiu? – paklausė Aleksas.

– Dėl mergos, dėl ko gi daugiau! Dėl pupytės, vardu Kismetė. Kol pasirodė Sparkis, ji buvo Ciko merga. Ir jie gerai sutardavo. Manau, jiems viskas ėjosi kuo puikiausiai. Aišku, labiausiai mėgo dulkintis, bet juodu siejo ir kai kas daugiau. Žinai, tokius dalykus tiesiog jauti. Nereikia nė klausti, Cikas baisiai įsiuto. Bet žinai, kas keista? – dar labiau pritilęs tarė Pytis. – Cikas įtarė, kad Sparkis narkomanas. Matai, jis pats daug kvaišalų nevartojo. Kartais sutraukdavo cigaretę su marihuana. Bet sunkios prekės nevartojo.

– O ar Sparkis buvo narkomanas?

– Kiek žinau, ne.

– O kas atsitiko tą dieną, kai jis žuvo?

– Cikas pabandė susigrąžinti Kismetę. Sparkis jį puolė. Jie susimušė. Sparkis laimėjo. Jis pasisodino Kismetę ant motociklo ir jiedu išdūmė. Cikas ėmė juos vytis. Kokios buvo lenktynės! Kai susidūrė su vilkiku, Sparkis, matyt, spaudė devyniasdešimt mylių ar dar daugiau, nieko panašaus nesu matęs nei iki tol, nei paskui. – Pytis liūdnai papurtė galvą, bet riebaluoti plaukai tik vos vos virptelėjo. – Dieve... Žiūrėjau į juos nuo kalvų netoliese. Pamaniau, Cikas jį pritrėkš. O čia pasirodė vilkikas, lėkė tiesiai į Sparkį. Iš jo ant plento liko tik kruvina mėsa.

Keitė sudrebėjo, bet burnos nepravėrė.

– Greitosios gydytojai surinko jo kūno dalis ir sukrovė į mašiną. Mes nusekėme paskui medikus į ligoninę. Sparkis išgelbėjo Kismetę prieš pat susidūrimą nustūmęs nuo motociklo. Ji susižeidė, susilaužė porą kaulų, smarkiai susitrenkė, neteko sąmonės. Cikui pavyko pasukti motociklą ir prasilenkti su vilkiku, bet jis nukrito. Irgi susižeidė, bet sąmonės neprarado. Paskui iš intensyviosios terapijos skyriaus atėjo toks išsičiustijęs daktariūkštis, ėmė pezėti, ar Sparkis negalėtų tapti donoru, ir norėjo sužinoti, kaip susisiekti su artimiausiais giminaičiais. Mes jam pasakėm, kad šeimos Sparkis, rodos, neturi. Jis užsiminė apie kažkokį išankstinį... eee... apie kažkokį leidimą paimti organus.

– Apie išankstinį sutikimą, – atsargiai įsiterpė Keitė.

– Aha. Taigi. Bet jis norėjo, kad tą popierių kuris nors iš mūsų pasirašytų. Mes sutarėm, kad spręsti turi Cikas, nes jis mūsų vadas. Tada Cikas tėškė: „Aišku, sutinku. Išpjaukit tam šūdžiui širdį ir numeskit šuniui, man nerūpi!“ Įtariu, jie taip ir padarė.

Ištroškęs po tokio ilgo monologo Pytis prieš pasakodamas toliau kelis kartus garsiai gurkštelėjo alaus.

– Kismetė kelias dienas išbuvo be sąmonės. O kai atsipeikėjo, baisiausiai įsiuto. Pirmiausia, kad Sparkis jau tapo istorija, o antra – kad Cikas leido Sparkį prieš palaidojant iš-

mėsinėti. Cikas nesiliovė jai kartojęs, kad vaikinui jau buvo nurauta galva, tai koks, girdi, skirtumas. Bet ji vis tiek kraustėsi iš proto.

– Kaip susiklostė jos gyvenimas po avarijos? – paklausė Keitė.

Pytis papurtė galvą.

– Netrukus gauja iširo. Tiesiog mums ėmė nebepatikti. – Jis nusijuokė iššiepęs gelzganus aštrius dantis, panašus į draugišką žiurkę. Paskui reikšmingai pažvelgė į Aleksą. – Aš persikėliau gyventi kitur, pats žinai, ar ne? – Aleksas pritariamai linktelėjo. – Ar pasakysi, kodėl taip domiesi ta istorija?

– Jai persodinta širdis.

Pytis dar kartą smalsiai nužvelgė Keitę.

– Tikrai? Geras... Manai, turi Sparkio širdį?

Nė trupučio nesudvejojusi, Keitė atsakė:

– Ne. Tikrai žinau, kad ne jo.

Trisdešimt septintas skyrius

– Maniau, kad apie savo donorą ničnieko nežinai, – nustebo Aleksas.

– Nežinau. Bet ir be oficialaus atsakymo aišku, kad Sparkis nėra mano donoras. – Keitė atsigręžė į Pytį, kuris atidžiai klausėsi užsikvempęs ant stalo. – Jūsų draugo širdis teko ne man. Matote, be kraujo grupės, lemiamas veiksnys parenkant širdį yra dydis. – Ji sugniaužė nedidukę plaštaką į kumštį. – Man reikėjo štai tokios širdies. Esu per smulkaus sudėjimo suaugusio vyro širdžiai.

Pytis išsiviepė vėl parodydamas nelygius išgeltusius dantis.

– Sparkis ir nebuvo suaugęs vyras.

– Kaip suprasti?

– Bene manai, kad prieš aiškindamasis neatkreipiau dėmesio į širdies dydį? – pusbalsiu sududeno Aleksas. Paskui pakėlė akis į Pytį. – Pasakyk jai, ką sakei dėdei Diksiui.

– Sparkis buvo neūžauga, – paaiškino Pytis. – Baseino kamštis. Lyg per kelius nukirstomis kojomis. Dėl mažo ūgio visi traukdavo jį per dantį, ypač Ciklopas. Už akių Ciklopas vis kartodavo nesuprantąs, kaip su savo pieštukiniu bybiu jis sugeba patenkinti Kismetę. Bet Sparkio daikčiukas buvo kaip veislinio eržilo. Kaip sakoma, stoto gamta pagailėjo, tai žemiau pridėjo.

– Koks jis buvo?

– Mažiausiai devynių colių, – visiškai rimtai atsakė Pytis.

Keitė papurtė galvą.

– Kokio *ūgio*?

– A... Penkių pėdų ir dviejų colių. Na, gal trijų.

– Kresnas?

– Po galais, ne. Ar girdi, kas sakoma, ponia?

– Retai, – niūriai įsiterpė Aleksas.

– Juk sakau, jis buvo mažutis ir smulkutis. Bet stiprus ir vikrus, – susimąstęs kasydamasis pažastį pridūrė Pytis. – Jei tekdavo pakovoti, jis taip lengvai nepasiduodavo. Kaip vožė Ciklopui, tas ir išsitiesė. – Jis nervingai žvilgtelėjo Aleksui per petį. – Na, ar jau viskas? Laikas vynioti meškeres, jei supranti, ką noriu...

– Ačiū, žmogau.

– Padėkok dėdei Diksiui.

Netikėdama savo akimis Keitė žiūrėjo, kaip Aleksas įbruka Pyčiui kelis banknotus, o mainais gauna mažutę plastiko pagalvėlę su baltais milteliais. Aleksas įsikišo ją į džinsų kišenę, atsistojo ir padėjo išlįsti iš užstalės Keitei.

Užuot atsisveikinęs Pytis paklausė:

– Ar neprieštarausite, jei pabaigsiu jūsų alų?

Besileidžianti saulė pasislėpė už medžių ant tolimų kalvų. Saulėlydis buvo nuostabus, ypač palyginti su nykia baro prieblanda. Vėdindama šnerves nuo alkoholio, tabako ir seniai praustų kūnų tvaiko Keitė giliai įkvėpė ir iškvėpė.

Ji sėdo į automobilį ir vis dar ištroškusi tyro oro nuleido lango stiklą. Aleksas vikriu judesiu įslydo į vairuotojo sėdynę, netaręs nė žodžio nuvažiavo kelias mylias ir tik tada sustojo prie sankryžos.

Apstulbusi Keitė žiūrėjo, kaip jis išsitraukia iš kišenės plastiko pagalvėlę, nykščiu ją praveria, įkiša pirštą ir įsitrina baltų miltelių į dantenas virš priekinių dantų.

Jis pažvelgė į ją.

– Ko taip žiūri? Tau šokas? Juk tu iš Holivudo.

– Teko pažinti žmonių, kurie vartoja narkotikus dėl žvalumo, bet pati tokių dalykų vengiau.

– Nenori pasilinksminti kartu?

Keitė sukando dantis, veidas pasidarė griežtas.

– Ačiū, ne.

– Tikrai? Pamaniau, grįžę pas tave galėtume išsivirti arbatos...

– Arbatos?

– Taip, arbatos. Ir pasidalyti... – Aleksas švystelėjo žiupsnį miltelių jai į sterblę.

Keitė pažvelgė į juos su baime, paskui pakėlė akis į Aleksą. Jis pamerkė akį. Ji padažė pirštą į baltą birią medžiagą ir lyžtelėjusi suprato, kad tai cukraus milteliai.

– Gudruolis, – burbtelėjo ir nusipurtė cukrų nuo sijono.

Kikendamas jis užgulė greičio pedalą ir vieną po kitos perjungė pirmąsias keturias pavaras.

– Pytis policijos agentas. Dirba užsimaskavęs. Tobulai užsimaskavęs. Jau ne pirmi metai. Nenustebčiau, jei ir pats kiek įklimpęs į kvaišalus, bet tikros prekės niekada neparduotų policininkui. Netgi buvusiam.

– Kaip tu jį susiradai?

– Peržiūrinėdamas išduotus mirties liudijimus nustačiau, kad Teksase dvylika valandų prieš tavo operaciją per avarijas ir nelaimingus atsitikimus žuvo keli žmonės. Nutariau pradėti nuo šitos motociklo avarijos. Šniukštinėdamas toliau, aišku, sužinojau, kad žuvęs vaikinas tikrai tapo donoru. Tada buvusio kolegos iš Hjustono policijos valdybos paklausiau, gal žino, ar kuri nors institucija – alkoholio, tabako ir sprogmenų kontrolės skyrius, kovos su narkotikais skyrius ar koks vietinis policijos poskyris – nėra per pastaruosius penkerius metus infiltravusi savo žmonių į baikerių gaujas. Jis pasidomėjo ir atkapstė dėdę Diksį, neva stambiausią Pyčio tiekėją, iš tikrųjų taip vadinamas Ostino ypatingasis kovos

su narkotikais skyrius. Pasikalbėjau su to skyriaus vadovu. Jis nelabai norėjo rengti man susitikimo su Pyčiu; sutiko tik todėl, kad aš buvęs policininkas. Pasiėmęs kartu ir tave labai rizikavau. Tikiuosi, moki laikyti liežuvį už dantų ir apie Pyčio priedangą nepliurpsi kam nereikia.

Keitė droviai žvilgtelėjo į Aleksą.

– Tavo susitikimas su Pyčiu neturi nieko bendra su narkotikų platinimu. Tai kam reikėjo vaidinti tą sceną? Ir kodėl susitikote tame bare?

– Jeigu būtume susitikę kur nors kitur ir kas nors būtų jį pamatęs šnekantis su tokiu normaliu vyruku kaip aš, galėjo kilti įtarimų. O įtarimai Pyčiui – per didelė prabanga. Jis gali prarasti pasitikėjimą, ryšius, o gal ir galvą palydėti. Buvo kur kas geriau apsimesti kietu biču, išdrįsusiu įkelti koją į Pyčio teritoriją ir ieškančiu prekės.

– Na, tu ir atrodei kietas bičas.

– Ačiū. Tu alkana?

Po penkių minučių jiedu jau sėdėjo vienas priešais kitą prie kvadratinio stalelio, užtiesto klijuote mėlynais ir baltais langeliais. Viduryje stovėjo buteliukai su Tabasko ir pomidorų padažu, druskinė, pipirinė ir cukrinė. Iš patefono liejosi Tanjos Taker muzika. O virtuvėje, gruzdintuvėje su įkaitusiu aliejumi, čirškėjo išvolioti miltuose jų žlėgtainiai.

Keitė nusprendė pratęsti nutrūkusį pokalbį.

– Tu lengvai prie visko prisitaikai, ar ne, Aleksai?

Į stiklinę su vandeniu, tokią didelę, kad Keitės delnas buvo per mažas ją suimti, ji išspaudė citrinos sulčių.

– Ten, kur anksčiau dirbau, gebėjimas improvizuoti buvo privalomas.

– Ar šiandien prireikus būtum panaudojęs ginklą?

– Mūsų gyvybei gelbėti? Po velnių, žinoma.

Nutaisiusi atsainų toną ji paklausė:

– Ar tau yra tekę nušauti žmogų?

Prieš atsakydamas jis įdėmiai pažvelgė į Keitę, tada tarė:

– Būdamas policininkas manai, kad esi pasiruošęs bet kokiai situacijai. Bet tai netiesa. Kai reikalai susiklosto netikėtai, tiesiog stengiesi rasti geriausią išeitį.

Toks buvo jo atsakymas, išsamesnio paaiškinimo Keitė nesulaukė. Ji nutarė daugiau neįkyrėti, o Aleksas sėdėjo ir maišė arbatą su ledu, kol ištirps cukrus. Jis prabilo pirmas.

– Kur tu mokeisi?

– Aktorystės?

– Žinau, kad esi našlaitė ir augai vaikų namuose. Bet daugiau apie ankstesnį tavo gyvenimą, iki „Klystkelių", nieko nežinau. Kur tu augai?

Keitė leido Aleksui nukreipti dėmesį į kitą temą tikėdamasi, kad jeigu papasakos apie ankstenį gyvenimą, galbūt ir jis bus labiau linkęs atskleisti savo praeitį. Dyno žodžiai sudrumstė Keitei ramybę, bet ji nemanė, kad viskas taip jau aišku ir akivaizdu. Ji norėjo iš paties Alekso išgirsti, kas atsitiko tą lemtingąją Liepos 4-ąją, bet jei būtų paklaususi tiesiai, jis nieko nebūtų pasakojęs. Jeigu Aleksas iš viso ką nors papasakos, tai tik tada, kai pats nuspręs.

– Aš užaugau pietuose. Taip taip! – šūktelėjo ji, pastebėjusi nuostabą jo veide. – Alabamoje. Po kelerių metų tarties pratybų pagaliau atsikračiau tenykščio akcento.

– O kokia Keitė Delani buvo vaikystėje?

– Liesa ir raudonplaukė.

– O kokia dar?

Keitė ėmė dantytu peiliu braukyti per staltiesės kvadratėlius.

– Tai ne itin maloni istorija...

– Nemanau, kad sugadintų man apetitą.

– Nebūk toks tikras, – atsikirto ji ir nervingai nusijuokė. Ir pradėjo nuo savo ligos. – Vėžį įveikiau, bet dar gerus metus buvau silpna. Vieną dieną pasijutau taip prastai, kad mokyklos seselė pasisiūlė parvežti namo. Kieme stovėjo tė-

čio automobilis, nors paprastai tokiu metu jo nebūdavo namie. Įėjau...

Padavėja atnešė salotas.

– Įėjau pro užpakalines duris, nes tikėjausi mamą ir tėtę rasti virtuvėje. Bet namuose buvo labai tylu. Vėliau prisiminiau tą neįprastą tylą, bet tada neatkreipiau dėmesio ir nuėjau ieškoti tėvų. – Vaizduotėje ji sekė paskui nesveikai liesą mergaitę keistais raudonais plaukais, visą išblyškusią, iš plačių šortų kaip pagaliukai styrančiomis kojomis, avinčią mėlynus sportbačius, be garso slenkančią koridoriumi, kur iš nuotraukų pigiuose rėmeliuose šypsojosi jos pačios kūdikiškas veidas, ir pajuto smilkiniuose mušant pulsą. – Jiedu buvo savo miegamajame.

Aleksas krustelėjo ant kėdės. Keitė jautė, kad jis įsirėmė alkūnėmis į stalą ir palinko į priekį, bet pati nepakėlė akių nuo staltiesės langučių. Peilio galu ji braukė per kvadratėlio briauną susikaupusi kaip vaikas, iš paskutiniųjų besistengiantis nenuspalvinti ploto už linijos.

– Jie gulėjo lovoje. Pamaniau, nusprendė nusnūsti, nors tai nebuvo sekmadienio popietė. Tik po kelių sekundžių susivokiau, kas ta raudona dėmė. Kai supratau, apėmė panika, aš tekina pasileidau pas kaimynus šaukdama, kad kažkas baisaus nutiko mamai ir tėčiui.

– Jėzau... – sušnabždėjo Aleksas. – Kas nutiko? Apiplėšimas?

Ji paleido peilį, – ir šis nukrito ant minkštos staltiesės.

– Ne. Tėtė pridėjo mamai prie galvos pistoletą ir ją nušovė, o paskui nusišovė pats. – Keitė pervėrė Aleksą tokiu pat maištingu žvilgsniu, kokiu nudėbdavo vaiko teisių apsaugos tarnybos darbuotojus, tik dar labiau pakurstydama jų gailestį. – Paskui aštuonerius metus praleidau pas įvairius globėjus, keliavau iš vienų namų į kitus, kol pagaliau sulaukiau dienos, kai jau galėjau pati savimi pasirūpinti.

– Ką veikei?

– Ką turi omeny?

– Kur mokeisi? Kaip prasimanydavai pinigų?

– Tavo salotos vysta.

– Pasakok toliau.

Jis pasmeigė salotos lapą, nuo kurio varvėjo pasukų padažas, bet nedėjo į burną tol, kol Keitė nepradėjo pasakoti toliau.

– Po vidurinės įsidarbinau didelėje gamykloje mašininke. Bet tai buvo aklagatvis. Kad būtum paaukštinta, reikėjo darbo stažo, o į profesionalumą niekas nekreipė dėmesio. Ta sistema buvo tokia pat neteisinga kaip gyvenimas pas globėjus.

– O kas ten blogai?

– Viskas. – Ji padėjo šakutę ir sumosavo abiem rankomis tarsi norėdama ištrinti ką pasakiusi. – Ne, sakykim, kad šito negirdėjai. Tai per šiurkštus apibendrinimas. Dauguma globėjų vaikus myli ir dėl jų aukojasi. Bet reikia reformuoti pačią idėją.

– Jei nebus globėjų, vaikai vėl bus sugrūsti į globos namus.

– Žinau. – Nusprendusi, kad jai salotų jau pakaks, Keitė pastūmė lėkštę į šalį. – Bet gyvenimas su globėjais laikinas, ir vaikas, ypač vyresnis, tai puikiai supranta. Jis auga namų aplinkoje, tai gerai. Bet tai ne *tavo* namai. Tau leidžiama juose gyventi, bet tik laikinai. Tu tik svečiuojiesi, gyveni ten tol, kol tampi per didelis, ką nors iškreti arba kol pasikeičia aplinkybės. O tada esi perkeliamas kur nors kitur. Palengva supranti – niekas taip tavęs nemyli, kad norėtų nuolat gyventi kartu. Neilgai trukus pradedi manyti esanti apskritai neverta meilės ir imi susitaikyti su mintimi, – nesvarbu, ar ji atitinka tikrovę, – kad niekas nieko gero iš tavęs nesitiki. Manot, manęs negalima mylėti? Na, tai tik pradžia, aš jums dar parodysiu! Ir tada įsijungia savigynos mechanizmas, imi stumti nuo savęs žmones ir progas, kol jie dar nesuspėjo atstumti tavęs.

– Bet tai suaugusio žmogaus samprotavimai.

– Tu teisus. Priklausydama tai sistemai nesuvokiau, kad nesąmoningai pildau aplinkinių pranašystes. Buvau viso labo maža vieniša mergaitė, nemylima, visų atstumiama, galinti padaryti bet ką, kad tik atkreiptų į save dėmesį. – Keitė liūdnai nusijuokė ir pasakojo toliau: – Esu iškrėtusi kelias tikrai bjaurias šunybes. Man nepatiko jausmas, kad manęs gailima. – Ji rūsčiai suraukė antakius. – Be to, yra žmonių, galbūt net turinčių geriausių ketinimų, kurie visiškai nenutuokia, kaip auginti vaiką. Beje, iš karto turiu pridurti, kad tokių pasitaiko ne tik tarp globėjų, bet ir tarp tikrų tėvų. Jie net nesusimąsto, kad žudo vaiko jausmus. Vienas žodis, žvilgsnis ar netinkamas požiūris gali sugriauti vaiko savigarbą. Žmonės, kurie niekada gyvenime nesiimtų fizinio smurto, gali nepataisomai suluošinti vaiko sielą.

– Pavyzdžiui?

– O, galėčiau valandų valandas pasakoti tau nuobodžias istorijas.

– Aš nė kiek nenuobodžiauju.

Keitė įtariai jį nužvelgė.

– Stengiesi viską įsidėmėti, ar ne? O paskui visa tai aprašysi romane, tiesa? „Keitės Delani išmėginimai“. Patikėk, Aleksai, tiesa daug žiauresnė ir už drąsiausias tavo fantazijas.

– Tuo įsitikinau dar dirbdamas policijoje. Pasakok. Niekur to nepanaudosiu.

– Prisimenu vienas Kalėdas, – pamąsčiusi tarė ji. – Tuomet man jau buvo trylika, jau žinojau, kaip veikia sistema. Žinojau, kad neverta per daug tikėtis. Bet tuose pačiuose namuose gyveno dar viena globotinė, maža, gal septynerių metų mergytė. O globėjų pora turėjo maždaug tokio pat amžiaus savo dukterį. Abi mergytės per Kalėdas norėjo gauti Barbę. Tik apie tai ir tekalbėjo. Stengdamosi įsiteikti Kalėdų Seneliui jos noriai imdavosi visų namų ruošos darbų, laiku eidavo miegoti, valgydavo joms brukamas salotas. Kalėdų rytą tikroji duktė išvyniojo firminę *Mattel* lėlę, šviesiaplaukę, visą

tviskančią – originalią lėlę, aprengtą rožine vakarine suknele ir apautą prie drabužio derančiais aukštakulniais bateliais. O globotinei teko blausi ir prasta anos lėlės imitacija. Gavusi tokią dovaną ji aiškiai suprato, kad tikrajai dukrai neprilygsta, kad nėra nusipelniusi geros kokybės žaislo. Taip manė netgi Kalėdų Senelis. O aš tyliai sau mąsčiau – *kodėl*? Kam šitaip skaudinti mažą vaiką? Kiek galėjo skirtis tų dviejų lėlių kaina? Keliais apgailėtinais doleriais? Tiek, kiek kainuoja romšteksas? Argi vaiko savigarba neverta daugiau? Negaliu nieko teisti, nes pati niekada nebuvau motina. Ko gero, tai darbas, kuriame susiduri su pačiais didžiausiais iššūkiais, kokius tik įmanoma įsivaizduoti. Ir vis dėlto ne taip sunku suprasti, kaip baisiai vaiką gali įskaudinti Kalėdų Senelio neatidumas. – Keitė atsiduso. – Tokių dalykų prisižiūrėjau iki soties. Pamačiusi, kad su vaiku elgiamasi neteisingai, iš pradžių baisiai siusdavau, bet paskui pastebėjau, kad ir suaugusiųjų pasaulyje neteisybės labai daug.

Padavėja nunešė lėkštes su salotų likučiais ir atnešė jiems žlėgtainius.

– Dievulėliau! – sušuko Keitė. – Per maža nepasirodys...

Kepsnio plutelė buvo gelsva, gražiai apskrudusi ir traški, mėsa – minkštutėlė. Aleksas atsipjovė kepsnio.

– Ką veikei metusi mašininkės darbą? Rodos, iki pagrindinio vaidmens muilo operoje dar buvo tolimas kelias?

– Puikiai supratau, kad reikia mokytis. Spaudžiau kiekvieną centą, bet studijuoti koledže man vis tiek buvo per brangu. Tada nusprendžiau dalyvauti grožio konkurse.

Jo šakutė sustojo pusiaukelėje nuo lėkštės prie burnos.

– Grožio konkurse?

Keitė net pyktelėjo.

– Ir kas gi čia nuostabaus?

– Hm... maniau, kad esi iš tų, kurioms grožio konkursai yra seksistiniai renginiai, nes juose moterys išnaudojamos.

– Tuo savo gyvenimo etapu mielai būčiau sutikusi su išnaudojimu, jei už tai kas nors būtų suteikęs galimybę laimėti dvidešimties tūkstančių dolerių stipendiją. Taigi už paskutinius pinigus nusipirkau pačią geriausią krūtis padidinančią liemenėlę ir užsirašiau į ilgą pretendenčių sąrašą. Prašyčiau paduoti man bandelę.

Bandelė buvo gerai iškilusi, minkšta ir tirpo burnoje.

– Mmm... *Nuodėmingai* skani, – sudejavo Keitė užsimerkdama ir nusilaižydama nuo lūpų sviestą.

– Jei manai, kad bandelė verta nuodėmės, turėtum pamatyti savo veido išraišką.

Trisdešimt aštuntas skyrius

Aleksas sėdėjo įbedęs akis jai į burną.

– Ar suvoki, kad visa, ką darai, baisiai seksualu?

– Ar suvoki, kad tavo protas apnuodytas nešvankių minčių?

– Be abejo. – Jis pakėlė akis ir jų žvilgsniai susitiko. – Esi vaikščiojanti ir šnekanti pagunda. Štai kodėl kiekvienas sutiktas vyras truputį tave įsimyli.

Šie žodžiai veikiau kėlė nerimą nei glostė savimeilę.

– Netiesa, – paprieštaravo ji.

– Galiu išvardyti bent tris. Ne, keturis.

– Ir kas gi jie tokie?

– Dynas Spaiseris.

Ji kilstelėjo petį ir atsainiai tarė:

– Nuo to laiko, kai išvažiavau iš Kalifornijos, mudu tik geri draugai.

– Bet tik todėl, kad *tu* taip nori. O jis vis dar tave įsimylėjęs. Antras – Bilas Vebsteris.

– Čia tai jau prašovei. Bilas dievina savo žmoną.

– O ji pritaria mano nuomonei.

Keitė ryžtingai papurtė galvą.

– Klysti. O jei Nensei atrodo, kad Bilą ir mane, be bičiuliškų santykių ir abipusės pagarbos, sieja dar kas nors, ji irgi klysta. Kas dar? Tikiuosi, ir pats supranti, kad į tavo paistalus nežiūriu rimtai. Man tiesiog smalsu.

– Džefas Doilas.

Ji nusijuokė.

– Jeigu nebūtų gėjus, tikrai tave įsimylėtų, – užsispyrė Aleksas. – O kad yra, tai garbina žemę, kuria tu vaikštai.

– Gyveni literatūros pasaulyje, ar ne? Kas ketvirtas?

Aleksas nieko neatsakė, tik pervėrė ją skvarbiu žvilgsniu.

– Manai, patikėsiu? – paklausė ji.

– Ne.

– Teisingai. Tai kliedesiai, ir mes abu tai žinome. Tu tik norėtum dar kartą su manim permiegoti, štai ir viskas.

– Kokia tikimybė, kad man pasiseks?

– Jokios.

Aleksas šyptelėjo; buvo aišku, kad Keitės atsakymas jo neįtikino.

– Ar laimėjai?

– Ką? Ak, grožio konkursą? Ne.

– Buvai per liekna?

– Per kvaila.

– Bet tai atskira kalba, ar ne?

Ji pritariamai linktelėjo.

– Per parengiamąjį konkurso etapą iš mūsų buvo reikalaujama pasisukinėti tarp teisėjų ir su jais pabendrauti. Vienas iš jų buvo toks slidus tipas, gyrėsi esąs profesionalus fotografas, portretistas, bet man labiau priminė suktą automobilių prekeivį. Jis taip nuoširdžiai stengėsi, kad mes, konkursantės, pasijustume laisvai, – nuolat mus grabinėjo. Visiškai nevaldė rankų. Tas čiupinėjimas buvo kažkoks nesveikas, liečiama jausdavaisi tarsi užmynusi šliužą. Žodžiu, jis prisigretindavo tai prie vienos, tai prie kitos ir imdavo šnabždėti: „Gali manyti, kad jau laimėjai, širdele“, – ar panašiai. Vėliau merginos palygino tuos jo vėpčiojimus ir vienu balsu nutarė, kad jis puskvailis ir pašlemėkas. Paskutinę savaitę, artėjant didžiajam šeštadienio konkursui, jis pasidarė dar įžūlesnis ir landesnis. Jo grabaliojimasis jau niekam neatrodė juokai, bet

nė viena iš merginų nenorėjo pirmoji atskleisti jo niekšybių ir rizikuoti gauti žemesnį vertinimą. Suprantama, senas išvėpėlis tai žinojo. Jis mus seksualiai šantažavo ir visai nebijojo atsakomybės. Tada aš nusprendžiau...

– Leisk pabaigti man, – pertraukė ją Aleksas. – Tada nusprendei paieškoti teisybės.

– Taip. Mano nuomone, reikėjo iškelti į dienos šviesą jo darbelius ir parodyti, koks jis menkysta. Per generalinę repeticiją jis užspeitė mane į kampą, ėmė postringauti apie mano privalumus ir vardyti, kaip galėtų man padėti tinkamai jais pasinaudoti. Apsimečiau, kad man net žadą atėmė iš susijaudinimo ir dėkingumo, kad trokštu išgirsti daugiau. Jis pasiūlė man vėliau užeiti į jo kabinetą ir pažadėjo viską paaiškinti išsamiau. Susitarėme dėl laiko. Prieš eidama pas jį palikau žinutę organizacinio komiteto pirmininkei, kad jam būtina kuo greičiau su ja pasikalbėti.

– Paspendei spąstus, ar ne?

– Hm... Deja, pati į juos ir įkliuvau. Panelė pirmininkė pasirodė tarpduryje kaip tik tą akimirką, kai jis pabandė nuvilkti man palaidinukę. Jis viską apvertė aukštyn kojomis, pasakė, kad atėjau į jo kabinetą nekviesta ir savo jauną, kaip iš pieno plaukusį kūną pasiūliau mainais į aukščiausius balus. Pasakiau jai, kad jei netiki manimi, tegul pasikalba su kitomis merginomis, kurias jis grabinėjo jau visą savaitę. Pirmininkė taip ir padarė. Bet merginos tylėjo kaip susitarusios – nenorėjo nemalonumų. Neskoninga diadema joms turbūt buvo svarbesnė už tiesą. Taigi buvau apšaukta ištvirkėle, kenkiančia konkurso reputacijai, ir tuojau pat diskvalifikuota.

– Lažinuosi, kad netylėjai.

– Tiesą sakant, nebuvau itin šneki. Kiek prisimenu, pasakiau: „Velniop tą konkursą! Geriau tapsiu aktore."

Kol jiedu baigė valgyti ir pakeliui į San Antonijų Keitė papasakojo Aleksui savo gyvenimo istoriją. Patyrusi nesėkmę

grožio konkurse, ji pardavė visa, ką turėjo, išskyrus kelis drabužius, ir nusipirko greitojo tarpmiestinio autobuso bilietą į Los Andželą.

Dirbo prekybos centre, kvepalų skyriuje; atlyginimo vos užtekdavo susimokėti už aktorystės pamokas ir tarakonų apgultą nuomojamą butuką. Kai tik galėjo sau leisti, užsisakė reklaminį albumą su savo nuotraukomis ir ėmė minti teatro agentūrų slenksčius.

– Pagaliau netikėtai paskambino vienas vadybininkas ir pasisiūlė man atstovauti. Iš pradžių pamaniau, kad tai nevykęs pokštas.

– Pažįstamas jausmas. – Jiedu pasiekė San Antonijaus priemiesčius, ir Aleksas išsuko iš greitkelio. – Pirmą kartą išgirdęs ragelyje Arnio Viljeljos balsą aš pasijutau lygiai taip pat. Koks buvo tavo pirmas vaidmuo?

– Filmavausi televizijos reklamoje. Negelstančiu vašku vaškavau vinilo grindis. Tą reklamą ištisus metus transliavo visos šalies televizijos. Honoraras buvo geras. Paskui nusifilmavau daugybėje komercinių reklamų, dirbau parodose, mugėse, gyriau visokiausias prekes, nuo valiklių iki „Hondų", be to, vaidinau keliuose spektakliuose. Vėliau mano vadybininkas sužinojo, kad „Klystkeliuose" atsirado naujas Loros Medison vaidmuo, tad nuvykau į atranką. Visa kita žinai.

Jis sustojo prie sankryžos ir atsisuko į ją.

– Kur tave nuvežti?

– Prie televizijos. Ten mano automobilis.

Aleksas pervėrė ją žvilgsniu ir paklausė:

– Tikrai?

Keitė puikiai suprato, ko jis iš tiesų klausia, ir jei būtų leidusi spręsti savo geismui, viskas būtų buvę kur kas paprasčiau.

– Taip, tikrai.

Pakeliui į televiziją Aleksas Keitei papasakojo, ką jam pavyko sužinoti Hjustone.

– Teisingumo departamento vyrai pažadėjo dar kartą pasidomėti trijų nelaimingo atsitikimo aukų žūties aplinkybė-

mis, nors ir nenoromis. Agentas, su kuriuo kalbėjausi, man pasirodė nemalonus ir gana abejingas.

– Taigi liekame vieni.

– Iš esmės taip. Kol kas tas agentas net nesvarsto galimybės kreiptis į Organų banką konfidencialios informacijos – organų kodų ir taip toliau. Anot jo, bent jau tol, kol nebus nustatyta, ar tai nusikaltimai. Tad neturėdamas už ko užsikabinti ėmiau tikrinti mirties liudijimus.

– Ačiū, Aleksai. Turėdamas tiek mažai informacijos, tu tiesiog kalnus nuvertei. Aš pati nebūčiau sugebėjusi susirasti Pyčio.

– Sprendžiant iš to, ką jis papasakojo apie Sparkio sudėjimą ir ūgį, man rodos, šiuo pėdsaku verta sekti, kaip manai?

– Žinoma.

– Pamėginsiu rasti buvusius baikerių gaujos narius. Nors gal tai tik vėjo gaudymas laukuose. Pirmiausia reikia susirasti bent vieną. O kai rasiu, jei iš viso rasiu, ar jam Sparkis dar rūpės tiek, kad sutiktų padėti man išsiaiškinti, kam atiteko jo širdis? Šansų nedaug.

– O ta mergina... Kismetė? Jeigu susirastume ją? Gal ji ką žino?..

– Taip, tik Kismetė – greičiausiai netikras, susigalvotas vardas.

– Na, gaujos vadas Ciklopas turbūt irgi krikštytas ne šiuo vardu.

– Abejoju, ar jis apskritai krikštytas.

Keitė beviltiškai pažvelgė pro priekinį automobilio stiklą. Kaip jis ir sakė, tikimybė, kad pavyks laiku užklupti persekiotoją ir užkirsti kelią nelaimei, buvo menka. Bet ji ir toliau stengsis pasinaudoti kiekviena galimybe. Ji neketino tiesiog sėdėti ir laukti šiurpaus nelaimingo atsitikimo.

– Aleksai, esi sakęs, kad domėjaisi keliais nelaimingais atsitikimais, per kuriuos žuvusių žmonių organai buvo paimti persodinti. Kokie tie nelaimingi atsitikimai?

– Pavyzdžiui, avarija Hjustono greitkelyje – susidūrė daug automobilių. Tai nutiko piko metu. Buvo daug žuvusiųjų, tik neišsiaiškinau, ar kuris nors iš jų tapo organų donoru. Turiu informatorių, kuris dabar mėgina tai sužinoti. Jis dirba sanitaru vienoje iš didžiųjų ligoninių. Kitas atsitikimas man buvo žinomas seniai. Bet tik ėmęsis atidžiau nagrinėti tą žmogžudystę supratau, kad ir ji įvyko maždaug tuo pat metu, kai tau buvo persodinta širdis.

Susidomėjusi Keitė paragino jį pasakoti toliau.

– Kelis mėnesius apie tą įvykį buvo kalbama per visų valstijos televizijos kanalų žinias. Mane, detektyvų rašytoją, nusikaltimas sudomino, nes tai nebuvo paprasta žmogžudystė. Tai atsitiko Fotvorte. Polas Rejesas užklupo savo žmoną Džudę su meilužiu lovoje. Rejesas beisbolo lazda sutrupino jai kaukolę, bet greitosios pagalbos medikams pavyko išlaikyti plakančią širdį, kol nuvežė moterį į ligoninę ir konstatavo smegenų mirtį. Tuo metu Rejesas buvo suimtas. Jau kalėjimo kameroje jis sutiko, kad jo žmona taptų organų donore.

– Ar jis buvo nuteistas?

– Ne, kur tau! Advokatas pasiekė, kad byla būtų perkelta į Hjustono teismą, o ten jo klientas buvo pripažintas nekaltas.

– Kaip tai galėjo nutikti?

– Formaliai žiūrint, ponios Rejes širdis buvo išimta dar plakanti. Vadinasi, jis žmonos nenužudė. Prokuroras suklydo pateikęs kaltinimą tyčiniu nužudymu, o ne nužudymu dėl neatsargumo. Be to, advokatas gudriai pasinaudojo kai kuriomis teisinėmis subtilybėmis. Trumpai tariant, teismas Rejesą išteisino.

– Ar negalėjo apkaltinti pasikėsinimu nužudyti arba ginkluotu užpuolimu?

– Tai būtų buvę dvigubai rizikingiau. Po teismo Rejesas dingo kaip į vandenį. Nuo to laiko niekas jo nematė ir negirdėjo.

Keitė labai susijaudino.

– Juk viskas sutampa, ar ne? Polas Rejesas vis dar pyksta ant savo neištikimos žmonos, ir jį apsėdo mintis sustabdyti kažkur tebeplakančią jos širdį.

– Aš irgi apie tai galvojau. Stebėjau jį, kai buvo skelbiamas prisiekusiųjų nuosprendis. Akys spindėjo kaip fanatiko, kaip apsėstojo. Man rodos, jis tikrai troško nužudyti Džudę ir gailėjosi netekęs to malonumo.

– Juk žmonės nedingsta visai be pėdsako. Kas nors turi žinoti, kur jis.

– Jau pradėjau ieškoti vieno giminaičio, kuris galėtų šį tą papasakoti, bet meksikiečių bendruomenėje šeimos linkusios suremti pečius ir ginti savuosius nuo pašaliečių. Be to, vos užsiminus apie organų transplantaciją juos ištinka kone isterija.

Keitė supratingai linktelėjo.

– Tradicinei ispanų kultūrai priklausantys žmonės apskritai nepripažįsta tokio dalyko. Jie mano, kad kūnas turi būti palaidotas neliestas, antraip velionis negalės ramiai ilsėtis pomirtiniame pasaulyje. Kalifornijoje tarp širdies persodinimo laukiančių pacientų buvo ir keli ispanai. Specialistų padedami jie labai stengėsi įveikti šį kultūrinį barjerą, bet pavyko toli gražu ne visiems. Taigi pono Rejeso apsisprendimui nei jo, nei žmonos giminės tikriausiai nepritarė.

– Aš šniukštinėsiu toliau.

– Ar mano ir jos kraujo grupė sutampa?

– Taip.

– Vadinasi, jos širdis galėjo tekti man.

– Galimas daiktas. Tačiau reikia atsižvelgti ir į laiką.

Įsukęs į aikštelę prie televizijos pastato Aleksas sustojo šalia Keitės mašinos. Išjungęs variklį uždėjo ranką ant sėdynės atlošo ir atsisuko į ją.

– Rejesas puolė ją per pačius pietus. O tau širdis buvo persodinta ankstų kitos dienos rytą.

– O kiek laiko plakė Džudės Rejes širdis prieš paskelbiant, kad smegenys mirusios? Galėjo praeiti ištisos valandos, ar

ne? Vadinasi, širdies paėmimo laikas galėjo labai priartėti prie mano operacijos laiko.

– Tai tik spėlionės.

Supykusi, kad Aleksas toks abejingas, ji tarė:

– Juk čia atsiveria daug galimybių. Kodėl lengva ranka visas jas nubrauki?

– Mes ieškome faktų, o ne galimybių. Neskubėk daryti išvadų tik todėl, kad jos pačios peršasi. Viską reikia nuosekliai iširti.

– Na, vilkinti irgi neprotinga. – Ji pabaksnojo į savo rankinio laikrodžio stiklą. – Laikas bėga, artėja mano operacijos metinės.

– Aš žinau, Keite. Ar tau baisu?

Ji sumetė, kad išsisukinėti nėra prasmės.

– Kažkoks lunatikas subtiliai, bet ryžtingai grasina mane nužudyti. Po velnių, tu teisus – man baisu.

– Tada pagyvenk pas mane, kol jį surasime.

– Neįtikėtina – tu drįsti man tai siūlyti. – Ir pabrėžtinai tardama kiekvieną žodį Keitė pridūrė: – Šito nebus, pone Pirsai.

– Kodėl?

– Aš nenoriu.

– Melagė.

Keitė išraudo. Ji neneigdavo turinti ydų, bet meluoti jai nebuvo būdinga. Dar daugiau – ji niekino ir melavimą, ir melagius. Aleksas skaudžiai ją įžeidė.

– Tu labai vertini tą savo ataugą kelnėse, ar ne? O mes, vargšės trapios moterys, drebame vien pagalvojusios, kad galime jos netekti. Juk tu taip manai? – Ji pašaipiai nusijuokė. – Tikriausiai kaip tik kvailas vyro pasipūtimas privertė Džudę Rejes susirasti meilužį.

Staiga Aleksas vikriai išsitraukė iš po skverno revolverį ir nukreipė vamzdį jai į galvą.

Trisdešimt devintas skyrius

Keitė pagalvojo išgirdusi šūvius, paskui staiga susivokė, kad trys jos ausis pasiekę garsai – tai kažkieno beldimas į automobilio langą.

Ji greitai pasuko galvą. Į mašinos vidų prikišęs nosį prie pat aprasojusio stiklo spoksojo apsaugininkas. Keitė nuleido lango stiklą.

– Ak, panele Delani, tai jūs, – nustebęs lengviau atsikvėpė jis. – Prie jūsų mašinos sustojo toks keistas automobilis... Atėjau patikrinti. Ar viskas gerai?

– Taip, kuo puikiausiai, ačiū.

– Ponas Vebsteris mums įsakė vos pastebėjus ką nors įtartina būti budriems.

Keitė žvilgtelėjo per petį į Aleksą. Ar spėjo paslėpti ginklą?

– Jūs panelės Delani draugas? – pasiteiravo apsaugininkas.

– Taip, draugas, – nespėjus Aleksui nė prasižioti patvirtino Keitė. – Jis mane pavėžėjo iki automobilio.

Kadangi buvo ne iš tų, kurie leidžiasi apeinami, Aleksas tarė:

– Mes jau beveik baigėme, drauguži. Neprieštarauji?

– Viskas gerai, tikrai, – įsiterpė Keitė tikėdamasi, kad jos šypsena apsaugininkui pasirodys nuoširdi. – Mudu tik šnekėjomės. Aš tuoj išvažiuosiu.

– Na ką gi, puiku. – Apsaugininkas reikšmingai trūktelėjo aukštyn diržą ir pistoleto dėklą tarsi norėdamas Aleksui – ir sau pačiam – priminti, kad yra ginkluotas ir pavojingas.

Televizijoje iš lūpų į lūpas ėjo anekdotas, kad apsaugininkai teturi vieną šovinį ir iš eilės juo dalijasi. Visai galėjo būti, kad jo ginklas apskritai neužtaisytas.

O Alekso užtaisytas.

– Būsiu netoliese, štai ten, panele Delani, jei kartais manęs prireiktų. – Apsaugininkas dar kartą dėbtelėjo į Aleksą tarsi norėdamas įspėti ir nupėdino link pastato.

Keitė uždarė langą. Apsaugininko draugijoje ji stengėsi elgtis mandagiai, bet likusi akis į akį su Aleksu kaip reikiant nuleido garą.

– Visai išprotėjai?! Kaip drįsti nukreipti į mane užtaisytą ginklą! Tu mane mirtinai išgąsdinai!

– Taikiausi ne į tave. Priešingai, stengiausi tave apginti.

– Nuo *ko*?!

– Nuo šešėlio, kurį pamačiau atsiskyrus iš tamsos ir artėjant prie automobilio lango. Nežinojau, kad tai apsaugininkas.

– Galėjai pirma išsiaiškinti, kas tai, o jau paskui griebtis ginklo.

– Taip, velniškai geras būdas būti nudėtam – palaukti, leisti priešininkui tave užklupti.

– Žinoma, tavo metodas kur kas geresnis. Pirma šauti, o klausinėti vėliau. Ar ne taip nutiko ir Liepos 4-ąją, kai Hjustone nušovei tą vyruką?

Garsiai ir piktai ištarti žodžiai nuaidėjo automobilio salone, o paskui įsiviešpatavo baugi tyla, trikdoma tik greito trūkčiojančio Keitės alsavimo.

Alekso veidas suakmenėjo, akys žybtelėjo kaip kibirkščiuojantis titnagas.

– Kas tau tai papasakojo?

Keitė tuoj pat pasigailėjo, kad leido prasiveržti jausmams.

– Aleksai, aš...

– *Kas tau pasakė?*

– Dynas. Dynas man papasakojo. Šiandien popiet.

– Lažinuosi, tas kalės vaikas tai padarė su didžiausiu malonumu, – burbtelėjo panosėje jis. – Papasakojo tau visas šiurpias to įvykio smulkmenas, ar ne?

– Tiesą sakant, smulkmenų beveik nesakė.

Aleksas niekinamai prunkštelėjo.

– Norėčiau išgirsti tavo versiją.

– Gal kitą kartą. – Jis persisvėrė per Keitę, ištiesęs ranką atidarė keleivio dureles ir taip stipriai pastūmė, kad jos atšokusios vos vėl neužsitrenkė.

– Atleisk man, Aleksai. Nereikėjo apie tai užsiminti. Bent jau šitaip.

– Per vėlu, – šiurkščiai atkirto jis. – Kas pasakyta, pasakyta. O dabar geriau eik sau.

Keitė padvejojo, bet aiškiai matė, kad jis įsiutęs ir nenusiteikęs aiškintis. Ji išlipo iš automobilio ir užtrenkė dureles. Aleksas įjungė variklį ir išdūmė iš aikštelės palikęs ją vieną.

Staiga Keitė pakirdo iš gilaus, bet neramaus miego. Nė nespėjus surikti jis delnu uždengė jai burną.

– Tai aš... – kimiai sušnabždėjo, bet Keitė pažino jį iš balso. – Man reikia... na... Man reikia tavęs.

Pusiau ją užgulęs jis išsitiesė šalia.

– Nebijok, Keite. Ar bijai?

Ji papurtė galvą.

Jis atsargiai atitraukė ranką nuo burnos ir priglaudė lūpas. Iš pradžių pabučiavo švelniai, paskui vis godžiau, liežuvis įslydo jai į burną.

Kai bučinys pagaliau nutrūko, jis lūpomis palietė jos kaklą.

– Neatstumk manęs...

Jis atsisegė diržą, atsisagstė kelnes ir įkišo jos ranką sau į tarpkojį.

– Kokia baisi naktis. Aš mirštu, mažyte...

Ir ėmė jos ranka masažuoti išpampusį savo penį. Kai Keitė nykščiu brūkštelėjo per varpos galvutę, jis sudejavo.

Jis per naktinius marškinius ėmė bučiuoti jai krūtis.

– Tu geidi manęs. Po velnių, tikrai žinau, kad geidi. Ar ne, Keite? Ar ne? – atsidusęs maldaujamai ištarė jos vardą.

Ji kažką sumurmėjo ir prieštaraudama, ir sutikdama, bet sutikimas aiškiai nusvėrė prieštaravimą. Po antklode sulenkė kojas, patalai sušiugždėjo. Ji atsagstė jam marškinius. Pirštų galais ir lūpomis Keitė jautė, kokia įkaitusi jo oda, o kai pagaliau visiškai nuogas jis atsigulė ant jos, noriai jį apkabino.

Suspaudęs tarp pirštų naktinius marškinius jis colis po colio slinko aukštyn, nuvilko juos ir nusviedė šalin. Jo rankos, visi dešimt plačiai išskėstų pirštų, nuslydo jos kūnu nuo raktikaulių iki klubikaulių, užgriebdami tiek, kiek vienu kartu įmanoma užgriebti. Paskui jis veidu įsikniaubė į maloniai minkštą jos pilvą; ji stipriau priglaudė jo galvą ir kojomis apsivijo strėnas.

Jis pakštelėjo jai į bambą, skruostu brūkštelėjo per stangrias spyruokliškas garbanas. Paskui liežuvis nukeliavo miškeliu tarp jos pilvo ir šlaunų. Ji kulnais įsispyrė į čiužinį, išsirietė ir žiūrėdama tiesiai jam į veidą sudejavo iš malonumo.

Jis plaštaka prasibrovė jai tarp šlaunų ir kyštelėjo du pirštus į jos gelmes. Iš nuostabos ir malonumo ji net šūktelėjo.

– Dar palauk, – garsiai alsuodamas tarė jis. – Dar ne dabar. Kai pasieksi viršūnę, noriu būti tavyje.

Ji buvo labai sudrėkusi, o jo pirštai judrūs ir miklūs. Ji kovojo su vis stiprėjančia aistra, kol pagaliau pajuto neįstengianti jos suvaldyti.

O jis, rodos, žinojo, kada ji pasiduos, nes tuoj pat pasirėmė rankomis ir įsiskverbė į ją kaip tik tą akimirką, kai jos kūnu nusirito pirmieji trūksniai.

– Mmm, Jėzau, taip!..

Po kelių sekundžių jis jau gulėjo užgriuvęs ją visu svoriu, prakaituota jųdviejų oda buvo tarsi šilkinė, o kūnai apsunkę.

Dar po minutėlės jis pasikėlė ir atsiklaupė. Ji dar nenorėjo su juo skirtis. Pusiausėda pasilenkė į priekį, prasižiojo ir priglaudė lūpas prie šlapio, plaukais apžėlusio odos lopinėlio jam papilvėje.

Jis suleido pirštus jai į plaukus ir aukštielninkas griuvo ant čiužinio, kartu nusitempdamas ir ją. Ji apibėrė jo pilvą ir krūtinę švelniais bučiniais. Paskui liežuvio galiuku ėmė braukyti per spenelius, kol šie sukietėjo.

Kai suėmė penį, jis jau vėl buvo kietas. Tada ji apžergė Aleksą per juosmenį, kelias akimirkas luktelėjo, kad troškimą persmelktų nekantra, o paskui neskubėdama nusileido. Jis prisimerkęs žiūrėjo, kaip ji joja ant jo, kaip ritmingai pirmyn atgal juda jos krūtinė, kaip išdidžiai pūpso krūtys. Ji buvo šokiruota savo pačios ekshibicionizmo ir nekuklumo.

Nenuleisdamas nuo Keitės akių jis paseilėjo pirštų galiukus ir brūkštelėjo jai per spenelį. Tas akimirksniu susitraukė, pasidarė lyg vandens nugludintas akmenukas, Aleksas švelniai suspaudė jį nykščiu ir smiliumi.

Kita jo ranka slystelėjo susiraizgiusiais gaktos plaukais ir pasiekė G tašką. Ji pasijuto tarsi nukratyta elektros. Kiek galėdama atlošė galvą; klubai ėmė judėti greičiau. Jis ir toliau ją ten glostė vos vos liesdamas slidų grūdo dydžio taškelį.

Finalas buvo sukrečiantis. Raita ant jo ji grėsmingai pasviro į priekį. Jis delnais suspaudė jai skruostus ir laikė, ir tada abu drauge patyrė dar vieną orgazmą.

Kai viskas baigėsi, ji sunkiai alsuodama susmuko jam ant krūtinės, širdis daužėsi prigludusi prie jo širdies. Jis apkabino ją kaip vaiką, priglaudė lūpas jai prie plaukų ir kažką sušnabždėjo. Bet per smarkiai mušantį pulsą ji žodžių nesuprato.

Keitė pabudo padėjusi galvą lovos kojūgalyje. Ji buvo apsiklojusi paklodės ir anklodės kampais, visi kiti patalai sujaukti pūpsojo lovos viduryje.

Ji atsisėdo, nusibraukė plaukus ir apsižvalgė po miegamąjį. Jame tvyrojo blanki priešaušrio pilkuma. Namuose buvo tylu. Ji suprato esanti viena.

Kažkurią akimirką tarp ekstazės ir miego Aleksas išėjo.

O gal ji tik sapnavo?

Ne, jų erotinis žaidimas, be abejo, buvo tikras. Ant kūno dar buvo likę malonių, bet kartu ir liūdnų jo pėdsakų.

Keturiasdešimtas skyrius

Jie susitiko tik po trijų dienų. Aleksas neskambino ir jos neieškojo. Per tas tris dienas Keitė dažnai pagalvodavo, kad dėl pastarųjų kelių savaičių streso jau nesugeba blaiviai mąstyti, gal tik įsivaizdavo jį slapčia įsigavus į jos namus, įsmukus į lovą ir pasiėmus ją drauge į jaudinantį seksualinį nuotykį, kokio gyvenime dar nebuvo patyrusi...

Bet tereikėdavo atidžiau save patyrinėti, – ir jausmus, ir kūną, – ir Keitė suprasdavo, kad tai nebuvo vien fantazijos.

Visos dar užsilikusios abejonės išgaravo, kai jis kyštelėjo galvą į filmavimo grupės automobilį, kuriame Keitė su Džefu aptarinėjo laidos siužeto detales.

Jis pirštais pabarbeno į mašinos šoną. Ji pakėlė galvą nuo dokumentų segtuvo. Džefas irgi atsigręžė.

– Pone Pirsai! – nustebęs tarė jis. – Sveiki.

Į Keitės asistento pasveikinimą Aleksas paskubomis burbtelėjo labas, o žvilgsnis buvo įbestas į ją.

Pamačiusi Aleksą Keitė sureagavo kvailai ir banaliai. Jai pakirto kojas. Staiga sustirę pirštai paleido parkerį. Šis nusirito segtuvu jai ant kelių ir nukrito ant automobilio grindų.

– Aš tik... – Staiga pasijutęs nepatogiai Džefas šiaip taip išmikčiojo kelis atsiprašymo žodžius, išlipo ir paliko juos vienus.

Aleksas tebestovėjo prie atstumtų mašinos durų ir žiūrėjo į Keitę. Jis buvo su džinsais ir nelygintais medvilnės marški-

niais plačiomis atraitotomis rankovėmis. Diena buvo karšta ir tvanki, bet jo plaukai atrodė lyg sutaršyti vėjo.

– Labas, Aleksai. Kas tave čia atvijo?

Jis žvilgtelėjo per petį į komandos narius, parko žaidimų aikštelėje montuojančius filmavimo įrangą. Operatorius tarėsi su Džefu, kokiu rakursu geriausia filmuoti. Režisieriaus asistentas tikrino, ar veikia mikrofonai. Samdomas apsaugininkas, kurį jiems primygtinai įpiršo Bilas, rūkė atsišliejęs į medį.

– Niekada nesu matęs, kaip dirbi, – vėl atsigręždamas į ją tarė Aleksas. – Bent jau lauke.

– Čia vaizdelis ne toks žavus, koks gali pasirodyti sėdint namie ir žiūrint televizorių.

– Norėčiau čia pabūti, jei neprieštarausi.

Vadinasi, apie *tai* jiedu nesikalbės. Gerai. Jeigu jis nusprendė apsimesti, kad orgijos nebuvo, ką gi – puiku! Gal šitaip net geriau. Jis atėjo pas ją vidury nakties nežinodamas, ką daryti, maldaudamas palengvinti fizines ir dvasines kančias – tai ženklas, kad jis, kaip kiti mirtingieji, turi silpnybių. O ji atsidavė jam nė nebandydama priešintis, ir tai kėlė šiokį tokį įtarimą.

Iš abiejų elgesio buvo matyti, kad jiems trūksta savitvardos ir sveiko proto. Ji negalėjo pasmerkti Alekso, kad ja pasinaudojo, pirma nepasmerkusi savęs, taip lengvai pasidavusios. Tad kam apie tai kalbėti? Kam versti save vėl pasijusti nepatogiai, jei galima tiesiog apsimesti, kad nieko neįvyko?

Be to, Keitė nebuvo tikra, ar sugebės vidury baltos dienos atvirai prabilti apie tai, ką jiedu veikė tamsoje. Jai skruostai nurausdavo vien apie tai pagalvojus.

– Neprieštarausiu, gali žiūrėti, – tarė Keitė. – Bet visa tai tau greičiausiai nusibos dar nesibaigus filmavimui.

– Nemanau.

Prie jų nedrąsiai priėjo Džefas.

– Hm... Keite, atvažiavo Šerė su Džozefu.

– Einu.

Ji apsiavė sportbačius, kuriuos anksčiau buvo nusispyrusi, ir susirišo raištelius. Aleksas padavęs ranką padėjo išlipti iš furgono.

– Ačiū.

Dėl Šerės, Džefo ir visos filmavimo grupės Keitė stengėsi elgtis kaip visada, nors taip netikėtai pamačius Aleksą jai vis dar linko keliai.

Netrukus mintys nuo Alekso nukrypo į Džozefą. Dėl negalios berniuko augimas buvo sulėtėjęs, todėl sulaukęs septynerių jis atrodė ne vyresnis už keturmetį. Berniuko kojos buvo įtvaruose, bet vaikščioti jis galėjo niekieno nepadedamas. Ausys buvo didelės, o ant nosies – akiniai tokiais storais lęšiais, kad akys atrodė visai mažutės.

Džiugiai šypsodamasis jis nušlubčiojo pas Keitę.

– Atvažiavau, kad mane parodytų televizija, – didžiuodamasis pareiškė berniukas.

Šerė Parks nusijuokė.

– Geriau iš karto perspėsiu tave, Keite. Jis artistas iš prigimties. Būk atsargi, nes paverš iš tavęs pagrindinį vaidmenį.

– Malonu vėl tave matyti, Džozefai. – Jiedu susipažino Nensės Vebster šventėje po atviru dangumi. Žvelgdama į gerokai žemesnį už save berniuką Keitė prisimerkė ir tylutėliai pagrasino: – Jeigu bandysi užgožti mane ekrane, galas tau! Nepamiršk, kad žvaigždė – aš!

– Gerai, – nusijuokė Džozefas. – Ar jis filmuos? – Ir bakstelėjo pirštu į Aleksą.

– Ne. Jis tik stebės. Tai ponas Pirsas, Džozefai. Jis rašo knygas.

– Knygas? Rimtai?..

– Malonu susipažinti, Džozefai. – Aleksas paspaudė berniukui ranką kaip suaugusiam vyrui.

– Tu aukštas.

– Ne, taip atrodau tik su šitais batais. – Aleksas pakėlė koją ir parodė jam raitelio batą su pentinu. Kai jų neaviu, mano ūgis penkios pėdos ir penki coliai.

Džozefo juokas šovė kaip šampano purslai. Keitė pagalvojo, kad būtinai reiks nufilmuoti berniuką besijuokiantį. Kas gali atsispirti tokiam juokui?

Ji supažindino vaiką su kitais komandos nariais, tada Džefas pranešė, kad filmavimas prasideda. Keitė paėmė Džozefą už rankos ir tarė:

– Nepamiršk, visos geriausios replikos – mano.

Jiedu su Džozefu įsitaisė karuselėje. Režisieriaus asistentas prisegė jiems bevielius mikrofonus, ir pirmiausia jie įrašė pokalbį. Keitė plepėjo su Džozefu apie visiškai nereikšmingus dalykus, kol berniukas pamiršo kamerą ir ėmė elgtis natūraliai.

– Ar nori būti įvaikintas, Džozefai?

– Aišku. Ar turėčiau brolių ir seserų?

– Galbūt.

– Būtų gerai.

Džozefo atsakymai buvo mieli ir jaudinantys. Pokalbis buvo filmuojamas taip, kad montuojant siužetą būtų galima keisti rakursus ir žiūrovui susidarytų įspūdis, jog filmuota bent dviem kameromis.

Paskui Keitė su Džozefu vaikštinėjo tarp kerpėmis apaugusių ąžuolų, o operatorius su filmavimo kamera ant peties sekiojo įkandin.

Kai tik Džefas paskelbė, kad medžiagos užtenka, Aleksas parodė Džozefui iškeltą nykštį.

– Jei kada leisies į pramogų verslą, galėsiu būti tavo vadybininkas, sutarta?

Džozefo veide vėl nušvito kerinti šypsena.

Keitė atsitūpė ir apkabino berniuką.

– Tikėsimės geriausio, ar ne?

– Gerai. Bet nesijaudink, Keite. Jeigu niekas manęs neįsivaikins, aš ant tavęs nepyksiu.

Ji pajuto gerklėje įstrigus gumulą. Džozefo tėvas paspruko dar prieš berniukui gimstant. Motina – narkomanė, linkusi į depresiją. Kai Džozefui buvo treji, valstybė sūnų iš jos

atėmė. Nuo to laiko berniukas gyveno globos namuose. Jis nusipelnė turėti mylinčią šeimą. Būdamas toks žavus, turėdamas puikų humoro jausmą, jis galėjo suteikti džiaugsmo bet kuriai šeimai. Keitei buvo gaila, kad turi atiduoti jį Šerei. Mojavo jam tol, kol jiedu dingo iš akių.

Aleksas persibraukė rankove prakaituotą kaktą.

– Tu teisi. Visa tai ne taip žavu ir paprasta, kaip atrodo. Dvi valandos darbo dėl dviejų minučių siužeto?

– Tai neskaičiuojant montavimo, – įsiterpė Džefas. – O jei Keitė nebūtų profesionalė, ir filmavimas būtų užtrukęs dvigubai ilgiau. Antro dublio jai prireikia retai.

Dėkinga Keitė padarė koketišką reveransą.

– Ar važiuosite kartu? – iš mašinos šūktelėjo režisieriaus asistentas.

Filmavimo įranga jau buvo sukrauta. Operatorius sėdėjo prie vairo. Jis užvedė variklį ir visu galingumu paleido oro kondicionierių. Apsaugininkas užgesino paskutinę nuorūką ir jau rengėsi lipti į furgoną. Jis taip ir nepatikrino Alekso, net nepasiteiravo, ką čia veikia. Keitei šmėstelėjo, kad tokioms atsargumo priemonėms Bilas tik švaisto pinigus.

Džefas patraukė prie automobilio, o Keitė šiek tiek palaukė ir pažvelgusi į Aleksą paklausė:

– Vargu ar per tokią nežmonišką kaitrą atėjai čia vien pasižiūrėti filmavimo.

– Buvo įdomu.

Ji įrėmė rankas į šonus.

– Iškyloms pėsčiomis tu šiek tiek per senas. Nagi, Pirsai, kas yra?

– Radau Ciklopą.

Pritūpęs prie savo *Harley* jis keitė uždegimo žvakę. Tiesą sakant, variklis ir taip veikė kaip laikrodis; jis krapštinėjosi tik todėl, kad nenorėjo galvoti apie savo problemas. Jeigu viskas gyvenime eitųsi taip, kaip važiuoja jo motociklas, jis būtų laimingas žmogus. Motociklas buvo vienintelis, kuriuo galėjo

visiškai pasitikėti ir kuris jam visiškai paklusdavo. Važinėdamas jis visuomet pajusdavo džiaugsmingą virpulį.

O štai santykiai su Kismete strigo.

Jis piktai į ją žvilgtelėjo atsigręžęs per petį. Kismetė sėdėjo ant vinilinio pupų maišo apsususio kedro šešėlyje.

Prieš kelerius metus ji buvo žavi pupytė – kitos tokios niekur aplink nebūtum radęs. Jam pavydėjo visi pažįstami vyrukai. Karšto ir ūmaus būdo. Nieko nebijodavo. Netgi jo.

Po velnių, jei anais gerais laikais jis padarydavo ką nors, kas jai nepatikdavo, ji paleisdavo į darbą nagus ir dantis – iki kraujo. Jiedu imdavosi, kol kova baigdavosi pasidulkinimu, taip nutikdavo kiekvieną kartą. Smurtas abu įaudrindavo. Kuo žiauresnis, tuo geriau. Ji ritmiškai siūbuodavo, dūsuodavo, o per orgazmą rėkdavo kaip paklaikusi.

Dabar tamsios, kadaise žaibus svaidžiusios akys buvo prigesusios. Galima sakyti, negyvos. Ir pisdavosi kaip koks lavonas – pakęsdavo jį, bet pati žaidime nedalyvaudavo.

Ji net iš išorės pasikeitė. Tatuiruotę slėpdavo po drabužiais, o plaukus tvarkingai surišdavo. Jis jau neprisiminė, kada paskutinį kartą matė ją vilkint drabužius, pabrėžiančius figūrą. Ir kalbėjo ji dabar visai kitaip.

Susigrąžinti aną Kismetę jam buvo svarbiausias gyvenimo tikslas, amžinas iššūkis. Pašėlusi anų laikų raganiokė slėpėsi kažkur čia pat. Kažkur po ta vangia veido išraiška tūnojo tikroji, iš pasaulio besišaipanti Kismetė. Jis tai žinojo; tereikėjo sugalvoti, kaip išvilkti ją į dienos šviesą.

Bet ar dėl jos vertėjo taip stengtis?

Nė velnio. Jis būtų metęs ją jau prieš kelerius metus, bet nemetė dėl vienos priežasties: kaip tik šito ji ir norėjo. Ji būtų apsidžiaugusi išvyta lauk. Vien dėl to ketino ją laikyti, kol lazda sužaliuos. Kartą jau leido pasprukti, ir ką gi? Iš karto tapo pajuokos objektu.

Nors juokiasi tas, kuris juokiasi paskutinis. O paskutinis juk buvo jis, ar ne?

Sparkiui dingus iš jų gyvenimo jiedu vėl susiėjo, ir viskas buvo kaip buvę. Nors... ne visai. Ji jau nebuvo tokia kaip anksčiau. Dažniausiai žvelgdavo kiaurai, tarsi jo čia apskritai nebūtų. Pro jos abejingumo kiautą prasiskverbdavo tik baimė. Kaip reikiant įbauginta ji tapdavo gera ir nuolaidi.

Taigi bauginti ją tapo mėgstamiausia jo pramoga.

Jis stovėjo ir šluostėsi rankas į išblukusį raudoną skudurą.

– Eik vidun.

Išgirdusi stačiokiškus žodžius ji net krūptelėjo. Tai jį irgi labai erzino – tas jos svajokliškumas. Ji turėjo savo pasaulį, kuriame jam nebuvo vietos.

– Viduje karšta, Cikai, – tarė ji. – Mieliau likčiau čia, kur pučia vėjelis.

– Pasakiau, eik vidun.

– O kam?

– O kaip tu manai – kam? – pašaipiai išgiedojo jis.

Paskui stvėrė jai už rankos, stipriai trūktelėjo ir vos neišnarinęs sąnario privertė Kismetę atsistoti. Ji aiktelėjo iš skausmo.

Kaip tik tą akimirką šalia *Harley* čiūžtelėjęs sustojo automobilis. Iš jo išlipo vyras ir per mašinos stogą pažvelgė į juodu.

Cikas paleido jos ranką.

– Kas čia dabar?

– Nežinau.

Link jų žingsniavo aukštas lieknas dabita. Gudrus žvilgsnis, kreivas šypsnys. *Faras*. Tuos Ciklopas pažindavo per mylią. Revolverį vyrukas tikriausiai užsikišęs už juosmens, po neperpučiama striuke.

– Kas toks ir ko nori? – paklausė Ciklopas nudėbdamas svečią priešišku žvilgsniu.

– Ieškau vyruko, pravarde Ciklopas. Ar tai tu?

Ciklopas sunėrė ant krūtinės tatuiruočių išmargintas rankas. Niekinamai šypsodamasis pakreipė galvą į šoną, sidabrinis kryželis ausyje sutabalavo.

– Gal ir aš, o ką?

Praleidęs pro ausis klausimą vyras pažvelgė į moterį Cikui už nugaros.

– O tu Kismetė?

– Taip.

– Užsičiaupk, – burbtelėjo Cikas. – Nekalbėk su juo. – Tada rūsčiai nužvelgė atvykėlį nujausdamas, kad iš jo gali laukti tik nemalonumų. – O kas tu, po velnių?

– Aleksas Pirsas.

– Niekada negirdėjau.

– Nieko nuostabaus. Bet atvežiau žmogų, kuris nori su tavimi pasikalbėti.

Aleksas grįžo prie automobilio ir atidaręs keleivio dureles persimetė keliais žodžiais su moterimi, paskui žingtelėjo į šalį, ir ji išlipo. Vėlyvos popietės saulė apšvietė jai plaukus, ir Cikas iš karto ją pažino.

– Jėzau, Marija ir Juozapai! – akimirksniu pamiršęs, kad turi vaidinti kietą vyruką, šūktelėjo jis.

Anie priėjo arčiau, bet faras dabita nė akimirkos nesitraukė nuo raudonplaukės toliau kaip per colį. O ji, rodos, nebuvo tokia atsargi. Drąsi boba, pagalvojo Cikas. Smulkutė, bet drąsi. Iš karto matyti.

– Aš Keitė Delani.

– Žinau, kas tu, – atsakė jis. – Atvažiavai vaikiščio?

Kismetė staiga pašokusi išmetė padėklą su karoliukais, kurį laikė ant kelių. Karoliukai pabiro į purvą, bet vis tiek žybčiojo saulėje.

– Ne! Aš neleisiu jums vėl paimti vaiko! – suriko ji.

– Mamyte!

Cikas staiga pasuko galvą. Vaikas stovėjo už stiklinių lauko durų, pirštu lyg kabliuku užkabinęs apatinę lūpą. Stovėjo ir žiūrėjo į juos didelėmis išgąsčio pilnomis akutėmis. Nuo to mažo šūdžiaus žvilgsnio Cikui net kūnas pagaugais nuėjo. Jis jau ketino liepti vaikui grįžti į kambarį, tik staiga raudonplaukė nustebusi šūktelėjo:

– Maiklai!..

Keturiasdešimt pirmas skyrius

Keitė spoksojo į berniuką kaip nudiegta. Jis išlėkė pro stiklines duris, kiek įkabindamas pasileido prie motinos ir įsikniaubė jai į sijoną.

– Jūs Maiklo motina? – nedrąsiai paklausė Keitė. Moteris nepatikliai linktelėjo. Keitė atsigręžė į baikerį. – O jūs tikriausiai Džordžas Merfis.

– Ar ne čia atspaudei? Nori pasiimti mūsų vaikigalį, parodyti per televizorių ir įsiūlyti kam nors įsivaikinti, ar ne?

Kismetė ėmė kūkčioti. Keitė rankos mostu ją nuramino ir tarė:

– Ne, aš čia ne dėl Maiklo.

Ciklopas susiraukė.

– Jei ne dėl jo, tai ko tau čia reikia?

Kaip ir sakė Šerė, Maiklas ir jo mama, atrodo, vienas kitą tikrai mylėjo. Berniukas žiūrėjo į Keitę, pažinęs droviai šypsojosi, bet tebebuvo tvirtai apsivijęs mamos kojas.

Keitė atsisuko į baikerį ir nuvėrė niekinamu žvilgsniu.

– Ar tai jūs siuntinėjate man grasinamus laiškus? Jeigu taip, noriu perspėti, kad pranešiau policijai. Jeigu gausiu dar nors vieną...

– Klausyk tu, kale...

– Atsargiau, drauguži. – Aleksas balso nekėlė, bet tonas buvo ganėtinai grėsmingas, tad Ciklopas nutilo. Netardamas

nė žodžio Aleksas stebėjo netikėtus įvykius ir leido jiems laisvai rutuliotis, bet Keitė žinojo, kad jam pro akis nepraslysta nė menkiausia smulkmena. – Neieškok nemalonumų, – įspėjo jis Ciklopą. – Panelė klausia, tai ir atsakyk. Ar tai tu siuntinėji paštu jai laikraščių iškarpas?

– Apie kokį čia šūdą šneki, – burbtelėjo Cikas. – Nieko nežinau apie jokias iškarpas. Ir jeigu tuoj pat neišneši subinės iš mano...

Keitė jį pertraukė.

– Judu buvote draugai su vaikinu, vardu Sparkis.

Kismetė aiktelėjo lyg skaudžiai sužeista.

– Sparkis? – sušnabždėjo vos atgaudama kvapą. – O ką Sparkis?

– Po velnių, užsičiaupk, gerai?! – riktelėjo Cikas. Paskui nukreipė nuožmų vienos akies žvilgsnį į Keitę. – Jeigu ieškai to neūžaugos, tai tau velniškai nepasisekė, panelyte. Jis jau keleri metai miręs.

– Aš tai puikiai žinau.

– Tai kam ėdi man nervus?

– Jūs sutikote, kad jo širdis būtų persodinta kitam žmogui. Praėjus kelioms valandoms po jo mirties man buvo atlikta tokia operacija. Gali būti, kad man buvo persodinta jo širdis.

Kismetė aiktelėjo net nespėjusi delnu prisidengti burnos. Akys pasruvo ašaromis.

– Kiek žinau, judu buvote labai artimi, – švelniai tarė Keitė.

Kismetė tylomis linktelėjo.

– Tai jau seniai praeitis, – įsiterpė Cikas. – Ko nori iš manęs?

Į šį klausimą atsakė Aleksas.

– Trys žmonės, kuriems tą pačią dieną kaip panelei Delani buvo persodinta širdis, žuvo. Įtariame, kad juos nužudė kurio nors donoro šeimos narys, apsigalvojęs dėl ankstesnio savo sprendimo.

– Kad ir kas būtų tas žudikas, jis aiškiai leido suprasti, jog kita auka jo sąraše esu aš, – pridūrė Keitė.

– Jėzau, kaip baisu, – nusišaipė Cikas.

Aleksas grėsmingai žingtelėjo į priekį, bet Keitė stvėrė jam už rankovės ir sustabdė.

– Nemanau, kad jiedu ką nors žino, Aleksai.

– Jis iš karto tave pažino. Supratau iš veido.

– Po velnių, juk ją nuolat rodo per televiziją! – šūktelėjo Cikas. – Gal manai, kad aš kvailas ar aklas?

– Manau, kad tu subingalvis, – atšovė Aleksas.

– Patylėkite. Abu. Jūs gąsdinate Maiklą. – Keitė pažvelgė į Kismetę. – Ar kada nors mėginote susisiekti su žmogumi, kuriam teko Sparkio širdis?

– Taip.

Cikas atsisuko ir nudėbė Kismetę nuožmiu žvilgsniu.

– Po velnių, ką čia šneki?

Bet ji tarsi negirdėjo jo žodžių, kalbėjo tik su Keite.

– Praėjus maždaug metams nuėjau į ligoninę, kurioje mirė Sparkis. Ten man buvo liepta paskambinti į organų... mmm...

– Į Organų banką?

– Taip, tikriausiai. Net gavau telefono numerį.

Cikas nerangiai žingtelėjo prie jos.

– Ar neužčiaupsi savo bjauraus snukio? Neprivalai jiems nieko pasakoti. O kaip tu slapčia išsmukai į ligoninę, kur tuo metu buvau aš?

Ji vis dar nekreipė dėmesio į Ciką.

– Paskambinau tuo numeriu. Moteris, su kuria kalbėjau, buvo maloni, bet kadangi nesu Sparkio šeimos narė, ji man nieko negalėjo sakyti. Maldavau jos. Norėjau žinoti, ar...

– Sakiau, užsičiaupk! – staiga pratrūko Cikas ir skėlė jai antausį.

Šį kartą Keitė nebūtų sulaikiusi Alekso, net jei būtų norėjusi. Jis puolė Ciką, stvėrė už gerklės ir įmūrijo į namo sieną.

– Jei dar kartą prikiši prie jos nagus, sėsi į cypę, mulki. – Alekso balsas buvo tylus, bet nirtus. – O iki tol gerai tave iš-

tvatinsiu, nes matau, kad ieškai gumbo. Išlupsiu sveiką akį ir primyšiu į skylę. Kai baigsiu doroti, būsi ir aklas, ir kvailas. Dar maldausi farų, kad uždarytų tave ilgam, – labai ilgam, kad negalėčiau vėl prie tavęs prisikasti.

– Paleisk mane, šūdžiau, – suniurnėjo Cikas. Plika akimi buvo matyti, kad jam skauda. Aleksas buvo įrėmęs kelį jam į tarpkojį. – Nė nemanau jos mušti.

Keitė pažvelgė į Maiklą. Berniukas stovėjo kumšteliais iš visų jėgų įsikibęs į mamos sijoną, veidu įsikniaubęs į klostes.

– Aleksai, vaikas...

Šie žodžiai suveikė tarsi burtų lazdelė. Aleksas atšlijo ir paleido baikerį. Paskui ėmė trauktis atatupstas, kol vėl atsidūrė šalia Keitės, bet tebebuvo įsitempęs, pasiruošęs vėl pulti.

Kol vyrai aiškinosi santykius, Kismetė stovėjo rami, jai šis kivirčas, regis, visai nerūpėjo. Keitė spėjo, kad prie tokių smurto proveržių ji seniai pripratusi, ne kartą ir pati nukentėjusi.

– Kismete, – vėl užkalbino ją Keitė, – gal vis dėlto žinote, kam buvo persodinta Sparkio širdis? Gal žinote, kur ji buvo išsiųsta? Ar dar ką nors?

Kismetė papurtė galvą, pažvelgė į Ciką, tada nudūrė akis į žemę.

Keitė troško ją iškvosti, išgauti iš jos daugiau, bet bijojo įsiutinti Ciką, nes paskui jis, be abejo, pyktį išlietų ant Kismetės ir berniuko. Tad atsigręžė į baikerį ir neslėpdama paniekos paklausė:

– Ar jiems nieko neatsitiks?

– Kodėl turėtų kas nors atsitikti?

– Juk per jus jie jau ne kartą yra atsidūrę ligoninėje, – kandžiai atkirto ji. – Ar žinote, kad esate tikras nevykėlis? Susmirdęs suskis, kuris daužo moterį ir mažą vaiką, nes šitaip nori parodyti esąs tikras vyras.

– Keite... – pašnibždomis, puse lūpų perspėjo Aleksas.

Cikas kumščiais įsirėmė į šonus.

– Mes nieko nežinome nei apie tavo širdį, nei apie Sparkio širdį, nei apie jokius sumautus laiškus, – piktai atšovė jis. – Ir jau tikrai nieko nežinome apie žmogžudystes. Todėl geriau kuiskit iš čia, kol dar nesupykau iš rimtųjų.

Aleksas suėmė jos ranką.

– Eime.

Ji leidosi vedama prie automobilio. Aleksas išvažiavo į kelią ir nulėkė dideliu greičiu, tarsi norėdamas kuo labiau nutolti nuo Džordžo Merfio.

– Neįtikėtina. Visą laiką jie buvo mano segtuve, – nustebusi tarė Keitė. – Ciklopas ir Kismetė. O kaip tu juos radai?

– Dėdė Diksis turi gerą kartoteką. Merfio biografijoje keli nusižengimai. Jį sekė net kelios policijos nuovados. San Antonijaus policijoje yra byla su dabartiniu jo adresu.

– Kai Maiklas pasirodė tarpduryje... – Keitė dar nebuvo atsigavusi nuo patirto šoko. – Jis toks mielas ir pažeidžiamas. Negaliu net pagalvoti, kad berniukas gyvena su tuo gyvuliu.

– O moteris?

– Manau, ji labai myli sūnų. Bet gyvena nuolat bijodama Ciklopo.

– Kai jis jai trenkė...

– Tą akimirką troškau, kad sumaltum jį į miltus.

Aleksas atitraukė žvilgsnį nuo kelio ir nustebęs pažvelgė į Keitę.

– Ir tai sako ta, kuri man priekaištavo, girdi, pirma šaunu, o tik paskui pradedu klausinėti. Tai kaip tau labiau patinka? Apsispręsk.

– Nepradėk, Aleksai. Šiai popietei nemalonumų jau užteks. Prieš važiuojant kitur man reikia įlįsti į savo kampą ir šiek tiek pabūti vienai.

– Tu tikriausiai pavargusi. Dar niekada nemačiau, kad taip greitai pasiduotum.

Kismetė ir Ciklopas gyveno bendruomenėje į pietvakarius nuo San Antonijaus. Kelionė atgal truko pusvalandį, ir di-

džiąją šio laiko dalį Keitė nieko nereginčiu žvilgsniu žiūrėjo pro priekinį automobilio stiklą. Kol jie pasiekė miestą, sutemo. Namuose ir biuruose žiebėsi šviesos. Neoninės iškabos viliojo klientus į restoranus ir kino teatrus.

– Kaip norėčiau neturėti didesnės problemos nei apsispręsti, kokį filmą šįvakar žiūrėti, – tarė ji.

– Tu išsigandusi.

– Juk ne be reikalo, ar ne? Mes radome Ciklopą, bet mano persekiotojo paieškos nepasistūmėjo nė per plauką.

– Tu nemanai, kad tai bičiulis Džordžas, ar ne?

– O tu?

– Norėtųsi, bet nemanau, kad tai jis.

– Kodėl norėtųsi ir kodėl nemanai, kad tai jis?

– Man patiktų prikirpti tam šunsnukiui uodegą. Jam aiškiai niežti nagai. Anksčiau ar vėliau jis atsidurs Hantsvilio kalėjime ir liks ten ilgai. Man patiktų, jei jis ten tūptų dar nespėjęs nieko nuskriausti, ypač Maiklo. Antra, noriu, kad viskas baigtųsi. Tavo labui. Noriu, kad naktimis galėtum miegoti ramiai, nesirūpindama, ar rytoj dar būsi gyva.

– Jėzau, ačiū, kad mane pralinksminai ir įkvėpei ryžto. – Po minutėlės ji vėl paklausė: – Kodėl nemanai, kad tai Ciklopas?

– Pirmiausia jis per kvailas. Tai sudėtingas planas, jį skrupulingai apgalvojo ir tiksliai vykdo protingas ir kantrus žmogus. Ciklopas nei protingas, nei kantrus.

– Tikriausiai tu teisus, bet dėl viso pikto apsvarstykime tokią galimybę ir tarkime, kad tai tikėtina. Ciklopas gyvena šia diena, tad išvažiuoti neapibrėžtam laikotarpiui jam neturėtų būti sunku.

– Kartu su Kismete ir Maiklu? – nustebo Aleksas.

– Manau, be jų. Be to, nustatėme, kad mūsų persekiotojas iš pradžių artimai bendrauja su savo aukomis. O juk joks sveiko proto žmogus neprisileis artyn Ciklopo.

– O moteris? Gal ji veikia kaip masalas ir privilioja aukas? Pelno jų pasitikėjimą, galbūt netgi sukelia gailestį. O Ciklopas jas nudobia.

Šią hipotezę Keitė atmetė ryžtingai papurčiusi galvą.

– Nemanau, kad Kismetės atsiribojimas tėra poza. Ji man nepasirodė nuolaidaus būdo. Be to, Pytis mums pasakojo, kad ji mylėjo Sparkį. Kodėl turėtų norėti, kad jo širdis nustotų plakusi? Man susidarė įspūdis, kad ji Sparkį vis dar myli, o tau?

– Taaaip... O Cikui tai nepatinka.

– Taigi, jeigu Cikas pavyduliavo Sparkiui, kai šis buvo gyvas...

– ...tai gali būti, kad pavydas jį tebegraužia. Juk Kismetė vis dar myli Sparkį, nors jis jau seniai miręs, – baigė jos mintį Aleksas.

– Varžovo jis vis dar neatsikratė.

– Jo merga vis dar laikosi įsikibusi to suskio, kuris pranoko jį ne tik lovoje, bet ir dvikovoje peiliais. Todėl keršija ir iš eilės dobia visus, kuriems galėjo atitekti Sparkio širdis.

Keitė pažvelgė į Aleksą tokiu viltingu žvilgsniu, tarsi jiedu ką tik būtų išradę vaistus nuo vėžio. Bet entuziazmo burbulas tuoj pat sprogo.

– Vadinasi, reikia grįžti prie klausimo, kaip jam pavyko prisiplakti prie tų trijų aukų ir įsibrauti į jų gyvenimą. Ciklopas toli gražu ne iš tų, kurie sugeba susilieti su aplinka. Jei kas nors mįslingai mirtų jo pašonėje, įtarimai pirmiausia kristų ant jo galvos. – Ji nusivylusi atsiduso. – Dieve, ir kas galėjo pagalvoti, kad gavusi donoro širdį užsitrauksiu nelaimę – ant kulnų lipantį psichopatą? Beje, žinai, kas juokingiausia? Gal ne tiek juokingiausia, kiek ironiškiausia. – Ji priglaudė delną sau prie krūtinės. – Niekada nenorėjau, kad su manimi būtų elgiamasi ypatingai vien dėl to, kad turiu persodintą širdį.

– Šiaip ar taip, dėl persodintos širdies nesi visiškai tokia pat kaip kiti, – švelniai priminė Aleksas.

– Bet dėl to nebūtina su manimi elgtis ypatingai. Noriu, kad žmonės tiesiog pamirštų, kad turiu ne tą širdį, su kuria gimiau. O atrodo, kad būdami su manimi žmonės vien apie tai ir tegalvoja.

Automobilių aikštelėje prie televizijos budintis apsaugininkas šį kartą pažino Alekso mašiną ir pamojavo jiems įvažiuojant pro vartus. Jis gudriai šypsojosi, tarsi būtų pagrindinis meilės intrigos veikėjas.

Aleksas išjungė variklį ir atsigręžė į Keitę.

– Būdamas su tavimi galvoju ne vien apie tai. Toli gražu.

Ji atsispyrė jo traukai ir pajuokavo:

– Ar tik neketini apdainuoti mano plaukų, akių ir lūpų?

– Jei nori... Arba galėčiau imti kurti žemiškesnę poeziją apie tavo erogenines zonas, pasklidusias po visą odą. Žinau iš patirties.

Tai buvo begėdiškos liaupsės, bet jos švelniai suvirpino stygas giliai jos širdyje. Ji mėgino nekreipti dėmesio.

– Šitą leksiką pataupyk savo romanams. Bus gaila, jei iššvaistysi ją man.

Jis šyptelėjo.

– Manau, kad tau patinka.

– Kas?

– Tokia leksika.

Ji puikiai prisiminė, ką ir kaip prieš kelias naktis jis šnabžėjo jai į ausį. Kol tie šnabždesiai nespėjo vėl sugundyti, Keitė atidarė automobilio dureles.

– Ačiū, kad radai Ciklopą.

– Prieš išbraukdamas iš įtariamųjų sąrašo ketinu atidžiau juo pasidomėti.

– Jei paaiškės kas nors įdomaus, pranešk man. Labanakt, Aleksai.

– Keite...

Ji žvilgtelėjo per petį. Rodos, jis niekaip negalėjo apsispręsti, ar verta garsiai išsakyti, ką galvoja. Pagaliau jis tiesiog tarė:

– Labanakt.

Ir jiedu išsiskyrė. Keitė parvažiavo namo apimta prieštaringų jausmų. Jis galėjo ir labiau pasistengti įveikti jos pasi-

priešinimą. Ji vis tiek būtų pasakiusi ne, bet jis galėjo įdėti daugiau pastangų pamėginti įkalbėti ją naktį praleisti kartu.

Ruošdamasi eiti miegoti ji galvojo vien apie tai. Vos išėjo iš dušo, kažkas paskambino į duris.

Vadinasi, Aleksas atsekė paskui ją!

Rišdamasi kilpinį chalatą ji sparčiu žingsniu nuėjo prie lauko durų. Nekantrus laukimas svaigino kaip putojantis vynas. Nervai dilgčiojo.

Bet kai tikėdamasi pamatyti Aleksą žvilgtelėjo pro žaliuzes, apstulbo.

Keturiasdešimt antras skyrius

– Ko norite, pone Merfi?

– Noriu su tavim pasikalbėti, – atsakė Ciklopas. – Atidaryk duris.

Ji piktai nusijuokė.

– Jums savo namų durų neatidarysiu.

– Jeigu norėsiu įeiti į vidų, apsišiksi, o manęs nesulaikysi. Geriau pasaugok duris – neversk manęs jų laužti.

– Jeigu tuoj pat neisite sau, iškviesiu policiją.

– Kviesk, už tai atsiims vaikas.

Ji įrėmė kaktą į duris. Atidaryti Merfiui vidury nakties – tikra kvailystė, bet, kaip jis pats sakė, jeigu norės įeiti, spyna jo nesulaikys.

Matyt, jis pasekė ją nuo televizijos iki namų. Kaipgi kitaip būtų sužinojęs, kur ji gyvena? Nebent tai jis pastaruosius du mėnesius šiuo adresu siuntinėja laiškus.

Šiaip ar taip, kodėl ji apskritai svarsto, įsileisti jį ar ne? Kodėl nepuola prie telefono ir nerenka pagalbos numerio 911 tikėdamasi, kad policija atvažiuos anksčiau, negu jis spės pridaryti žalos?

Dėl Maiklo, štai kodėl. Keitė nė nesuabejojo, kad savo grasinimą Ciklopas įvykdys. Gal Kismetė ir nėra visiškai tyra, tačiau berniukas juk nekaltas. Gelbėti ją galbūt jau vėlu, o dėl Maiklo tikrai verta pakovoti.

Ji atrakino ir atidarė duris.

Ciklopo išorė buvo įspūdinga. Aleksas buvo arba baisiai narsus, arba siaubingai kvailas, kad su juo susirėmė. Kai nustūmęs ją šalin žengė į prieškambarį, Keitė stengėsi nekrūpčioti nei dėl jo ūgio, nei dėl kvapo. Jis apmetė žvilgsniu aplinką. Prieškambaryje ant stalelio buvo padėtas krištolo rutulys su kvapių sausų žiedlapių mišiniu. Merfis pakėlė jį prie nosies ir pauostė.

– Šitos žolės rūkyti netinka, – įgėlė Keitė.

Jis šlykščiai nusiviepė.

– Kaip juokinga...

Vis dar išsiviepęs pastatė indą ant stalelio.

– Tai štai kaip gyvena televizijos žvaigždė. Klasiškai... Šis namas daug geresnis už tą kiaulidę, kurioje gyvenu su savo boba ir vaiku, ar ne?

Keitė nusprendė neaušinti burnos dėl akivaizdžių dalykų.

– Ko jums reikia tokiu vėlyvu metu, pone Merfi? Kas nutiko tokio svarbaus, kad užsigeidėte tuoj pat su manimi pasimatyti?

Jis neskubėdamas įėjo į svetainę ir išsidrėbė ant baltos Keitės sofos, o kojas užsikėlė ant tos pat spalvos otomanės.

– Ei, ataušk, gerai? Tu pirma pas mane atvažiavai – prisimeni? Tu pradėjai, ne aš.

– Ką pradėjau?

– Malti šūdą apie Sparkį. Jau keletą metų buvau pamiršęs tą nuodvasą, tik staiga pasirodai tu su savo draugeliu mentu ir prašmatnia jo mašina, imi pliurpti apie Sparkį, sudrumsti vandenį ir vėl išplukdai į paviršių visą tą mėšlą. – Jis tyliai sukikeno, o sveikoji akis slysčiojo jos kūnu aukštyn žemyn. – Sparkio subinė nebuvo aukščiau nuo žemės negu tavo.

Keitę nukrėtė šiurpas. Stovėdama priešais jį vienu chalatu ji jautėsi pažeidžiama.

Kažin, kurį telefono aparatą lengviausia pasiekti iš šio kambario? Ir ar greitai pavyktų surinkti numerį 911? Ar mie-

gamojo durų spyna tvirta? Šito Keitė nežinojo. Tokių dalykų anksčiau neprireikė.

Baimei nuslėpti ji pasinaudojo aktorės gebėjimais.

– Dėl pono Pirso klystate. Jis ne policininkas.

Cikas garsiai nusikvatojo.

– Ei, ką tu čia bandai apmulkinti, moteriške?

– Na gerai, pripažįstu, kad apie policininkus jūs išmanote daugiau, – tyliai sutiko ji ir staiga pakeitė temą: – Beje, kodėl taip suirzote, kad uždavėme kelis klausimus apie jūsų draugą Sparkį?

– Jis nebuvo man draugas.

– Tai kodėl jums visa tai taip rūpi?

– Man visai nerūpi. Bet privertė susimąstyti...

Taigi, tau tai didžiulis krūvis, pagalvojo Keitė.

– Apie ką?

Jis žaidė su sidabrine savo odinės liemenės saga.

– Manai, tau atiteko to bybčiulpio širdis?

– Gali būti. Bet nesuprantu, kodėl jums turėtų tai rūpėti, nebent atėjote prisipažinti nužudęs tris žmones ir siuntinėjęs man grasinamus laiškus. Jeigu ne, tai verčiau nukelkite purvinas kojas nuo baldų ir nešdinkitės po velnių iš mano namų.

Jis pamerkė sveikąja akimi.

– O tu tikra karštuolė, ar ne, raudonplauke? Neieškai žodžio kišenėje. Ar dulkiniesi taip pat aistringai kaip šneki?

Leidusis išprovokuojama ji nejučia būtų pradėjusi žaisti jo primestą nešvarų žaidimą. Todėl Keitė įsirėmė į liemenį ir pamėgino parodyti, kad nuobodžiauja.

– Jau vėlu, pone Merfi. Dėstykite, ko norite, ir eikite sau.

Jis atmetė galvą ant sofos atlošo, patogiau pasidėjo ant otomanės užkeltas kojas, o sėdynę nugramzdino dar giliau į sofą.

Tuos baldus teks sudeginti.

– Tas benkartas ne mano.

– Kaip?

Niūriai šypsodamasis jis pakartojo:

– Kismetės benkartas – ne mano. Sparkis jai užtaisė.

Susirūpinimas baldais Keitei išgaravo kartu su baime. Apstulbusi ji prisėdo ant minkšto ranktūrio.

– Tai jūs Maiklui ne tėvas?

– Juk ką tik tai ir pasakiau, ar ne?

– Jo tėvas Sparkis.

– Aha. Stebuklas, kad per tą avariją Kismetė neprarado vaiko, juk gavo šitiek smūgių ir taip toliau. Man būtų buvę geriau, jeigu ji būtų persileidusi, bet mažas niekšelis išsilaikė. Tas benkartas gimė aštuoni mėnesiai po Sparkio mirties.

Keitės mintys jau skriejo į priekį gerokai aplenkdamos jo mintis. Jai nereikėjo Ciklopo aiškinimų, bet jis vis tiek paaiškino.

– Kai išvažiavot, vaikiščias ėmė veblenti matęs tave per kažkokią iškylą. Atrodo, jis tave pamėgo. Kaip ir tu jį. – Auskaras atsitrenkė Cikui į skruostą ir atšoko, kai jis staiga kniostelėjo galvą ir apsimetė mąstantis apie gyvenimo mįsles: – Tai ir klausiu savęs – kodėl?..

Galbūt jis buvo gudresnis, negu jiedu su Aleksu manė. Baisu buvo pagalvoti, kad jo intelektas gali prilygti niekšingumui.

– Nesuprantu, ką tuo norite pasakyti, – pamelavo ji.

– Po velnių, dar ir kaip supranti, – sukikeno jis. – Juk neatsitiktinai tu ir tas mažas šiknius didelėmis akimis iš karto susidraugavote. Tu turi jo tėtės širdį. Tu... hm... kaip čia geriau pasakius?.. Tu *susieta* su tuo vaiku. Jūs – dvi giminingos sielos. Na, karma ir panašus mėšlas.

Maiklo nuotrauka iš Šerės segtuvo išties keistai ją paveikė. O gal tai tiesiog atsitiktinumas?

– Nesu tikra, ar man teko Sparkio širdis, – kimiai tarstelėjo ji.

– O aš sakau, kad taip.

– Galite sakyti, ką norite. – Ji atsistojo parodydama, kad jo apsilankymas baigtas. – Bet sakykite tai kur nors kitur. Kad jau perdavėte man šią naujieną, vargu ar bereikia dar kalbėtis.

– Na, čia tai jau pramovei. Mes turime dar daug apie ką pasišnekėti.

– Pavyzdžiui?

– Apie pinigus.

Ko jau ko, o šito žodžio Keitė nesitikėjo išgirsti.

– Apie kokius pinigus?

– Apie pinigus, kuriuos tu man skolinga.

Ji vėl klestelėjo ant krėslo ranktūrio ir nepatikliai pažvelgė į Ciklopą.

– Nieko nesuprantu...

– Tai leisk paaiškinti. Jeigu Sparkis būtų likęs gyvas, jam būtų reikėję kęsti visą tą mėšlą, kurį dabar tenka kęsti man. Priėmiau tą vaiką, auginau...

– Iš geros širdies... – ironiškai įterpė Keitė.

– Po velnių, taip ir buvo.

Dabar jau ji pratrūko kvatoti.

– Maiklą priėmėte kartu su Kismete, nes po Sparkio mirties norėjote ją susigrąžinti. Ir ne iš meilės, o tik negalėdamas pakęsti minties, kad ji galėjo mesti jus dėl kito vyro. Nuo to laiko nuolat ją už tai baudžiate.

Jis nuspyrė šalin otomanę ir pašoko ant kojų.

– Ta sumauta šliundrytė pati maldavo, kad vėl ją priimčiau.

Keitė susitvardė – neatšoko. Jis buvo banditas ir kaip visi banditai mėgaudavosi aukos akyse matydamas baimę. Tegul geriau perrėžia jai gerklę arba išpjauna jai širdį peiliu, kabančiu prie diržo, bet ji nesuteiks jam malonumo matyti ją įbaugintą.

– Keturis pašvinkusius metus kenčiau ir ją, ir jos išperą, – tėškė jis. – Ir manau, kad už tai man šis tas priklauso.

– Nemanau, kad taip trokštate iš tiesų pelnyto atlygio.

– Klausyk, kale, – jis smiliumi bakstelėjo Keitei į krūtinę, – jeigu ne aš, būtum pastipusi. Tai aš pasakiau gydytojui, kad gali pasiimti Sparkio širdį. Jei nebūčiau sutikęs, tu jau būtum istorija.

– Gal taip, o gal ir ne.

– O aš sakau, kad taip. Ir noriu ką nors gauti už tai, kad išgelbėjau tavo kaulėtą subinę.

– Aha... Štai kuo čia dėti pinigai.

– Dabar jau supratai?

– Norite, kad sumokėčiau jums už širdį?

Ciklopo lūpos prasivėrė, veide pasirodė klastinga šypsena. Jis kilstelėjo ranką ir stipriai trūktelėjo jos plaukų sruogą.

– Vos užmetęs akį supratau, kad esi protinga pupytė.

Keturiasdešimt trečias skyrius

Aleksas darbavosi su įkvėpimu.

Jo kūrybinė energija ne čiurleno, o tiesiog trykšte tryško. Pirštai nespėjo bėgioti taip greitai, kad užfiksuotų smegenų siunčiamus signalus, bet kol žodžiai plaukė nevaržomai, šį nepatogumą jis galėjo pakęsti.

Pagaliau jis įveikė protą bukinančią rašytojo krizę. Pralaužė ledus ir judėjo į priekį sparčiau negu prieš kūrybinę negalią. Vos tik sąmonėje tarsi žaibai tvykstelėdavo sakiniai ar frazės, jis tuoj pat perkeldavo juos į kompiuterį.

Suskambo telefonas.

– Tai velnias...

Aleksas mėgino nekreipti dėmesio į įkyrų zirzimą ir rašė toliau. Tokį vėlų vakarą gali skambinti tik žmogus, blogai surinkęs numerį. Arba Arnis. Arnis skambindavo kone kasdien – paklausti, ar Aleksas ir toliau susitikinėja su Keite. Kai Aleksas pasakydavo, kad susitikinėja, – meluoti savo vadybininkui jis negalėjo, – šis išrėždavo pamokslą, esą prisidarys rūpesčių.

Telefonas vėl suskambo.

Nesustok, mintyse įsakė sau Aleksas. Užrašyk sakinį, kol jis nuo tavęs nepaspruko. Jeigu dabar sustosi, prarasi jį amžiams. Jis pradings toje tuštumoje, įsiurbiančioje reikiamus žodžius ir iš įkvėpimo gimusias frazes, vos tik jos slapčia žvilgteli iš sąmonės gelmių, tau dar nespėjus jų pačiupti.

Nučirškė ketvirtas skambutis.

Nekreipk dėmesio. Tokio vakaro kaip šis laukei kelias savaites. Pagaliau visi galai susiveda. Tu išpainiojai siužeto mazgą – žinoma, ne visai taip, kaip tikėjaisi, bet gal šis variantas netgi įspūdingesnis. Veiksmas rutuliojasi greitai ir energingai; dialogai gyvi ir sodrūs. Tiesiog iš koto verčia.

Daryk ką nori, asile, tik *neatsiliepk*!

Ir jis... pakėlė ragelį.

- Ko?

– Aleksai, ar gali... ar gali... nenorėjau trukdyti, bet...

– Keite! Kas atsitiko?

– Tiesą sakant, atsitiko...

– Po penkiolikos minučių būsiu.

Jis metė ragelį ir išjungė kompiuterį, nepamiršęs išsaugoti atmintyje visą puikų savo atliktą darbą. Tada įšoko į sportbačius, išjungė šviesą, užrakino darbo kambario duris ir kaip vėjas išlėkė iš buto.

Tikriausiai ir Tomui Klensiui nuolat kas nors sutrukdydavo. Jeigu ne tie gyvenimo trukdžiai, ko gero, būtų pardavęs dar milijoną egzempliorių „Patriotų žaidimų". O Danielė Styl turėjo devynis vaikus. Baisu pagalvoti, kiek kartų per dieną būdavo trukdoma jai.

Aleksui tekinam lekiant per kiemą Keitė atidarė lauko duris.

– Ačiū, kad atėjai.

– Tu išbalusi kaip popierius. Kas atsitiko? Ir kodėl tavo plaukai šlapi?

– Išsitrinkau galvą.

– Išsitrinkai galvą? Paskambinai man, kalbėjai tokiu balsu, tarsi tai būtų gyvybės ir mirties klausimas, o paskui *išsitrinkai galvą*?!

– Liaukis ant manęs šaukęs! – Ji ranka įsakmiai mostelėjo į svetainės pusę. – Pas mane buvo užsukęs svečias. Ciklopas.

Ant jos sofos ir otomanės baikeris paliko aiškų pėdsaką. Aleksas garsiai iškvėpė ir persibraukęs plaukus nužėrė nuo kaktos.

– Dieve mano... Kaip jis įėjo?

– Aš jį įsileidau.

– Ką?!

– Jis grasino nuskriausti Maiklą, jei neįsileisiu.

– Jis galėjo nuskriausti ir tave.

– Bet nieko nepadarė!

– Dabar jau tu šauki. Ko jis norėjo?

– Eime į virtuvę, – pakvietė Keitė. – Išpurškiau visą flakoną gaiviklio, bet vis tiek dar užuodžiu jo kvapą.

Ji nužingsniavo pirma. Ant viryklės pupsėjo baltas juodais lopais išmargintas virdulys. Ji paklausė, ar jis nenorėtų puodelio arbatos. Stiklo gryno viskio – galbūt, atsakė jis. Tik ne arbatos, ačiū.

Ji prisipylė puodelį, įsibėrė šaukštelį cukraus ir atsisėdo prie virtuvės stalo tiesiai priešais Aleksą. Puodelį laikantys jos pirštai atrodė permatomi.

– Ko jis norėjo, Keite?

– Pinigų.

– Už Sparkio širdį, ar ne?

Ji pakėlusi akis pažvelgė į jį.

– Iš kur žinai?

– Kažkur esu skaitęs apie tokius dalykus. Žmogui persodinama akies ragena, kepenys ar oda. Kai jis pasveiksta, prisistato donoro šeimos narys ir pareikalauja susimokėti.

– Aš irgi esu girdėjusi, – nusiminusi linktelėjo ji. – Per grupines pratybas mums buvo sakoma, kad tai viena iš priežasčių, kodėl donorai ir recipientai turi likti nežinomi. – Ji sukryžiavo rankas ant krūtinės ir delnais kelis kartus persibraukė žastus. – Bet niekada negalvojau, kad kas nors gali būti toks savanaudis.

– Ciklopas gali.

– Jis toks šlykštus. Kai purvinais pirštais palietė man krūtinę ir plaukus, pasijutau lyg išprievartauta. Paskui ilgai prausiausi po karštu dušu.

Ji pakėlė puodelį prie lūpų – vos išlaikė jį nevirpantį. Dedamas atgal jis tarkštelėjo į lėkštelę.

– Nenorėjau tau trukdyti, Aleksai.

– Nesutrukdei, – pamelavo jis.

– Neturėjau kam daugiau skambinti. Nebent leitenantui Hanseikeriui, bet juo nelabai pasitikiu.

Aleksui šmėstelėjo, kad tai bene komplimentas.

– Gerai padarei. Šįvakar tau nereikia būti vienai. Ar sunkiai išprašei Ciklopą iš namų?

– Tiesą sakant, nelabai. Nesileidau maustoma ir pasakiau, kad pinigų gaus tik per mano lavoną. – Vos pastebimai šyptelėjusi ji pridūrė: – O jis man atšovė, kad tuo pasirūpins.

– Jis galėjo tave nužudyti, ar supranti?

– Tiesiai šviesiai išrėžiau, kad jeigu tikisi gauti pinigų, žudyti mane kvaila.

Aleksui atrodė tikras stebuklas, kad Ciklopas jos nenuskriaudė. Kita vertus, jis pyko ant Keitės.

– Suvaidinai kietuolę, ar ne? Taip ir girdžiu laidančią taiklius sąmojus. Po velnių, kam mosavai jam panosėj raudonomis vėliavėlėmis?

– O ką tu būtum pasiūlęs daryti? Gal susigūžti iš baimės, pravirkti ir išsiduoti, kokia esu išsigandusi? Be to, turėjau pagalvoti ir apie Maiklą su Kismete. Įniršį jis tikriausiai išlies ant jų.

– Ar jis išėjo įpykęs?

– Švelniai tariant. Spėju, tikėjosi taip mane įbauginti, kad dar šį vakarą išrašyčiau čekį. Kai atsisakiau, pasiuto. Pasakiau jam tiesiai į akis, kad neduosiu nė vargano cento.

– Ir ką jis į tai?..

– Pasakė, kad dar pasigailėsiu.

Aleksas irgi jaudinosi dėl Maiklo ir Kismetės, bet pirmiausia norėjo nuraminti Keitę.

– Prieš mušdamas Maiklą jis šį kartą gerai pagalvos. Juk vos prieš kelias savaites per plauką išvengė ilgų metų cypėje.

– Tikiuosi, tai jį atgrasys, nes kraujo ryšio juk nėra. Maiklas ne jo sūnus. – Ir Keitė pakartojo, ką papasakojo Ciklopas. – Galbūt todėl pamilau Maiklą iš nuotraukos, dar iki susitikdama.

Aleksas palinko virš stalo į jos pusę.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Nieko.

– Liaukis, Keite. Lėkiau be kvapo tavęs gelbėti. Argi nenusipelniau sužinoti visos tiesos?

– Tai kvaila. – Ji trumpai ir nelabai nuoširdžiai nusijuokė, lengvai gūžtelėjo pečiais ir ėmė vartyti šaukštelį. Šie požymiai aiškiai rodė, kad mėgina laimėti laiko. Pagaliau Keitė vėl prabilo: – Nuo tos dienos, kai gydytojai pradėjo daryti širdies persodinimo operacijas, netyla diskusija, ar donoro būdo bruožai gali būti perduoti recipientui.

Aleksas kelias akimirkas užtruko, kol įsisąmonino jos žodžius, o tada paragino:

– Pasakok.

– Na, visa tai, žinoma, juokinga, – šiek tiek per garsiai tarė ji. Jai prireikė minutėlės, kol susitvardė. – Širdis yra tik organas. Aparatas, fiziologinis mechanizmas. O *širdis*, kurioje gyvena žmogaus siela, – visai kas kita.

– Tai kodėl savo simpatiją Maiklui aklai susiejai su galimybe, kad jo tėvas yra tavo donoras?

– Nesusiejau.

– Aišku, susiejai. Ciklopas irgi.

– Jam nusispjaut, kas ką ir kam paaukojo, – irzliai atšovė Keitė. – Jis tiesiog pamatė, kad galima išpešti pinigo. Maiklo jis nekenčia, nes tas berniukas Kismetei – gyvas tėvo palikimas. Ciklopas baudžia Kismetę už tai, kad pasirinko Sparkį, o ne jį. Jos gyvenimą pavertė pragaru. Nenuostabu, kad ji tokia baikšti.

– Už Kismetės ir Maiklo gyvenimą mes neatsakingi, Keite.

Ji nudiegė Aleksą tokiu žvilgsniu, tarsi jis ką tik būtų nusišlapinęs ant Amerikos vėliavos.

– Aišku, atsakingi! Juk jie irgi žmonės, be to, jiems gresia pavojus.

– Žaviuosi tavo altruizmu, bet juk negali išgelbėti visų pasaulio nelaimingųjų.

– Jeigu Ciklopas padarys jiems ką nors bloga, niekada sau neatleisiu. O tu? Argi žmogaus gyvybė tau nieko nereiškia?

Aleksas pajuto, kaip kyla pykčio banga ir veidą išmuša karštis.

– Šiuos žodžius nuleisiu negirdomis, nes esi prislėgta ir, tikiuosi, pati nesupranti, ką šneki. Nieko taip nenorėčiau kaip iškratyti Džordžui Merfiui žarnas, kad daugiau jis nė pirštu nepaliestų nei Kismetės, nei Maiklo. Tačiau visoje šalyje tokių aukų kaip jie – milijonai.

– Žinau, kad milijonų neišgelbėsiu, bet norėčiau padėti bent jiems.

– Juk nesvarstai galimybės sumokėti jam, ką?

Kivirčas išsekino Keitės jėgas. Ji nuleido pečius ir delnu pasirėmė smakrą.

– Šantažuojama nenusileisčiau, bet jis aiškiai pasakė, kad jeigu nepaklusiu – labai pasigailėsiu. Vienaip ar kitaip. – Ji pakėlė galvą ir pažvelgė į Aleksą. Pirmą kartą nuo tos dienos, kai jiedu susipažino, Keitė atrodė tokia išsigandusi. – Aleksai, aš noriu viską baigti.

– Ką?

– Tą beprotišką persekiotojo paiešką. Jau beveik dvi savaitės iš jo jokių žinių. Matyt, žmogus, turintis liguistą humoro jausmą, truputį pažaidė su manimi, ir tiek. To žaidimo finalas buvo išgalvotas nekrologas. Jis padarė tai, ką ketino, – paspirgino man padus. O dabar žaidimas baigtas.

– Tu tikra?

– Ne, – atšovė ji. – Bet daugiau nenoriu vartyti akmenų. Juk kaskart, kai atverčiu akmenį, po juo randu šlykštų kirminą. Jau bijau atplėšti gautą laišką, nes nežinau, ką jame rasiu. Vienaakis išsitatuiravęs galvažudys baikeris, apie kurį vos

prieš kelias dienas net nebuvau girdėjusi, dabar grasina mane nužudyti ir mėgina išpešti pinigų. Ėmiau bijoti savo šešėlio. Jau net namie nesijaučiu saugi. Negaliu susikaupti prie darbo. Apetitą seniai praradau, net nepamenu, kada pastarąjį kartą išmiegojau visą naktį neprabudusi ir nesiklausydama, ar neišgirsiu brazdant vaiduoklio. Daugiau šito mėšlo man nereikia.

– Viskas ne taip paprasta, Keite. Negali tiesiog imti ir visko baigti.

– Galiu. *Jau* baigiau.

– O aš negaliu ir nebaigsiu, – stodamasis ryžtingai pareiškė jis. – Aš neužversiu šios bylos tik todėl, kad tau nepatinka tyrimo rezultatai.

– Ak, liaukis kalbėjęs kaip faras. Juk policijoje jau nedirbi, be to, tai nėra tikras tyrimas. Ir ne romano siužetas. Tai mano *gyvenimas*!

– Teisingai. Ir aš stengiuosi jį apsaugoti. Norėčiau, kad būtum gyva ir po ketvirtos savo operacijos sukakties.

– Ir aš to norėčiau. – Ji nutilo ir trūkčiodama įkvėpė. Jam net kvapą užėmė. Tai, ką išgirdo paskui, jam nepatiko. – Todėl grįžtu į Kaliforniją, pabūsiu su Dynu tol, kol peršoksime tą svarbią datą. Viskas jau sutarta.

Aleksas įrėmė rankas į šonus.

– Šit kaip? Kada spėjai viską sutvarkyti?

– Prieš tau atvažiuojant.

– Aišku. Paskambinai, kad lėkčiau tavęs gelbėti, bet, pasirodo, esu tau tik laikinas prieglobstis prieš parbėgant pas tėvelį Dyną, ar ne? – Jis pašaipiai prunkštelėjo. – Ir dar kaltini, kad pasinaudojau *tavimi*, kad norėjau tik sekso.

Aleksas norėjo Keitę įskaudinti, ir jam pavyko. Keitės akyse pasirodė ašaros, bet ji liko ištikima sau ir nepalūžo.

– Palydėsiu tave.

Netgi ledi Džudita Anderson pačiame jėgų žydėjime neatrodė ir nekalbėjo taip didingai ir oriai kaip Keitė. Ji atsistojo ir išėjo iš virtuvės.

Jis nusekė paskui, bet tik iki prieangio, o ten užtrenkė Keitės atidarytas lauko duris.

– Šiąnakt tavęs vienos nepaliksiu, Keite. – Aleksas kilstelėjo rankas ir nutildė ją, nė nesuspėjusią paprieštarauti. – Nakvosiu svetainėje. – Ir dirstelėjęs į purviną sofą pridūrė: – Esu miegojęs ir ant prastesnės, patikėk. Gali trypti, šaukti iš pykčio, gali daryti ką nori – visa tai tebus jėgų švaistymas, o jų tu – sakau tiesiai – jau neturi. Gali raukytis, krautis daiktus į kelionę, lakuotis kojų nagus, gali veikti ką nori, bet kol aiškiai nežinome, koks bus kitas Ciklopo žingsnis, neišleisiu tavęs iš akių.

Keturiasdešimt ketvirtas skyrius

Įšlepsėjęs į virtuvę gerti rytinės kavos Cikas sunkiai galėjo patikėti savo akimis. Kismetė jau sėdėjo prie stalo. O jos išvaizda vos neišvertė iš koto.

Ji buvo pasidažiusi kaip tąkart, kai jis pirmą kartą ją pamatė. Kosmetikos buvo panaudota gausiai, dažai gražiai ryškino tamsias jos akis. Kuodą, kurio jis negalėjo pakęsti, Kismetė buvo išsileidusi. Dabar nepaklusnūs susiraizgę plaukai laisvai krito ant pečių.

Buvo dingę ir ilgi sijonai, dukslios palaidinės, kurias ji dėvėjo pastaruosius ketverius metus. Ji vėl buvo įšokusi į nutrintus džinsus, aptempusius užpakaliuką kaip chirurginė pirštinė. O tatuiruotą krūtinę Kismetė buvo įspraudusi į juodą gražiai prigludusią palaidinukę gilia iškirpte.

Tarsi visą tą laiką po Sparkio mirties ji būtų vaikščiojusi kaip kokia lunatikė, o dabar staiga pabudusi. Stulbinamas pokytis įvyko per vieną naktį.

Pasikeitė ne tik jos išorė. Niūri veido išraiška irgi priminė senąją Kismetę. Vos Cikas įkėlė koją į virtuvę, ji atsistojo ir įpylė jam puodelį kavos – judesiai buvo greiti ir staigūs, Kismetė atrodė tokia pat judri kaip senais gerais laikais. Jei pastojusi nebūtų metusi narkotikų, jis net būtų įtaręs, kad vėl prisišniaukštė.

– Nori pusryčių? – paklausė Kismetė.

Vis dar netikėdamas, kad ji taip staiga pasikeitė, Ciklopas atsakė:

– Jeigu norėčiau, paprašyčiau, ar ne?

– Dėl to nėra reikalo putoti.

Ji įsipylė dar kavos ir grįžo prie stalo. Paėmusi iš peleninės smilkstančią cigaretę užsitraukė ir išpūtė į lubas kamuolį dūmų. Kai laukėsi, rūkyti metė ir nuo to laiko nė karto nebuvo užtraukusi cigaretės.

Žiūrint į putlias, raudonas cigaretės filtrą suspaudusias lūpas Ciklopui strėnos prisipildė geismo. Daugybę kartų buvo matęs ją tokią – įpykusią, įsiaudrinusią, – bet tai buvo velniškai seniai. Cikas tik dabar iki galo suvokė, kaip jam trūko jos žaismingumo.

Bet Cikas iš prigimties buvo įtarus ir nedažnai patikėdavo, kad viskas yra taip, kaip iš pirmo žvilgsnio atrodo.

– Kas tau užėjo? – paklausė jis.

Nekantriai bedusi į gelsvą peleninės stiklą Kismetė užgesino cigaretę ir tarė:

– Galbūt vakar vakare įkrėtei man proto...

– Taip tau ir reikia.

Vakar jis buvo gerokai prikūlęs Kismetę už tai, kad per ją apsikvailino prieš tą kalę Delani ir jos draugužį farą. Bet per storą makiažo sluoksnį mėlynių ant veido beveik nebuvo matyti.

– Neįtikėtina, kad ji atsisakė duoti tau pinigų.

Vakar vakare išmetęs butelį alaus ir sušniaukštęs kelias eilutes kokaino jis papasakojo Kismetei apie nesėkmingą apsilankymą pas Keitę Delani.

– Nesijaudink. Ji sumokės.

– Tik kada?

– Greitai. Aš ką nors sugalvosiu. – Jis garsiai siurbtelėjo kavos.

– Ir kas tokia ji mano esanti? Jeigu ne Sparkis, jau būtų mirusi.

– Ji sako, kad galėjo gauti ir kieno nors kito širdį. Nebūtinai Sparkio.

– Net jei taip, ji man vis tiek skolinga, – pareiškė Kismetė įžūliai atmesdama galvą. – Tuos ketverius metus mums teko daug vargti, o ji gyveno sau aptekusi turtais. Tai neteisinga.

– Gausim mes iš jos tuos pinigus. Tik man reikia sugalvoti kaip.

– Aš ir pati truputį pagalvojau.

Sveikoji jo akis grėsmingai prisimerkė.

– Tikrai? Ir ką?

– Turime ko nors imtis, kol jos draugužis faras nepripūtė jai į galvą visokių nesąmonių. Jis gali sugriauti visus mūsų planus.

Kismetė pašoko nuo kėdės taip staiga, tarsi ši būtų krimstelėjusi jai į uodegą. Paveikta kofeino ir nikotino ėmė nervingai žingsniuoti po virtuvę.

Cikas jai pritarė, bet tai pripažinęs būtų pasirodęs silpnas.

– Tu geriau nesikišk, – piktai mestelėjo. – Aš viską kontroliuoju.

Staiga ji atsigręžė ir įpykusi šoko jam į akis.

– Šiki tu, o ne kontroliuoji! Pamatei gražų veidelį, dideles mėlynas akis ir suskydai. Kad ir kiek grasintum, liksi tuščiomis rankomis.

Cikas kaip įgeltas stryktelėjo nuo kėdės ir tėškė jai per skruostą. Ir labai nustebo, nes ji atsilygino tuo pačiu. Jos delnas skambiai pliaukštelėjo ir užgavo ausies būgnelį. Vis dėlto Cikas girdėjo kiekvieną jos šnypščiamą žodį.

– Daugiau šito nepakęsiu, šunsnuki. Sudavei man paskutinį kartą.

Toks staigus ir radikalus jos pasikeitimas jaudino, bet buvo tam tikra riba, kurios peržengti jis neleis. Cikas norėjo, kad Kismetė būtų aukso vidurys tarp karštuolės, kokia buvo anksčiau, ir grindų skuduro veršelio akimis, kokia tapo paskui.

– Turiu šį tą, ką netgi mielai pakęsi.

Pagriebęs už putlių pečių Ciklopas parsivertė ją ant virtuvės stalo ir užgulė. Kismetė ėmė spurdėti, mėgino išsivaduoti, jam teko ją paleisti, kad galėtų atsegti džinsus. Kęsdamas galvą užgriuvusių kumščių krušą jis šiaip taip nusmaukė prigludusius džinsus jai nuo šlaunų, o paskui ir nuo basų pėdų.

Ji bandė sprukti iš virtuvės, bet Cikas sugriebė už plaukų ir atsitempė atgal. Tada užsikėlė ant stalo ir praskėtė kojas. Laikė įrėmęs delną į krūtinę, o pats tuo metu sagstėsi savo džinsų sagas. Pajutęs laisvę jo penis išsitiesė.

Kai ji tvirtai apgniaužė jo daikčiuką, Cikas iš pasitenkinimo ir nuostabos net suurzgė. Kismetė ėmė gašliai, godžiai jį spaudyti kaip senais gerais laikais, kai jai vis būdavo negana, kai seksas virsdavo ištvermės rungtynėmis ir ji išlošdavo jas taip pat dažnai kaip pralaimėdavo.

Cikas atsmaukė jos palaidinukę, sugriebė krūtis ir suspaudė spenelius. Kismetė pasukusi galvą į šoną krimstelėjo jam į ranką. Jis vėl pliaukštelėjo jai per veidą, pasilenkė, skaudžai sukando spenelį, o paskui ėmė čiulpti taip, tarsi nuo to čiulpimo būtų priklausiusi jo gyvybė. Prispausta jo kūno Kismetė ėmė muistytis, suleido nagus jam į nuogą nugarą ir ėmė keikti nesirinkdama žodžių.

Cikas įsiskverbė į ją taip šiurkščiai, kad stalo kojos slystelėjo grindimis ir jis vos neprarado pusiausvyros. Ji stipriomis šlaunimis suspaudė jam klubus, užkėlė ant strėnų kulkšnis, sukryžiavo ir nagais įsirėžė į sėdmenis.

Jis išsiliejo akimirksniu. Kismetė atmetė rankas už galvos nublokšdama ant grindų puodelius ir peleninę. Jos galva daužėsi į šonus, plaukai plaikstėsi; ji taip stipriai sukando apatinę lūpą, kad prakirto odą. Netgi kai viskas jau buvo baigta, jos krūtys dar ilgai kilnojosi.

Cikas perbraukė jas įdiržusiais delnais.

– Klasiški papai.

Ji kažką sumurkė žemu gerkliniu balsu ir vėl ėmė neramiai judėti, išrietė nugarą, pakeitė kojų padėtį. Veidas buvo įrau-

dęs, lūpos sukramtytos ir sutinusios. Ant apatinės pasirodė lašelis kraujo. Ant kaklo buvo užkritusi drėgnų plaukų sruoga. Kismetė pažvelgė į Ciką mieguistomis primerktomis akimis ir išdykėliškai nusišypsojo pažįstama šypsena.

– Tavo pinda – kaip pitonų irštva.

Ji geidulingai nusijuokė.

– Mes būsim turtingi, Cikai. *Turtingi.*

– Po velnių, tu teisi.

Cikas pabandė ištraukti, bet ji vėl šlaunimis surakino jam strėnas.

– Kur susiruošei? – Jo širdis ėmė daužytis kaip pašėlusi. Anai, ankstesnei Kismetei vieno karto niekada neužtekdavo. Ji ir vėl *tokia pat* kaip anksčiau. – Pažiūrėk, kokį jovalą ten palikai, – gašliai sušnabždėjo ji. – Dabar išvalyk.

Taip tarusi ji suėmė jam galvą ir stumtelėjo žemyn, sau tarp šlaunų.

Keturiasdešimt penktas skyrius

Jis pabarbeno į miegamojo duris.

– Keite!

– Aš beveik pasiruošusi. Ar taksi jau atvažiavo?

– Ne, bet atvažiavo Ciklopas.

Ji trūktelėjo duris. Aleksas tikrino revolverio būgną. Pamačius užtaisytą ginklą jai kūnas nuėjo pagaugais.

– Jie jau pravažiavo pro namą, matyt, nutarė apsukti ratą, – tarė Aleksas. – Mačiau, kaip gatvės gale pasuko už kampo. Nuvažiavo į aną pusę.

– Jie?

– Su juo Kismetė ir Maiklas.

– Viešpatie švenčiausias...

– Taigi, – niūriai pritarė Aleksas. – Įtariu, Ciklopas ketina jais pasinaudoti kaip įkaitais, kad greičiau nusileistum.

Po vakarykščio kivirčo Keitė nuėjo į miegamąjį ir ėmė krautis lagaminus. Užgesinusi šviesą atsigulė, bet neužmigo.

Ji girdėjo, kaip jis vaikšto po kambarius, tikriausiai tikrina, ar visi langai uždaryti, o durys užrakintos. Nors ir pikta, Keitė džiaugėsi, kad jis pasiliko. Aleksui budint jautėsi daug saugesnė.

Rytą susitikę virtuvėje jiedu elgėsi kaip mandagūs nepažįstamieji. Jis pasisiūlė įpilti ką tik išvirtos kavos, Keitė padė-

kojo. Tada jis paklausė, kada išskrenda lėktuvas, ir pasišovė nuvežti ją į oro uostą.

– Ačiū, jau išsikviečiau taksi.

– Puiku, – atsakė jis.

Tada Keitė grįžo į miegamąjį nusiprausti po dušu ir persirengti. Daugiau jiedu nesikalbėjo. Dabar neilgu koridoriumi ji nusekė paskui Aleksą į svetainę.

– Gal pamatę prie namo tavo automobilį jie nė nesustos? – viltingai tarė ji.

– Kai nuėjai miegoti, įvariau mašiną į garažą.

– Hm...

– Jeigu jie pamanys, kad esi viena, mums tai bus tik į naudą. Turėsime šiokį tokį pranašumą – galėsime užklupti juos netikėtai.

Priėjusi prie lango į kiemą ji praskyrė žaliuzes ir pamatė lėtai artėjantį motociklą.

Aleksas prie gretimo lango tarė:

– Eik į savo kambarį, Keite. Ir palauk, kol aš perprasiu situaciją.

– Nė nemanau.

– Klausyk, dabar ne laikas... Oho! – nustebęs šūktelėjo jis. – Juk tai *Kismetė*, ar ne?

Keitė pamėgino nekreipti dėmesio į moters drabužius ir makiažą. Jeigu Kismetė nebūtų laikiusi glėbyje Maiklo, nebūtų jos pažinusi.

Gundomai siūbuodama klubais Kismetė koja už kojos ėjo prie namo. Vakar jai įbauginti būtų pakakę vien žvilgsnio. O šiandien ji atrodė pasiryžusi, netgi nekantraujanti susikirsti su bet kokiu priešininku.

Ji tris kartus paspaudė durų skambutį, šis šaižiai sučirškė. Keitė žvilgtelėjo į Aleksą. Jis gestu liepė atidaryti, tada pasitraukė į šalį, kad durims prasivėrus jo nesimatytų.

Keitė nedrąsiai atrakino ir pravėrė jas.

Ir iš karto pamatė Kismetės akyse susitvenkusias ašaras. Jos nederėjo nei su kekšišku makiažu, nei su demonstratyvia savikliova einant prie durų. Kismetės lūpos virpėjo.

– Maldauju, – sušnabždėjo ji. – Maldauju, padėkite man.

Nors leitenantą Hanseikerį apibūdino labai tikroviškai, Aleksas vis tiek buvo linkęs teisinti kolegą dėl įkalčių trūkumo. Deja, Hanseikeris nė kiek nepateisino lūkesčių. Vos jis įkėlė koją į Keitės svetainę, Aleksas mintyse išvadino jį juokdariu. Leitenanto ego buvo toks pat išsipūtęs kaip ir nuo besaikio alaus gėrimo išpampęs pilvas.

– Vis dėlto likimas galų gale mus suvedė, – plačiai šypsodamasis kreipėsi jis į Keitę. Lūpų kampučiuose buvo prilipę tabako.

– Atrodo.

– Žmona jums dėkoja už autografą.

– Ačiū. Leitenante Hanseikeri, tai Patricija Holms ir jos sūnus Maiklas. – Supažindintas su Kismete detektyvas santūriai linktelėjo.

Policijos Keitė laukė miegamajame su Maiklu ir Kismete. Kai pasirodė pareigūnai, ryškaus Kismetės makiažo nebuvo likę nė ženklo. Plaukus ji buvo glotniai susišukavusi ir susisegusi. Be to, vilkėjo kombinezoną, bene vienintelį jai tinkamą drabužį iš Keitės spintos.

Keitė atkreipė Hanseikerio dėmesį į Aleksą.

– O čia Aleksas Pirsas.

– Pirsas.

Detektyvas paspaudė jam ranką.

– Aleksas – buvęs policininkas, – paaiškino Keitė.

– Tikrai? Kur tarnavote?

– Hjustone.

– Hjustone, šit kaip? – Leitenantas tiriamai nužvelgė Aleksą nuo galvos iki kojų. – Kaip atsitiko, kad išėjote iš policijos?

– Ne jūsų reikalas.

Nesitikėjęs tokio atsakymo Hanseikeris tarė:

– Na jau, tik nereikia teisintis.

– Aš ir nesiteisinu. Tiesiog konstatuoju.

Leitenantas garsiai krenkštelėjo ir trūktelėjo smunkantį diržą.

– Gerai, gal kas nors pagaliau man papasakos, kas čia atsitiko?

– Aleksai, – paragino Keitė. – Tu matei daugiau negu mes.

Jis bendrais bruožais papasakojo, kas nutiko vakar ir ankstų šios dienos rytą, o baigė Kismetės maldavimu padėti prie Keitės namų slenksčio.

– Keitė nieko neklausinėjo. Tiesiog įsitempė ją su berniuku į vidų ir užtrenkė duris. Panelė Holms buvo labai išsigandusi. Ji sakė, kad jeigu vėl papuls Ciklopui į rankas, už išdavystę jis ją užmuš. Maiklas irgi buvo įsibauginęs. Jis nesuprato, kas darosi, bet jautė, kad mama panikuoja. Liepiau Keitei vestis juos į miegamąjį.

– Tada aš paskambinau jums, leitenante, – įsiterpė Keitė. – Baiminausi, ką darys Ciklopas.

– Pasakiau jai, kad nesijaudintų, kad nudėsiu tą subingalvį dar neįsibrovusį į namus. – Hanseikeris dėbtelėjo į revolverį ant stalo. – Dabar jis jau neužtaisytas, – tarė Aleksas.

– O kaipgi tas baikeris? – susidomėjo Hanseikeris. – Tas tipas, pravarde Ciklopas? Ką jis darė?

– Jis nesitikėjo, kad Keitė įsitemps Kismetę į namus ir užtrenks duris. Taigi iš karto pajuto, kad kažkas čia ne taip. Šūktelėjo nuo šaligatvio, kas čia, po velnių, dedasi. Kai nieko neatsakiau, jis, rodos, ėmė nerimauti. Po galais, kodėl taip ilgai užtrukai, Hanseikeri, – kalbėjo Aleksas. – Jeigu nebūtum vilkęsis koja už kojos, dabar Ciklopas jau būtų už grotų ir lauktų kaltinimų užpuolimu ir turto prievartavimu.

Detektyvas Alekso kritiką praleido pro ausis ir kreipėsi į Keitę.

– Vakar vakare jis reikalavo iš jūsų pinigų?

– Taip. – Ir ji papasakojo apie jo vizitą.

– Jis neatrodo iš tų, su kuriais norisi prasidėti, – jai baigus tarė leitenantas. – Kodėl nepaskambinote man?

– Todėl, kad paskambino man, – įsiterpė Aleksas. – Buvau čia visą naktį.

Matyt, Hanseikeris suprato potekstę. Nepritariamai krenkštelėjęs paklausė:

– Na, o šį rytą? Ko jis grįžo?

– Panelė Holms įkalbėjo Ciklopą pasiimti ją ir Maiklą, neva kad galėtų labiau paspausti Keitę, – paaiškino Aleksas. – Kai tik ji įėjo čia, gyvulio instinktu jis, matyt, pajuto esąs apgautas ir kad jei tuoj pat nesinešdins, paklius į cypę.

– Taigi jis nuvažiavo?

– Taip. Bet pirma pagrasino: „Aš tave nudėsiu, Kismete. Ir tave, ir tavo vaikėzą." Maiklui girdint negaliu žodis žodin pakartoti, ką jis sakė, bet praleidau tik kelis epitetus. Tada jis sau nubirbė. Taigi pavojingas nusikaltėlis tebėra laisvėje, – švelniai priekaištaudamas detektyvui, kad užgaišo, pridūrė Aleksas.

Hanseikeris vėl kreipėsi į Keitę.

– Gal turite ką pridurti?

– Tik tiek, kad vakar po pietų mudu su Aleksu buvome pas juos ir matėme, kaip ponas Merfis sudavė panelei Holms.

Leitenantui šis reikalas jau ėmė atrodyti pernelyg sudėtingas. Jis pasikasė pakaušį.

– Nelabai suprantu, ko ten važiavote.

– Norėdami išsiaiškinti tai, ką su jumis esu aptarusi jūsų kabinete, – pasakė Keitė.

– Kalbate apie laikraščių iškarpas?

– Taigi. Maniau, gal jas siuntinėja Ciklopas.

– Ir?

Ji žvilgtelėjo į Kismetę, ši energingai papurtė galvą.

– Nemanau, kad tai jis, – tarė Keitė. – Nors vis tiek jam vieta už grotų. Galite paprašyti informacijos iš vaiko teisių

apsaugos tarnybos. Ji yra gavusi jau kelis skundus dėl netinkamo elgesio su vaiku. Jis buvo paleistas tik dėl prokuroro aplaidumo.

– O kaipgi ji? – policininkas nukreipė nykštį į Kismetę.

– Ji irgi su tuo susijusi, bet tik todėl, kad nesugebėjo Ciklopui pasipriešinti, nes bijojo būti sumušta.

Mostelėjęs į supurvintą sofą Hanseikeris pasiteiravo:

– Neprieštarausite, jei prisėsiu?

– Sėskitės, – atsakė Keitė.

Jis klestelėjo ant sofos krašto ir kreipėsi į Kismetę, sėdinčią krėsle su Maiklu ant kelių. Norėdama sušvelninti padėtį Keitė prisėdo ant ranktūrio.

– Ką pasakysite apie savo vaidmenį? – paklausė jis.

Kismetė išgąstingai pažvelgė į Keitę, o ši stengdamasi padrąsinti merginą tvirtai suspaudė jai ranką ir patarė:

– Papasakok viską, ką sakei man.

Kismetė nusibraukė ašaras ir nervingai apsilaižė sumuštas ir sutinusias lūpas.

– Vakar, kai jie išvažiavo, – ji mostelėjo galva į Keitę ir Aleksą, – jis pradėjo regzti planus, kaip išpešus iš jos pinigų už Sparkio širdį.

– Kas tas Sparkis?

Šią spragą užpildė Aleksas. Hanseikeris atidžiai išklausė kiekvieną žodį.

– Jėzau, kaip viskas sudėtinga, – subambėjo vėl gręždamasis į Kismetę. – Ciklopas norėjo pinigų už Sparkio širdį. O Sparkis – tikrasis jūsų berniuko tėvas, teisingai?

Kismetė pritariamai linktelėjo ir paglostė Maiklui galvą. Nuo to laiko, kai Keitė įsitraukė juodu į savo namus, Kismetė nebuvo paleidusi berniuko iš akių. Nebuvo jokių abejonių, kad ji labai myli vaiką.

– Vakar vakare Cikas grįžo labai vėlai. Buvo įsiutęs, nes panelė Delani atsisakė duoti jam pinigų. Sakė, jinai iš jo išsišaipė.

– Tu iš jo išsišaipei? Nieko man nesakei. Gal visai išprotėjai? – apstulbo Aleksas.

– Ne, neišprotėjau.

– Tylos! – įsakmiai šūktelėjo Hanseikeris ir piktai dėbtelėjo į Aleksą. – Atleiskite, kad pertraukėme, panele... Holms, ar ne? Kalbėkite.

– Cikas sutraukė kelias eilutes ir pasidarė bjaurus. Stengiausi nepapulti jam po ranka, bet jis vis tiek gana smarkiai mane aptalžė. Kai nusmigo, aš dar ilgai neužmigau ir vis galvojau, ką daryti. – Tamsiose jos akyse vėl sužibo ašaros. – Panelė Delani atrodė tokia maloni moteris. Esu mačiusi ją per televiziją, ji padeda vaikams. Per šventę buvo tokia gera Maiklui...

– Per kokią šventę?

– Tai nesvarbu, – atšovė Aleksas. – Leiskite jai šnekėti toliau, gerai?

– Ne aš vienas ją pertraukinėju. Jūs irgi. – Hanseikeris mostu paragino Kismetę pasakoti toliau.

– Nenorėjau, kad Cikas kabinėtųsi prie panelės Delani. Bet kai sužinojau, kad galbūt Sparkio širdis išgelbėjo gyvybę tokiam žmogui kaip ji, pasijutau laiminga. O jos atkirtis Cikui įkvėpė drąsos ir man. Taigi nutariau pasipriešinti.

– Tik ji neturi nei pinigų, nei jokios transporto priemonės, nei žmogaus, kuriam galėtų paskambinti, – šį kartą įsiterpė Keitė. – Jei būtų bandžiusi sprukti, toli nebūtų nubėgusi, Ciklopas būtų greitai ją suradęs.

– O tada būtų sumušęs ir mane, ir tikriausiai Maiklą, – pridūrė Kismetė. – Žinojau, vienintelė mano viltis – jį pergudrauti. Todėl šįryt... – pritrūkusi kvapo ji nutilo per pusę žodžio.

Keitė draugiškai ją apkabino.

– Kalbėk, Patricija, – švelniai paragino, – juk jau beveik baigei.

Kismetė paklusniai linktelėjo.

– Vakar vakare sugirdžiau Maiklui migdomųjų, kad šįryt ilgai miegotų. Žinau, pasielgiau negerai, bet negalėjau... nenorėjau rizikuoti, kad berniukas pamatytų... Aš Cikui apsukau galvą, suprantate? Teko apsimesti, kad man tai patinka. Turėjau įtikinti jį, kad vėl esu tokia pat kaip prieš pamildama Sparkį. – Ji nesusivaldė ir pratrūko raudoti.

– Padarei, ką turėjai padaryti, Patricija. Niekas čia negali tavęs teisti.

Švelnus, supratingas moteriškas balsas atribojo nuo šio pokalbio Aleksą ir Hanseikerį tarsi užtrenktos plieninės durys. Kismetė pasinaudojo seksu, kad išsaugotų gyvybę. Vienas kitas vyras gal ir suprastų, ką tai reiškia. Bet tik kita moteris galėjo įsivaizduoti, kokį baisų pažeminimą Kismetei teko patirti.

Tą akimirką vien pagalvojęs, kad yra vyras, Aleksas pasijuto kaltas. Ir mintyse svarstė, ar Hanseikeris irgi jaučiasi taip pat. Tikriausiai ne. Hanseikeris buvo per daug bukas, kad suprastų tokias abstrakcijas. Tačiau jam bent jau užteko takto nusukti akis į šalį ir patylėti, kol Kismetė nusiramins ir galės pasakoti toliau.

– Kai viskas baigėsi, įkalbėjau Ciką atsivežti mane čia ir leisti pamėginti palaužti panelę Delani. Pasakiau jam, kad pasinaudosiu Maiklu, nes panelei Delani tas berniukas rūpi. Cikui sumanymas nepatiko, bet aš užsispyriau, kad jeigu jau jam nepavyko išpešti pinigų grasinimais, tegu leidžia man pamėginti pasinaudoti simpatija vaikui. Ir galų gale jis nusileido. – Ji tvirčiau apkabino Maiklą. – Kol nuo šaligatvio nuėjau iki lauko durų, rodos, praėjo visa amžinybė. Labiausiai bijojau, kad Cikas perpras mano užmačias dar nespėjus pasiekti durų. – Kai atsigręžė į Keitę, Kismetės veido išraiška buvo lyg kreipiantis į garbinamą deivę. – Nežinau, ką būčiau dariusi, jeigu būtumėte man prieš nosį užtrenkusi duris. Niekada nesugebėsiu jums atsidėkoti.

– Aš tik noriu, kad judu su Maiklu būtumėte saugūs ir kuo toliau nuo to gyvulio.

– Ar ketinate pateikti ieškinį? – paklausė Kismetės Hanseikeris.

– Taip.

– Ar tikrai? Kai byla įgauna pagreitį, jūs, mergaitės, kartais sprunkate į krūmus.

– Ji nespruks, – irzliai atšovė Aleksas.

– Na, aš tai neapsigalvosiu, – pridūrė Keitė. – Ciklopas grasino nužudyti ir mane, ir juos, jei neduosiu pinigų. Tai turto prievartavimas. Liudysiu teisme. Galite manimi pasitikėti.

– Bet pirmiausia reikia jį surasti, – priminė Hanseikeriui Aleksas. – O kol kas turime rasti vietą, kur panelė Holms ir Maiklas galėtų saugiai gyventi.

Detektyvas atsistojo.

– Dar reikia sutvarkyti krūvą popierių. Ar galite šiandien po pietų visi atvykti į nuovadą surašyti parodymų? – Jie susitarė dėl vizito laiko. – Išplatinsiu Džordžo Merfio žodinį portretą. Mes turime ir jo, ir jo motociklo apibūdinimą. Netrukus jis bus kalėjime.

– Jūs jo nerasite, – tyliai, bet tvirtai pareiškė Kismetė. – Jis turi dešimtis vietų, kur gali pasislėpti. Pažįsta žmonių, kurie jį priglaus. Jūs jo nerasite.

Aleksas būgštavo, kad Kismetė gali būti teisi, bet nutarė garsiai nereikšti nuomonės. Jei Ciklopas įklius, tai tik per neatsargumą, o ne dėl to, kad taip veiksmingai dirba policija.

Bet Hanseikeris garsiai ir dosniai žarstė pažadus, kad neilgai trukus Ciklopas bus už grotų.

– Nusiraminkite ir palikite viską tvarkyti mums, panelyte. – Jis pataršė plaukus Maiklui. – Mielas berniukas.

– Ačiū, kad atvykote, – leitenantui drimblinant pro duris padėkojo Keitė.

– O kas jums siuntinėja tas paslaptingas laikraščio iškarpas, taip ir neišsiaiškinote?

– Gaila, ne. Mėgindama tai sužinoti ir pajudinau šitą širšių lizdą. Žinoma, džiaugiuosi, kad taip išėjo. Patricija ir Maiklas atgavo laisvę.

Tai, kad Keitė Patriciją vadina tikruoju vardu, Aleksas suprato kaip pagarbos ženklą. Kismetė jau buvo praeitis.

– Ar po apsilankymo pas mane dar gavote to pamišėlio laiškų? – paklausė Hanseikeris.

– Ne.

– Na štai, matote? – labai patenkintas savimi pasakė jis. – Tikriausiai ir nesužinosite, kas juos siuntinėjo. Taip ir maniau, kad tai nieko nereiškia.

Keitė elgėsi mandagiau, nei Aleksas būtų galėjęs tikėtis. Nekreipdama dėmesio į storžievišką Hanseikerio globėjiškumą ji maloniai padėkojo už sugaištą laiką ir pagalbą.

– Pamiršau tau pasakyti... – tarė jis Keitei, kai ji išlydėjusi detektyvą uždarė duris. – Kol laukėme Hanseikerio, buvo atvažiavęs taksi. Daviau vairuotojui dešimt žalių ir paleidau.

– Ačiū. Visai pamiršau.

– Ar vis dar ketini skristi į Kaliforniją?

– Tik kai įsitikinsiu, kad Patricija ir Maiklas saugiai įsikūrė. Paskambinau Šerei. Dabar ji kaip tik tvarko šį reikalą.

Po pusvalandžio atvažiavo Šerė.

– Radau namus, kurie, man rodos, jums patiks, – pranešė ji Patricijai ir Maiklui. – Ten gyvena dar trys moterys su vaikais ir konsultantė. Du vaikai panašaus amžiaus kaip Maiklas, tad galės kartu žaisti. Turėsite atskirą miegamąjį, vonios kambarį ir niekas nesikiš į jūsų gyvenimą. Bet valgyti teks kartu su kitomis šeimomis, be to, reikės prisidėti prie namų ruošos.

Patricija vis dar netikėjo savo laime. Ji jautėsi nepaprastai dėkinga ir dabar jau verkė nesivaržydama.

– Mielai dirbsiu visus darbus – ir savo, ir visų kitų, kad tik Cikas mūsų nesurastų.

Netrukus visi susirinko prie durų atsisveikinti.

– Ten būsite saugūs, – pabrėždama kiekvieną žodį pakartojo Patricijai Keitė. – Jei ko nors prireiks arba tiesiog norėsi pasišnekėti, paskambink. Ar tebeturi telefono numerį?

– Kišenėje.

Keitė, pokalbio metu laikiusi Maiklą, stipriai suspaudė berniuką glėbyje ir atidavė motinai.

– Jeigu leisi, netrukus jus aplankysiu.

– Žinoma, – mielai sutiko Patricija. – Lauksime, ar ne, Maiklai?

Berniukas droviai linktelėjo.

Keitė pajuto gerklėje įstrigusį ašarų gumulą.

– Na, sudie. Šerė jumis pasirūpins.

– Palydėsiu iki automobilio, – pastebėjęs, kad Patricija bijo eiti į kiemą, pasisiūlė Aleksas. – Beje, tikriausiai vertėtų kiek pamėtyti pėdas, pavažiuoti aplinkiniu keliu ir įsitikinti, ar niekas neseka, – patarė jis Šerei.

– Tokiose situacijose paprastai taip ir elgiamės, – šyptelėjusi atsakė ši.

Aleksas išėjo į verandą, apsižvalgė ir davė ženklą, kad viskas ramu. Patricija dar stabtelėjo paspausti rankos Keitei. Ji kalbėjo nuoširdžiai ir skubėdama, atrodė, jei dabar neišbers visų šių žodžių, vėliau apskritai nedrįs jų ištarti.

– Jūs tokia kilni. Tokia gera žmonėms. Iš visų mano pažįstamų žmonių vienintelis Sparkis buvo toks. Manau, jums *tikrai* teko jo širdis.

Keturiasdešimt šeštas skyrius

Darbas buvo Keitės panacėja. Netgi sirgdama sunkia širdies liga ji kasdien ilgas valandas filmuodavosi „Klystkeliuose“. Kai jausdavosi prislėgta, imdavosi darbo. Kai būdavo laiminga, irgi dirbdavo. Dabar, atsidūrusi keblioje padėtyje, užuovėjos vėl ieškojo darbe.

Paskambinusi Džefui Doilui ji paaiškino, kodėl darbe pasirodys tik po priešpiečių.

– Smulkmenas papasakosiu atvažiavusi.

Džefas šio pažado nepamiršo. Kabinete už uždarų durų jis klausėsi Keitės istorijos, ir kuo toliau, tuo sunkiau jam buvo patikėti.

– Dieve mano, Keite. Atrodo, tas Džordžas Merfis – tikras barbaras. Jis galėjo jus nužudyti.

– Na, nenužudė.

– Kodėl atsisakėte sumanymo skristi į Los Andželą? Gal tikrai reikėtų kelioms dienoms išvažiuoti iš miesto?

– Jau paskambinau Dynui ir kelionę atšaukiau.

Dabar vykti į Kaliforniją būtų buvęs bailus žingsnis. Jeigu ji patikinusi Maiklą ir Patriciją, kad Ciklopo nėra ko bijoti, pati išsidangintų į Vakarų pakrantę, tai jiems nepadėtų įgyti daugiau pasitikėjimo savimi. Todėl ji nusprendė užuot bėgusi ir slapsčiusis pasinerti į darbus.

– Bent jau šiandien pasiimkite laisvą popietę, – pasiūlė Džefas. – Paskui pasivysime.

– Ne. Dabar manęs reikia čia. Ar šį rytą nepraleidau ko nors svarbaus? Papasakok naujienas ir imkimės darbo.

Ji paskambino keliems jos ieškojusiems žmonėms, padiktavo šūsnį laiškų ir su operatorių komanda suderino dviejų ateinančios savaitės įrašų laiką.

– Trečiadienį pakviečiau tą patį seną kaubojų, kurio poniais vaikai jodinėjo per Nensės Vebster surengtą šventę, – pasakė Džefas. – Jam vaikai patiko, sakė, kad mielai bet kada mums padės. Ir nemokamai.

– Nuostabu. Vaikams patiks. Juk Maiklui labai patiko.

– Keite, tai, ką padarėte dėl to berniuko ir jo motinos... – Džefas nutilo ir palaukė, kol ji pakels akis ir įbes į jį klausiamą žvilgsnį. – Parodžiusi jiems tokį dėmesį pasielgėte kilniai. – Ir kiek padvejojęs paklausė: – Manote, kad gavote Maiklo tėvo širdį?

– Nežinau ir nenoriu šito žinoti. Būčiau padėjusi bet kuriai moteriai ir vaikui, patekusiems į tokias aplinkybių pinkles. Man užtenka žinoti, kad jie saugūs ir gali pradėti gyventi kitaip.

Nuvežusi juos į laikinus namus Šerė paskambino pasakyti, kad Patriciją ir Maiklą širdingai sutiko ten gyvenančios smurtą patyrusios šeimos.

– Patricija pasisiūlė uždirbti prieglaudai šiek tiek pinigų verdama karolius, – pasakė Keitė Džefui. – Ji parduoda juos turgaus aikštės prekeiviui. Laikui bėgant įgijusi daugiau patirties ji, man rodos, taps tikra menininke. Jei ne tu, nebūtų turėjusi tokios galimybės.

Keitė susimąsčiusi prikando apatinę lūpą.

– Jeigu po to eismo įvykio Sparkis būtų likęs gyvas, jųdviejų gyvenimas būtų susiklostęs kitaip. Galbūt sužinojęs, kad ji laukiasi Maiklo, jie būtų palikę baikerių gaują. Būtų auginę Maiklą, apgaubę jį meile ir rūpesčiu. Ji būtų galėjusi ugdyti savo meninius polinkius. Girdėjau, Sparkis buvo labai protingas, domėjosi literatūra ir filosofija. Jis būtų galėjęs tapti mokytoju ar rašytoju.

– Tai tik rožinės svajonės, Keite. Tikriausiai jų gyvenimas būtų susiklostęs visiškai kitaip.

– Bet mes jau niekada to nesužinosime, ar ne? Sparkis žuvo.

– Užtat kai kas dėl to galėjo gyventi toliau, – švelniai priminė Džefas.

Ji staiga pakėlė akis, nuvijo šalin apnikusias mintis ir krenkštelėjusi atsikratė gerklėje įstrigusio gumulo.

– Taip, kai kas gyvena toliau.

Tą pačią popietę, tik kiek vėliau, Džefas kyštelėjo galvą į Keitės kabinetą.

– Ką tik iš viršaus skambino ponas Vebsteris. Jis nori mudu matyti.

– Dabar pat? Aš iki ausų apsikasusi popieriais.

– Sakė, skubu. Gal žinote, ko jis toks nusiminęs?

– Balsas buvo liūdnas?

– Labai.

Bilo ji nebuvo mačiusi jau kelias dienas. Kai rimtaveidė sekretorė juodu su Džefu nuvedė į viršininko kabinetą, Vebsteris sutiko juos pabrėžtinai santūriai:

– Prašom sėstis.

Vos jie susėdo ant odinės sofos, jis mostelėjo ranka į kitą savo svečią.

– Tai Ronaldas Truitas. Kaip žinote, jis pramoginės *Light* skilties žurnalistas.

Vadinasi, šitas apvalainas keturiasdešimtmetis nuoboda slenkančiais plaukais – tai Ronaldas Truitas, jos žurnalistinė nemezidė, kritikas iš pragaro...

Jis aiškiai buvo priklausomas nuo nikotino. Pakelis *Camel* cigarečių pūpsojo marškinių kišenėje. Truitas vis paliesdavo jį pirštais tarsi norėdamas įsitikinti, ar cigaretės vis dar ten, nors rūkyti čia nebuvo galima.

Jis stengėsi atrodyti atsipalaidavęs ir nerūpestingai nusiteikęs, bet nelabai sekėsi. Kojos vis nerado sau vietos, jis

nervingai čiupinėjo tai vieną, tai kitą daiktą ir per dažnai mirkčiojo.

Nekreipdama dėmesio į Truitą Keitė iš karto kreipėsi į Bilą:

– Kas atsitiko?

– Ponas Truitas padarė mums profesinę paslaugą – atėjo perspėti, kas rašoma jo straipsnyje rytojaus numeryje. Pamaniau, kad ir tave derėtų įspėti.

– Įspėti? Man šis žodis skamba grėsmingai.

– Deja, straipsnyje irgi yra grėsmingų užuominų.

– Susijusių su „Keitės vaikais"? – paklausė Džefas.

– Taigi. – Bilas atsisuko į žurnalistą ir mostu davė ženklą kalbėti. – Pasakykite pats, pone Truitai. Bet iš karto noriu pabrėžti, kad visa, kas bus pasakyta šiame kabinete, turi likti tarp keturių jo sienų.

– Žinoma. – Truitas sėdėdamas ištiesino nugarą ir be reikalo atsivertė bloknotą žvilgtelėti į užrašus. Vos tai pamačiusi Keitė suprato, kad jis vaidina.

– Šiandien priešpiet, – pareiškė jis, – man paskambino žmogus, prisistatęs Ciklopu.

– Jums skambino Ciklopas? – išpūtė akis Keitė.

– Jūs jį pažįstate? – paklausė Bilas.

– Taip. Tikrasis jo vardas Džordžas Merfis, jo ieško policija. Ar jis jums prasitarė, iš kur skambina?

– Ne. – Truitas nervingai šyptelėjo. – Bet sakė, kad jūs tikriausiai imsite vartyti stalus ir mėginsite visaip jį apjuodinti.

– Jis ir *yra* juodas! Sąrašas nusikaltimų, dėl kurių jis įtariamas, ilgas kaip mano ranka, – pradedant smurtu prieš vaiką, baigiant turto prievartavimu.

– Galbūt, – sutiko Truitas, – bet jis tvirtina, kad ir jūs ne šventoji.

– Niekada ir nesakiau, kad esu šventa, – atšovė Keitė. – Bet dabar tai nesvarbu. Ar neturite geresnių temų, kad ėmėtės aprašinėti mano konfliktą su kokainą šniaukščiančiu baikeriu, kurio ieško policija?

– Tai šis tas rimčiau nei svaidymasis įžeidimais, – įsiterpė Bilas. – Matai, Keite... – Jis stabtelėjo, o tada metė bombą: – Ponas Merfis apkaltino tave vaiko tvirkinimu.

Keitė taip apstulbo, kad negalėjo pratarti nė žodžio. Iš pradžių įsispoksojo į Bilą, paskui nukreipė žvilgsnį į Truitą.

– Taip, – tarė jis. – Ciklopas man pasakė, kad per ponios Vebster šventę tvirkinote jo įsūnį.

– Jis neturi jokio įsūnio, – atrėžė ji.

– Turi berniuką, vardu Maiklas.

– Maiklo motina ir ponas Merfis nesusituokę. Taigi teisiškai jis nėra berniuko patėvis.

– Na, kad ir kaip ten būtų, jis iškėlė klausimą, ar buvo tvirkinamas tik jo vaikas. Jūs, be abejo, galėjote taip elgtis ir su daugybe kitų vaikų.

– Neįtikėtina! – Keitė ironiškai nusijuokė. Bet daugiau niekas nė nešyptelėjo, juo labiau Vebsteris. – Bilai, pasakyk ką nors. Juk nemanai, kad...

– Ką aš manau, visai nesvarbu.

Tada ji kreipėsi į žurnalistą:

– Nejaugi jūs ketinate tai spausdinti? Pirmiausia, tai visiškas absurdas. Antra, neturėdamas įrodymų rizikuojate, kad jums bus iškelta byla dėl šmeižto ir pateiktas milžiniškas ieškinys.

– Aš turiu įrodymų, – visiškai pasitikėdamas savimi atsakė Truitas.

Keitė pasijuto visai priblokšta.

– Iš kur?

– Šito pasakyti negaliu. Antrasis mano šaltinis viešumos nenori, bet užtikrinu – žino, ką kalba.

– Tai neįmanoma! – suriko Keitė. – O kaip jūs radote tą antrą šaltinį?

– Ėmiau šniukštinėti, pasišnekėjau su žmonėmis...

– Darote klaidą, pone Truitai, – pabrėžtinai ramiai pareiškė Keitė. – Jeigu išspausdinsite straipsnį, ir jums, ir jūsų laikraščiui už tai teks brangiai sumokėti. Visi, kurie mane pažįs-

ta, žino: darau visa, ką leidžia ribotos mano galimybės, kad išgelbėčiau vaikus nuo bet kokio priekabiavimo, tiek fizinio ir seksualinio, tiek psichologinio ir emocinio. Jei Džordžas Merfis nori mane kuo nors apkaltinti, turėtų tai daryti bent kiek įtikinamiau.

– Jūsų darbas puikiai tinka pelnyti daugybės vaikų pasitikėjimą, ar ne, panele Delani? – paklausė Truitas.

– Tai nepakenčiamai užgauli užuomina, aš atsisakau pagerbti ją atsakydama.

Truitas pasislinko ant paties sofos kraštelio tarsi ryklys, užuodęs kraują ir pasiruošęs pulti auką.

– Kodėl atsisakėte sėkmingos muilo operos žvaigždės karjeros ir perėjote į vietinę televiziją vesti tos laidos?

– Norėjau šito.

– Bet kodėl? – prisispyręs klausinėjo reporteris.

– Na, tikrai ne todėl, kad turėčiau galimybę tvirkinti vaikus! – pakėlė balsą ji.

– Keite...

– Kaip tik tai jis nori išgirsti, ar ne?! – Vis dėlto jai nereikėjo šaukti ant Džefo. Jis tik stengėsi ją nuraminti. Po minutėlės ji susivaldė ir kreipėsi į Truitą jau švelnesniu ir daug ramesniu balsu: – Ankstesnės karjeros atsisakiau todėl, kad norėjau likusį gyvenimą nugyventi prasmingai.

Truitas kvailai išsiviepė neslėpdamas ironijos.

– Leiskite pasitikslinti. Didžiules pajamas, žvaigždės padėtį ir šlovę jūs iškeitėte į kur kas mažesnį honorarą ir varganas keturias minutes eterio per savaitę? – Jis papurtė galvą. – Neįtikėtina. Tokių kilnių žmonių nebūna.

Diskutuoti apie savo motyvus Keitė neketino. Jie buvo visiškai asmeniški. Be to, šitam prasirūkiusiam niekšingam rašeivai ji neprivalėjo aiškintis. Keitė troško tėkšti tai tiesiai į pasipūtusią jo fizionomiją, bet dėl San Antonijaus televizijos kanalo atsakė diplomatiškiau.

– Jūs neturite įrodymų, patvirtinančių šį juokingą kaltinimą. Vargu ar Ciklopas – patikimas informacijos šaltinis. Jam sunku net aiškiai sudėlioti mintį.

– Nepamirškite, kad turiu du šaltinius. Antrasis gana patikimas ir sakinį surezga be vargo.

– Jūsų šaltiniai – policijos ieškomas nusikaltėlis ir asmuo, net neturintis drąsos ateiti ir atvirai išsakyti kaltinimo.

– Vudvordas su Bernšteinu pradėjo neturėdami nė tiek informacijos, o baigė tuo, kad kaip reikiant paspirgino vyriausybę ir įėjo į istoriją.

– Man gailestingumas neleidžia priminti, kaip jums toli iki Vudvordo su Bernšteinu, pone Truitai.

Tas vos pastebimai šyptelėjo, užvertė bloknotą ir atsistojo.

– Jei numosiu ranka į tokią sensacingą istoriją, mane išmes iš laikraščio.

– Tai melas, – pakartojo Keitė. – Rafinuotas melas be jokių įrodymų.

– Ar galiu straipsnyje pacituoti šiuos jūsų žodžius?

– Ne, – stodamasis už Keitę atsakė Vebsteris. – Tai, apie ką čia kalbame, skirta ne spaudai. Tai nėra oficialus panelės Delani pareiškimas.

– Bilai, aš nebijau...

– Keite, prašyčiau, – nutraukė ją Bilas. – Po pietų su jumis susisieks mūsų viešųjų ryšių skyriaus darbuotojai, – tarė jis Truitui lydėdamas prie durų.

Žurnalistui išėjus, kabinete įsiviešpatavo kapų tyla. Keitė nesitvėrė pykčiu. Ji varstė Bilą piktais žvilgsniais ir nenuleido akių, kol jis grįžo prie savo rašomojo stalo ir nerangiai šlumštelėjo į krėslą.

– Laukiu paaiškinimo, Bilai, – stodamasi nuo sofos prabilo ji. – Kodėl sėdi nepratardamas nė žodžio ir leidi mane šmeižti? Kodėl apskritai leidai jam praverti burną?

Jis kilstelėjo rankas tarsi gindamasis.

– Sėskis, Keite. Susitvardyk ir paklausyk proto balso.

Ji atsisėdo, bet neišlaikiusi piktai paklausė:

– Manai, kad aš – vaikų tvirkintoja?

– Dėl Dievo meilės, aišku, ne! Bet turiu galvoti ir apie mūsų televizijos kanalą.

– A, apie kanalą! Svarbiausia, kad jo reputacija būtų nepriekaištinga, o manąją galima švystelėti pasiutusių šunų gaujai, kad sudraskytų į skutelius, ar ne?

Keitei pasirodė, kad jį apėmusi visiška neviltis.

– Mes negalime uždrausti jam parašyti ir paskelbti to straipsnio, – paaiškino Bilas. – Tokiomis aplinkybėmis tegalime kuo sandariau užkamšyti laivo angas ir pasirengti audrai, kurią jis neišvengiamai sukels. Liepsiu viešųjų ryšių skyriui pradėti rinkti teigiamus atsiliepimus. Galėsi jais pasinaudoti rengdama oficialų pareiškimą.

– Velniop tuos atsiliepimus. – Ji numojo ranka. – Neketinu taip pagarbiai reaguoti į bjaurų melą – viešai jį neigti. – Keitės akyse staiga pasirodė ašaros. – Argi kas nors patikės, kad aš galėčiau nuskriausti vaiką?

– Jūsų laidos žiūrovai nepatikės, Keite, – visiškai įsitikinęs nuramino ją Džefas. – Nė akimirkos.

– Aš irgi manau, kad nepatikės, – pritarė Bilas. – Pasirodžius straipsniui nieko nereikės aiškinti, nes visos tos kalbos be pagrindo. Tavo gerbėjai tą rašliavą palaikys tuo, kas ji ir yra, – piktavališka ataka žmogaus, aiškiai griežiančio ant tavęs dantį. Viskas praeis. Per kelias savaites visi tą straipsnį pamirš. – Bilas nutilo, paskui pridūrė: – O kol viskas nurims, sustabdysiu „Keitės vaikų“ transliavimą.

Keitė nepatikėjo savo ausimis. Kelias akimirkas ji, rodos, negirdėjo nieko, tik siaubingą ūžimą.

– Ar tu... Turbūt juokauji?..

– Atleisk, aš jau apsisprendžiau.

– Bet juk tai tas pat kaip prisipažinti kaltai! – sušuko ji. – Bilai, maldauju, nedaryk to.

– Juk žinai, kad nuoširdžiai pritariu tavo darbui. Tai, ką darai, labai svarbu mūsų kanalui. Šia laida mes svariai prisi-

dedame prie visuomenės gerovės. Kai ateis laikas, norėčiau šį projektą atgaivinti. Savaime aišku, kad be galo gerbiu ir vertinu tave, Keite. Man nemalonu, kad turiu šitaip tave nuvilti. Neabejoju, jog mano sprendimą laikai išdavyste, bet generalinio direktoriaus nemaloni pareiga yra daryti tai, kas geriausia visiems, taip pat ir tau. Kol nurims šurmulys, tavo veidui nereikia rodytis televizorių ekranuose ir nuolat visiems priminti tą bjaurią istoriją.

Iš niūraus Bilo tono buvo aišku, kad jo sprendimas galutinis.

Dar kelias sekundes Keitė sėdėjo įbedusi žvilgsnį į grindis, paskui pakėlė galvą ir atsistojo.

– Puiku, Bilai. Suprantu tavo poziciją. Dar nesibaigus darbo dienai gausi mano prašymą atleisti iš darbo.

– Ką?! – šūktelėjo Bilas.

– Keite...

– Dabar jūs manęs palausykite. Abu. Jei šis straipsnis bus išspausdintas, „Keitės vaikų" reputacija nukentės nepataisomai. Galiu neigti tuos šlykščius ir nepagrįstus kaltinimus, kol pažaliuosiu, bet tai nieko nepadės. Žmonės linkę tikėti pačiais blogiausiais dalykais, ypač jeigu perskaito laikraščiuose. Jei išspausdinta, vadinasi, taip ir yra, tiesa? Bilai, tu sakai, kad turi galvoti, kas geriausia televizijos kanalui. O *aš* privalau galvoti apie vaikus. Nesvarbu, ar ponas Truitas arba kiti asmenys tuo tiki ar ne, vienintelė priežastis, paskatinusi mane imtis laidos „Keitės vaikai", buvo našlaičių gerovė. Ir dabar pirmiausia man rūpi jie. Tie vaikai ir taip jau yra tapę aukomis. Nenoriu, kad ir toliau būtų apgaudinėjami, kad jiems būtų atimama paskutinė viltis. Kai pasitrauksiu, galėsi pakeisti laidos pavadinimą ir šį projektą tęsti. Todėl tuoj pat pradėk ieškoti man pamainos.

Keturiasdešimt septintas skyrius

– Ko tau čia reikia?

– Pamaniau, gal jums prireiks švelnaus draugiško rūpesčio. Atnešiau sūrainių. – Džefas kilstelėjo baltą popierinį maišelį, kad Keitė pamatytų pro durų akutę.

– Vien riebalai ir kalorijos?

– Maišelis toks sunkus, kad vos pakeliu.

– Na, tada... – Keitė atrakino duris. Žingtelėjusi į verandą pamojo jam užeiti, paskui Džefą grįžo į vidų ir vėl užrakino duris.

– Kaip visa tai suprasti?

– Ar pastebėjai gatvės gale stovintį automobilį? Tai policijos seklių ekipažas. Kol neaišku, kur slapstosi Ciklopas, leitenantas Hanseikeris stebi mano namus ištisą parą.

– Gera mintis.

– Alekso mintis. Šitame paslaptingų nuotykių sūkuryje jaučiuosi kaip paskutinė kvailė. – Nuėję į virtuvę jiedu ėmė doroti greitą maistą. – Kai popietę važiavome į policijos nuovadą duoti parodymų, Aleksas įtikino Hanseikerį, kad mano namą reikia stebėti, – dėl viso pikto, jei kartais sugrįžtų Ciklopas. Mmm... Kaip skanu, – pridūrė ji šlamšdama dar vieną skrudintą bulvytę. – Ačiū.

– Pamaniau, kad turbūt nieko nevalgėte.

– Ir nevalgiau. Net nejaučiau, kad esu alkana.

– Kur dabar ponas Pirsas?

– Iš kur man žinoti? Mudu nesekiojame vienas kitam iš paskos.

Keitė kalbėjo įsižeidusi, nes taip ir jautėsi. Aleksas nepaskambino, nors ir žinojo, kad į Kaliforniją ji nevyks, Keitė nujautė: jis vis dar pyksta, kad ji paskambino ir pasiprašė gelbėjama, o paskui jį paniekino ir pasirinko Dyną. Ji nenorėjo jo užgauti, bet Aleksas jos poelgį suprato kaip tik šitaip.

Aleksas nuvežė ją pas Hanseikerį ir, kaip sakoma, nusiplovė rankas. Keitei rūpėjo, ką Aleksas mano apie naujausius įvykius, bet ji nusprendė nemėginti jo sulaikyti. Tegul kitą žingsnį žengs jis. Jei apskritai žengs...

– Maniau, gal jis pabus čia, su jumis, – tarė Džefas.

– Vakar buvo pasilikęs. – Keitė delnu pasitrynė kaktą bandydama numalšinti galvos skausmą, kuris, regis, suimdavo iškart, kai tik ji pamėgindavo išsiaiškinti neapibrėžtus savo santykius su Aleksu. – Gal verčiau apie jį tiesiog nekalbėkime?

– Gerai. Gal turite pomidorų padažo?

– Šaldytuvo durelėse. Bet pilkis taupiai. Juk nuo šios popietės aš bedarbė.

– Juk tas ketinimas rašyti prašymą nebuvo rimtas, tiesa?

Iš pradžių sūrainiai ir skrudintos bulvytės kvepėjo skaniai. Bet kai prisiminė Alekso pabėgimą ir Truito straipsnį, maistas ėmė kelti jai šleikštulį.

– Nežinau, ką daryti, Džefai. Viskas taip susijaukė... – Ji liūdnai nusijuokė. – Žinai, tais laikais, kai vienintelė mano problema buvo mirtina širdies liga, gyvenau išties puikiai. O dabar mano asmeninis gyvenimas žlugęs. Išgama baikeris medžioja mane ketindamas nudirti kailį. Gerą mano vardą tuoj į miltus sumals sensacijų besivaikantis žurnalistas, o aš negaliu jo sustabdyti. – Apdovanojusi Džefą akinama šypsena Keitė pridūrė: – Aišku, labai nusiminti neverta, nes po dviejų dienų greičiausiai tiesiog iš niekur išnirs žmogžudys maniakas, nudobs mane ir išvaduos nuo visų nelaimių ir rūpesčių.

– Po dviejų dienų? Dieve mano... Net nepagalvojau.

– Kai pažinau Ciklopą ir ėmiau tvarkyti Patricijos ir Maiklo reikalus, laikas bėgte prabėgo. Ir man pačiai operacijos metinės priartėjo visai netikėtai.

– Ar ponas Pirsas taip ir nepasistūmėjo į priekį aiškindamasis, kas siuntė tas laikraščių iškarpas?

– Mes svarstėme, ar tai negalėjo būti Ciklopas. Bet viską gerai apgalvoję tokią galimybę atmetėme. Jis per kvailas.

– O Polas Rejesas? Apie jį ką nors sužinojote?

Ji buvo pasakojusi Džefui, ką Aleksas sužinojo apie tris nelaimingus atsitikimus prieš pat jos operaciją. Keitės prašymu Džefas peržiūrėjo bibliotekos laikraščius ir rado su jais susijusių publikacijų. Taigi aiškindamiesi šiuos įvykius jie perskaitė visus straipsnius apie žmogžudyste kaltinamo Rejeso teismą.

– Aleksas vis dar ieško jo giminaičių, kurie sutiktų pasikalbėti.

– O meilužis?

– Meilužis? – suglumusi paklausė Keitė. – Nieko nežinau...

– Tai gal paaiškėjo kas nors nauja apie eismo įvykį Hjustono greitkelyje, kai susidūrė daug automobilių?

– Šito irgi nežinau. Tą avariją buvau beveik pamiršusi.

Suskambo telefonas, ir Keitė atsiprašiusi pakėlė ragelį.

– Alio!

– Kur jie?

Jai suspurdėjo širdis.

– Ciklopai!

Džefas iš nuostabos net akis išpūtė. Numetė sūrainį ir taip staiga pašoko nuo kėdės, kad ši net apvirto.

– Pakviesti policininką? – pašnibždomis paklausė.

Keitė papurtė galvą ir gestu parodė Džefui tylėti. Ir taip per baisų traškesį kitame laido gale Ciklopo balsą vos galėjo girdėti.

– Įspėju tave, kale. Geriau pasakyk, kur jie.

– Jie ten, kur tu jų niekada nerasi. – Ji kalbėjo ramiai ir be baimės, nors širdis daužėsi kaip pašėlusi. – Jie saugūs. Daugiau tu jų nenuskriausi.

– Pažiūrėsim. Gal ir nenuskriausiu. Užtat galiu susirasti tave, ar ne? Žinau ir kur dirbi, ir kur gyveni. Nieko nebūtų nutikę, jei nebūtum kišusis kur nereikia.

– Darbe manęs nerasi. Tavo pastangomis aš jau nedirbu San Antonijaus televizijoje.

– Hm?

– Neapsimesk kvailiu, nors, žinai, tau nė apsimetinėti nereikia. Kita vertus, gal tu net gudresnis, negu atrodai. Tik sumanus klastūnas galėjo pramanyti tokį melą, kokio priošei į ausį ponui Truitui.

– Kam?

– *Light* žurnalistui.

– Kieno? Kokias čia nesąmones pliurpi? Palauk, mūsų klausosi farai, ar ne? Tauški visokias nesąmones vien kad pratemptum laiką? *Šūdas!*

Ryšys akimirksniu nutrūko.

Nors girdėjo vien telefono signalą, Keitė dar ilgai stovėjo priglaudusi ragelį prie ausies. Galų gale jį padėjo, bet ir toliau susimąsčiusi žvelgė į telefono aparatą.

– Ką jis sakė? – paklausė Džefas.

– Jis... Hm...

– Ar pasakė, kur jis yra? Keite! Kas jums? Keite!

Suglumusi ir apstulbusi Keitė kiek užtruko, kol atitoko ir vėl pamatė Džefą.

– Jis vėl svaidosi grasinimais, – tarė.

– Ar nepakako apkaltinti jūsų vaiko tvirkinimu?

– Ciklopas tvirtina nieko apie tai nežinantis. Kad ir kaip keista, manau, jis sako tiesą.

Džefas sutrikęs papurtė galvą.

– Nieko nesuprantu.

– Aš irgi.

– Truitas sakė, kad jam skambino Ciklopas. Pats tokio vardo nebūtų sugalvojęs.

– Vargu, – pritarė Keitė.

– Vadinasi, meluoja?

– Ne, matyt, Truitui kažkas tikrai paskambino. Ir prisistatė Ciklopu.

Staiga Džefas viską suprato ir nušvitusiu veidu tarė:

– Tai negalėjo būti bet kas. Tikriausiai jam skambino tas pats vyrukas, kuris siuntė jums iškarpas.

– Būtent. To žmogaus visur pilna. Atrodo, jis gyvena tiesiog mano kūne. Kas atsitinka, jis sužino beveik taip pat greitai kaip aš, net apie mano reikalus su Ciklopu. O mano išvados per daug skubotos?.. – Ji sunkiai atsiduso ir delnais įsirėmė į smilkinius. – Jau nežinau nei ką galvoti, nei ką daryti.

– Nepasiduokite, Keite, – užjaučiamai tarė Džefas. – Bandykime samprotauti logiškai. Sakykime, jūsų persekiotojas išgalvojo istoriją apie vaikų tvirkinimą ir paskambino Truitui, o tas užkibo. Bet juk kažkas tai patvirtino. Truitas garbėtroška ir bjaurybė, tačiau kvailiu aš jo nepavadinčiau.

– Aš irgi ne.

– Taigi nemanau, kad jis būtų drįsęs prabilti viešai, neturėdamas antro šaltinio, patvirtinusio įtarimus.

Jie tąsė šią temą tol, kol Keitę kankinantis galvos skausmas tapo nepakeliamas. Praėjusią naktį ji miegojo vos kelias valandas. Kai nubudo, turėjo ištverti netikėtą Patricijos vizitą, prastas naujienas iš Truito, Bilo išdavystę, o dabar dar ir tai. Smegenys buvo grūste užgrūstos nerimą keliančių dalykų; daugiau sau į galvą ji negalėjo įkalti nė vienos minties.

– Mes patekome į užburtą ratą, Džefai, – pagaliau pasakė ji. – Atleisk, verčiau palikime visa tai rytojui. Pagulėsiu burbulinėje vonioje, paskui pamėginsiu numigti.

– Jei norite draugijos, mielai liksiu pas jus per naktį.

– Ačiū. Sarginį šunį jau turiu – jis budi gatvės gale.

Prie lauko durų Džefas nerangiai ją apkabino.

– Maldauju, Keite, apsigalvokite dėl prašymo atleisti iš darbo.

– Prašymą jau padaviau.

– Kai nunešėte jį į viršų, ponas Vebsteris jau buvo išėjęs namo. Prašymas įgaus galią tik tada, kai jis atplėš voką. Palaukite, pažiūrėkite, kokį atgarsį sukels Truito straipsnis. Gal jis visai nesukels tokios audros, kokios tikimės. – Džefas buvo rimtai užsimojęs perkalbėti Keitę. – Juk negalite taip imti ir išeiti iš „Keitės vaikų". Jūs ir ta laida yra viena.

– Tą patį visi kalbėjo apie Loros Medison vaidmenį. Šios veikėjos nebėra, o serialas ir toliau transliuojamas kiekvieną popietę.

– Bet juk čia visai kas kita. „Keitės vaikai" – jūsų gyvenimo misija. Jums tai svarbu. Mums irgi.

Jo susirūpinimą Keitė pamėgino nuleisti juokais.

– Nemulkink manęs, Doilai. Tu tik mėgini išsaugoti savo darbo vietą!

Keitė žiūrėjo, kaip jis žingsniuoja per kiemą, kaip sėda į mašiną, paskui pasitikrino, ar policijos automobilis be skiriamųjų ženklų vis dar stovi gatvės gale. Iš pradžių ji nenorėjo, kad kas nors budėtų prie jos namų. Dabar, žinodama, kad pagalba šalia, jautėsi saugesnė.

Juk Ciklopas galėjo grįžti. Jis vis dar buvo ištroškęs kraujo. Bet Keitė nuoširdžiai tikėjo, kad apie Truitui papasakotą istoriją jis nieko nežino. Toks pasalūniškas puolimas – ne Ciklopo stilius. Peilis – taip. Bet ne klasta.

O jei Truitui skambino ne jis, tada kas? Ir kaip skambintojui šovė į galvą prisistatyti jos priešu, Ciklopu? Kas galėjo tiek daug žinoti apie jos gyvenimą? Ir kas yra antras, slaptasis Truito šaltinis?

Vis dar ieškodama atsakymų Keitė pasinėrė į burbulinę vonią.

Keturiasdešimt aštuntas skyrius

Sulig kiekvienu galingu stūmiu jo veidas persikreipdavo. Venomis kaip pašėlęs veržėsi įkaitęs kraujas. Ant kaktos kabojo prakaito lašeliai. Jie riedėjo į akis ir graužė.

Jis šnopavo lyg bėgdamas maratoną įkalnėn kylančia trasa, įsitempęs, pasiekęs fizinių galimybių ribas, stengdamasis pabėgti nuo kaltės jausmą aitrinančių nuogąstavimų, tikėdamasis atleidimo už savo nusikaltimus. Jis neapgaudinėjo savęs neva mylisi. Tai tebuvo saviplaka.

Jis begėdiškai naudojosi jos geidulingumu. Ji niekada jo neatstumdavo. Jis galėdavo paimti ją neprataręs nė vieno švelnaus žodelio, net nepaglamonėjęs, ir ji dėl to nesiskųsdavo. Elgdavosi kaip įsakyta. Kuo daugiau jis reikalaudavo, tuo daugiau ji duodavo.

Jos paklusnumas irgi buvo ne iš meilės. Bet ir ne iš gailesčio. Ji turėjo savų sumetimų trokšti, kad jis būtų patenkintas. Šis ryšys abiem davė tai, ko jie norėjo.

Seksas visuomet būdavo gniaužiantis kvapą. Gašlus. Ir kuo nešvankesnis, tuo priimtinesnis. Jų santykiai buvo neteisėti. Jie jau buvo nusidėjėliai. Tad tenkindami niekingiausius įnorius, įgyvendindami pačias gašliausias fantazijas nieko neprarasdavo.

Jis iš už nugaros ėmė minkyti jos krūtis. Šlapias pilvas garsiai tekšnojo sėdmenis. Šios pozos ji nemėgo, bet ją įveikė jos

pačios geismas. Ji tarsi katė išrietė nugarą. Aštrūs nagai susmigo į paklodę. Nuo orgazmo ritmiškai trūkčiodama ji garsiai jį keikė. Visas apsipylęs prakaitu, besidaužančia širdimi, tuo pat metu išsiliejo ir jis. Ji pirmoji krito veidu į patalus; jis užgriuvo ant jos.

Po minutėlės ji burbtelėjo:

– Nulipk. Tu mane sutrėkši.

Plačiai atmetęs rankas, dar tebegaudydamas kvapą jis apsivertė ant nugaros. Ji keturpėsčia nuropojo prie lovos krašto, išlipo ir užsimetė chalatą.

– Tau skaudėjo? – paklausė jis.

– Juk tai žaidimo dalis, ar ne?

– Žinau, kad šitaip ne itin mėgsti...

– Neabejoju, urvinei moteriai tokia poza būtų pasirodžiusi romantiška.

Jis stengėsi jos žodžiuose įžvelgti ironijos, bet veltui. Ji retai jį kritikuodavo.

Staiga, jų nuostabai, suskambėjo durų skambutis. Jis kilstelėjo pasirėmęs alkūnėmis.

– Kas čia galėtų būti?

– Matyt, teks nueiti ir pažiūrėti.

– Nekreipk dėmesio.

– Negaliu. Tai gali būti mano jaunesnysis brolis, neturintis kur pernakvoti.

– O aš? – nerimaudamas paklausė jis. Mintis, kad kas nors gali pamatyti jį jos bute, vertė pasijusti nejaukiai.

– Nusiramink. Jis nieko neklausinės. Tai mano vienos reikalas.

Pasitikrinusi, ar gerai surištas chalato diržas, ji pustekinė leidosi laiptais į apačią ir atidarė duris.

– Dėl Dievo, ko jums čia reikia?! – išgirdo jis ją šūktelint.

– Labas, Melija. Ar galima užeiti?

Tai nebuvo jos brolis. Ir išvis ne brolis. Tai buvo Keitė.

– Jėzau!.. – pusbalsiu suaimanavo jis, delnu braukdamas per raudonio išmuštą veidą. Ant odos džiūstantis prakaitas vėsino kūną, jį nukrėtė šaltis.

– Ko norite? – atžariai paklausė Melija.

– Reikia kai ką išsiaiškinti. Ar galiu įeiti?

Jis išgirdo, kaip trinktelėjo durys, ir vaizduotėje išvydo viena priešais kitą stovinčias moteris.

– Na, jau įėjote, – pasakė Melija. – Kas toliau?

– Tai *tu*, ar ne? Tu nuo pat pradžių žaidi su manimi tą nešvarų žaidimą.

– Po velnių, nesuprantu, apie ką kalbate, – vis labiau karščiuodamasi atkirto Melija. – Ir kaip jums šovė į galvą įsibrauti čia vidury nakties su kažkokiomis nesąmonėmis? Jėzau! Kitos tokios paranoikės turbūt visame pasaulyje nėra. Manau, jums reikia psichiatro pagalbos.

Bet Keitė nesitraukė nė per žingsnį.

– Atsakymas visą laiką buvo man prieš akis, o pamačiau jį tik šį vakarą, gulėdama burbulinėje vonioje. Ir tada – *voilà*! Staiga prisiminiau tavo pavardę. King.

– Pati žinau, kokia mano pavardė, – kandžiai atšovė Melija.

– Bet tai – ne tikroji tavo pavardė. Ne ta, kurią gavai gimusi. Tikroji tavo pavardė Rejes. Tu išsivertei ją į anglų kalbą ir tapai King.

– Tikrai?

– Galiu lažintis. Tu Polo Rejeso giminaitė.

– Kieno?

– Polo Rejeso.

– Galbūt. Visų savo genealoginio medžio šakelių nepažįstu.

– Tą „šakelę“ turėtum prisiminti, – pasakė Keitė. – Jo vardas buvo pirmuose laikraščių puslapiuose, kai beisbolo lazda užmušė savo žmoną. Paskui stojo prieš teismą už žmogžudystę, bet buvo išteisintas.

– Klausykit, aš nenutuokiu, apie ką čia šnekate. Nepažįstu nė vieno žmogaus, pavarde Rejesas. Gal jau nešdinkitės velniop iš mano namų?

Bet Keitė negailestingai puolė ją toliau.

– Polas Rejesas sutiko, kad žmonos širdis būtų paimta persodinti.

– Lyg man tai rūpėtų...

– Manau, tau tai netgi labai rūpi. Manau, *jam* irgi. Jam taip baisiai rūpi, kad nori sustabdyti savo neištikimos žmonos širdį. Kaip tai daroma? Ogi štai kaip. Tu surandi žmones, kuriems persodinta širdis, viską apie juos iššniukštinėji, o tada ateina jis ir nudobia, taip?

– Aš ne...

– Aišku, tai tu! – neleido jai baigti Keitė. – Tu skaitei visus popierius nuo mano darbo stalo. Puikiai žinojai, kas man skambina, kam skambinu aš. Žinojai viską, kas vyksta mano gyvenime.

– Žinau tik tiek, kad jūs visiška kvaiša! – šūktelėjo Melija.

– Į šventę buvo pakviesti visi televizijos kanalo darbuotojai, taigi matei mane ten su Maiklu. O šiandien sužinojai apie mano susitikimą su Ciklopu. Žinojai, kad Truitas nėra nei mano, nei „Keitės vaikų“ gerbėjas. Ir kad mielai išklausys bet kokią informaciją apie mane, ypač jeigu ji bent kiek skandalinga. Taigi paprašei ko nors, greičiausiai paties Rejeso, kad jam paskambintų. Jis prisistatė esąs Ciklopas ir papasakojo tą niekingą istoriją. Paskui Truitas ėmė ieškoti patvirtinimo ir tokiu šaltiniu mielai tapai tu. Kas gali būti blogiau: televizijos laida, skirta vaikams gelbėti, tampa jų tvirkinimo ir žalojimo lizdu?!

– Jūsų vaizduotė itin laki, ponia.

– Ant galvos krentančio šviestuvo televizijos studijoje aš neišsigalvojau.

– Bet aš čia niekuo dėta!

– Ir neišsigalvojau, kad mano vaistai atsidūrė šiukšlių konteineryje.

– Buvau labai ant jūsų supykusi.

– Kodėl?

– Dėl to, kad jūs kalė!

– Ir dar dėl to, kad turiu širdį, kurią tu su savo giminaičiais nori sustabdyti.

– Jau sakiau, kad nepažįstu žmogaus, pavarde Rejesas.

– Džudė Rejes krušosi su kuo pakliuvo. Tai buvo įžeidimas visai giminei, ar ne? Ir tu pasišovei atkeršyti.

– Neįtikėtina!

– Kurgi ne, – puolė ją toliau Keitė. – Kai tik įminiau tavo pavardės mįslę, visa kita savaime susidėliojo. Tai tu mane persekiojai. Šviestuvas, anonimo siunčiamos laikraščio iškarpos, Truitui pakišta istorija... Visa tai buvo suplanuota siekiant mane palaužti. Padaryti pažeidžiamą. Paskui, staiga paaiškėjus, kad aš negyva, – galbūt savižudybė? – visi sakytų: „Žinai, pastaruoju metu ji keistai elgėsi. Jau keli mėnesiai balansavo ties beprotybės riba." Papasakok, Melija, kaip judu su Polu Rejesu planavote mane nužudyti. Nustumti nuo skardžio automobilį, kad būtų panašu į nelaimingą atsitikimą? Sugrūsti į gerklę saują tablečių, kad atrodyčiau perdozavusi? O gal – dar vienas gedimas televizijos studijoje? Kas?

– Liaukitės ant manęs šaukusi, – piktai pakartojo Melija. – Nežinau, apie ką čia kalbate.

– Dar ir kaip žinai...

– Na gerai! Žinau, kad gaunate paštu anoniminių grasinimų, bet aš jų nesiuntinėju. Studijoje nukritęs prožektorius – irgi ne mano darbas. Gal manote, tai aš išklibinau laikiklį ir atsukau varžtus? Neatitrūkite nuo tikrovės.

– Nė nemanau, – kategoriškai atkirto Keitė. – Į San Antonijaus televizijos kanalą atėjai netrukus, kai buvo paskelbta, kad persikeliu dirbti čia. Pasiekei, ko norėjai. Ir nekentei manęs nuo tos akimirkos, kai pirmą kartą susitikome.

– Šito ir neneigiu. Bet tai niekaip nesusiję su ta jūsų kvaila širdimi!

– O su kuo susiję?

– Ji manė, kad noriu užmegzti romaną su tavimi.

Keitė pakėlė galvą: ant laiptų į antrą aukštą stovėjo Bilas Vebsteris. Pamačiusi jį Keitė negalėjo patikėti savo akimis, iš nuostabos jai net lūpa atvipo. Lipantį laiptais žemyn Bilą nulydėjo nuostabos žvilgsniu. Vebsteris buvo su kelnėmis ir marškiniais, bet basas.

Jis suprato – akivaizdu, kad ką tik išėjo iš Melijos miegamojo ir neturi kaip pasiteisinti. Jei būtų ėmęs sapalioti kokius nors pasiaiškinimus ar bandęs viską neigti, būtų praradęs paskutinius savigarbos likučius.

– Šioje nemalonioje situacijoje gali padaryti tik vieną išvadą, Keite. – Jis žvilgtelėjo į Meliją, kurios plaukai buvo susitaršę taip pat kaip jo, o gal dar labiau. – Šiuo atveju išorė neapgauna. Yra taip, kaip atrodo.

Jis žingtelėjo prie nedidukės įstiklintos spintelės, kurioje Melija laikydavo alkoholinius gėrimus.

– Man reikia išgerti. Prisidėsite, ponios?

Bilas prisipylė stiklą neskiesto viskio ir vienu mostu jį išlupo. Melija įsitaisė sofos kamputyje. Ji atidžiai apžiūrinėjo pirštų nagus ir atrodė kiek nuobodžiaujanti. Keitė kaip įbesta stovėjo vidury kambario.

– Už tai, ką padarė su tavo vaistais, Meliją išbariau griežtai, – tarė jis. – Tai buvo kvailas vaikiškas pokštas, įspėjau ją, kad daugiau panašių dalykų nebūtų.

– Pabučiuok į subinę... – susiraukusi burbtelėjo Melija.

Keitės akys rūsčiai jį kaltino, bet Bilas tvardėsi iš paskutiniųjų.

– Labai gaila, kad taip... išėjo, – tarė jis. – Bet kadangi apibėrei Meliją nepagrįstais kaltinimais, turėjau įsikišti ir viską sudėlioti į vietas.

Galų gale Keitė prabilo.

– Tiesiog neįtikėtina. Ir vis dėlto tai daug ką paaiškina, pavyzdžiui, kodėl man atleidus Meliją tu vėl ją priėmei į darbą. – Neslėpdama pasišlykštėjimo ji atsiduso, ir tokia reakcija Vebsterio nenustebino. – Ar žinai, jog Nensė įtarinėja mane?

– Apie tai mudu nesame šnekėję, – pamelavo jis.

– Kodėl miegi su *ja*, – Keitė niekinamai mostelėjo galva į Meliją, – jei esi vedęs nuostabią moterį – Nensę?

– Jeigu ji tokia jau velniškai puiki, ką jis veikia mano lovoje? – įsiterpė Melija. – Lavina apatinius pusrutulius, štai ką! – pridūrė su pasitenkinimu.

– Melija, leisk šį reikalą sutvarkyti man. – Ir jis vėl kreipėsi į Keitę: – Tai mano reikalas, Keite. Kelis kartus esi aiškiai leidusi suprasti, kad nesikiščiau į tavo asmeninį gyvenimą. To paties nusipelnau ir aš.

– Gerai. Puiku, – šiurkščiai tarė ji. – Bet manau, kad tavo meilužė mane persekioja.

– Klysti, – nesileisdamas į ginčus pareiškė jis.

– Kol kas neturėjau laiko pasidomėti jos biografija, pažiūrėti, ką ji veikė kelerius pastaruosius metus, bet ketinu. Ir jei išsiaiškinsiu, kad ji buvo kur nors netoli tų trijų žuvusių žmonių su persodinta širdimi, iš karto pranešiu teisingumo departamentui.

– Visą savo gyvenimą praleidau Teksase, – atsiliepė Melija. – Beje, jei norite žinoti, mano tėvo pavardė Kingas. Turiu tik ketvirtadalį ispaniško kraujo, taigi savo pasakas apie Rejesą galite susikišti žinote kur... Be to, man nusispjaut, kieno širdis jums atiteko. Tik nesitikėkite, kad galite taip paprastai ateiti ir atimti iš manęs Bilą.

– Jis jums nepriklauso.

Melija ironiškai prunkštelėjo.

– Tikrai?! Jei būtumėte atėjusi čia penkiomis minutėmis anksčiau, dabar jums atrodytų kitaip. Jis klūpojo prieš mane ant kelių.

Bilas pajuto, kaip veidą užlieja raudonis.

– Melija ėmė pavyduliauti, vos čia pasirodei, – paaiškino jis Keitei. – Manė, kad galiu iškeisti ją į tave. Bet užtikrinau ją, kad mudu su tavimi tik draugai.

Keitė vėl atsigręžė į Meliją, pirštais atsainiai braukančią plaukus.

– Netikiu, kad esi visiškai nekalta. Bent jau tą absurdišką gandą apie vaikų tvirkinimą tu patvirtinai, ar ne?

Melijos ranka nusviro. Tamsios akys kaltai žybtelėjo.

– Melija! Ar tu tai padarei? – Ji pakėlė akis, veidas buvo niūrus. Paženklintas kaltės. Bilą apėmė stiprus noras sušerti jai per skruostą. – *Atsakyk man!*

Melija stryktelėjo nuo sofos.

– Na gerai, tas vyrukas šiandien man paskambino. Pakartojo istoriją, kurią telefonu jam papasakojo kažkoks baikeris, vardu Ciklopas, ir paklausė, ar aš ką nors apie tai žinau. „Aišku, – sakau. – Per šventę mačiau Keitę Delani su tuo vaiku. Visą vakarą tampėsi berniuką su savimi, atrodė, kad jis krito jai į akį." Truitas paklausė, ar ji turėjo galimybę likti su berniuku vienu du. Pasakiau: „Aišku. Savo akimis mačiau, kaip nusivedė vaiką į namą, kai ten nieko nebuvo." Tada jis pasiteiravo, gal tai susiję su kitu atsitikimu, kai pora įsivaikino mergaitę, bet paskui atsisakė. Gal ta maža mergaitė irgi galėjo būti viena iš Keitės aukų? Pasakiau jam, kad šito nepatvirtinsiu, nes tuo metu pati priklausiau „Keitės vaikų" komandai ir nenoriu kaltindama Keitę užsitraukti nemalonumų.

– Dieve mano... – išsigandusi ir pasibjaurėjusi sušnabždėjo Keitė. Ir kreipėsi į Vebsterį: – Žiūrėk, kad ji būtų laiminga, Bilai. Jei kada nors sumanysi šį apgailėtiną ryšį nutraukti, vienas Dievas težino, kokią sumaištį ji sukels tavo gyvenime. Nors, tiesą sakant, nieko kito tu ir nenusipelnei. – Keitės pyktis vis labiau putojo. – Jos pavyduliavimas be jokio pagrindo vos nesužlugdė „Keitės vaikų". Ji galėjo sunaikinti visa, ką pasiekėme. Jos melas galėjo skaudžiai paliesti dešimčių vaikų gyvenimą. Jie galėjo prarasti ateitį vien todėl, kad... – Keitė mostelėjo ranka į Meliją. – Ar ji to verta?

– Neleisiu tau vertinti nei Melijos, nei savęs, Keite, – pareiškė Vebsteris, nors neryžtingai, vis dėlto mėgindamas gintis. – Tik atsiprašau, kad šiandien tau teko taip susierzinti.

– Susierzinti? – pakartojo Keitė leisdama suprasti, koks tai absurdiškas apibūdinimas. – Vien atsiprašyti nepakaks.

Atsiprašymu šio reikalo neužglaistysi. – Ji paėmė nuo kavos stalelio bevielį telefoną ir švystelėjo Bilui. – Neabejoju, kad pažįsti vyriausiąjį *Light* redaktorių. Paskambink jam. Neleisk spausdinti to straipsnio.

– Tai neįmanoma, Keite. Per vėlu. Esu tikras, laikraštis jau spaustuvėje.

– Tada geriau pats nubėk ir išjunk spausdinimo mašinas. Jeigu leisi paskelbti šią istoriją, prisiekiu – rytoj redakcija gaus kitą, ir ji visiškai užtemdys ankstesnę! Nenorėčiau užgauti Nensės, bet padarysiu tai, kad apsaugočiau „Keitės vaikus". Tu mane gerai pažįsti ir supranti, kad neblefuoju. – Ji dėbtelėjo į Meliją. – O tu šliundra. Kvaila, pagiežinga, išpaikusi šliundrytė. – Ir paskui visą panieką vėl nukreipė į Bilą: – Klounas. Pasigailėtinas vidutinio amžiaus žmogelis, per tarpkojį mėginantis susigrąžinti jaunystę. Net gėda prisiminti, kad buvo laikas, kai tavimi žavėjausi. – Niekinamai prunkštelėjusi ji žengė prie durų. – Siūlyčiau skambinti tuoj pat, paskui gali būti per vėlu.

Keturiasdešimt devintas skyrius

Namo Keitė grįžo likus vos valandai iki aušros. Išėjusi iš Melijos buto jautėsi per daug prislėgta, kad galėtų užmigti. Bet tai buvo prieš kelias valandas. Dabar neabejojo, kad galėtų išmiegoti visą mėnesį. Ji nusispyrė batus ir eidama į miegamąjį ėmė traukti iš džinsų palaidinės skvernus.

– Po velnių, kur tu buvai? – iš svetainės tamsos atsklido balsas.

– Kad tave kur, Aleksai!

– Aš čia pusę nakties tavęs laukiu.

Jis įjungė ant stalo stovinčią lempą ir prisimerkė nuo ryškios šviesos. Tada pakilo iš krėslo.

– Po perkūnais, kur buvai šitiek laiko?

– Važinėjau.

– Važinėjai?

– Paplūdimio San Antonijuje nėra, tad teko pasivažinėti.

– Kokia prasmė?

– Tau jokios. O man šiokia tokia. Beje, kodėl tu čia? Automobilio irgi nemačiau. Kaip įsigavai į vidų?

– Automobilį pastačiau už kelių gatvių nuo čia. Tada užpakaliniais kiemais atėjau čia ir kaip aną kartą įsmukau pro stiklines virtuvės duris. Jų spyna niekam tikusi. Jau seniai turėjai ją pakeisti. Beje, kodėl nebuvo įjungta signalizacija?

– Pamaniau, kad nėra reikalo, juk namą nuolat stebi budintis policininkas gatvės gale.

– Apeiti jį vienas juokas. Jeigu pro jį galėjau prasmukti aš, vadinasi, gali ir bet kas kitas.

– Štai tau ir Hanseikerio apsauga... – sumurmėjo ji.

– Kodėl taip sakai? Ar budėtojas nesekė tau įkandin?

– Kai išėjau iš namų, norėjo. Bet pasakiau, kad einu tik nusipirkti pieno ir duonos, tuoj grįšiu. O dabar pravažiuodama mačiau žiovaujantį. Manau, jis kaip tik budo iš ilgo miego.

– Nieko sau! O kaip tu? – Ji linktelėjo. – Atrodai nekaip. Tiesą sakant, atrodai visai sumautai, – tiesiai šviesiai pasakė Aleksas. – Tai kur važinėjaisi tas kelias valandas?

– Niekur. Tai šen, tai ten. Liaukis prie manęs kabinėjęsis. Įsibrovėlis čia tu, o ne aš. Noriu valgyti.

Keitės viltys įlįsti į lovą žlugo, tad ji nusprendė bent jau numalšinti alkį. Nuo to laiko, kai suvalgė kelis kąsnelius Džefo atnešto sūrainio, ji nieko neturėjo burnoje.

Aleksas nusekė paskui ją į virtuvę. Iš podėlio Keitė pasiėmė paką javainių ir įsibėrė į dubenėlį.

– Gal ir tu nori?

– Ačiū, ne.

– Kodėl manęs laukei?

– Apie tai vėliau. Pirmiausia išklausysiu tavo pasakojimo. Kur ir kurių galų buvai išvažiavusi? Ir apskritai, kas įvyko nuo vakarykštės popietės, kai išėjai iš Hanseikerio kabineto?

Pilna burna dribsnių, razinų ir cukraus milteliais apibarstytų migdolų ji pratarė:

– Tu nepatikėsi.

– Pažiūrėsim.

Keitė mostu pakvietė jį sėstis. Jis apžergė virtuvinę kėdę. Per pertraukas tarp kąsnių ji papasakojo Aleksui apie Roną Truitą ir kas buvo paskui, jam atskleidus tą stulbinamą sensaciją.

– Pasirodo, jam skambino visai ne Ciklopas.

– Iš kur žinai?

– Vakar vakare, kai mudu su Džefu sėdėjom čia ir aš varvinau ašaras į alų apraudodama neišvengiamą „Keitės vaikų“

baigtį, tas pragaro baikeris vėl paskambino. Simpatija man jis netrykšta, bet apie Truitui perduotą sensacingą žinią tvirtino nieko nežinantis.

– Gal melavo?

– Galbūt, bet man toks įspūdis nesusidarė.

– Jeigu ne jis, kas tada?

– Tai tebėra paslaptis. Užtat žinau, kas tą istoriją patvirtino. Melija King. Juk prisimeni ją, – maloniai pridūrė Keitė, – tą vaikštančią svajonę?

Bet Aleksui nebuvo juokinga.

– Viskas logiška, – niūriai tarė jis. – Judvi nuo pat pradžios viena kitos nemėgote.

– Ir dabar jau žinau kodėl. Ji miega su... pasakysiu netiesiogiai: su vyru, kuris buvo įtarinėjamas įsimylėjęs mane.

– Su Vebsteriu!

– Negaliu apsakyti, koks buvo smūgis mano savimeilei, kai supratau, kad jis pasirinko ją, o ne mane, – kandžiai mestelėjo Keitė.

Ir papasakojo Aleksui, kas vyko Melijos bute.

– Tas kalės vaikas! – šūktelėjo Aleksas kumščiu trinktelėjęs į stalą. – Žinojau, kad jis slidus kaip žaltys. Argi tau nesakiau?

– Bilą visuomet laikiau išmintingu žmogumi. Netgi įžvalgiu, bet dalykine prasme. O pasirodo, jis melagis ir svetimautojas. Mano nuomone, tai pati žemiausia gyvybės forma visoje planetoje. Nesuprantu, kodėl taip sunku laikytis priesaikos. Jeigu nori kruštis su visais, tiesiog nevesk. – Ji pastebėjo, kad Aleksas susiraukė. – Nesutinki?

– Sutinku, kad popieriuje tai atrodo kuo puikiausiai. Bet gyvenime retai viskas būna taip paprasta. Pasitaiko lengvinančių aplinkybių.

– Turbūt norėjai pasakyti, kad įmanomas racionalus paaiškinimas? Neišmanau, kaip Bilas galėtų rasti protingą tokio ryšio paaiškinimą. – Keitė ant jo vis dar pyko, bet kartu skaudžiai jautė kai ką praradusi. Suprantama, Bilas Vebsteris

neprivalėjo jai aiškintis dėl savo asmeninio gyvenimo vingių. Ir vis tiek ji jautėsi išduota žmogaus, kurį gerbė ir kuriuo žavėjosi. Ta išdavystė ją žeidė. – Kodėl dėl kažkokios piktavalės kekšytės jis rizikuoja santuoka su Nense, puikia moterimi?

– Gal Melija teikia jam ypatingas paslaugas?

– Tuo net neabejoju. Bet labiausiai mane slegia, kad, Nensės nuomone, tų paslaugų teikėja esu aš. – Baigusi valgyti javainius Keitė pakilo nuo stalo ir nuėjo virti kavos. – Galėčiau jį smaugte pasmaugti. „Keitės vaikai" vos nesužlugo vien dėl to, kad jis niekaip nenulaiko kelnių. Kol vyko ginčas, Bilas stengėsi išlikti orus, bet aš aiškiai mačiau, koks yra sutrikęs. Tikiuosi, kad pasijuto pažemintas. Tikiuosi, kitą kartą mums būnant kambaryje trise su Nense jam ims prakaituoti delnai. Kavos?

– Ačiū.

Ji grįžo prie stalo nešina dviem puodeliais šviežiai užplikytos kavos.

– Išėjusi iš Melijos buto jaučiausi per daug prislėgta, kad būčiau galėjusi iš karto grįžti namo, todėl dar kelias valandas važinėjausi bandydama viską sudėlioti į vietas.

– Manai, Vebsteriui pavyks sulaikyti tą straipsnį?

– Esu tikra, jis padarys visa, kas tik įmanoma. Blogiausiu atveju pareikalaus, kad matomoje vietoje būtų paskelbtas tokios pat apimties paneigimas ir laikraštis prisiimtų atsakomybę už įsivėlusią klaidą. – Keitė niūriai šyptelėjo. – Jei išvengsiu šios katastrofos, man beliks kaip nors pratraukti porytdieną gyvai.

– Nederėtų šitaip juokauti.

– Lengva tau šnekėti.

– Turiu tau ir gerų naujienų.

– Būtų ne pro šalį.

– Šiandien po pietų skambino Irena Volters. Spėk, kas jų namuose praleis savaitgalį? Džozefas.

Džiaugsmo banga užliejo jai krūtinę.

– Tai... tai puiku. Ak, tikiuosi, jam pasiseks. Jis toks gudrus. Toks mielas. Niekada nepamiršiu jo pasakytų žodžių, kad nepyks ant manęs, jeigu nebus įvaikintas.

– Kaip suprantu, Džozefui *jau* pasisekė, – tarė Aleksas ir linksmai nusijuokė. – Irena sakė, kad jiedu su vyru pamatė filmuotą siužetą ir iš karto tą vaiką įsimylėjo. Jie dar turi pabaigti įtėvių kursus, tad kol kas berniukas pas juos tik svečiuosis. Čarlis nori pradėti jį mokyti žaisti šachmatais. Irena sudarė jo mėgstamiausių patiekalų sąrašą. Jiedu netgi išpuošė Banditą, kad pirmą kartą pamatęs šunį berniukas susidarytų gerą įspūdį.

Tik tada, kai jis pirštais švelniai brūkštelėjo jai per skruostą, Keitė susivokė, kad jie šlapi nuo ašarų.

– Tai puikios naujienos. Ačiū, kad papasakojai.

Jis nosinaite nušluostė jai skruostus, tada pažvelgė tiesiai į akis.

– Kas skambino į laikraščio redakciją, Keite?

– Nežinau.

– Spėju, tikrasis tavo persekiotojas.

– Man irgi taip atrodo. Jis vis dar netoliese ir vis dar žaidžia su manimi. Bet iš kur jis sužinojo apie Ciklopą?

– Gali būti klausomasi tavo pokalbių telefonu. Namuose irgi gali būti „blakių“. – Staiga jis nutilo. – Arba... tai gali būti tau labai artimas žmogus, kuriuo tu pasitiki ir niekada neįtartum.

Kava Keitei staiga tapo gaiži, nes Alekso išvada visiškai sutapo su ta, kurią važinėdama po miegantį miestą padarė ji pati.

Ji skubriai atsistojo.

– Man reikia nusimaudyti.

– Paskubėk. – Jis žvilgtelėjo į laikrodį. – Skrydis po dviejų valandų.

– Skrydis?

– Kaip tik šito ir atėjau pasakyti. Radau Polo Rejeso seserį. Ji gyvena Fortvorte ir sutiko su mumis pasikalbėti.

Penkiasdešimtas skyrius

Jiedu pakliuvo į rytinę automobilių spūstį, tad į oro uostą atvyko paskutinę akimirką, vos nepavėlavo į lėktuvą. Mažiau nei po valandos išlipo Dalaso valstijoje, Lavfilde, kur Aleksas buvo iš anksto išsinuomojęs automobilį.

– Trisdešimties mylių kelionė automobiliu į Fortvortą truks ilgiau negu skrydis, – išvažiuojant iš oro uosto pasakė Aleksas.

– Ar žinai, kur važiuoti? – paklausė Keitė žvelgdama į dangaus fone tviskančius miesto pastatus. Ji nebuvo buvusi Dalase ir gailėjosi, kad kelionė ne pažintinė.

– Ponia Rejes-Djun paaiškino, kaip važiuoti. Be to, šias vietas šiek tiek pažįstu.

– Kaip tu ją radai?

– Kartą esu padėjęs Fortvorto policijos valdybai narplioti nusikaltimą, tada susibičiuliavau su vienu detektyvu. Prieš kelias dienas paskambinau jam ir paklausiau, ar dar prisimena Rejeso bylą. „Sunku būtų pamiršti“, – atsakė jis, nors kai ji buvo perduota į Hjustono teismą, proceso eigos taip atidžiai nesekė. Paprašiau paslaugos – surasti Polo Rejeso giminaičių – ir paaiškinau, kam man to reikia. Beje, aiškiai pasakiau, kad tai ne policijos tyrimas. Po kelių dienų jis man paskambino ir pranešė radęs Rejeso seserį. Sakė, ji labai nepatikli, tad palikęs apsispręsti pačiai. Jis davė jai mano telefono numerį,

jei kartais nuspręstų kalbėti. Iš štai! Vakar grįžęs iš Hanseikerio kontoros atsakiklyje radau ponios Rejes žinutę. Paskambinau, ir ji sutiko su mumis susitikti.

– Ar telefonu ką nors papasakojo?

– Ne. Tik patvirtino, kad yra mano ieškomo Polo Rejeso sesuo. Į klausimus atsakinėjo itin atsargiai, bet labai susidomėjo išgirdusi, kad galbūt tau teko Džudės Rejes širdis.

Vadovaudamasis ir kelių žemėlapiu, ir savo nuojauta, Aleksas brovėsi tarpmiestinių greitkelių labirintu. Vienas miestas plačiai nusidriekusiais priemiesčiais nepastebimai įsiliejo į kitą.

Sename kvartale į vakarus nuo Fortvorto senamiesčio, už Kamp Bovio bulvaro, Aleksas rado gatvę. Pastatė automobilį prie dailaus mūrinio namelio. Kiemelis gatvės pusėje skendo didžiulio platano šešėlyje. Keitei ir Aleksui einant prie durų po kojomis traškėjo nukritę lapai.

Į prieangį jų pasitikti išėjo graži ispaniško gymio moteris. Ji vilkėjo slaugės uniformą.

– Jūs ponas Pirsas?

– Taip. Ponia Djun, čia Keitė Delani.

– Malonu. Kaip laikotės? – Moterys paspaudė viena kitai ranką. Keitės rankos ponia Djun ilgai nepaleido ir atvirai žvelgė į veidą. – Manote, gavote Džudės širdį?

– Gali būti.

Moteris vis dar žiūrėjo į ją, o paskui prisiminusi geras manieras mostu pakvietė svečius įsitaisyti pintuose krėsluose verandoje.

– Galime eiti ir į vidų, jei norite.

– Ne, bus gerai ir čia, – sėsdamasi nuramino šeimininkę Keitė.

– Prieš eidama į darbą mėgstu pakvėpuoti grynu oru.

– Jūs slaugė?

– Taip, slaugė Džono Piterio Smito apygardos ligoninėje. Mano vyras ten dirba radiologu. Pastaruoju metu tenka dirbti antroje pamainoje. – Ji pakėlė akis į dangų ir pridūrė: – Pa-

siilgstu dienos šviesos. – Paskui ji atsigręžusi kreipėsi į Aleksą: – Taip iki galo ir nesupratau, kodėl norėjote su manimi susitikti. Telefonu kalbėjote gana miglotai.

– Ieškome jūsų brolio.

– Kaip tik šito ir bijojau. Ar jis padarė ką nors blogo?

Keitė žvilgtelėjo į Aleksą, ar šios nekaltos frazės jam nepasirodė reikšmingos. Buvo aišku, kad pasirodė. Jis vos nusėdėjo ant krėslo kraštelio.

– Ar išteisintas dėl žmonos nužudymo jūsų brolis kada nors buvo patekęs į bėdą?

Į Keitės klausimą ponia Djun atsakė irgi klausimu.

– O ko jums iš jo reikia? Kol nesužinosiu, ko čia atvažiavote, nieko nepasakosiu.

Iš vyniojamojo popieriaus voko Aleksas ištraukė Keitės gautas laikraščio iškarpas ir padavė Rejeso seseriai.

– Ar kada nors esate mačiusi?

Kol skaitė, darėsi vis aiškiau, kad iškarpų turinys ją sujaudino. Per akinių stiklus žvelgiančiose akyse atsispindėjo nuogąstavimas.

– Ką šitos iškarpos turi bendra su Polu?

– Galbūt nieko, – švelniai atsakė Keitė. – Bet norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į datas. Štai čia – rytojaus diena. Tą dieną žuvo trys iš pirmo žvilgsnio nieko bendra neturintys žmonės. Be to, tai jūsų brolienės mirties ir mano širdies persodinimo operacijos metinės. Mes, tai yra ponas Pirsas ir aš, netikime, kad tų trijų žmonių mirtys atsitiktinės. Mūsų nuomone, juos galėjo nužudyti kurio nors iš donorų šeimos narys, norintis sustabdyti paaukotą širdį kaip tik tą dieną, kai ji buvo paimta persodinti.

Ponia Djun iš kišenės išsitraukė popierinę nosinaitę ir nusišluostė ašaras.

– Mano brolis beprotiškai mylėjo Džudę. Tai, ką jis padarė, buvo siaubinga. Aš jo neteisinu. Jis padarė tai iš pavydo, pagautas pykčio priepuolio, bet ne todėl, kad jos nekentė. Jis

žmoną taip mylėjo, kad pamatęs su kitu vyru... – Ji nutilo nusišluostyti nosies. – Matote, Džudė buvo tikra gražuolė. Ji buvo mano brolio gyvenimo meilė dar nuo vaikystės. Protinga, daug protingesnė už Polą. Dėl to jis buvo užkėlęs ją ant pjedestalo.

– Užkeltas ant pjedestalo žmogus gali pasijusti labai vienišas, – įterpė Keitė.

– Taip. Manau, tai tiesa, – sutiko slaugė. – Nepateisinu Džudės svetimavimo, bet galiu suprasti. Ji nebuvo pasileidusi. Tiesą sakant, buvo netgi labai religinga. Pamilusi kitą vyrą ji tikriausiai patyrė baisų vidinį konfliktą. Esu tikra, jei dabar galėtume jos paklausti, ji atsakytų, kad Polas turėjo teisę taip pasielgti ir kad ji jam atleido. Tik abejoju, ar kada nors atleistų sau už tai, kad sugriovė jo ir vaikų gyvenimą. – Krenkštelėjusi ji dar pridūrė: – Be to, manau, kad Džudė tebemylėtų tą vyrą. Tai nebuvo meilės nuotykis. Ji tą žmogų mylėjo taip stipriai, kad dėl jo buvo pasiryžusi mirti.

Keitė prisiminė, kad Džefas irgi teiravosi apie Džudės meilužį; tai sužadino ir jos smalsumą.

– O koks jo likimas? – paklausė.

– Aš irgi norėčiau žinoti. – Iš ponios Djun balso galėjai spręsti, kad ji to žmogaus nemėgsta. – Bailys paspruko. Ir niekada nepasirodė. Kas jis toks, nesužinojo nei Polas, nei kuris nors iš mūsų.

Keitė palietė moters ranką.

– Ponia Djun, ar žinote, kur jūsų brolis?

Ji baimingai dėbtelėjo į Keitę ir Aleksą.

– Žinau.

– Ar galėtumėte susitarti dėl susitikimo ir leisti mums su juo pasišnekėti?

Tyla.

Aleksas pasilenkė prie slaugės.

– Ar esama bent menkiausios galimybės, kad tai jis norėdamas įspėti atsiuntė panelei Delani šias iškarpas ir netikrą

nekrologą? Suprantu, nenorėsite apkaltinti savo brolio, bet ar yra bent menkiausia tikimybė, kad jis siekdamas sustabdyti Džudės širdį nužudė tuos tris žmones?

– Ne! Polas – ne smurtautojas. – Staiga suvokusi, koks absurdiškas šis teiginys, ji pasitaisė: – Smurto griebėsi tik tą vieną kartą. Džudės išdavystė aptemdė jam protą. Bet šiaip niekada nebūtų pakėlęs prieš ją rankos.

– O kas jį paskatino paaukoti jos širdį? – paklausė Keitė.

– Aš... Aš vėliau ir pati jo šito klausiau. Kai kurie giminaičiai dėl tokio sprendimo labai nusiminė. Polas... – Po akinių stiklais pasislėpusios akys sumirksėjo.

– Ką? Ką jis pasakė?

Ponia Djun tyliai tarė:

– Jis pasakė, kad už tai, ką padarė, ji nusipelnė, kad jai išpjautų širdį.

Aleksas metė į Keitę reikšmingą žvilgsnį.

– Ir dabar negali gyventi žinodamas, kad neištikima žmonos širdis vis dar plaka, ar ne?

– Mano brolis nepersekioja panelės Delani, – griežtai atkirto ponia Djun. – Esu visiškai tikra. Už Džudės ir jos meilužio nuodėmes niekuo dėtų žmonių jis nebaustų. – Ji atsistojo. – Atleiskite, netrukus man jau laikas eiti į darbą.

– Prašau, – griebdama jai už rankos sušuko Keitė, – jeigu žinote, kur jūsų brolis, pasakykite!

– Po teismo Hjustone jis dingo kaip į vandenį, – pamėgino spausti Aleksas. – Kodėl? Juk teismas pripažino jį esant nekaltą.

– Dėl mergaičių. Dėl savo dukterų. Polas nenorėjo, kad dėl jo mergaitės nuolat patirtų nepatogumų. – Ji žvilgtelėjo per petį į atdarą prieangio langą. – Jos gyvena čia, su manimi ir mano vyru. Esame oficialūs jų globėjai.

– Ar Polas jas aplanko?

Ji neryžtingai pratarė:

– Kartais...

– O iš ko jis gyvena? – Slaugės nenoras atsakinėti į klausimus Alekso nesustabdė. – Ar jis galėjo nuvykti į tas valstijas? Ar buvo ilgesnių laiko tarpų, kai nežinojote, kur jis?

– Jeigu ką nors žinote, pasakykite mums, – paprašė Keitė. – Tai gali išgelbėti gyvybę. Ir man, ir jam. Maldauju...

Ponia Djun vėl atsisėdo, nuleido galvą ir pravirko.

– Mano brolis tiek daug iškentėjo. Nužudęs Džudę, – juk jis ją nužudė, visai nesvarbu, koks teisėjų sprendimas, – galima sakyti, mirė ir pats. Jis vis dar labai sutrikęs. Bet jūsų užuominos tokios siaubingos, kad aš...

– Ar jis pastaruoju metu nebuvo San Antonijuje?

Moteris tik liūdnai gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Manau, tai įmanoma.

Dabar ir patys labai susijaudinę Keitė su Aleksu susižvalgė.

– Bet pastaruoju metu jis vėl čia, – pridūrė ponia Djun.

– Čia? Šiame name?

– Ne, čia jo nėra. Bet jis Fortvorte.

– Ar galime su juo pasimatyti?

– Šito neprašykite, maldauju. Ar negalite palikti jo ramybėje? – Ji sukūkčiojo. – Juk kiekvieną dieną iki pat mirties jam teks gyventi slegiamam to, ką padarė.

– O jeigu jis nuskriaus panelę Delani? Ar *jūs* galėsite gyventi su tokia našta? – rėmė ją prie sienos Aleksas.

– Jis nieko bloga jai nepadarys.

– Iš kur žinote?

– Žinau. – Ji nusiėmė akinius ir nusišluostė akis. Paskui oriu judesiu vėl juos užsidėjo ir atsistojo. – Jeigu taip norite jį pamatyti, eime.

Ligoninės pastatas netgi iš lauko atrodė grėsmingas. Dauguma langų buvo grotuoti. Kad būtų įleisti į palatą, jie turėjo praeiti net kelis kontrolės postus.

– Nesu tikras, ar tai gera mintis, – abejodamas papurtė galvą ligoninės psichiatras. Jie paaiškino jam, kas ir kaip, ir

paprašė leisti pasikalbėti su Polu Rejesu. – Vis neturiu laiko baigti tyrimo. Labiausiai man rūpi paciento gerovė.

– Jūsų pacientas gali būti susijęs su trimis žmogžudystėmis, – atrėžė Aleksas.

– Bet uždarytas čia jis negali pakenkti panelei Delani. Bent jau rytoj.

– Turime išsiaiškinti, ar ne Rejesas ją persekioja.

– Ir galbūt išbraukti jį iš įtariamųjų sąrašo.

– Taigi.

– Jūs jau nedirbate policijoje, ar ne, pone Pirsai? Tad kokie jūsų įgaliojimai?

– Jokių.

– Mes tik norime jį pamatyti ir užduoti kelis klausimus, – tarė gydytojui Keitė. – Ir pažiūrėti, kaip jis sureaguos pamatęs mane. Nedarysime nieko, kas būtų pavojinga jo psichikai.

Psichiatras kreipėsi į Rejeso seserį.

– Jūs geriau jį pažįstate, ponia Djun. Kaip manote?

Ponios Djun nuomonė jam buvo svarbi, nes ji dirbo etatine slauge moterų psichiatrijos skyriuje kitame pastato flygelyje. Aleksui ir Keitei ji tai pasakė pakeliui į palatą.

– Jei būčiau maniusi, kad tai gali pakenkti, – atsakė ji gydytojui, – nebūčiau jų čia atsivedusi. Man atrodo, susitikę su juo jie atsikratys savo įtarimų.

Prieš apsispręsdamas gydytojas gerai pagalvojo. Ir pagaliau sutiko.

– Bet daugiausia – dvi tris minutes. Ir per daug jo nespauskite. – Ši gydytojo pastaba buvo skirta Aleksui. – Bertas jus palydės.

Bertas, juodaodis vyras baltomis kelnėmis ir sportiniais marškinėliais, atrodė įspūdingai – kaip nacionalinės futbolo lygos saugas.

– Kaip šiandien laikosi mano brolis? – paklausė jo ponia Djun.

– Rytą truputį skaitė, – grįžtelėjęs per platų petį atsakė juodukas, jiems sekant koridoriumi jam iš paskos. – Man rodos, dabar jis poilsio kambaryje lošia kortomis.

Jie įėjo į didelį šviesų kambarį, kuriame ligoniai žiūrėjo televizorių, žaidė užstalės žaidimus ar šiaip vaikštinėjo.

– Štai jis, – Aleksas parodė Keitei Polį Rejesą. – Esu matęs jį Hjustone, kai vyko teismas.

Rejesas buvo gležno sudėjimo vyras, be to, jau gerokai praplikęs. Jis sėdėjo atsiskyręs nuo kitų, žvelgė nieko nematančiomis akimis ir aiškiai buvo užsidaręs savame pasaulyje. Rankas laikė nestipriai suspaudęs tarp kelių.

– Neseniai jis gavo vaistų, – paaiškino Bertas. – Taigi jūsų apsilankymas veikiausiai praeis ramiai. Bet, kaip sakė gydytojas, jeigu pacientas susijaudins, turėsite tuoj pat išeiti.

– Suprantama, – linktelėjo ponia Djun.

Bertas pasitraukė, bet tik iki durų. Keitė pastebėjo dar kelis tarp ligonių įsimaišiusius uniformuotus ligoninės darbuotojus. Apsižvalgiusi ji pajuto užuojautą visiems čia esantiems. Pacientai, nors ir suaugę vyrai, buvo priklausomi kaip vaikai, gyveno uždaryti, įkalinti tarp ligoninės sienų, tapę savo dvasinių kančių įkaitais.

Ponia Djun, rodos, skaitė niūrias Keitės mintis. Ji tarė:

– Vis dėlto tai puiki ligoninė. Pas mus dirba geri, rūpestingi gydytojai.

Rejesas sesers dar nepastebėjo. Ji pažvelgė į brolį gailestingu žvilgsniu.

– Prieš tris dienas Polas netikėtai atėjo į mūsų namus. Mes taip ir gyvename nežinodami, kada jis užsuks ir kokia bus jo dvasios būsena. Kartais jis pabūna kelias dienas ir atrodo, kad viskas gerai. – Jos žvilgsnis ėmė drumstis. – O kartais tenka vežti Polą į ligoninę, kol savijauta pagerės. Kaip, pavyzdžiui, šį kartą. Pas mus jis atvažiavo nepaprastai prislėgtas. Pamaniau, kad dėl datos. Rytoj sukanka ketveri metai, kai... Bet jūs ir pati žinote... – Keitė tylomis linktelėjo. – Jis ėmė

keistai elgtis. Mergaitės jį myli, bet net ir jos išsigando. Mudu su vyru atvežėme Polą čia, kad ištirtų gydytojai. Specialistai mums primygtinai rekomendavo palikti jį ligoninėje tol, kol bus atlikti išsamūs psichikos tyrimai. – Tebežiūrint į brolį jos akyse pasirodė ašaros. – Ar jums būtina trikdyti jo ramybę?

– Deja, taip, – neleisdamas Keitei praverti burnos atsakė Aleksas. – Tai užtruks tik minutėlę. Pasistengsime, kad pokalbis būtų kuo švelnesnis ir trumpesnis.

Ponia Djun pirštų galiukais palietė sau lūpas, kad liautųsi virpėjusios.

– Vaikystėje jis buvo toks mielas. Niekada nieko neprisidirbdavo. Buvo švelnus ir malonus. Net jeigu nužudė tuos žmones, žinau, kad nenorėjo. Tai padarė kitas jame tūnantis asmuo, ne mano mielas Polas.

Uždėjęs ranką Aleksas nuramino ponią Djun:

– Nieko tikra kol kas nežinome.

Ponia Djun nuvedė juos pas brolį. Padėjusi ranką jam ant peties švelniai ištarė vardą. Polas pakėlė galvą ir pažvelgė į seserį nieko nereginčiomis akimis.

– Sveikas, Polai. Ar gerai leidi laiką? – Ji atsisėdo šalia ant kėdės ir suėmė abejingai nusvirusias jo rankas.

– Rytoj ta diena. – Jo balsas buvo kimus, tarsi nuo ilgo tylėjimo būtų uždžiūvusi gerklė. – Tą dieną užtikau ją su juo...

– Pasistenk apie tai negalvoti.

– Aš visą laiką tik apie tai ir mąstau.

Ponia Djun nervingai apsilaižė lūpas.

– Kai kas nori su tavimi pasikalbėti, Polai. Tai ponas Pirsas. O čia panelė Delani.

Seseriai kalbant Polas abejingai dėbtelėjo į Aleksą, bet pamatęs Keitę staiga pašoko nuo kėdės.

– Ar gavote, ką jums siunčiau? Gavote? Gavote?

Keitė instinktyviai atšoko. Aleksas žingtelėjęs įsiterpė tarp jos ir Rejeso. Ponia Djun čiupo broliui už rankos. Tekinas atlėkė Bertas, ir jei Keitė nebūtų įsikišusi, būtų ėmęs ligonį tramdyti.

– Prašau, – lįsdama Aleksui iš už nugaros kreipėsi ji į sanitarą, – leiskite jam kalbėti. – Paskui žiūrėdama tiesiai Rejesui į akis paklausė: – Ar tai jūs atsiuntėte man tas laikraščių iškarpas?

– Taip.

– Kam?

Nors Keitė nebijojo, Bertas tvirtai laikė suėmęs Rejesą už žasto. Ponia Djun tebelaikė kitą ligonio ranką.

– Jūs mirsite. Kaip ir kiti. Kaip ta senutė. Ir kaip tas vaikinukas. Žinokite, jis prigėrė. Kol jį rado, praėjo ne viena valanda. O kitam...

– ...grandininiu pjūklu buvo perpjauta šlaunies arterija, – baigė sakinį Aleksas.

– Taip, taip. – Jis aptaškė juos savo seilėmis. Akys karštligiškai spindėjo. – O dabar – jūsų eilė. Jūs mirsite, nes gavote jos širdį!

– Ak, Dieve mano, – suaimanavo sesuo. – Polai, ką tu padarei!

– Ar jūs nužudėte tuos tris žmones, Rejesai? – paklausė Aleksas.

Staiga jis ėmė sukinėti galvą į šonus kaip koks apuokas. Plačiai atmerktomis paklaikusiomis akimis įsisiurbė į Aleksą.

– Kas jūs? Aš jus pažįstu? Aš jus pažįstu!

– Atsakykite į klausimą. Ar jūs nužudėte tris žmones, kuriems buvo persodinta širdis?

– Aš nudėjau savo kekšę žmoną! – šūktelėjo jis. – Ji gulėjo su juo. Aš juodu mačiau. Užmušiau ją. Džiaugiuosi, kad tai padariau. Ji nusipelnė mirties. Gaila, negaliu nužudyti jos dar, dar ir dar kartą. Gaila, kad negalėjau nudobti ir jo ir nulaižyti jo kraujo nuo savo rankų.

Kas akimirką jis vis labiau jaudinosi, ėmė muistytis bandydamas išsivaduoti iš Berto gniaužtų. Bertas pasišaukė pagalbos. Dėl Rejeso sukeltos sumaišties kiti pacientai irgi ėmė nerimauti ir jaudintis.

Atskubėjo gydytojas.

– Šito aš ir bijojau. Tuojau pat išeikite! – sušuko jis.

– Palaukite! Dar sekundę, maldauju. – Keitė žingtelėjo prie Rejeso. – Kodėl mane įspėjote?

– Jūs gavote širdį. Skaičiau apie jus. Ar jums teko Džudės širdis?

Nežinia kaip išsivadavęs iš Berto Rejesas puolė į priekį ir uždėjo delną Keitei ant krūtinės.

– O Jėzau. O Dieve... – pajutęs širdies plakimą sumurmėjo jis. – Mano Džudė. Mano gražuolė Džudė. Kodėl? Kodėl? Aš tave mylėjau. Bet tu turėjai mirti.

– Polai, – drebančiu balsu tarė sesuo. – Tegul Dievas tau atleidžia.

Bertas apglėbė pacientą stipriomis rankomis ir patraukė. Aleksas nutempė į šalį Keitę. Tai, ką padarė Rejesas, ją ir pribloškė, ir keistai sujaudino. Jo kančia buvo neišmatuojama. Meilė, kaltė ir įtūžis atėmė jam protą. Rejeso ji labiau gailėjo nei bijojo.

Aleksas apkabino ją per pečius.

– Kaip jautiesi?

Ji linktelėjo ir apimta gailesčio ir siaubo žiūrėjo, kaip Rejesas imasi su Bertu, kuriam buvo nelengva jį sutramdyti. Veržbeingdamasis prie jos jis šaukė:

– Jūs mirsite! – Gyslos ant kaklo išpampo, dėmių išmuštas veidas persikreipė. – Rytoj. Tai lemtinga diena. Mirsite, kaip mirė kiti.

Gydytojas įbedė švirkštą Polui Rejesui į žastą. Kelias sekundes atrodė, kad adatos dūris jo nė kiek nepaveikė, bet paskui jis susmuko tiesiog tvirtam sanitarui po kojomis.

Sukaupęs visas jėgas Rejesas paskutinį kartą pažvelgė į Keitę ir sušnabždėjo:

– Jūs irgi mirsite.

Ir tada stiprūs vaistai pagaliau jį priveikė.

Penkiasdešimt pirmas skyrius

– Na, ką manai?

Aleksas padavė Keitei stiklinę gazuoto vandens ir išsitiesė šezlonge šalimais.

Jiedu ilsėjosi jo terasoje. Saulė nusileido, bet dar buvo šviesu. Kepsninėje čirškėjo žlėgtainiai. Kartkartėmis riebios mėsos sultys kaptelėdavo ant rusenančių medžio anglių ir šnypšdamos paskleisdavo kvapų dūmų debesėlį. Skrendant atgal į San Antonijų Keitė buvo nekalbi. Kai jis pasiūlė nusipirkti mėsos ir išsikepti namie, ji abejingai sutiko. Jausdamas, kad Keitei reikia pamąstyti, jis jos nespaudė ir užkalbino tik dabar.

Ji išgėrė gurkšnelį gazuoto vandens, atsiduso, vėl atlošė galvą ir įbedė žvilgsnį į violetinį dangų.

– Niekaip negaliu patikėti, kad viskas baigėsi. Maniau, labiau palengvės. Ir palengvėjo, – skubiai pridūrė, – bet vis tiek tebematau jį šaukiantį ant manęs.

– Įgyvendinti savo grasinimų jis negalės. Daugiau tau nėra ko baimintis. Po to, ką šiandien išgirdome, – o tai juk buvo prisipažinimas, – Polas Rejesas niekada nebus išleistas iš ligoninės. Teisingumo departamentas pasidomės, ką jis veikė pastaruosius kelerius metus. Spėju, kad išsiaiškins, ar Rejeso ir žuvusių žmonių su persodinta širdimi keliai buvo susikirtę. Pateikus kaltinimus, Rejesas tikriausiai bus pripažintas esąs nepakaltinamas. Bet jei psichinė sveikata kada nors pasitai-

sys, jis stos prieš teismą ir, be jokios abejonės, bus nuteistas kalėti iki gyvos galvos. Kad ir kaip ten būtų, jis tau jau nieko bloga nepadarys.

– Tiesą sakant, aš Rejeso nebijau, Aleksai. Man jo gaila. Matyt, jis beprotiškai mylėjo žmoną.

– Taip labai, kad suknežino jai kaukolę?

– Taip, – kuo rimčiausiai į šį kandų klausimą atsakė ji. – Kai jis prispaudė delną man prie širdies, akyse išvydau kančią, o ne neapykantą. Žmonos neištikimybė jį sugniuždė. Kai užsimojo beisbolo lazda, pats nesuvokė, ką daro. Jis nužudė žmoną, bet vis dar ją myli ir jos gedi. Galbūt todėl...

– Kas?

– Nieko. Tai beprotiškas spėjimas.

– Vis tiek sakyk.

– Galbūt todėl jis sutiko paaukoti jos širdį. Jis troško nužudyti žmoną, bet širdies gilumoje nenorėjo, kad ji mirtų.

– Tai kodėl mėgindamas sustabdyti jos širdį nudėjo tris žmones?

Keitė švelniai šyptelėjo ir gūžtelėjo pečiais.

– Tai akivaizdi spraga. Juk sakiau, kad spėjimas beprotiškas.

Aleksas permetė kojas per šezlongo kraštą, atsisėdo ir atsisuko į ją.

– Žinai, Keite Delani, aname gyvenime tu tikriausiai pati buvai policininkė. Turi dedukcijos dovaną. – Aleksas pažvelgė tiesiai jai į akis. Jo balsas prislopo, virto intymiu šnabždesiu. – Džiaugiuosi, kad tavo bėdos baigėsi.

Giliai atsidususi Keitė lėtai tarė:

– Aš irgi.

– Einam vakarieniauti?

– Mirštu iš bado.

Maistas numalšino alkį. Keitė gailėjosi, kad neįmanoma taip pat greitai visko ištrinti iš atminties. Scena psichiatrijos ligoninėje šmėsčios prieš akis dar ilgai.

Ponia Rejes-Djun palūžo. Verkdama prisipažino jiems melavusi apie laikraščių iškarpas; ji buvo jas mačiusi.

– Tvarkydama skalbinius atsitiktinai radau jas brolio lagamine, – papasakojo ji. – Tąkart nusistebėjau, iš kur jis tuos straipsnius gavo, nes jie buvo iškirpti iš kitos valstijos laikraščių. Bet Polui nė žodžiu neužsiminiau. Kuo mažiau kalbų apie širdies persodinimą, tuo geriau. Matote, kai kurie mūsų giminaičiai baisiai pyko ant Polo ne tik už žmonos nužudymą, bet ir dėl to, kad atidavė jos širdį. O kai kurie manė, kad ji gavo ko nusipelniusi. Tikras vyriškas požiūris, ar ne?

Keitė su Aleksu linktelėjo suprantą.

– Žmona buvo užklupta svetimaujanti, todėl jos nužudymas buvo pateisintas. Bet palaidojus ją sudarkytu kūnu, be išimtųjų organų, buvo pažeistos religinės ir kultūrinės tradicijos. – Ji kalbėjo toliau, vis labiau sielvartaudama. – Jei radusi tas iškarpas būčiau Polui ką nors pasakiusi, galbūt jums nebūtų tekęs toks sunkus išmėginimas, – tarė ji Keitei. – Jei būčiau anksčiau supratusi Polo protinės negalios mastą, tie žmonės nebūtų žuvę. Žinau, kas pastūmėjo jį užmušti Džudę, bet negaliu patikėti, kad mano brolis šaltakraujiškai nužudė nepažįstamus žmones.

– Jam atrodė, kad žudo Džudę, o ne svetimus žmones, – priminė Aleksas.

– Suprantu. Bet vis tiek sunku patikėti, kad Polas būtų galėjęs taip pasielgti.

Keitė su Aleksu mėgino moterį kaip nors paguosti, bet veltui. Kaip ir jie, ponia Djun žinojo, kad brolis visą likusį gyvenimą praleis psichiatrijos ligoninėje. Sugniuždytas mylimos Džudės neištikimybės jis niekada neatsities. Dukros užaugs be tėvų ir niekada nenusiplaus tėvo užtrauktos gėdos žymės.

Keitė žinojo, kas tai yra. Jos širdis linko prie mergaičių, nors niekada nebuvo jų mačiusi.

Jiedu su Aleksu susėdo vakarieniauti: vaišinosi žlėgtainiais, keptomis bulvėmis, salotomis ir karijų riešutų pyragu, kurį Keitė išsirinko prekybos centro kepyklėlėje.

Aleksas pastūmė tuščią lėkštę, atsirėmė į kėdės atlošą ir ištiesė kojas.

– O dėl tavęs... Žinai, kas man daro didžiausią įspūdį?

– Kad vienu prisėdimu galiu šitiek sušveisti? – pajuokavo ji delnu tapšnodama sau per prikimštą pilvą.

– Tai irgi, – šypsodamasis tarė jis. – Kaip tokiam kaulų vyniotiniui, tikrai nemažai.

– Ačiū, sere, – tęsdama žodžius atsakė Keitė. – Neprisimenu kada nors girdėjusi tokį malonų komplimentą.

Liovęsis kvatotis Aleksas surimtėjo ir tarė:

– Ketinau pasakyti, kad didžiausią įspūdį man padarė tavo drąsa. Nesitraukei nė per žingsnį net tada, kai Rejesas prie tavęs prisilietė. Galėjo blogai baigtis... – Jis papurtė galvą. – Bet kas kitas būtų apalpęs iš baimės. Nepažįstu nė vienos tokios drąsios moters ir vos kelis vyrus. Rimtai, Keite.

Ji susimąsčiusi baksnojo šakute pyrago likučius.

– Aš ne drąsi, Aleksai.

– Nesutinku.

Keitė padėjo šakutę ir pažvelgė į jį.

– Aš nesu drąsi. Tiesą sakant, aš bailė. Jei būčiau buvusi drąsi, mano tėvai nebūtų mirę.

Aleksas kilstelėjo galvą.

– Ką tu kalbi?

Keitė niekam nebuvo pasakojusi, kas iš tiesų įvyko tą popietę, kai mokyklos slaugė dar nesibaigus pamokoms parvežė ją namo, – nei vaikų globos įstaigų darbuotojams, nei konsultantams, kurie mėgino nustatyti, kokią žalą tai padarė mažajai Ketrinai Delani, nei kuriam nors iš įtėvių, nei Dynui. Niekam.

Bet dabar pajuto turinti atverti širdį Aleksui.

– Viskas buvo šiek tiek kitaip, nei pasakojau anksčiau, – tyliai tarė ji. – Mokyklos slaugė anksti mane parvežė namo. Nustebau pamačiusi kieme tėvo automobilį. Paprastai tokiu metu jis būdavo darbe. Laisvą dieną pasiimdavo retai, dirbdavo net savaitgaliais. Supranti, kad galėtų padengti mano gydymo išlaidas, jam reikėdavo dirbti labai daug. Bet net

ištisas dienas ardamas tėvas įklimpo į skolas, ant kulnų jau mynė kreditoriai. Ne visus išgirstus žodžius suprasdavau. Tokių sąvokų, kaip antrinė hipoteka, turto areštas, įkeistas turtas, tuometiniame mano žodyne dar nebuvo. Bet dažnai juos nugirsdavau tėvams slapta kažką tariantis. – Nutilusi Keitė tvarkingai sulankstė servetėlę ir padėjo prie lėkštės. – Tą dieną vos įžengusi pro virtuvės duris pajutau, kad kažkas atsitiko. Namuose tvyrojo tokia... *atmosfera*, kokios niekada nebuvo nei iki tol, nei vėliau. Nukrėtė šaltis, bet tai neturėjo nieko bendra su mano kūno temperatūra. Matyt, mane apėmė bloga nuojauta. Šiaip ar taip, eiti koridoriumi į tėvų miegamąjį buvo labai baisu. Bet prisiverčiau. Miegamojo durys buvo praviros. Slapčia žvilgtelėjau vidun. Jie nebuvo mirę, kaip sakiau tau ir visiems kitiems. Mama sėdėjo lovoje atsirėmusi į pagalves. Ji verkė. Tėtis stovėjo prie lovos. Nuleistoje rankoje laikė pistoletą ir tyliai kažką kalbėjo mamai. Tik vėliau supratau: jis jai aiškino, kodėl savižudybė yra vienintelė išeitis iš finansinės aklavietės. O aš pamaniau, kad jis ketina nušauti *mane*. Jis sakė: „Tai vienintelė išeitis. Šitaip Ketrei bus daug geriau." Jis vienintelis vadindavo mane Ketre, – liūdnai šyptelėjo ji. – Žinojau, kad baisiai brangiai jiems kainuoju. Net ir atmetus visus finansinius rūpesčius jiems teko kęsti tikrą pragarą. Užuot rūpinusis, kur nupirkti man balerinos kostiumą, motina buvo priversta galvoti, kaip ir kuo pridengti po cheminės terapijos nuplikusią mano galvą. Atvirai sakant, mano liga ją paveikė labiau negu mane pačią. Aš ir atsitiesiau greičiau. O ji dar ilgai negalėjo atsigauti. Taigi išgirdusi tėtį kalbant apie greitą visų problemų sprendimą pamaniau, kad jie ketina mane nudėti ir šitaip palengvinti rūpesčių ir išlaidų naštą. Nepamiršk, tai buvo aštuonmetės logiška išvada. Iš tėvo žodžių supratau tik tiek ir puoliau į paniką. Nutykinau į savo kambarį ir pasislėpiau spintoje. – Ji vėl nutilo ir brūkštelėjo dantimis per apatinę lūpą. – Susigūžusi tūnojau tamsoje, kai staiga išgirdau šūvį. Tada supratau klydusi. Skaudžiai klydu-

si. Ir nusprendžiau savo slėptuvėje likti amžinai. Pamaniau – galų gale mirsiu iš bado arba iš troškulio. Net būdama tokia maža turėjau polinkį viską dramatizuoti, – pasakė Keitė ir vėl liūdnai šyptelėjo. – Pagaliau viena kaimynė užsuko kažko pasiskolinti. Kai į durų skambutį niekas neatsiliepė, ji įėjo į vidų ir kaip aš iš karto pajuto, kad čia kažkas ne taip. Netrukus rado mamą ir tėtį. Aš vis nesirodžiau. Neišlindau net tada, kai atvažiavo policija ir greitoji pagalba. Kažkas paskambino į mokyklą ir išsiaiškino, kad aš buvau parvežta namo. Tik tada buvo apieškoti namai ir aš surasta. Bijojau prisidaryti bėdų, todėl apsimečiau, kad grįžusi namo tėvus jau radau negyvus. Nepasakiau tiesos, neprisipažinau, kad būčiau galėjusi juos išgelbėti.

– Bet juk tai netiesa, Keite.

Ji energingai papurtė galvą ir atmetė švelnų Alekso prieštaravimą.

– Jei tik būčiau įėjusi į miegamąjį...

– ...gal jis būtų nušovęs ir tave.

– Bet juk negaliu būti tikra, ar ne? Turėjau jį sulaikyti. Turėjau bėgti į lauką ir rėkti, šauktis pagalbos. Turėjau ką nors daryti, o ne slėptis. Turėjau suprasti, ką jis ketina daryti, o gal... gal nesąmoningai tai suvokiau?..

Aleksas apėjo stalą ir padėjo jai atsistoti.

– Tau tebuvo aštuoneri.

– Bet vis tiek turėjau susigaudyti, kas darosi. Jei nebūčiau buvusi tokia bailė, būčiau išgelbėjusi jiems gyvybę.

– Ar ne todėl prisiėmei pareigą visus gelbėti? – Aleksas uždėjo rankas jai ant pečių. – Keite Keite... – sušnabždėjo nykščių pagalvėlėmis šluostydamas ašaras jai nuo skruostų. – Dabar visa, kas tuomet nutiko, prisimeni suaugusio žmogaus protu. O tada buvai vaikas. Galima sakyti, dar beveik kūdikis. Silpna buvai ne tu, silpni buvo tavo tėvai. Jie žuvo, o tu ne. – Aleksas prisitraukė ją ir švelniai priglaudė galvą sau prie krūtinės. – Kai buvau policininkas, mačiau tai ne vieną kartą.

Liepto galą priėjęs žmogus pasmerkia save nebūčiai, pakeliui prigriebdamas ir tuos, kurie yra šalia. Jei tavo tėvas būtų žinojęs, kad esi namie, labai didelė tikimybė, kad būtų nušovęs ir tave. Patikėk. – Jis suspaudė Keitę stipriau, palenkė galvą ir pakštelėjo jai į smilkinį.

Keitė nesijautė visai įtikinta, bet gaudė kiekvieną paguodos žodį. Jau daug metų jai reikėjo, kad kas nors pasakytų, jog ji pasielgė teisingai.

Taigi ji įsikibo į Aleksą taip pat tvirtai kaip į paguodos žodžius. Galų gale jo lūpos susirado jos lūpas, o šios iškart atsakė į prisilietimą.

Penkiasdešimt antras skyrius

Juos užvaldė geismas. Jie ėmė godžiai bučiuotis. Keitei patiko justi šiurkščią jos veidą liečiančią barzdą, patiko tarp pirštų besiraitančios jo plaukų sruogos, norėjosi žiūrėti į jį, uosti, ragauti. Ji mylėjo Aleksą.

Tiesa, kai kuriuos dalykus dar reikėjo iki galo išsiaiškinti, bet dabar Keitė aiškiai žinojo, kad jį myli. Ir kai jis pasakė: „Eime į viršų", – ji patikliai leidosi paimama už rankos ir nusekė paskui.

Prie laiptų jiedu sustojo pasibučiuoti. Ir jau negalėjo liautis. Po minutėlės stovėjo prisiploję prie sienos, nekantriai lukštendami vienas kitą iš drabužių, kol pagaliau jis į ją įsiskverbė – ryžtingai ir giliai. Tai buvo šiurkštu, greita ir netrukus baigėsi.

Nešdamasis ją ant klubų jis nuėjo į miegamąjį. Jiedu drauge parkrito ant lovos. Atrodė, kad jo rankos – visur: jos savininkiškai slydo visu jos kūnu nekantriai vilkdamos drabužius, kol abu liko visiškai nuogi.

Paskui dantimis švelniai grybštelėjo jai pilvuką ir pakišo rankas po sėdmenimis. Ėmė glostyti šlaunis ir žaismingai brūkščioti jas skiriančią vagą, kol Keitė taip įsiaudrino, kad nebegalėjo tverti.

– Dieve, Aleksai, liesk mane.

Jis praskyrė jai lytines lūpas, ėmė švelniai liesti jas liežuviu, atsargiai čiulpti, ir visa tai baigėsi dar vienu orgazmu.

Tada jie apsikeitė vietomis, ji apžiojo jo lytį. Jai patiko šis muskuso skonis, liežuviu slystanti švelni kaip aksomas oda, patiko jausti burnoje tvirtą glotnų jo penį.

Ji visiškai atsidavė meilei, dėl jo būtų padariusi bet ką, bet jis ištraukė, užgulė ją ir paskubomis įsiskverbė.

Staiga jis visiškai nurimo ir atidžiai pažvelgė jai į veidą. Keitė atsimerkė ir įbedė į jį akis, šiek tiek suglumusi, kad aistringą meilės žaidimą staiga nutraukė netikėtas atokvėpis.

– Tai pernelyg svarbu, kad būtų galima skubėti.

Nenuleisdamas nuo jos akių Aleksas įsiskverbė giliau.

Ji pusbalsiu sudejavo.

– Myliu tave, Aleksai. Ne, nesakyk to, dėl ko nesi tikras. Tiesiog bučiuok mane.

Jo lūpos ėmė neskubėdamos myluoti jos veidą; tą patį darė ir jų kūnai. Netgi kai viskas buvo baigta, jis liko jos gelmėje.

– Tokio jausmo niekada nesu patyrusi, – tarė ji ir atsiduso. – Tik su tavimi. Pirmą kartą jaučiuosi tapusi vienu kūnu su kitu žmogumi. Ta jausmo gelmė, tas kūnų, proto ir sielos susiliejimas tiesiog neįtikėtinas.

Jis stipriai užsimerkė ir kimiai pratarė:

– Taip, tikrai.

– Žinai, – sumurmėjo Keitė įsikniaubusi į pagalvę, – jei ir toliau taip, ko gero, prie savo vaistų turėsiu pridėti dar vieną piliulę.

Jiedu gulėjo po antklode kaip šaukštai pakuotėje – jos sėdmenys įsirangę jam į sterblę ir prigludę. Aleksas laikė ją ranka apsivijęs liemenį ir prispaudęs prie savęs.

– Kalbi apie piliules nuo nėštumo?

– Mhm...

– Dėl to nesuk sau galvos, – tarė jis. – Aš pasirūpinsiu, kad nepastotum.

– Arba galime apskritai atsisakyti apsaugos priemonių, – grįžtelėjusi per petį ir šyptelėjusi žaismingai pasakė Keitė. –

Ko taip išblyškai, Pirsai? Jeigu pastosiu, kūdikis bus mano rūpestis.

– To betrūko, po velnių. Bet išblyškau aš ne dėl to. Tau juk geriau negimdyti, tiesa?

– Nerekomenduojama. Bet kai kurios moterys su persodinta širdimi yra susilaukusios vaikų. Ir kol kas tiek motinos, tiek kūdikiai jaučiasi puikiai.

– Geriau nerizikuok. Galimos visokios komplikacijos...

– Tu toks pesimistas.

– Aš realistas.

– Supykai? Kodėl? Aš tik pajuokavau.

Aleksas apglėbė ją tvirčiau.

– Nesupykau. Tik nenoriu, kad be reikalo rizikuotum gyvybe. Šia tema juokauti nedera.

– O aš visada norėjau kūdikio, – mąsliai tarė Keitė.

Juk negali turėti visko, mintyse priminė sau. Iš gyvenimo ji ir taip jau buvo gavusi tiek daug dovanų – pati didžiausia dabar laikė ją apkabinusi ir pasiryžusi ginti. Keitė jautė, kaip Aleksas kvėpuoja jai į plaukus. Netgi tai ramino.

Jis toks gražus, toks vyriškas, toks... visoks. Jos sąmonėje ėmė šmėsčioti vaizdai – jųdviejų drauge praleistos akimirkos.

Jis, matyt, pajuto Keitę tyliai juokiantis, nes bakstelėjo keliu į sėdmenis ir paklausė:

– Kas čia taip juokinga?

– Kaip tik prisiminiau vieną tavo grasinimą Ciklopui. Bjauresnio nesu girdėjusi.

– Ar kai žadėjau išlupti sveiką akį ir...

– Dėl Dievo meilės, tik nekartok! Ir kur išmokai tokios sodrios raiškos?

– Gatvėje, kurgi dar? Na, dar persirengimo kambariuose. Kai ilgiau pabūni su policininkais, iš burnos ima lietis visokios atmatos.

Jis pats suteikė galimybę kai ką išsiaiškinti.

Kiek patylėjusi Keitė pusbalsiu paklausė:

– Kas atsitiko, Aleksai? Kodėl išėjai iš Hjustono policijos valdybos?

– Spaiseris tau jau sakė. Kai ką nušoviau.

– Kaip suprantu, eidamas policininko pareigas nušovei žmogų?

Šį kartą prieš atsakydamas Aleksas ilgokai tylėjo. Jis jau nebuvo atsipalaidavęs – kiekvienas kūno raumuo buvo įtemptas.

– Ne šiaip žmogų. Kitą policininką.

Nenuostabu, kad šis įvykis jo atmintyje buvo tarsi gėdos dėmė. Policininkai vieningi. Jie laiko vienas kitą broliais.

– Gal norėtum apie tai pasikalbėti?

– Ne. Bet vis tiek papasakosiu.

– Hanseikeris klauso.

– Leitenante, čia Beikeris.

– Kuri dabar valanda?

Hanseikeris užsidegė naktinę lempelę. Ponia Hanseiker suniurnėjo ir giliau įsirausė į pagalvę. O jis nemiegojo. Troškinys su aštriosiomis paprikomis, kurio jis valgė per vakarienę, išdegino skrandyje skylę. Valgydamas jis išmaukė šešis butelius alaus – visą pakuotę, tad vis nesiliovė raugėjęs. Kai suskambo telefonas, kaip tik ketino ristis iš lovos ir eiti išgerti skrandžio rūgštingumą mažinančių vaistų.

– Atleiskite, kad taip vėlai, – atsiprašė pavaldinys. – Bet juk sakėte – kai tik baigsiu raportą, tuoj pat jums pranešti.

Beikeris buvo naujokas, dar visai žalias ir labai norintis įsiteikti viršininkui. Kiekvienos sumautos užduoties imdavosi taip uoliai, tarsi tirtų Džono F. Kenedžio nužudymo bylą.

– Kokį raportą? – rūgščiai atsirūgęs atsiduso Hanseikeris.

– Apie Keitės Delani pažįstamus. Juk pats davėte man pavardžių sąrašą ir liepėte visus patikrinti. Tai va, ką tik baigiau ir suabejojau, ar palikti bylą jums ant rašomojo stalo.

– Velnias, atsiprašau, Beikeri. Pamiršau pasakyti. Ta byla nutraukta.

– Ak!.. Tikrai? – Vaikinas aiškiai nusivylė.

– Aha. Vakare man skambino panelė Delani. Fortvorto durnyne ji rado vyruką, nedavusį jai ramybės. Jis prisipažino. Atšaukiau prie jos namų budintį patrulį, bet visai pamiršau, kad liepiau tau parašyti tą raportą. Atleisk. Bent jau gausi priedą už viršvalandžius.

– Gerai.

Hanseikeris vėl nusiraugėjo. Jam būtinai reikėjo nusišlapinti.

– Dar norėjai ką nors sakyti, Beikeri?

– Ne... Nors... Na, kaip ir turėjau...

– Klok, Beikeri.

– Tam tikra prasme tai tiesiog... likimo ironija, taip, tai tinkamiausias žodis. Tas rašytojas. Pirsas.

Beikeriui papasakojus, ką išsiaiškino, Hanseikeriui tai irgi pasirodė ironiška. Tiesą sakant, tai buvo tiesiog sukrečianti naujiena.

– Jėzau, – tarė jis ranka persibraukdamas veidą. – Lik kur esi, Beikeri. Po dvidešimt minučių būsiu.

– Jeigu tau skaudu tai pasakoti, Aleksai, tada nereikia.

– Nenoriu, kad manytum, jog viskas yra blogiau nei iš tiesų. Nors šiaip nieko gero. – Jis patylėjo stengdamasis sutelkti mintis. – Ne vienerius metus mėginome nutraukti prekybos narkotikais grandinę, bet atrodė, kad nusikaltėliai vis per žingsnį mus lenkia. Kelis kartus išsprūdo iš mūsų užmesto tinklo. Užgriūdavome pristatymo punktą, o jie jau būdavo spėję dingti. Pagaliau gavome patikimos informacijos, veikti reikėjo greitai. Suplanavome operaciją Liepos 4-ąją. Pamanėme, kad poilsio dieną jie mūsų reido nesitikės. Operacija buvo tokia slapta, kad apie ją žinojo tik dalyviai. Visi nervinomės, taip norėjome tuos niekšus pričiupti. Atvažiavome prie

namo. Šį kartą niekas nebuvo jų perspėjęs. Vyrukai įsiveržė į vidų ir užklupo juos netikėtai. Aš nulėkiau koridoriumi link miegamųjų, išspyriau vienas duris ir susidūriau akis į akį su vienu iš mūsiškių. Kol buvome naujokai, jis buvo mano porininkas. Sunku pasakyti, kuris labiau nustebo. Paklausiau: „Po galais, iš kur tu čia? Juk nedalyvauji operacijoje." O jis atšovė: „Tai jau tikrai." Staiga man lyg akys atsivėrė, supratau, kodėl jis čia. Ir tą pačią akimirką jis griebėsi ginklo. Aš puoliau ant žemės, nusiritau į šalį ir nusitaikiau. Ne į savo buvusį porininką, ne į vyruką, kurį laikiau draugu. Nusitaikiau į susitepusį farą, sumautą kokaino platintoją. Šoviau tiesiai į galvą.

Keitė nugara jautė, kaip kilnojasi Alekso krūtinė, kaip daužosi širdis, ir suprato – jam labai sunku apie tai kalbėti.

– Padarei, ką turėjai padaryti, Aleksai.

– Galėjau tik sužeisti. Bet tiesiog nudėjau.

– Kitaip jis būtų nušovęs tave.

– Galbūt. Tikriausiai.

– Aišku, buvai išteisintas, nes įstatymo nepažeidei.

– Oficialiai taip. Tokie reidai dažnai nepasiseka. Visuomet nutinka kas nors netikėta. Kai dūmai išsisklaidė, paaiškėjo, kad policininkas negyvas ir kad jį nušoviau aš. Kai operacija žlunga, kažkam tenka už tai atsakyti. Taigi valdyba paskelbė, girdi, žuvęs policininkas buvo slaptas agentas, o aš apsirikęs palaikiau jį blogiečiu ir nieko nesiaiškinęs iš karto šoviau.

– Bet juk tai baisiai neteisinga!

– Valdybai rūpėjo sava subinė. Nenorėjo, kad pasklistų žinia, jog vienas geriausių Hjustono policininkų – narkotikų prekeivis. Jam buvo surengtos didvyrio laidotuvės – su salvėmis iš dvidešimt vieno ginklo ir taip toliau, kaip priklauso...

– Kodėl nepapasakojai visko atvirai?

– Badyti visiems akis savo tiesa? – pašaipiai tarė jis. – Būtų atrodę tarsi melas, kurį susigalvojau norėdamas pateisinti savo klaidą. Mano versija prieš valdybos versiją. Be to, tas vyrukas turėjo žmoną. Ji laukėsi pirmagimio. Negalėjau ap-

drabstyti purvu jo drauge neapdrabstydamas ir jų. Apie „papildomą“ vyro veiklą ji nieko nenutuokė.

– Iš kur žinai?

– Žinau, ir tiek. Be to, ji net nemėgino pasiimti pinigų, kuriuos jis buvo paslėpęs. Jie taip ir liko banko seife, o ji su kūdikiu persikėlė gyventi pas savo giminaičius į Tenesį.

Keitė atsigręžė į jį. Švelniai palietė antakį kertantį randą.

– Atleisk, Aleksai. Taip norėtųsi, kad to nebūtų buvę.

– Man irgi, – niūriai šyptelėjęs atsakė jis. – Po tos istorijos pasidariau tarsi didžiulė šunvotė ant valdybos subinės, pūliuojanti ir negyjanti. Visos tiesos nežinantys policininkai ėmė mane niekinti už tokią šiurkščią klaidą. O tie, kurie viską žinojo, nepasitikėjo manimi ir abejojo, ar neišplepėsiu tiesos. Tapau pariju. Mano karjera buvo baigta. Galų gale padariau, ko jie norėjo, – grąžinau policininko ženklelį.

– Taip baigėsi *pirmoji* tavo karjera, – nesutiko ji. – Juk kaip tik tada pradėjai rašyti puikius romanus.

Dabar Keitė suprato, kodėl savo romanuose jis vaizduoja nepagražintą policijos gyvenimą ir policininkų santykius. Pagrindiniai jo veikėjai būdavo nepritapėliai, demaskuojantys susitepusius, nusikaltėlių papirktus policininkus, bet už tai dažniausiai turintys labai daug paaukoti.

Ji įbedė nosį Aleksui į krūtinę. Jis suleido pirštus į susitaršiusius Keitės plaukus ir kilstelėjo galvą.

– Taip, gyvenimas – mėšlas, bet kartais gauni ir kompensaciją.

– Pavyzdžiui, kokią? – koketiškai paklausė ji.

– Tokią kaip tu. – Aleksas prisitraukė ją ir pabučiavo.

Keitė pakirdo iš miego lyg išgirdusi šaukiant vardu.

Kelias akimirkas gulėjo visa įsitempusi, nejudėdama, atidžiai klausydamasi. Bet neišgirdo nieko, vien tolygų Alekso alsavimą. Palengva kūnas aprimo. Ji vėl mėgavosi jaukiu ir saugiu Alekso artumu.

Prisiminusi pastarąjį jųdviejų pasimylėjimą ir begėdišką savo elgesį ji nuraudo. Su Aleksu ji visiškai prarasdavo drovumą. Jautėsi galinti laisvai reikšti savo seksualumą ir... Dieve, tai buvo nuostabu.

Keitė pažvelgė miegančiam Aleksui į veidą. Raukšlė tarp antakių buvo dingusi. Griežta lūpų linija sušvelnėjusi. Miegodamas jis pabėgdavo nuo persekiojančių prisiminimų.

Jeigu ji galėjo atleisti išsigandusiai, spintoje pasislėpusiai mergaitei, tai ir Aleksas galėjo atleisti sau už tai, kad nušovė buvusį porininką. Vienas kitam padėdami jie tikrai susidoros su savo košmarais.

Keitei prireikė į tualetą, tad ji išlipo iš lovos, užsimetė jo marškinius ir nulipo laiptais. Nenorėjo, kad jį pažadintų nuleidžiamo vandens gurgimas.

Pro žaliuzių plyšelius į vidų skverbėsi gatvės žibinto šviesa, tad Keitė šiaip taip rado kelią į tualetą po laiptais. O išėjusi iš jo suprato, kad visi miegai išlakstė.

Aną naktį ji nė bluosto nebuvo sudėjusi. O vakar buvo ilga ir sunki diena. Paskui jiedu mylėjosi, kol visiškai neteko jėgų. Dabar, pamiegojusi vos kelias valandas, ji jautėsi pailsėjusi. Iki aušros dar kelios valandos, tačiau Keitė buvo per daug žvali, kad grįžtų į lovą.

Gal ko užvalgyti? Ne.

Atsigerti? Irgi nesinori.

Staiga ją kaip magnetas ėmė traukti slaptojo kambario durys. Kelias sekundes ji spoksojo į jas žinodama, kad privalo šiai traukai atsispirti. Bet įgimtas smalsumas nugalėjo.

Kas čia tokio, jeigu įeis?

Aleksas nenorėjo, kad ji brautųsi į tą kambarį, bet tai buvo pačioje jų santykių pradžioje. Tada jie vienas kito dar beveik nepažino. Dabar situacija buvo visiškai kitokia. Jiedu tapo artimi, tiek fiziškai, tiek emociškai. Atskleidė vienas kitam savo paslaptis. Ir kvailas Alekso draudimas peržengti šo kambario slenkstį, žinoma, nebegaliojo.

Ji pamėgino atidaryti duris, bet jos buvo užrakintos.

Ir gerai. Keitė žinojo, kad neverta ten lįsti be Alekso sutikimo.

Bet vis tiek pasistiebė, pirštais perbraukė virš durų staktos ir užčiuopė žalvarinį raktelį. Keitei tai pasirodė geras ženklas. Jeigu jis tikrai nenori, kad ji eitų į tą kambarį, argi laikytų raktą taip lengvai prieinamoje vietoje?

Keitė įkišo raktą į spyną. Metalas švelniai trakštelėjo, spyna atsirakino. Ji stabtelėjo, įtempė klausą – viršuje buvo visiškai tylu. Keitė įėjo ir uždarė paskui save duris net neįjungusi šviesos.

Kambarys ją nuvylė. Jeigu jai būtų reikėję sukurti nuošalų kampelį rašytojui, ji būtų pasistengusi, kad jis būtų jaukus ir įdomus. Tokio kambario sienos būtų iškaltos medžiu, ant grindų patiesti senoviniai turkiški kilimai, stovėtų dideli oda apmušti baldai. Viename kambario kampe galbūt stovėtų gaublys. Knygų lentynos būtų pilnos pirmojo leidimo knygų ir kolekcinių leidinių, jų nugarėlėse atsispindėtų prašmatnių toršerų šviesa.

Bet Alekso kabinetas buvo tik... paprasčiausia dirbtuvė. Praktiška, beviltiškai nepatraukli, neturinti nei individualios auros, nei savitos estetikos. Kompiuteris ir spausdintuvas stovėjo ant sudedamojo stalo metalo kojomis ir plastiko viršumi. Šalia buvo padėtas fakso aparatas.

Aleksas turėjo daug knygų, pradedant enciklopedijomis ir baigiant bestseleriais, bet jų viršeliai nebuvo odiniai, be to, jos nestovėjo senovinėse tikro ąžuolo spintose. Jos buvo bet kaip sukrautos pilkšvose metalinėse lentynose. Ant krūvos telefono žinynų pūpsojo telefono aparatas.

Kambario kampe stovėjo stalas, prie kurio Aleksas, matyt, tvarkydavo įvairius popierius. Ant jo gulėjo krūvos laiškų, faksų, banko išrašų, rudas liniuoto popieriaus bloknotas, pilnas nesuprantamų ženklų, sujungtų rodyklėmis ir pažymėtų žvaigždutėmis, ir krūva segtuvų. Ant segtuvų buvo ranka

užrašyti pavadinimai; atrodė, kad jais nuolat naudojamasi – kampai buvo apsitrynę ir užsilankstę.

Nuo sujauktų popierių krūvos Keitės žvilgsnis nukrypo prie įrėmintos nuotraukos. Paėmė ją nuo stalo norėdama atidžiau apžiūrėti besišypsančią porą. Aleksas čia buvo su plačiais, įmantriai užriestais ūsais. Dėl tų ūsų reikės kada nors patraukti jį per dantį.

Su juo nuotraukoje buvo labai graži moteris. Ji kaip ir Aleksas mūvėjo patrumpintus džinsus ir buvo apsiavusi žygio batais. Ji sėdėjo ant riedulio, o Aleksas stovėjo pasilenkęs prie jos už nugaros. Fone dunksojo kalnų – rodos, Uolinių – grandinė.

Atostogų nuotrauka. Su šia moterimi jis kadaise atostogavo.

Keitė pyktelėjo ant savęs, kad pavyduliauja. Suprantama, Aleksas yra turėjęs artimų santykių su moterimis. Su kai kuriomis iš jų – galbūt netgi rimtų. Ne, pamačiusi vieną vienintelę nuotrauką ji negali elgtis kaip kokia pavydi paauglė.

Pamiršk ją, mintyse tarė sau Keitė, vėl statydama nuotrauką ten, iš kur buvo paėmusi.

Ant sienos už rašomojo stalo buvo pritvirtinta kamštmedžio lenta. Beveik visą jos plotą dengė visokiausi popierėliai. Čia buvo prisagstyta spausdintų raštelių, iš laikraščių ir žurnalų išplėštų lapų, ant popieriaus skiaučių ranka brūkštelėtų pastabų. Pamaniusi, kad visa ši medžiaga tikriausiai susijusi su Alekso rašomu romanu, Keitė pasilenkė ir ėmė be jokios tvarkos skaitinėti.

Ir netrukus suprato, kad visus tuos įrašus sieja viena tema. Ne nusikalstamumas ar korupcija policijoje. Visa medžiaga buvo susijusi su organų transplantacija, tiksliau – su širdies persodinimu.

Vienas lapas Keitę ypač sudomino. Tai buvo viena iš Polo Rejeso jai atsiųstų laikraščio iškarpų. Tik ši smeigtuku ryškiai geltona galvute prie lentos prismeigta iškarpa nebuvo kopija, prieš kelias savaites jos duota Aleksui. Tai buvo originalas.

Krašteliai jau pradėję gelsti. Dvejų metų senumo laikraščio iškarpa.

Keitei net kojas pakirto, ji visu svoriu klestelėjo ant kėdės. Susiimk, Keite, sumurmėjo sau. Daryti išvadas per anksti. Turėjo būti koks nors logiškas paaiškinimas. Tik kol kas ji jo nerado.

Aleksas domėjosi širdies persodinimu – matyt, jam šito prireikė rašant knygą. Taip, tikriausiai tuo ir galima viską paaiškinti. Aleksas nenorėjo jai nieko sakyti, nes... Kodėl?

Kodėl jis jai nieko nepasakė? Kam tas slapukavimas?

Galbūt atsakymą pavyks rasti segtuvuose. Tas, kuris gulėjo stirtos viršuje, buvo pažymėtas kortele su užrašu AMANDA. Keitė atsivertė. Jai net širdis suspurdėjo. Nufotografuota stambiu planu, Keitei šypsojosi ta pati moteris, kurią ji jau buvo mačiusi mėgėjiškoje atostogų nuotraukoje.

Akys linksmos, traukiančios dėmesį, veidas protingas. Ar jos santykiai su Aleksu buvo labai artimi, mintyse ėmė svarstyti Keitė. Ji ir troško, ir bijojo tai sužinoti.

Ji stumtelėjo nuotrauką į šalį norėdama permesti akimis kitą į segtuvą įdėtą dokumentą. Dieve mano... Tai buvo Amandos mirties liudijimas.

Kad ir kokie buvo jųdviejų santykiai, jie baigėsi Amandos mirtimi. Vargšas Aleksas. Jeigu jis mylėjo Amandą, ta netektis jam turėjo būti tikra tragedija. Štai kodėl jo elgesyje tiek cinizmo. Per ankstyva Amandos mirtis ir maždaug tuo pat metu nušautas buvęs porininkas – štai dvi priežastys, privertusios Aleksą ieškoti paguodos butelyje. Kada gi jis prarado Amandą – prieš nušaudamas policininką ar vėliau?

Keitė žvilgtelėjo į datą mirties liudijime ir delnu užsidengė burną mėgindama nuslopinti garsų aiktelėjimą.

Kai atgavo žadą, jos kvėpavimas mirtinoje kambario tyloje atrodė garsus ir šaižus. Širdis daužėsi kaip pašėlusi. Keitė paskubomis stumtelėjo į šalį Amandos segtuvą ir užmetė akį į kito antraštę, nors jau beveik neabejojo, ką perskaitys.

DANIELIS LUKASAS, pravarde SPARKIS.

Net nežvilgtelėjusi į dar kitą segtuvą ji atspėjo, kas užrašyta ant jo. DŽUDITA REJES.

Drebančiomis rankomis ji paskubomis vartė kitus segtuvus iš tos krūvos. Ant jų buvo užrašyti vardai žmonių, kuriems buvo persodintos širdys ir kurie žuvo mįslingomis aplinkybėmis. Segtuvuose buvo sudėtos stropiai surašytos pastabos, detalūs nelaimingo atsitikimo aprašai, skrodimo rezultatai, policijos raportų kopijos ir kiti dokumentai, kuriuos gauti galėjo tik policininkas – arba nepaprastai gudrus buvęs policininkas.

Ant paskutinio segtuvo buvo užrašytas jos vardas ir pavardė. Keitė susijaudinusi jį pervertė. Surinkta medžiaga puikiai atspindėjo jos gyvenimą, ypač po širdies persodinimo praėjusius metus. Čia buvo kelios dešimtys jos nuotraukų, vienos kelerių metų senumo, kitos vos savaitės, buvo tokių, kuriose ji pozuoja, ir momentinių, kur aiškiai naudotasi teleobjektyvu.

Ji paskubomis pervertė kitus segtuvus. Juose medžiaga irgi buvo labai išsami. Norint surinkti šitiek informacijos reikėjo dirbti ne vienerius metus. Jis negalėjo pradėti jos rinkti vos prieš kelias savaites, kai ji paprašė padėti susekti persekiotoją. Keitei prieš akis buvo daugybę valandų, daugybę dienų – kelerius metus trukusio atkaklaus darbo rezultatai. Kiekviena mirtis buvo išsamiai ištirta arba – detaliai aprašyta.

Keitės protas priešinosi savaime besiperšančiai išvadai.

Staiga už nugaros atsilapojo durys. Keitė pašoko nuo kėdės ir atsigręžė.

Grėsmingas žudikiškai spindinčių Alekso akių žvilgsnis įsmigo į ją.

Penkiasdešimt trečias skyrius

– Sakiau, kad nekištum čia nosies!

Keitei išdžiūvo burna. Tačiau užuot pripažinusi kaltę, ji perėjo į puolimą.

– Kam tau visa šita medžiaga? Kaip tu ją surinkai? Ką visa tai reiškia? Širdies persodinimu tu ėmei domėtis gerokai anksčiau, nei mes susipažinome. Kodėl? Kas buvo Amanda?

– Nereikėjo raustis po mano užrašus.

– Noriu žinoti, kam jie tau, Aleksai. *Kas buvo Amanda?* – garsiai pakartojo ji.

– Moteris, kurią pažinau.

– Moteris, kuri tau buvo labai artima.

– Taip.

– Ir ji mirė.

– Taip.

Siektelėjusi už nugaros Keitė užčiuopė rašomojo stalo kraštą.

– Mirties liudijime parašyta, kad ji mirė vos kelios valandos prieš mano operaciją. Ar ji nėra širdies donorė?

Padvejojęs Aleksas atžariai linktelėjo.

– Tai kodėl nė žodžiu apie ją neužsiminei? Palauk! – Mintis vijo mintį taip greitai, kad Keitė nespėjo jų rikiuoti. Staiga prisiminė užvakar vakare išgirstus žodžius, nors dabar atrodė, kad tai buvo prieš kelerius metus. – Avarija Hjustono

greitkelyje! – šūktelėjo ji. – Aną vakarą Džefas apie ją užsiminė. Buvau beveik pamiršusi. Ar Amanda – tos avarijos auka?

– Ne.

Ji garsiai iškvėpė.

– Kas ji buvo, Aleksai? Po velnių, pasakyk man! Jūs kartu atostogavote. Akivaizdu, kad jūsų santykiai buvo artimi.

– Labai.

Jos akyse susitvenkė ašaros.

– Palaikei artimus santykius su širdies donore, o man apie tai nė žodžiu neužsiminei. Kodėl?

– Tai nesvarbu. Jau nesvarbu.

Aleksas žingtelėjo į priekį; ji atšlijo.

– Netgi labai svarbu, – iškošė Keitė. – Jei būtų nesvarbu, būtume atvirai apie ją kalbėję, kaip kalbėjomės apie Sparkį ir Džudę Rejes. Ką tu slepi? – Pajutusi, kad trūksta oro, Keitė palietė sau gerklę ir konvulsyviai nurijo seiles. – Kaip ji mirė?

– Keite...

– Atsakyk! *Kaip ji mirė?*

– Nuo galvos smegenų embolijos. Gimdydama.

– Gimdydama? – žioptelėjo ji, bet taip tyliai, kad Aleksas vos išgirdo. – O kūdikis? Kaipgi kūdikis?

– Gimė negyvas. Mano sūnų pasmaugė apie kaklą apsivijusi virkštelė.

Keitei išsprūdo sielvartingas šūksnis.

– *Tavo* sūnų... Amanda buvo tavo žmona?

– Susituokę nebuvome.

– Formaliai ne... Bet tu buvai atsidavęs jai, o ji tau.

– Visiškai.

– Tu ją mylėjai.

– Labiau už gyvybę.

Susimąsčiusi Keitė nusibraukė iš akių plūstančias ašaras.

– Ir manai, kad man teko jos širdis?

Aleksas žengė prie Keitės išskėtęs rankas, bet ji vėl atšoko, ir tai jį supykdė.

– Velniai rautų, liaukis nuo manęs bėgusi! Nusiramink ir išklausyk mane.

– O, klausytis aš moku, – atšovė ji ir nusijuokė iš savęs. – Viską lengvai praryju. Tikiu viskuo, kas sakoma, man nekyla jokių klausimų. Neieškau nei potekstės, nei slaptų kėslų. Tikiu aklai. – Staiga Keitei iš krūtinės išsiveržė tokia stipri rauda, kad gaila buvo žiūrėti. – Niekše! Tu mylėjaisi ne su manimi! Mylėjaisi su Amanda!

– Klausyk...

– Ne! Daugiau nesiklausysiu. – Staiga suvokusi, kas iš tiesų atsitiko, ir prislėgta kančios, ji įrėmė delnus sau į smilkinius. – Kai pagalvoju, kaip kruopščiai viską suplanavai... Juk planavai, ar ne? Tai buvo neprilygstama šarada, tiesa? Viskas. Ir mūsų susitikimas, ir visa kita...

– Taip, – neišsisukinėdamas pripažino Aleksas.

Keitė sugniužo, iš krūtinės išsiveržė dar vienas šaižus atodūsis.

– Irena ir Čarlis Voltersai pareiškė norą tapti vieno iš tavo globojamų vaikų įtėviais, – paskubomis aiškino jis. – Per juos tikėjausi susipažinti su tavimi. Anksčiau ar vėliau. Negalėjau numatyti, kad Atlantoje susirgs Irenos brolis ar kad tą rytą prie jų namų durų pasirodysi tu.

– Neįtikėtina...

– O tu atvažiavai, ir aš iš karto... kažką pajutau. Tu irgi pajutai.

– Meilė iš pirmo žvilgsnio, – nusišaipė ji. – Manai, Amandos širdis tave pažino ir suspurdėjo?

– Jėzau, – burbtelėjo jis ir pirštais kaip šukomis persibraukė plaukus, – nežinau, ką ir manyti. Žinau tik, kad myliu tave.

– Ne. Tu myli Amandą.

– Tai, ką padariau, buvo...

– Žema. Nedora. Verta paniekos. Šlykštu!

– Gerai! Tu teisi. Aš mėšlo krūva. Jau seniai tai pripažinau. – Ant liežuvio galo sukosi pikti žodžiai, bet Aleksas juos nutylėjo. Nuleido galvą. Kelias akimirkas stovėjo įbedęs

žvilgsnį į grindis. Pagaliau pakėlė galvą ir švelniai tarė: – Atleisi man, jei suprasi, kaip stipriai aš ją mylėjau.

Keitė negalėjo kalbėti – jautėsi pernelyg prislėgta. Aleksas tuo pasinaudojo, kad apsigintų.

– Amanda vis užsimindavo, kad turime susituokti, o aš nesutikdavau. Dėl savo darbo. Kartais net po kelias dienas nebūdavau namie. Kai žengdavau pro duris į gatvę, ji nežinodavo, kada vėl mane pamatys, ar koks smulkus niekšelis nenudės policininko, kad įvykdytų iniciacijos užduotį ir būtų priimtas į gaują. Toks gyvenimas rimtiems santykiams tikras peilis. Norėjau, kad ji jaustųsi laisva, bet kada galėtų imti ir išeiti. Nenorėjau jos supančioti. Kai departamente užvirė visa ta košė, neilgai trukus ji pastojo. Iš pradžių supykau, paskui išsigandau. Bet ji buvo taip viltingai nusiteikusi, kad palengva tai ėmė patikti ir man. Įsčiose auganti nauja gyvybė buvo tarsi vilties kibirkštėlė, supranti? Sužinojęs, kad Amandai prasidėjo sąrėmiai, užguliau greičio pedalą, bet pakeliui į ligoninę įstrigau dėl avarijos užsikimšusiame greitkelyje. Kai galų gale pasiekiau ligoninę... – Jis pasitrynė akis. – Kai gydytojas pasakė, kad jau oficialiai pripažinta, jog smegenys mirusios, man tarsi protas aptemo.

Keitei iš akių upeliu liejosi ašaros, pyktis jau buvo atlėgęs. Ši tragiška istorija ją sujaudino. Kartkartėmis ji vis tyliai sukūkčiodavo. Bet Alekso nepertraukė.

– Pas mane atėjo Organų banko darbuotoja. Turiu pripažinti, ji man neįkyrėjo. Atsiprašė, kad trukdo tokią sunkią gyvenimo akimirką, tik priminė, esą ant vairuotojo pažymėjimo Amandos nurodyta, kad jeigu jai kas nutiktų, norėtų tapti organų donore. O tai prilygsta teisiniam dokumentui. Ir vis dėlto, pasakė ji, be mano sutikimo organai nebus paimti. Gyvų giminaičių Amanda neturėjo. Viskas priklausė nuo manęs. Ji pasakė, kad kažkam labai reikia Amandos širdies. Kad jos nesulaukęs tas žmogus mirs. Kad organą reikia paimti greitai. Tad jeigu sutikčiau...

Aleksas nutilo, ir Keitė suprato, kad dabar jis labai toli nuo jos. Mintimis jis vėl buvo grįžęs į ligoninės koridorių, kur priblokštas sielvarto buvo prašomas leisti išpjauti mylimosios širdį.

– Mudu drauge išgyvenome penkerius metus, o aš taip ir nedaviau jai to, ko labiausiai troško, – savo pavardės. Tuo metu Hjustone tai buvo reta pavardė. Man atrodė, bus geriau, jeigu Amanda jos neturės. O gal tiesiog elgiausi kaip sumautas egoistas. Žinojau, kad ją myliu, – pasakojo Aleksas. – Žinojau, kad drauge su ja ir mūsų vaiku noriu praleisti visą likusį gyvenimą. Bet tik tada, kai ji mirė, suvokiau, kaip stipriai buvau nuo jos priklausomas emociškai. Likimo ironija – kaip tik tą dieną išėjau iš Hjustono policijos nuovados, nors ji mane ragino nuo to laiko, kai paleidau tą nelemtą šūvį. Ji norėjo, kad atsidėčiau vien kūrybai. Amanda tikėjo mano talentu. Na, bent jau taip man sakydavo, – kandžiai šyptelėjęs pridūrė. – Po laidotuvių ištuštinau butą, išmečiau kūdikio daiktus ir kelis mėnesius gėriau. O prasiblaivęs patikėjau savo karjerą Arniui, ir tada man šovė į galvą susirasti žmogų, kuriam teko Amandos širdis. Kadangi organų bankas jokios informacijos nesuteikė, mane apsėdo įkyri mintis pačiam surasti recipientą. Mane persekiojo mintis, kad jos širdis plaka kažkieno kito krūtinėje. Ėmiau skaitinėti didesnių miestų laikraščius, išėjusius mirties dieną ir kelios savaitės po jos. Ieškojau straipsnių apie širdies persodinimą. Jeigu žmogus, kuriam persodinta širdis, moka skaityti tarp eilučių, kartais vien iš antraštės gali suprasti, kas jo donoras. Pamaniau, gal pavyks ir atvirkščiai. Ta tema perskaičiau viską. Išsiaiškinau, kokie turi būti duomenys, kad organo persodinimas būtų sėkmingas. Užsirašiau juos ir apmečiau recipiento portretą, tarsi tai būtų vienas iš mano veikėjų. Apie tavo širdies persodinimo operaciją trimitavo visa žiniasklaida. Pasinaudojęs senomis pažintimis, kyšiais ir kitais būdais iš Kalifornijos ligoninės personalo sužinojau tikslų operacijos laiką. Tam tikras laiko tarpas buvo, bet tikimybė atrodė reali. Kuo dau-

giau aiškinausi, tuo labiau stiprėjo mano įsitikinimas, kad Amandos širdis teko tau. Jau ketinau persikelti į Los Andželą ir pamėginti susipažinti su tavimi, tik staiga žiniasklaida pranešė, kad išvyksti į San Antonijų. Nieko nelaukęs iš Hjustono atsikėliau čia. – Jis trumpai nutilo. – Visa kita žinai.

– Žinau, kad esi pasalūnas ir apsimelavęs kalės vaikas.

– Iš pradžių taip ir buvo. Kai pamačiau tave už stiklinių durų, pasijutau tarsi gavęs smūgį į paširdžius. Aš *žinojau*, – pabrėždamas šį žodį Aleksas sugniaužė kumštį, – žinojau, kad esu teisus. Ir kuo ilgiau su tavimi bendravau, tuo labiau stiprėjo mano įsitikinimas. Kai kurie tavo būdo bruožai tokie panašūs į jos...

– Nenoriu šito girdėti.

– Tavo kalbos maniera panaši. Sutampa simpatijos ir antipatijos. Tu netgi turi tokį pat humoro jausmą, optimistišką požiūrį į gyvenimą.

– Liaukis! – Ji delnais užsidengė ausis.

– Turėjau pasimylėti su tavimi, Keite. Tiesiog turėjau.

– Pasinaudojai manimi kaip kokia tarpininke.

– Taip, – nesigynė Aleksas, o jo balsas staiga virto šnabždesiu. – Turėjau įsitikinti, ar galiu ją pasiekti. Pajusti ją. Dar kartą prie jos prisiliesti.

– O Dieve! – sušuko Keitė sukrėsta.

– Ir pajutau kosminį ryšį. Bet ar tai buvo Amanda? O gal – tu? Tai, kas tarp mūsų įvyko, buvo taip puiku, kad pasijutau kaltas ją išdavęs.

– Juk nebuvau pirma, su kuria per tuos ketverius metus mylėjaisi, tiesa?

– Tiesa. Bet pirma, su kuria pasimylėti man šį tą reiškė: rytą pabudęs galėjau pasakyti tavo pavardę. Todėl ir nutraukiau santykius. Jau nepasitikėjau savo ketinimais. Įsimylėjau, ir tai neturėjo nieko bendra su Amanda. Man jau nebereikėjo žinoti, ar turi jos širdį. Tą rytą, kai pasakei, kad teiravaisi Organų banko, kas tavo donoras, vos liežuvio neprarijau. Kai tik išėjai, paskambinau į įstaigą, paėmusią Amandos širdį, ir

atšaukiau savo seną prašymą suteikti informacijos. Net jei gavai jos širdį, man nereikia šito žinoti. Tą akimirką žinojau, kad myliu tave, ir nieko daugiau man nereikia.

– Manai, patikėsiu tokiomis nesąmonėmis? O dėl šitų... – Ji vienu mostu nušlavė segtuvus nuo stalo ir paskleidė dokumentus ant grindų. – Įdėjai velniškai daug darbo, ir viskas veltui. Kiek žinome, man persodinta ne jos širdis!

– O aš esu beveik tikras, kad jos. Būnant su kitais mano širdis nė karto nevirptelėjo atpažinusi Amandą.

– Vis dėlto tai tik... – Staiga Keitė nutilo supratusi jo žodžių prasmę. – Su kitais? Su kitais žmonėmis, kuriems buvo persodinta širdis? Tu su jais buvai susitikęs?

Ji liovėsi verkusi. Dabar aiškiai suvokė tiesą.

– O, Dieve... Tai *tu*!

– Keite...

Staiga ji visiškai netikėtai puolė Aleksą, abiem kumščiais trenkė jam į krūtinę. Jis parardo pusiausvyrą, trenkėsi į lentynas, ant grindų pabiro knygos. Keitė išbėgo iš kambario ir užtrenkė duris.

Kiek įkabindama nulėkė koridoriumi, paskui per svetainę, pakeliui griebė nuo kavos stalelio jo automobilio raktelius. Buto durys buvo užrakintos. Nepaklusniais pirštais šiaip taip atstūmė sklendę. Už nugaros Keitė išgirdo basų Alekso kojų šlepsėjimą per kilimą. Negaišdama nė akimirkos šoko pro duris ir nukūrė prie jo automobilio.

Aleksas pasileido paskui ją.

– Keite, palauk minutėlę! – šūktelėjo.

– Kad nudėtum mane kaip juos?

Ji įjungė atbulinę pavarą ir įrėmė pėdą į greičio pedalą. Užvažiavusios ant šaligatvio padangos šaižiai žvygtelėjo, mašiną sumėtė. Aleksas jau buvo bečiumpąs durelių rankeną, bet paskutinę akimirką automobilio ratai atgavo sukibimo jėgą ir Keitė šovė pirmyn.

Penkiasdešimt ketvirtas skyrius

Kur ta kvaiša kalė?

Tik kad Kismetė ne tokia jau kvaiša, mintyse niūriai priminė sau Ciklopas. Patikėjo jos vaidyba kaip paskutinis mulkis.

Jau kelios dienos Ciklopas suko galvą, kaip ją surasti. Kol kas jokių auksinių minčių jam nekilo. Antraip tai būtų buvęs tikras stebuklas. Jo smegenys buvo apsvaigintos. Alkoholis ir narkotikai jam atstojo kasdienę duoną.

Ciklopas pasiklausinėjo, bet niekas iš pažįstamų nežinojo jokios moterų prieglaudos. Pradėjęs šniukštinėti sulaukė tik giliamintiškų patarimų, kaip laikyti savo bobą po padu. Visi atvirai iš jo juokėsi.

Prakeikimas! Jam būtinai reikėjo ją surasti ir parsitempti bent kad neprarastų orumo draugų akyse. Dar blogiau, kad palengva jį ėmė vis mažiau gerbti net priešai.

Kai tik Kismetė vėl atsidurs jo rankose, – o Ciklopas neabejojo, kad anksčiau ar vėliau paršliauš keliais, – labai gailėsis jį apgavusi.

Kismetė nė už ką nebūtų taip įsidrąsinusi, jeigu ne ta kekšė Delani. Tiesą sakant, dėl visko kalta ji. Staiga išdygo nežinia iš kur ir vėl priminė Kismetei Sparkį.

Laikyti Kismetę už trumpo pavadžio buvo vieni juokai. Tereikėdavo pagrasinti vaikui, ir ji tapdavo nuolanki kaip avelė. Kad apgintų tą Sparkio benkarčiuką vaiduoklio akimis, ji

buvo pasiryžusi viskam. Bet vargu ar pavyks Kismetę suvaldyti, o juo labiau nubausti kaip nusipelnė, jeigu jis net nesugeba jos surasti.

Kur slepiasi Kismetė su savo vaikigaliu, jam galėjo pasakyti tik vienas žmogus. Na, tiesą sakant, gal du, bet su tuo Pirsu jis daugiau nenorėjo turėti reikalų, nebent nebūtų jokios kitos išeities.

Šiaip ar taip, trindamas subinę ir laužydamas galvą nieko neišspręsi. Ciklopas narstė mintyse susidariusią padėtį tol, kol nuo galvojimo pasidarė bloga. Atėjo laikas veikti. Dabar viskas jau tikriausiai bus aprimę. Farai bus ėmęsi kitų reikalų ir turbūt jo nebeieškos.

Jis nučiuožė nuo baro kėdės, apgirtęs pasvirduliavo, bet paskui atgavo pusiausvyrą, susikaupė ir šiaip taip pasiekė duris. Nakties oras buvo vėsus ir teikė žvalumo. Ciklopas šiek tiek prablaivėjo.

Apsižergęs patapšnojo motociklą lyg gyvą būtybę. Paskui įjungė variklį ir ėmė mėgautis ausiai pažįstamu burzgimu, vibruojančiu šlaunimis, tarpkoju, pilvu. Tas vibravimas leido jam pasijusti tikru vyru ir atgauti pasitikėjimą savimi, gerokai prislopintą nevykusio susidūrimo su Keite Delani.

Jeigu leis tai rudonplaukei kalei sumauti jam gyvenimą ir išsisukti nenubaustai, verčiau būtų iš karto padavęs jai mėsininko peilį ir leidęsis iškastruojamas.

– Nė velnio, kale! – piktai urgztelėjo jis ir nuburzgė į naktį.

Bilas Vebsteris visą naktį nemiegojo.

Daugybę kartų žiūrėjo į laikrodį ant Melijos naktinio stalelio. Jau buvo po vidurnakčio. Jis nubloškė antklodę ir išlipo iš lovos. Jo kelnės tvarkingai kabojo ant kėdės atlošo. Bilui jas maunantis Melija atsisėdo lovoje ir mieguistu balsu ištarė jo vardą.

– Atleisk, kad pažadinau, – atsiprašė jis. – Miegok.

– Kur eini?

– Man jau laikas.

– Dabar? Maniau, pasakei Nensei, kad šiąnakt negrįši.

– Pasakiau.

– Tai kodėl nenori palaukti iki ryto?

– Jau rytas.

Ji susiraukė visai nenusiteikusi vidury nakties veltis į ginčą dėl kažkokių smulkmenų.

– Nemėgstu pabusti viena, – suirzusi tarė.

– Gaila, šįryt teks.

– Kur taip skubi?

– Turiu kai ką padaryti.

– Vidury nakties?

– Kuo greičiau, tuo geriau, – paslaptingai atsakė Bilas.

Mėgindama įvilioti jį atgal į lovą Melija paskleidė visus savo kerus, bet nepavyko. Bilas paskubomis išėjo ir net nepabučiavo atsisveikindamas.

Žvilgsniu lydėdamas tolstančius ir už kampo dingstančius savo automobilio žibintus Aleksas tūžmingai nusikeikė, bet savigraužai laiko negaišo.

Jis tekinas leidosi atgal į butą, užlėkė laiptais į miegamąjį ir paskubomis apsirengė. Paskui iš viršutinio spintelės stalčiaus išsiėmė revolverį, grybštelėjo saują kulkų ir dundėdamas laiptais žemyn susibėrė jas į marškinių kišenę.

Bėgdamas prie durų žvilgtelėjo į rankinį laikrodį ir vėl nusikeikė.

Jo motociklas vis dar buvo remontuojamas. Tad revolverio rankena Aleksas išmušė kaimyno BMW langą. Per kelias sekundes sujungė laidus ir be raktelio užvedė variklį.

Užgulęs greičio pedalą Aleksas vėl pažvelgė į laikrodį. Nuo Keitės jis buvo atsilikęs ne daugiau kaip penkias minutes.

O ji buvo per daug išsigandusi, kad verktų. Paverks vėliau. Kai jis atsidurs už grotų, ji bus saugi ir išlies visą širdgėlą. Dabar svarbiausia likti gyvai.

Taip, tai Aleksas. Galbūt jai atiteko jo brangiosios Amandos širdis, taigi ją, kaip kitus, Aleksas ketina nužudyti. Kaip tik šiandien sukaktis: tą lemtingą dieną jai prasidėjo naujas gyvenimas, o jam nepakeliamas sielvartas.

Aleksas sakė, esą jam neduoda ramybės mintis, kad Amandos širdis plaka kito žmogaus kūne. Taigi jis susekė galimus recipientus ir pasinaudojęs gebėjimu dumti akis prisiplakdavo prie tų žmonių, kad galėtų nužudyti nesukeldamas jokio įtarimo. Sudorojęs vieną lyg niekur nieko persikeldavo ten, kur gyvena kita auka, ir vėl paspęsdavo spąstus.

Kas gi kitas galėjo taip tobulai nužudyti, – juk vietos policija net neįtardavo nusikaltimo, – jei ne buvęs policininkas, rašantis puikius romanus? Jis žinojo, kaip paslėpti įkalčius ir kaip panaikinti pėdsakus.

Keitę nukrėtė šiurpas – ir ne vien todėl, kad buvo apsivilkusi tik Alekso marškinius. Nuogu kūnu ji jautė šaltą automobilio sėdynės odą, rankos ir kojos buvo pašiurpusios.

Kai tik parsiras namo, tuoj pat paskambins leitenantui Hanseikeriui. Bet namus dar reikėjo pasiekti. Ji nuolat žvilgčiojo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Paliko Aleksą be transporto priemonės, bet jis labai išradingas. Nuojauta sakė, kad ją jau vejasi kitas automobilis.

Puiki situacija, ar ne? Jis nustums ją nuo viaduko ir nulėks sau pašėlusiu greičiu. Jos mirtis bus palaikyta nelaimingu atsitikimu, ir niekas jo neįtars, juk ji žuvo vairuodama automobilį. Taip. Tai būtų visiškai įtikima istorija. Jiedu kartu praleido naktį, o anksti rytą ji nuskubėjo namo. Jis paskolino jai savo automobilį.

Negali būti, pasakys jis sužinojęs apie jos mirtį. Gedės, apsimes sielvartaujantis. Ir niekas nesuabejos, kad jis nekaltas.

Kaip ir ji nieko neįtarė.

Ir kodėl ji nepaklausė Dyno? Ir Bilo? Jie abu ją perspėjo. Jie jautė, kad Aleksas dviveidis. Kodėl šito nepajuto ji? Jo

„tamsioji pusė“, kaip ji buvo linkusi sakyti, juoda kaip tikro žudiko.

Savo vaidmenį jis atliko puikiai – subtiliai kaip įgudęs profesionalas. Iš pradžių sekiojo paskui ją, stengėsi pelnyti palankumą ir sužavėti. Paskui atstūmė, kad sukeltų dar stipresnę aistrą. O kai jai labai reikėjo, tapo artimu draugu ir patikėtiniu. Ir pagaliau tikru meilužiu. Ji atvirai prisipažino mylinti. Ir visą tą laiką...

Sukdama iš greitkelio trigubai didesniu greičiu nei rekomenduojama Keitė kūkčiojo be ašarų. Stipriai sugniaužusi automobilio vairą lėkė paskutinėmis nuo namų ją skiriančiomis gatvėmis ir mintyse kartojo sau, kad dabar negalima galvoti apie asmeniškus dalykus. Jeigu liks gyva, turės daug gražaus laiko pasirūpinti savo įskaudinta širdimi.

Ji įvažiavo į kiemą ir sustabdė automobilį. Stipriai pastūmusi dureles iššoko ir tekina pasileido prie namo. Lėkdama verandos laiptais užkliuvo už žmogaus, sėdinčio ant viršutinės pakopos. Ir išsigandusi šūktelėjo.

Nekviestas svečias pašoko ant kojų ir suspaudė jai rankas.

– Keite! Kur buvote?

Ji vos nenualpo – pirmą akimirką iš siaubo, o paskui nuo staiga užplūdusio palengvėjimo.

– Džefai, ačiū Dievui! – Pirštais įsikirtusi į švarko rankoves Keitė palinko prie jo ir stengėsi atgauti kvapą. – Turi man padėti.

– Dieve šventas, Keite, jūs, galima sakyti, visai be... Kur jūsų drabužiai? – užsikirsdamas išlemeno jis.

– Tai ilga istorija. – Ji atrakino lauko duris ir išjungė signalizaciją. Džefas nusekė paskui ją į vidų. – Turiu paskambinti policijai. Mano persekiotojas yra Aleksas Pirsas.

– *Ką?!*

– Jis taip elgiasi dėl moters, kurią mylėjo. Ji mirė gimdydama jųdviejų sūnų. Jis sutiko paaukoti jos širdį kitam žmo-

gui. – Aiškindama Alekso motyvus Keitė rausėsi po rankinę, ieškojo leitenanto Hanseikerio vizitinės kortelės. – Kur tas prakeiktas popierėlis? Turi būti kažkur čia. Reikia tuoj pat paskambinti. Juk šiandien metinės...

– Žinau. Prisiminiau per patį vidurnaktį. Visą dieną nebuvau gavęs iš jūsų jokios žinios, tad ėmiau nerimauti. Atvažiavau pažiūrėti, kaip laikotės, ir pabūti per naktį, jei esate viena.

– Jis atseks paskui mane, Džefai. Jei ne dėl ko kito, tai bent užčiaupti man burnos, kad neiškiltų aikštėn trys ankstesnės žmogžudystės. Jis labai išradingas. Ir nuožmus. Nepatikėtum, kaip kruopščiai viską suplanavo...

Pasigirdo durų skambutis, paskui kažkas garsiai pasibeldė į duris.

– Keite!

Jiedu sustingo. Paskui Džefas žingtelėjo priekin veidu į duris ir savo kūnu ją užstojo. Kitomis aplinkybėmis toks didvyriškas, bet komiškas poelgis būtų ją tik prajuokinęs.

– Jau atvažiuoja policija! – šūktelėjo Džefas.

– Keite! Čia Bilas.

Ji stumtelėjo Džefą į šalį ir puolė atidaryti durų.

Į vidų įžengė Bilas Vebsteris.

– Kas čia, po galais, darosi? Ko tau čia prireikė, Doilai? Keite, kodėl tu šitaip... apsirengusi?

– Tas laikraščių iškarpas jai siuntė Aleksas Pirsas, – paaiškino Bilui Džefas. – Jis nužudė tris recipientus, o dabar medžioja Keitę.

Netikėta žinia Bilą apstulbino ne mažiau nei Džefą.

– Iš kur žinai, kad tai Pirsas? Ir kur jis dabar?

– Aš ką tik iš jo namų. – Abu vyrai droviai nužvelgė nuogas Keitės kojas. Bet susigėsti ji neturėjo laiko. – Skambinu leitenantui Hanseikeriui.

Ji paskubomis papasakojo vyrams apie nuolat užrakintą Alekso kambarį, apie segtuvus, kuriuos ji ten rado, ir apie daugybę surinktos informacijos.

– Dabar viskas sustojo į vietas, – pridūrė. – Kai paprašiau padėti man surasti persekiotoją, jis, matyt, labai apsidžiaugė. Pakišo šį tą apie Sparkį. „Surado" Polą Rejesą, be jokio reikalo privertė vargšą žmogų ir jo giminaičius dar kartą prisiminti tą baisų įvykį.

– Kas tas Rejesas? – paklausė Bilas.

Nesileisdama į smulkmenas Keitė jiems papasakojo apie kelionę į Fortvortą. Jie abu, kaip ir Keitė, buvo priblokšti, kad Aleksas įdėjo tiek pastangų stengdamasis ją suklaidinti.

– Štai kur ji. – Keitė čiupo Hanseikerio vizitinę kortelę, o kita ranka siektelėjo telefono.

– Aš pats paskambinsiu, o jūs tuo tarpu persirenkite, – pasiūlė Džefas.

– Ačiū.

Keitė jau buvo beeinanti į miegamąjį, tačiau Bilas ją sulaikė.

– Keite, ar mes vis dar draugai? Ar atleisi man dėl Melijos? – tyliai paklausė jis.

Keista, gresiant pavojui žmogus iš karto ima žvelgti į pasaulį visai kitaip. Ir aiškiau suvokia svarbiausius dalykus.

– Aš buvau pikta ir nusivylusi tavimi. Bet atleisti prašyk ne manęs, Bilai. Žinoma, mes tebesame draugai. – Staiga Keitei pasidarė smalsu, kodėl Bilas čia. – Kas tave tokiu metu atvijo į mano namus?

Biliui dar nespėjus paaiškinti Džefas pranešė, kad Hanseikeris jau važiuoja.

– Jis sakė, kad tuoj pat bus čia.

– Ar pabūsite su manim, kol jis atvažiuos?

Vyrai sutartinai linktelėjo. Keitė padėkojo ir užsidarė miegamajame.

Daktaras Dynas Spaiseris padėjo plastiko kortelę ant tualetinio stalelio ir išėjo iš viešbučio kambario.

Buvo ankstyvas rytas. Koridoriuose – nė gyvos dvasios. Lifte jis buvo vienas. Eidamas per vestibiulį viešbučio regis-

tratūroje matė vien mieguistą administratorių. Šis jo nepastebėjo.

Į San Antonijų jis atvyko tuoj po vidurnakčio – atskrido iš Los Andželo lėktuvu, kuris pakeliui buvo valandai nusileidęs Dalase. Iš ten, o paskui vos atvykęs į San Antonijų jis mėgino prisiskambinti Keitei. Bet abu kartus ji nepakėlė ragelio.

Ketino palikti žinutę atsakiklyje, bet paskui apsigalvojo. Gal pas ją tas Pirsas, tad nenorėjo apsikvailinti, nenorėjo, kad jiems besimylint Keitės miegamajame nuskambėtų jo balsas.

Be to, jis nebuvo tikras, kaip Keitė jį sutiks. Kai kalbėjosi paskutinį kartą, ji numetė ragelį. Tada jis kaip tik pasakojo Keitei apie lemtingą susišaudymą, per kurį žuvo Hjustono policijos nuovados pareigūnas, ir kad dėl šio įvykio kaltinamas Pirsas. Vos užsiminus apie Pirsą Keitė imdavo galvoti ne galva, o širdimi.

Bet ar ne taip pat elgiasi visos moterys?

Gerai pagalvojus, apskritai nevertėjo skambinti. Tegul jo atvykimas būna staigmena. Nors, tiesą sakant, neturėtų būti. Juk šiandien jos širdies persodinimo metinės.

Gatvėje buvo tamsu ir tylu.

Cikas pastatė motociklą ąžuolo šešėlyje kitame gatvės gale ir primerkęs sveikąją akį įsižiūrėjo į Keitės Delani namą.

Jis pažino kieme stovintį Pirso automobilį. Prie šaligatvio stovėjo dar viena mašina. Kambariuose langais į gatvę degė šviesos.

– Mėšlas...

Pastarąsias kelias dienas viskas klostėsi ne taip. Buvo aišku kaip ant delno: kvaila brautis į namą, kai ten tupi jos draugelis faras.

Ciklopui svarstant, ką dabar daryti, namo duris pravėrė lig šiol nematytas vyras. Grįžtelėjęs per petį jis kažką pasakė, tada išėjo į verandą ir uždarė duris.

Paskui slapčia apsidairė. Ciklopas sulaikė kvėpavimą, bet jo, lindinčio ūksmingoje slėptuvėje, nepažįstamasis nepastebėjo. Tada skubriu žingsniu priėjo prie Pirso automobilio ir įvarė į garažą. Po poros minučių iš ten išėjo, rankomis nuleido sunkias garažo duris ir nuskubėjo prie gatvėje stovinčio automobilio. Garsiai pabarškinęs raktų ryšulį įsėdo ir nuvažiavo į kitą pusę, nei slėpėsi Ciklopas.

Cikui vėl teko apmąstyti šiuos keistus dalykus. Juk jis nebuvo visiškai tikras, kad automobilis kieme priklauso Pirsui, ar ne? Jis tik buvo matęs, kad Pirsas juo važinėja. Tiesą sakant, automobilis galėjo būti ir jos.

Be to, gal ji guli ir dar su kuo nors, ne tik su Pirsu? Jeigu ne, tai kodėl iš jos namo taip anksti rytą išsmuko tas dabita, ir dar taip paslapčia? Ir ar jam išvažiavus ji namie liko viena?

Palikęs motociklą po ąžuolu Cikas ėmė tykinti prie namo.

Keitė jautė, kad jai būtina apsivalyti nuo Alekso prisilietimų, nuo jo kvapo, nuo visko, kas su juo susiję. Kol atvyks Hanseikeris, ji nusprendė kelioms minutėms įlįsti į vonią. Juk kas bus jam atvykus, negalėjo numatyti niekas.

Giliai atsidususi ji paniro į karštą burbulinę vonią ir atrėmė galvą į kraštą. Jai norėjosi lygiai taip pat nugrimzti į sielvartą, verkti, kol išverks visas ašaras. Bet dabar negalėjo pasiduoti emocijoms. Turėjo elgtis apgalvotai, racionaliai, ryžtingai ir negailestingai – kaip jis.

Beširdiškai, ciniškai, tarė sau mintyse.

Stengdamasi ištrinti iš atminties Alekso paveikslą Keitė užsimerkė, bet vis tiek regėjo jo veidą: koks jis buvo jiedviem mylintis, jam išsamiai pasakojant apie savo darbą, kalbant apie atsidavimą Amandai.

Vėl sukilo jausmai, ir Keitė pajuto užgniaužiant gerklę. Ji nekantriai, niršiai krenkštelėjo. Tikriausiai todėl neišgirdo, kaip prasivėrė vonios kambario durys. Tiesą sakant, jei nebūtų pajutusi lengvo skersvėjo, gal nebūtų atsimerkusi.

Atmerkusi akis ji pašoko, vanduo siūbtelėjo per vonios kraštus.

– Ko tau čia?

– Nustebai?

Keitė apstulbo. Buvo tokia priblokšta, kad neįstengė net surikti. Paklaikusi iš siaubo žiūrėjo, kaip jos plaukų džiovintuvas įjungiamas į rozetę virš tualetinio stalelio. Paskui pirštai stumtelėjo jungiklį, ir džiovintuvas švelniai sudūzgė.

– Man gaila, Keite... – Pamačius švelnią liūdną šypseną jai net kraujas gyslose sustingo. – Tuoj tapsi tragiškos nelaimės auka.

Penkiasdešimt penktas skyrius

– Šūdas!

Aleksas tvojo kumščiu į BMW vairą. Tam prakeiktam senam laužui baigėsi degalai. Na ir nesiseka! Pavok tu man mašiną tuščiu baku!

Jis kiek galėdamas pasuko vairą, kad automobilis nuriedėtų į kelkraštį, tada atlapojo dureles, iššoko ir leidosi bėgti kiek įkabindamas. Jeigu tą prakeiktą geldą kas nors pavogs arba apiplėš, – taip tam kaimynui jupiui ir reikia. Dėl Dievo meilės, kas gi laiko automobilį tuščiu baku!

Mašinų kelyje buvo nedaug. Atkišęs nykštį jis mėgino stabdyti, bet labai abejojo, ar kas nors sustos pavėžėti. Mat neatrodė vertas pasitikėjimo – nesusišukavęs, nesiskutęs, vėjyje besiplaikstančiais marškinių skvernais.

Jis pasuko į šoną nuo greitkelio ir padais plumpsėdamas į asfaltą mintyse skaičiavo, kiek gatvių teks įveikti, kol pasieks tą, kurioje gyvena Keitė.

Aleksui buvo baisu pagalvoti, ką ten ras.

Tą rytą jis nubudo atskleidęs paslaptį. Kol miegojo, šį riešutėlį išgliaudė jo pasąmonė. Sudėtingai dėlionei trūko vienos esminės dalies. Ši tuščia vieta tiesiog rėžė akį. Ir kodėl jis šito nepastebėjo anksčiau, kol tie trys nekalti žmonės dar nebuvo nužudyti? Mintyse prakeikė savo kvailumą. Susipynusių gyvenimų raizginyje viskas buvo paaiškinama, išskyrus vieną dalyką.

Ir jis, deja, buvo mirtinai pavojingas.

Nuo bėgimo pailsusiomis kojomis, virpančiomis rankomis jis išniro iš už gatvės kampo ir vos nesusižeidė užkliuvęs už gaisrinio čiaupo, – gerai, kad paskutinę akimirką pastebėjo. Aleksas peršoko jį nė nestabtelėjęs.

– Kad tik būtum gyva, Keite. Nemirk. Nejaugi ir tu...

Keitei barškėjo dantys.

– Kodėl? Nesuprantu.

– Puikiai supranti. Tave nutrenks elektra, ir mirtis bus panaši į kitų. Apmaudus nelaimingas atsitikimas.

– Taip, aiškiau nepasakysi.

– Keitė Delani – nepataisoma pokštininkė.

– Šį kartą tau nepavyks išsisukti. Čia jau važiuoja leitenantas Hanseikeris.

Džefas Doilas atsainiai šyptelėjo.

– Skambinau tikslaus laiko ir orų tarnybai, o ne policijai.

– Bilas...

– Daviau jam šiokią tokią užduotį. Jis taip netikėtai atvažiavo, kad sugadino man planą, bet sugalvojau, kaip jo atsikratyti. Pasiūliau nuvaryti savo automobilį toliau nuo namo, kad Pirsas, atskubėjęs tavęs dobti, nesunerimtų.

– Kaip apdairu...

– O taip. Išmokau slėpti pėdsakus. Grįžęs Bilas ras mane prie telefono besiteiraujantį, kodėl vis nėra Hanseikerio. Paskui susirūpinsime dėl tavęs ir ateisime pažiūrėti, ką veiki. Ir rasime tavo lavoną. Kaip dera staiga susijaudinusiam gėjui, pulsiu į isteriją, – atžariai nusijuokęs pridūrė jis. – Garsiai keiksiu save, kad neparaginau modernizuoti elektros instaliacijos šiame sename name. Reikėjo vonios kambaryje įsirengti įžeminimo pertraukiklį, ir nelaimė nebūtų nutikusi. Paskui sukursiu istoriją, esą Pirso išdavystė tave taip sugniuždė, kad nesugebėjai blaiviai mąstyti ir siektelėjai plaukų džiovintuvo.

Vebsteris mano versiją patvirtins. Jis ir pats matė, kokia buvai sukrėsta sužinojusi, kad meilužis ketina tave nužudyti.

– Aleksas tai paneigs.

– Be abejo. Bet kai policija apieškos jo butą ir ras įkalčių, susies Pirsą ir su kitomis mirtimis. Ačiū, kad papasakojai apie tą slaptą kambarį, Keite. Matyt, jis kruopščiai užsirašinėjo pokalbius.

– Pokalbius?

– Taigi, pokalbius su žmonėmis, kuriems persodinta širdis. Žinai, Pirsas jiems padarė nemenką įspūdį. Visi kaip vienas buvo apie jį užsiminę. Ir visi jautėsi pamaloninti, kad jis rinkdamas medžiagą knygai juos pakalbino. Ponas Pirsas labai protingas ir nepaprastai žavus. Niekas nė neįtarė, kad jis ieško Amandos širdies. Netgi aš patikėjau jo klasta ir maniau, kad renka medžiagą romanui. Žinoma, tik tol, kol pradėjau domėtis tavimi ir išsiaiškinau, kad moteris, su kuria jis gyveno, tapo širdies donore. Kai policija ras tuos segtuvus, jam teks pasitelkti vaizduotę, ar ne? – Ir Džefas nusijuokė aukštu, ausį rėžiančiu balsu. – Turiu prisipažinti, staiga pasirodęs scenoje jis mane išmušė iš vėžių. Išsigandau, kad perpras mane ir viską sugadins. Kai recipientai, su kuriais šnekėjosi, vienas po kito užvertė kanopas, jis aiškiai ėmė nujausti kažką negera. Tiesa, tarp tų mirčių vienerių metų tarpai. Bet vis tiek buvusiam nusikaltimų narpliotojui tokie sutapimai negalėjo praslysti pro akis. Tas doras žmogus norėjo ne tik surasti Amandą, bet tikriausiai ir apsaugoti tave nuo kitų recipientų likimo. Jo troškimas tave apginti iš tiesų kilnus. Netgi ėmiau įtarti, kad tai jis siuntė tau laikraščių iškarpas. Šis žingsnis mane tiesiog pribloškė. Labai susinervinau suvokęs, jog kažkas perprato mano planą. Bet tai, žinoma, manęs nesustabdė. Užtat Pirso įsikišimas privertė mane dar labiau jaudintis. Situacija tapo sudėtingesnė ir todėl dar įdomesnė. Pašalinti kitus buvo lengva, galima sakyti, visai neprireikė

pastangų. O jį aš priėmiau kaip iššūkį. Ir štai dabar jis taps puikiu atpirkimo ožiu, nors šito ir neplanavau. – Džefas palingavo galvą ir apgailestaudamas sučepsėjo: – Nujaučiu, populiariam autoriui geruoju nesibaigs, ar ne? Ypač turint omeny visus tuos segtuvus, kuriuos jis laiko užrakinęs ir nuo visų slepia. Iš visko sprendžiant, tas vyras tiesiog apsėstas, ar ne? – Atsistojęs mąslia poza, jis pridūrė: – Nors, jei atvirai, Pirso ir mano motyvai labai panašūs.

– Kalbi apie pastangas rasti Amandos širdį? Tu ją irgi pažinai?

– Keite, – priekaištingai atsiliepė jis, – kurgi tavo vaizduotė? Nejaugi dar nesupratai? Gėda...

Ramus Džefo tonas varė jai siaubą. Jeigu jis būtų draskęsis ir šaukęs net apsiputodamas, ji nebūtų taip bijojusi. O dabar ta santūri logika ir švelnus balsas aiškiai rodė, kad jis visiškai pamišęs. Visiškai atitrūkęs nuo tikrovės.

– Kaip paprastai manęs niekas nė neįtars, – vėl prabilo jis. – Dėl visų nesklandumų tu kaltinai Meliją, o man nesi nė karto papriekaištavusi. Tai aš nutekinau Ronui Truitui informaciją apie O'Konorus. Tai aš paskambinau ir prisistatęs Ciklopu sugrūdau jam į gerklę tą paistalą apie vaikų tvirkinimą. Paskui, kai visi susitikome Vebsterio kabinete, labai bijojau, kad nepažintų mano balso. Bet jis buvo taip užsikepęs sunaikinti tave, kad į mane net dėmesio neatkreipė. Atsukti šviestuvo varžtus buvo nelengva, bet tai irgi mano darbas. Tas prakeiktas įtaisas vos neužmušė tavęs anksčiau, nei buvau numatęs. Norėjau tik pagąsdinti. – Jis nutaisė užuojautos grimasą. – Kadangi patyrei tiek negandų, – ir darbe, ir asmeniniame gyvenime, – visiems pasirodys suprantama, kad per savo operacijos metines per daug įsijaudrinai ir netgi nusižudei. O aš persikelsiu į kitą šalies pakraštį, susirasiu darbą ir įsimaišysiu į tenykštę bendruomenę. Man paklūsta bet koks vaidmuo, galiu apsimesti kuo tik nori. Esu iš tų, kurie len-

gvai prisitaiko. Niekuo neišsiskiriu. Niekam nekrentu į akis. Žmonės mane retai pastebi. – Jo žvilgsnis pasidarė liūdnas ir mąslus. – Tik Džudė manė, kad esu ypatingas.

– Džudė? Džudė Rejes? Tai tu – jos meilužis?!

– Aha! Pagaliau supratai. Taip, tai aš, žmogus be vardo ir pavardės, pasprukęs nuo to avigalvio. – Staiga Džefo nuotaika visiškai pasikeitė, akyse pasirodė ašaros. – Jis suknežino jai galvą beisbolo lazda, – tarė jis.

– O kaip tau pavyko pasprukti?

– Jis stovėjo ir žiūrėjo į ją, žiūrėjo į tai, ką padarė. Regis, jį apžavėjo po jos galva besiplečianti kraujo dėmė. Buvo tarsi nugrimzdęs į transą, į mane nekreipė jokio dėmesio. Čiupau drabužius ir sprukau. Supratau, kad Džudei jau niekuo nepadėsiu. Žinojau, kad ji mirė. Jaučiau jos mirtį taip skausmingai, tarsi pats būčiau miręs. – Draskoma užgniaužto įtūžio jo krūtinė sunkiai kilnojosi prisiminus tą tvankią popietę Fortvorte. – Džudė buvo labai religinga, ispanė iki kaulų smegenų. Sutuoktinis puikiai žinojo, kaip ji būtų vertinusi tokį kūno darkymą.

– Ji nebūtų pritarusi organų donorystei, – įsiterpė Keitė.

Ji stengėsi priversti Džefą šnekėti kuo ilgiau, kad spėtų grįžti Bilas. Neramiai žvalgėsi po vonios kambarį ieškodama išsigelbėjimo ar kokio daikto, kuriuo galėtų apsiginti. Bet kol Džefas dūzgiantį plaukų džiovintuvą laikė virš vonios, kiek tolėliau, kad ji negalėtų pasiekti, Keitė bijojo net pajudėti. Vos jai krustelėjus jis paleis džiovintuvą, ir jos gyvenimo istorija bus baigta.

– Džudę būtų įžeidęs vien toks pasiūlymas, – aiškino Džefas. – Ji būtų norėjusi, kad jos kūnas būtų palaidotas nesužalotas. Rejesas tai žinojo. Atiduodamas jos organus transplantacijai jis mus nubaudė už tai, kad vienas kitą mylėjome. Jis išmėsinėjo žmoną, kad mūsų kančia būtų amžina. Vienintelis būdas išsivaduoti nuo prakeikimo – sustabdyti jos širdį.

– Nužudžius tą, kuriam ji atiteko, ar ne?

– Taip, – lyg niekur nieko patvirtino jis. – Kol širdis plaka, jos siela kankinasi. Prie kapo prisiekiau, kad sugrąžinsiu Džudei ramybę ir poilsį, kurio ji nusipelnė. Todėl turėjau nužudyti tą vaikinuką.

– Jaunuolį iš Memfio. Kaip jį radai?

Džefas atsainiai gūžtelėjo pečiais, tarsi tai buvo lengviausiai įgyvendinama plano dalis.

– Įsidarbinau įstaigoje, kuri rūpinasi organų pristatymu. Netrukus sužinojau identifikacinį Džudės širdies numerį ir radau tą paauglį.

– Jeigu jau įvykdei, ką žadėjai Džudei, kam tau reikėjo kitų? Kam juos žudyti? Kam žudyti mane?

– Kompiuteriai gali klysti, nes juos valdo žmonės. O jei identifikacinį numerį netyčia kas nors supainiojo? – Jis papurtė galvą, matyt, tai įsivaizduodamas. – Negalėjau palikti nė mažiausios klaidos tikimybės.

– Taigi nusprendei nužudyti visus pacientus, kuriems tą dieną buvo persodinta širdis.

– Tik šitaip galiu visiškai baigti savo misiją.

Keitę nukrėtė šiurpas, bet ji iš paskutiniųjų stengėsi neišsiduoti vis labiau kaustoma siaubo.

– O kodėl kaskart laukdavai širdies persodinimo metinių?

– Kitaip tai būtų buvusi tik virtinė paprastų žmogžudysčių. Aš ne psichopatas. Žudant metinių dieną nusikaltimas įgauna ritualinį aspektą, tai Džudei būtų patikę. Ji dalyvaudavo tik tradicinėse mišiose. Jai patikdavo ritualas, tvarka, tradicinės apeigos. Jai tai būtų patikę.

– Ar esi tikras, kad ji didžiuotųsi tavimi, nužudžiusiu tris žmones?

– Ji būtų norėjusi, kad padėčiau atgauti širdį. Kaip tik tai ir darau. Jos sielai daugiau nereikės blaškytis. – Džefas atgalia ranka nusibraukė iš akių plūstančias ašaras. – Per daug myliu

Džudę, kad leisčiau jos sielai toliau kankintis. Gaila, kad tau teks mirti, Keite. Labai tave mėgstu. Bet kitos išeities tiesiog nėra. – Jis pabučiavo sau pirštų galus ir prispaudė Keitei prie krūtinės. – Ilsėkis ramybėje, Džude, mano meile. Amžinai tave mylėsiu.

Keitė čiupo Džefui už rankos tą pačią akimirką, kai iš kitos jis paleido plaukų džiovintuvą. Ir suspigo.

Staiga užgeso šviesa.

Džiovintuvas pūkštelėjo į vandenį, bet nepadarė jokios žalos.

Džefas riktelėjo iš pykčio ir nusivylimo.

Keitė kilstelėjo ketindama šokti iš vandens, bet jis sumurkdė ją atgal. Paskui suklupo prie vonios – Keitė išgirdo, kaip į grindų plyteles dunkstelėjo jo kelių girnelės. Jis iš visų jėgų įrėmė plaštakas Keitei į galvą ir panardino į vandenį.

O panardinęs stengėsi neleisti jai išnirti. Ji priešinosi, mosavo rankomis, spardėsi, sukinėjo į šonus galvą, nagais draskė jam rankas. Bet Džefas nepaleido. Ji instinktyviai prasižiojo, bet taip ir nesuriko. Į burną siūbtelėjo vanduo.

Tada iš tolo išgirdo koridoriumi atidunksinčius skubrius žingsnius. Staiga su trenksmu atsidarė vonios kambario durys – Keitė buvo laisva. Ji iškišo galvą iš vandens ir ėmė godžiai gaudyti orą kosėdama nuo gerklę ir nosį užliejusio vandens. Šlapi plaukai, prilipę prie veido, trukdė matyti, nors ir taip tamsoje tikriausiai nebūtų galėjusi nieko įžiūrėti.

– *Keite!*

Tai buvo Aleksas.

– Aš čia.

– Atsargiai! – sušuko jis.

Aleksas prispaudė Džefą prie vonios kambario grindų. Grumtynės netruko ilgai. Aleksas buvo daug stipresnis.

– Tu kalės vaike, jei būtum ją nuskriaudęs... – Grasinimus staiga nutraukė skausmo ir nuostabos šūksnis.

– Kas jai? – paklausė iš tarpdurio Bilas.

Iš Alekso revolverio plykstelėjo ugnies liežuvis. Šūvio garsas atsimušė į vonios kambario sienas.

Bilas be garso susmuko.

Aleksas įtūžęs suriaumojo.

Tuo tarpu Keitės akys palengva apsiprato su tamsa. Ji pamatė, kad Džefui kažkaip pavyko pačiupti Alekso revolverį. Dabar vyrai kovojo dėl ginklo.

Porceliano vonia buvo šlapia ir slidi, bet Keitė šiaip taip iš jos išsirito. Ir kibo Džefui į galvą – daužė kumščiais, akėjo nagais, rovė plaukus.

Šis suriko iš skausmo ir paleido ginklą. Aleksas akimirksniu jį pačiupo, įrėmė vamzdį Džefui į smilkinį, paskui apvertė priešininką ant pilvo ir apžergęs užsėdo strėnas.

– Tik pajudėk, – šnopuodamas, vis dar gaudydamas kvapą tarė jis. – Nieko man taip nesinori, kaip nurauti tavo sumautą galvą.

– Nušauk mane, – sukūkčiojo Džefas. – Nuvyliau Džudę. Noriu mirti.

– Negundyk.

Apėjusi juos Keitė netvirtais žingsniais priartėjo prie durų ir suklupo užkliuvusi už Vebsterio kojų.

– Bilai! – Blausioje šviesoje ji išvydo jį gulintį aukštielninką, atmetusį į šalis rankas ir kojas. Ant marškinių plintanti dėmė atrodė juoda kaip rašalas. – O Dieve. Ne! – sukūkčiojo ji.

Neturėdama jėgų atsistoti Keitė nuropojo prie naktinio stalelio ir nutraukė ant grindų telefoną. Tada surinko 911.

Paskambinusi grįžo pas Bilą, tvirtai suspaudė jo rankas ir pašnibždomis ėmė maldauti laikytis.

– Pagalba jau važiuoja, – šūktelėjo Aleksui ir pati nustebo, koks silpnas jos balsas.

– Kaip Vebsteris? – paklausė Aleksas.

– Nekruta.

– Jėzau, – išgirdo ji Alekso balsą. – Žiūrėk, kad tavo sąskaitos nepapildytų dar viena žmogžudystė, pone Doilai.

Džefas kažką nerišliai suvebleno.

Keitę krėtė šaltis, ji kaleno dantimis. Čiupo lovatiesės kraštą ir trūktelėjo. Bet užuot susisupusi pati užklojo ir apkamšė Bilą.

Artėjantis sirenų kauksmas buvo pats mieliausias kada nors jos girdėtas garsas. Ji pasilenkė prie Bilo ir skubriai sušnabždėjo:

– Laikykis, Bilai. Pagalba jau čia. Ar girdi mane? Viskas bus gerai. Pamatysi!

Bilas neatsiliepė, bet Keitė tikėjosi, kad jis jaučia ją esant šalia.

Pirmas į namus įžengė leitenantas Hanseikeris.

– Kodėl tamsu?

– Saugiklių dėžė podėlyje, virtuvėje! – iš vonios kambario šūktelėjo Aleksas. – Paspausk pertraukiklio mygtuką.

– Ateikit čia, į miegamąjį! – sušuko Keitė. – Kulka pataikė žmogui į krūtinę.

Po kelių akimirkų namuose vėl įsižiebė šviesa. Staiga jai plykstelėjus Keitė net užsimerkė. Kai vėl pramerkė akis, pro miegamojo duris spraudėsi du greitosios pagalbos medikai ir Hanseikeris.

Leitenantas išsitraukė revolverį.

– Na, Pirsai, tu apsuptas. Išeik pakeltomis rankomis.

– Ką ten šneki, po velnių?

– Ne Aleksas. Jis jau sučiuptas... – pritrūkusi žodžių Keitė mostelėjo į atdaras vonios kambario duris.

Vienas iš greitosios medikų palietė jai petį.

– Jūsų draugo būklė labai sunki, ponia. Pasitraukite, leiskite mums padėti.

– Ar jis gyvens?

– Padarysime, ką galime.

Susigūžęs Hanseikeris atsargiai prisėlino prie vonios kambario durų. Revolverį jis laikė abiem rankomis ir slinko atkišęs į priekį.

– Mesk ginklą, Pirsai.

– Mielai, tu sumautas avigalvi. Pats jį saugok.

– O kas čia ant grindų?

– Džefas Doilas.

– Tas pats kalės vaikas, kuris skambino sužinoti laiko ir oro temperatūros, o apsimetė, kad šnekasi su manimi?

– Pokalbių telefonu policija vis dar klausosi, ar ne? – paklausė Aleksas.

– Aišku. Ir ne be reikalo, po galais. Beje, kas tas niekšelis?

– Ilga istorija. Uždėk jam antrankius ir išvardyk jo teises.

– Nė velnio, Pirsai. Palauk minutėlę. Neaiškink man, ką turiu suimti. Aš atėjau tavęs.

– Surakink jį, – įsakmiai atrėžė Aleksas ir stumtelėjo Hanseikerį į šalį.

Jis priėjo prie medikų, kurie dirbo net suplukę, stengdamiesi išgelbėti Vebsterio gyvybę. Keitė stovėjo sustingusi ir žiūrėjo į juos. Aleksas grybštelėjo nuo kėdės atlošo chalatą ir apsiautė jai pečius.

Laikė ją tvirtai apkabinęs, viena stipria ranka priglaudęs galvą sau prie krūtinės ir glostydamas.

– Tu nesužeista? – Ji papurtė galvą. – Tikrai?

– Ne. Aš tik išsigandusi. Ar Bilas...

– Manau, jis gyvas.

Jis palietė Keitės pasmakrę ir kilstelėjo į viršų.

– Velniškai drąsiai pasielgei. Jis galėjo nušauti ir mane. Ačiū.

Dabar, kai viskas jau baigėsi, Keitei linko keliai, ji visa tirtėjo.

– Aš bailė.

– Kurgi ne! – Aleksas ją taip suspaudė, kad ėmė trūkti oro. – Jeigu tau būtų kas atsitikę... – Jis skubriai pakštelėjo jai į kaktą prie pat plaukų. – Myliu tave, Keite.

– Tikrai, Aleksai? – įsikniaubusi jam į krūtinę sumurmėjo ji. – Ar tikrai myli *mane*?

Penkiasdešimt šeštas skyrius

– Ir ką jis atsakė? – paklausė Dynas. Paskui linktelėjo dėkodamas stiuardesei, atnešusiai antrą stiklą viskio su vandeniu.

– Nieko, – atsakė Keitė. – Kaip tik tada pasirodei tu. Buvo kilęs toks chaosas. Mudu su Aleksu taip ir neturėjome progos pasikalbėti.

– Ketinau tave nustebinti – ateiti su buteliu šampano kartu atšvęsti ketvirtųjų tavo naujo gyvenimo metinių, – tarė jis. – Bet pasiekęs namus pamačiau, kad jie apsupti policijos automobilių, o į greitosios pagalbos mašiną nešamas žmogus. Labai išsigandau.

Keitė patapšnojo jam per ranką ir atrėmė galvą į sėdynės atlošą.

– Jaučiuosi tokia pavargusi. Nenoriu apie tai kalbėti, bet privalau. Turiu išsišnekėti, o tada visa tai pamiršti. – Minutėlę pamąsčiusi pridūrė: – Įsitikinau, kad blogų prisiminimų neverta slėpti. Geriau leisti išplaukti jiems į paviršių, apsvarstyti, išanalizuoti, įveikti ir palaidoti amžiams.

– Kas tau pažėrė šitų išminties perlų? – pašaipiai tarstelėjo Dynas. – Turbūt neverta nė klausti...

– Dynai, tu man pažadėjai, – nuvargusio žmogaus balsu atsakė Keitė ir užsimerkė. – Užteks pliekti Pirsą.

– Gerai. Nors sutikau labai nenoriai. – Jis gurkštelėjo savo gėrimo. – Didžiąją dalį įvykių mudu jau išgvildenome. Bet yra

dar keli man neaiškūs dalykai. Sakei, kad nuvaręs savo automobilį Bilas grįžo pėsčiomis. Ir namus pasiekė tuo pat metu kaip Aleksas.

– Taip. Bilas pamatė jį atbėgantį gatve ir sustabdė. Pasakė Aleksui, kad mes jo laukiame ir kad jiedu su Džefu pasirengę mane ginti. Aleksas atrėžė, kad ne nuo to vyruko mane reikia ginti, ir paaiškino, jog Džefas buvo Džudės Rejes meilužis.

– Matyt, Bilą jam pavyko įtikinti.

– Įtikinėti jis moka, – švelniai tarė Keitė. – Be to, Aleksas atkreipė Bilo dėmesį, kad niekur nematyti Džefo automobilio. Buvo aišku – mašina pastatyta kur nors nuošaliau, kad niekas nesusigaudytų, jog jis mano namuose. Man pačiai tai dingtelėjo tik tada, kai Džefas įėjo į vidų ir jau buvo per vėlu. Tai Bilą įtikino. Jis pasiteiravo, kaip galėtų padėti. Vogčia žvilgčiodami pro langus ir mėgindami susigaudyti, kas vyksta viduje, jie tyliai apėjo visą namą. Norėjo užklupti Džefą staiga.

Pasakojimą pratęsė kardiologas.

– Kai Aleksas pamatė Džefą, iškėlusį virš vonios plaukų džiovintuvą, nubėgo į užpakalinį kiemą ir pro virtuvės langą įlipo į vidų. Surado saugiklių dėžę ir išjungė srovę. Jis susivokė akimirksniu.

– Laimė, jis prieš kelias dienas buvo matęs, kur saugiklių dėžė.

Keitė nutylėjo, kokiomis aplinkybėmis Aleksas du kartus paslapčia buvo įsibrovęs į jos namus.

– Ačiū Dievui. Dar sekundė kita, ir...

– Geriau nepriminK, – atsakė Keitė, ją nukrėtė šiurpas. – Vargšas Bilas. Šiandien rytą, prieš mums išvykstant, galų gale man buvo leista jį aplankyti ligoninėje. Jis vis dar Intensyviosios terapijos skyriuje, labai silpnas, bet gyvens. Nensė nesitraukia nuo jo nė per žingsnį.

– O ko jis pas tave atvažiavo tokiu vėlyvu metu?

– Staiga jam šovė geniali mintis dėl „Keitės vaikų", – pamelavo Keitė nenorėdama viešinti Vebsterių gyvenimo peripetijų.

Atsitiktinė kulka pervėrė Bilui krūtinę, bet per stebuklą nekliudė gyvybiškai svarbių organų. Jį ištiko šokas, dėl šautinės žaizdos jis neteko daug kraujo, bet palengva taisėsi.

Tą rytą Bilas paprašė Intensyviosios terapijos skyriaus slaugės trumpai palikti juodu su Keite vienus. Padėkojo Keitei, kad sugėdino jį ir privertė nutraukti romaną su Melija.

– Aš myliu Nensę. Be jos meilės ir palaikymo... – nutilo per pusę žodžio, tarsi kalbėjimas būtų atėmęs paskutines jėgas. – Iki Karlos mirties mūsų gyvenimas buvo puikus. Atrodė, lyg būtume saugomi nuo kančių, kurias išgyvena kiti. Kai ji žuvo, įsitikinome, kad taip nėra. Buvau lyg pamišęs. Niekaip negalėjau susitaikyti su dukters netektimi. Ėmiau ieškoti ko nors, kas palengvintų kančią. Kvaila, viskas baigėsi niekingu romaniūkščiu su moterimi, kuri yra visiška mano gražios ir elegantiškos žmonos priešingybė. Maniau, kad nieko geresnio nesu nusipelnęs. Šitaip baudžiau save, kad nesugebėjau apsaugoti Karlos. Melija nedavė ramybės tol, kol ją įdarbinau. Paskui įsigeidė dirbti su „Keitės vaikų" komanda. Visa kita žinai. Tą naktį, kai mus užklupai, pasakei šį tą, kas padėjo atgauti sveiką nuovoką. Vakar naktį supratau, kad tai turi baigtis. Kai tik apsisprendžiau, negalėjau ten likti nė akimirkos. – Jis palietė Keitei ranką. – Ir nieko nelaukęs nuvažiavau tau pasakyti, kad padėjai man išsaugoti patį brangiausią dalyką pasaulyje – savo šeimą. Ačiū.

– Sveik, tai man bus geriausia padėka. Mūsų laukia dar daug darbų.

Keitė pabučiavo jį į kaktą.

Koridoriuje ji susitiko Nensę, ši ją apkabino.

– Ačiū tau, Keite.

– Už ką? Jei ne aš, Bilas nebūtų sužeistas.

Nensė pažvelgė į ją giliu supratingu žvilgsniu.

– Jis man viską papasakojo. Atleidau jam. O tu ar atleisi man? Aš... taip įžeidžiau tave savo įtarinėjimais...

– Niekai, – nutraukė ją Keitė. – Labai vertinu tavo draugystę. Ir žaviuosi neprilygstamu gebėjimu rinkti lėšas. Ar galiu tikėtis, kad ir toliau dirbsi „Keitės vaikų" labui?

– Taip, kai tik padėsiu Biliui atsistoti ant kojų.

Dynas išblaškė Keitės prisiminimus ir grąžino į dabartį.

– Atrodo, kad tarp Vebsterio ir Pirso ėmė megztis nuoširdi draugystė.

Keitė nusijuokė.

– Keista, nes tik susipažinę negalėjo vienas kito pakęsti. Aleksas baisiausiai priekaištavo sau, kad grumdamasis su Džefu leido pačiupti savo ginklą. Bilas į Alekso atsiprašymus tik ranka numojo. Girdi, jei būtų likęs virtuvėje, kaip liepė Aleksas, apskritai nebūtų nukentėjęs.

– O koks likimas dabar laukia to Doilo?

Keitė matė, kaip antrankiais surakintą Džefą pareigūnai nutempė prie patrulių automobilio ir įgrūdo ant užpakalinės sėdynės. Jai vis dar buvo sunku patikėti, kad jautrus jaunas vyras, taip uoliai dirbęs „Keitės vaikų" labui, yra šaltakraujis žudikas.

– Krėsdama jo butą policija rado tiek iškarpų albumų ir senų laikraščių, kad palyginti su jais Alekso surinkta medžiaga atrodė vien apgailėtinos pastabos. Po Džudės mirties jį aiškiai buvo apsėdusi vienintelė įkyri mintis. Aleksas sako, kad Doilui bus pateikti kaltinimai trimis žmogžudystėmis ir dviem mėginimais nužudyti. Tačiau su šia byla susijusios net keturios valstijos. Jos reikalaus ekstradicijos. Teismo posėdžiai bus atidėliojami. Visa ta teisinė marmalynė. Kad ir kaip ten būtų, likusį gyvenimą jis tikrai praleis už grotų. – Pamąsčiusi ji pridūrė: – Jau trys.

– Kas?

– Už grotų trys žmonės. Džefas, Polas Rejesas ir Džordžas Merfis.

– Ciklopas. Neįtikėtina – policija jį sučiupo vos už kelių gatvių nuo tavo namo. Įdomu, ką jis ketino daryti?

– Aišku, jo ketinimai nebuvo geri, – atsakė Keitė. – Sulaikomas jis įnirtingai priešinosi ir sužeidė policininką. Taigi bičiulio Džordžo ateitis niūri. – Ir linksmai šyptelėjusi pakeitė temą. – Ačiū Dievui, Patricijos ir Maiklo jis daugiau nepersekios. Žinai, Patricija jau priimta mokine į papuošalų įmonę. Ji galės užsidirbti pragyvenimui ir kartu tobulinti savo meninius įgūdžius. O su Maiklu dirba vaikų psichologė. Dabar, kai jau nereikia nuolat bijoti Ciklopo, berniukas palengva lenda iš savo kiauto kaip vėžliukas.

– O kaip laikosi Rejesas?

Keitės šypsena išblėso.

– Man gaila jo ir jo giminaičių. Paskambinau seseriai pasakyti, kad tris žmones, kuriems persodinta širdis, nužudė ne jos brolis. Ji labai susijaudino, buvo dėkinga. Kai lankėmės psichiatrijos ligoninėje, jis man ne grasino. Jis bandė mane *įspėti*. Jei tikėsime Džefo parodymais policijoje, tai jis nusiuntė Rejesui laikraščių iškarpas, kuriose rašoma apie tų žmonių mirtį. Norėjo parodyti radęs genialų būdą, kaip sugriauti velnišką keršto mechanizmą. Džefas nesitikėjo, kad tos iškarpos atsidurs mano pašto dėžutėje ir taps perspėjimu. Nors ir psichiškai palūžęs, Rejesas suprato jų reikšmę. Ir nusprendė, kad jo žmonos širdis teko muilo operos aktorei Keitei Delani. Perpratęs žudymo schemą jis, kaip ir Aleksas, suvokė, kad dabar atėjo eilė man. Aleksas mane sekė tikėdamasis išgelbėti. Iš esmės to paties norėjo ir Rejesas. Jis atvažiavo į San Antonijų manęs saugoti. Nujaučiu, kad adresą jis sužinojo pasekęs grįžtančią iš darbo.

– O kodėl jis tiesiog nepaskambino, neprisistatė ir nepasidalijo įtarimais?

– Nors Rejesas oficialiai išteisintas, vis dėlto jis iš pavydo žiauriai nužudė žmoną. Be to, ne kartą buvo gydytas psichiatrijos ligoninėje. Argi aš ar kas kitas būtų juo patikėjęs?

– Tu teisi.

– Artėjant metinėms jis taip nerimavo, kad mintimis vis grįždavo į nusikaltimo vietą. Bent jau taip spėja jo sesuo. Vakar parašiau jam laišką ir papasakojau, kas nutiko. Padėkojau, kad bandė mane įspėti. Nesu tikra, ar jis viską supras, bet parašius tą laišką man pačiai labai palengvėjo. – Keitė pamaišė mineralinio vandens stikle plūduriuojančius ledo gabalėlius, nors dar net nebuvo paragavusi. – Ak, kiek ta viena prieš ketverius metus išaušusi diena sukėlė tragedijų...

– Ir kiek gėrio atnešė, – imdamas jos ranką švelniai tarė Dynas.

– Tų žmonių mirtis visiškai beprasmė, Dynai.

– Bet jie gyveno su persodinta širdimi. Ir ją persodinti vertėjo. Jeigu būtų galėję pasukti laiką atgal, jie būtų apsisprendę taip pat. Jie dar pagyveno. Tai mes ir stengiamės daryti – suteikti pacientui galimybę pagyventi ilgiau. Visa kita likimo rankose. Likimo niekas negali nei numatyti, nei pakeisti.

– Tai tiesa. Protu tai suvokiu, – pirštu palietusi sau smilkinį tarė Keitė. – Bet suprasti širdimi dar reikia laiko. – Ji uždėjo delną ant krūtinės.

– O kurgi geriausia tai padaryti, jei ne asmeniniame paplūdimyje? – Jis nykščiu švelniai perbraukė Keitės plaštaką. – Džiaugiuosi, kad vėl būsi netoliese. Aš tavęs pasiilgau.

– Aš grįšiu į San Antonijų, Dynai. „Keitės vaikai" tik laikinai sustabdyti, nes turiu vėl paskirstyti užduotis bendradarbiams ir rasti naujų. Mes netgi svarstome galimybę plėsti laidą ir kituose miestuose. Tai būtų milžiniškas projektas. Kai pagalvoji, kokiai daugybei vaikų gali padėti! – Keitė net ėmė karščiuotis. – Ne ne, kelias savaites pailsėsiu Malibu, o tada grįšiu į San Antonijų.

– O kaipgi jis? Ar savo gyvenime rasi vietos ir jam?

– Aleksas... – Keitei iš lūpų išsprūdo jo vardas. Ilgesys nudiegė krūtinę. Dėl jos Aleksas rizikavo gyvybe, ir ji šito niekada nepamirš.

Bet nepamirš ir jo apgavystės.

Jųdviejų santykiai prasidėjo nuo melo ir slapukavimo. Ar sakydamas, kad myli ją, jis irgi melavo? Atsikratyti visų abejonių buvo tik vienas būdas.

– Padaryk man vieną paslaugą, Dynai.

– Tavo noras man įsakymas, – galantiškai nusilenkė jis.

– Nejuokauk. Tau mano prašymas nebus prie širdies. – Jaudindamasi ji giliai įkvėpė klausdama savęs, ar nepaisant tvirto apsisprendimo užteks drąsos išdėstyti savo prašymą. – Noriu žinoti, ar man persodinta Amandos širdis.

Dynas suglumo.

– Taip, esu sakiusi, kad nieko nenoriu žinoti apie savo donorą. Ir dabar nenoriu. Nebent tai Amanda. Jeigu ji – turiu žinoti.

– Keite...

Ji atkišo į priekį rankas tarsi iš anksto atmesdama Dyno prieštaravimus.

– Man nesvarbu, kaip tu tai išsiaiškinsi. Paprašyk kolegų, pagudrauti, sulaužyk visas gydytojo etikos normas, meluok, maldauk, papirkinėk, vok. Pažįsti užtektinai įtakingų žmonių ir tikrai žinai, kaip rasti atsakymą.

Dynas pervėrė ją žvilgsniu.

– Ar supranti, kad savo paties labui turėčiau atsisakyti?

– Bet neatsisakysi.

– Be to, kad ir ką išsiaiškinčiau, norėdamas apsaugoti tave nuo širdgėlos galiu ir pameluoti. Tai man irgi būtų į naudą.

– Bet šitaip irgi nepasielgsi. Pasakysi man tiesą.

– Iš kur tokia tikra?

– Juk prieš ketverius metus turėjai drąsos pažvelgti man tiesiai į akis ir pasakyti, kad ilgai nepatempsiu. – Pro ašaras Keitė prastai įžiūrėjo jo veidą. Ji pirštais palietė Dynui

skruostą. – Tu neslėpdavai tiesos, kad ir labai nemalonios, kad ir skausmingos. Dabar man vėl reikia tokio draugo, Dynai. Būk su manimi toks pat atviras kaip tada, kai pasakei, kad mirštu.

– Gyvenimą be jo tu prilygini mirčiai?

– Dar blogiau būtų tik gyventi su juo ir mintyse nuolat klausinėti, ar jis mane myli todėl, kad tai aš, ar dėl to, kad esu kita.

Ji paėmė Dyno ranką ir stipriai suspaudė.

– Išsiaiškink, ar man teko Amandos širdis. Prašau.

Penkiasdešimt septintas skyrius

Keista nuojauta paskatino Keitę pažvelgti į namą kaip tik tada, kai Dynas priėjo prie balkono turėklų ir jai pamojo. Keitė atsakė tuo pačiu ir jau ketino vėl nukreipti žvilgsnį į atoslūgį vandenyne, kai jam už nugaros pasirodė dar vienas siluetas.

Vėjas lankstė platų skrybėlės kraštą. Viena ranka ji spustelėjo skrybėlę, o kita atlenkė kraštą, kad neužstotų reginio.

Net dangaus fone Keitė iš tolo pažino jį iš lieso liemeningo kūno, galvos formos, laikysenos. Jis pasisuko ir kažką pasakė Dynui; jiedu paspaudė vienas kitam ranką.

Dynas pažvelgė į ją, dar kartą pamojo ir grįžo į namą.

Ji iš pradžių norėjo bėgti jo pasitikti, bet liko kur stovėjusi ir žiūrėjo, kaip jis leidžiasi stačiu šlaitu. Vos nulipo nuo paskutinės laiptų pakopos ir žengė į paplūdimį, kaubojiški jo batai iki kulkšnių paniro į smėlį, bet jis šito, rodos, nė nepastebėjo. Visą dėmesį buvo sutelkęs į ją, o ji negalėjo atitraukti akių nuo jo.

– Labas.

– Labas.

– Graži skrybėlė.

– Ačiū.

Jiedu pažvelgė vienas į kitą ir, rodos, ištisą amžinybę rijo vienas kitą akimis. Pagaliau ji pasiryžo ir tarė:

– Čia įleidžiami tik nuolatiniai gyventojai. Kaip tau pavyko prasmukti?

– Pasinaudojau gebėjimu įtikinti.

– Ir pavyko?

– Lyg burtų lazdele mostelėjus.

– Ir štai tu čia.

– Štai aš čia. Ir labai suirzęs, nes duris atidarė Spaiseris.

– Jis čia su manimi gyvena. Kaip draugas.

– Ir jis taip sakė. – Aleksas gūžtelėjo pečiais ir atsainiai pridūrė: – Jis šaunuolis, moka nenusiminti.

– Ar jis ką nors prarado?

– Aha. Privilegiją nakvoti šituose namuose. Praėjusi naktis buvo paskutinė po vienu stogu su tavimi – netgi kaip draugui. Nuo šiol čia nakvosiu aš. Tai bus viena iš tūkstančių naktų.

– Tikrai?

– Tikrai. Jokių prieštaravimų, Keite. Daviau tau laiko viską apmąstyti. Laukiau tris ilgas savaites – ta dvidešimt viena diena man buvo nesibaigiantis pragaras.

– Ar rašei?

– Rašiau kaip patrakęs. Paromis. Nesustodamas. Kol baigiau.

– Baigei knygą?

– Visus šešis šimtus trisdešimt du puslapius. Užvakar vakare rankraštį išsiunčiau Arniui. Vakar jis paskambino ir pasakė, kad tai puikus romanas, pats geriausias iš mano parašytų. Populiarumas garantuotas. – Jis pagavo iš po skrybėlės išsprūdusią jos plaukų sruogą. Neatitraukdamas įdėmaus žvilgsnio patrynė tarp pirštų. – Arniui buvo smalsu sužinoti, kodėl pakeičiau siužetą ir įterpiau meilės istoriją.

– Ir ką jam atsakei?..

– Kad mane pagavo įkvėpimas. – Aleksas pažvelgė jai tiesiai į akis. – Kol nepažinau tavęs, nemokėjau sukurti meilės istorijos, Keite. Maniau, tai yra miręs drauge su Amanda. Bet klydau. – Jis brūkštelėjo Keitei per kaklą ir sunėrė pirštus

ant sprando. – Jei nebus kitos išeities, persekiosiu tave, kol pasiduosi netekusi jėgų. Noriu būti su Keite Delani šiandien, rytoj ir po keturiasdešimt metų. Net jeigu tavo krūtinėje plaka sumautos šimpanzės širdis, – man tai nė kiek nerūpi. Kiekvieną savo gyvenimo rytą ant pagalvės šalia noriu matyti raudonus tavo plaukus. Myliu tave. O dėl to, ką padariau... – Jis pasuko galvą ir prieš vėl atsigręždamas į Keitę kelias akimirkas žvelgė į vandenyną. – Mano gyvenime su Amanda nebuvo aiškios pabaigos. Man nepasisekė jos atsiprašyti, kad buvau savanaudis niekšas ir jos nevedžiau. Padėkoti už visus tuos kartus, kai ji klausydavosi mano skundų dėl savų rūpesčių. Negalėjau kartu su ja gedėti savo sūnaus. – Aleksas užsimerkė tarsi maldaudamas Keitės suprasti. Staiga netekęs įprasto pasipūtimo ir pasitikėjimo savimi jis droviai pažvelgė į ją ir pridūrė: – Aš su ja taip ir neatsisveikinau, Keite. Norėjau pasakyti jai sudie.

– Suprantu, – kimiai atsiliepė ji. – Tiesą sakant, manau, kad man labai pasisekė būti mylimai vyro, kuris yra taip stipriai mylėjęs anksčiau.

Aleksas suėmė jos rankas ir kilstelėjo prie lūpų.

– Ar atleisi man?

– Aš tave myliu.

Jis pasilenkė jos pabučiuoti, bet akies krašteliu pagavo kažką judant ir atsisukęs pamatė ateinančią merginą.

– O, Sara, jau grįžai, – užkalbino ją Keitė. – Kaip pasivaikščiojimas?

– Puikiai. Čia gražu.

Iš po plačiakraštės skrybėlės į Aleksą nedrąsiai žvelgė liekna mergina. Ji mūvėjo džinsus, buvo apsiavusi sportbačius ir apsivilkusi palaidinę su užrašu *Bruins*. Ilgos palaidinės rankovės dengė rankas iki pat riešų. Saros plaukai buvo lygūs ir tamsūs. Akys didelės, tamsiai rudos.

– Sara Čoat, – tarė Keitė, imdama merginą už rankos. – Tai Aleksas Pirsas. Aleksai, Sara – tavo gerbėja.

– Visada malonu sutikti ištikimą skaitytoją. Labas, Sara. Malonu susipažinti.

– Man irgi, – sutrikusi sušnabždėjo ši.

Aleksas atkreipė dėmesį į jos palaidinę.

– Studijuojate Kalifornijos universitete Los Andžele?

– Taip, sere. Anglų kalbą.

– Puiku. Kuris kursas?

– Antras.

– Sara per daug drovi, nedrįsta tau pasakyti, kad yra talentinga, – įsiterpė Keitė. – Ji jau yra gavusi kelias premijas už savo kūrinius.

– Įspūdinga, – tarė Aleksas. – Sveikinu.

Mergina išraudo kaip vėžys.

– Ačiū. Aš niekada nerašysiu kaip jūs.

– Kuriate grožinę literatūrą?

– Daugiausia negrožinę.

Čia vėl įsikišo Keitė.

– Tiesą sakant, kritikai palankiai įvertino kelis jos straipsnius apie išgyvenimus po širdies persodinimo operacijos.

Aleksas, aiškiai patenkintas, kad mergina juo žavisi, staiga įsitempė. Jis pažvelgė į Sarą, į Keitę, tada vėl į Sarą, kuri dabar žiūrėjo į jį pilnomis ašarų akimis.

– Labai jums ačiū. – Bangų mūša ir vėjas gožė tariamus žodžius, bet Keitė su Aleksu nesunkiai skaitė juos iš merginos lūpų ir išraiškingo žvilgsnio. Ji paėmė Alekso ranką ir stipriai ją suspaudė. – Užjaučiu dėl Amandos ir naujagimio sūnaus. Keitė man papasakojo, kokį pragarą perėjote jų netekęs. Bet ačiū jums už apsisprendimą. Aš žinau, Amanda vairuotojo pažymėjime buvo įrašiusi, kad sutinka tapti donore, bet jūs jos ketinimui pritarėte. Be jos širdies būčiau mirusi. Esu skolinga jums už savo gyvybę, niekada nesugebėsiu atsidėkoti. Niekada.

Keitei net kvapą užgniaužė – ji nebuvo tikra, ką merginai atsakys Aleksas.

Kelias sekundes jis atidžiai žvelgė jai į akis, paskui uždėjo platų delną ant krūtinės. Ji nepasitraukė. Užuot atšokusi Sara nusišypsojo.

Pamatęs šypseną Aleksas suspaudė ją glėbyje. Kelias ilgas minutes jiedu stovėjo apsikabinę, siūbuodami pirmyn atgal, plakami vėjo gūsių. Kai pagaliau ją paleido, Alekso balsas buvo šiurkštus, o akys įtartinai drėgnos.

– Amandai jūs patiktumėte. Ji didžiuotųsi.

– Ačiū, – laižydama nuo lūpų ašaras atsakė Sara. – Ilgą laiką nieko nenorėjau žinoti nei apie savo donorą, nei apie jo šeimą. Jaučiausi panašiai kaip Keitė. Ji vis dar nežino ir nenori žinoti. Bet neseniai apsigalvojau. Net negaliu paaiškinti kodėl. Staiga aiškiai pajutau, kad turiu susitikti su žmogumi, padėjusiu man gauti naują širdį, ir padėkoti. Tad kreipiausi į Organų banką ir paprašiau informacijos. Belaukiant žinių mane susirado daktaras Spaiseris. Jis papasakojo, kad situacija gana neįprasta, ir paklausė, ar pirma nepasikalbėčiau su Keite. Suprantama, žinojau, kas ji, todėl pasakiau: „Aišku, mielai susipažinčiau!“ Labai nustebau gavusi žinią, kad mano mėgstamas rašytojas irgi... na, pats žinote. Keitė pakvietė kelias dienas praleisti kartu. Mudvi daug kalbėjomės. Ji man papasakojo. Ir sakė, kad jūs nepyksite, jei aš sužinosiu jūsų ir Amandos istoriją.

– Ne, – atsiliepė Aleksas. – Labai džiaugiuosi, kad radome jus, Sara. Mums tai svarbiau, nei įsivaizduojate.

Ir jis metė į Keitę tokį žvilgsnį, kad jai net kvapą užgniaužė. Apkabino ją per pečius ir prisiglaudė prie šono.

Sara, matyt, pajuto esanti čia nereikalinga.

– Ką gi, man jau laikas, – supratingai šypsodamasi tarė ji. – Daktaras Spaiseris žadėjo pakeliui į ligoninę pavėžėti mane iki universiteto miestelio. – Tada droviai pažvelgė į Aleksą ir pridūrė: – Manau, mums buvo lemta susitikti, ar ne?

– Ir man taip atrodo.

– Ar galėčiau retkarčiais jums parašyti? Tikrai neįkyrėsiu, pažadu. Tik pamaniau...

– Jeigu nepalaikytume ryšio, jausčiausi nusivylęs. Ir Amanda. Ji būtų norėjusi, kad taptume draugais.

Mergina nusišypsojo spinduliuojančia širdinga šypsena.

Jiedu žiūrėjo, kaip Sara lipa laiptais į priebutį. Ten ji stabtelėjo ir prieš žengdama į namą pamojavo.

– Ji nuostabi, – tarė Aleksas.

– Taip ir maniau, kad tau patiks.

– Tikriausiai tai beprotiška mintis: norėčiau, kad ir Amanda būtų galėjusi su ja susipažinti.

– Čia nėra nieko beprotiško.

Jis atsigręžė į Keitę ir švelniai spustelėjo pečius.

– Ačiū.

– Padariau tai ir dėl savęs, Aleksai. Turėjau išsiaiškinti, ką tu iš tikrųjų myli.

– Juk žinai ką, – sušnabždėjo jis.

Jis karštai ją pabučiavo – gaudamas ir duodamas, daug žadėdamas ir daug tikėdamasis.

Kai pagaliau jiedu atšlijo vienas nuo kito, prieš kitą bučinį Keitė ištaikė minutėlę pasigrožėti juo – kampuotu veidu, tamsiais neklusniais plaukais, netaisyklingu antakio linkiu. Jo akyse įžvelgė meilę.

– Esu dėkinga Amandai, – pasakė Keitė.

Jis kilstelėjo galvą ir sutrikęs tarė:

– Bet ji neturi nieko bendra su tavo širdimi.

– Užtat su tavąja – net labai daug.

Padėka

Rinkdama medžiagą ir rašydama šį romaną galėjau būti tikra, kad man padės tam tikrų sričių žinovai, – visi jie, nors ir labai užimti, aukojo savo brangų laiką ir geranoriškai man padėjo.

Nuoširdžiai dėkoju Anne'ai Wagner, *Southwest Organ Bank* viešųjų ryšių ir visuomenės švietimo reikalų koordinatorei; Nancy'ei Johnson, diplomuotai medicinos seseriai, Teksaso universiteto Pietvakarių (šv. Pauliaus) medicinos centro vyriausiajai transplantacijos koordinatorei, ir Johnui Criswellui, Teksaso valstijos Dalaso–Fortvorto televizijos kanalo darbuotojui.

O didžiausia padėka – Luanai, kurios atvirumą pranoktų nebent jos pačios drąsa.

Sandra Brown

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

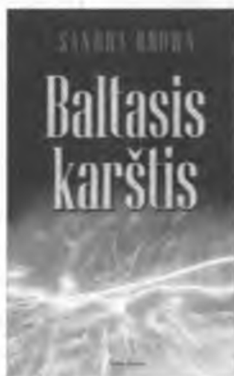
Susikeitimas

Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Pavydas

Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Baltasis karštis

Vienas populiariausių JAV rašytojos Sandros Brown trilerių, kuriame autorė puikiai derina įtampą ir stiprias emocijas.

Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

Sveika, tamsa

Istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

Šalčio faktorius

Trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir nuolat auganti įtampa.

Nešvarus žaidimas

Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

Svetimas veidas

Po lėktuvo katastrofos smarkiai sužalota Eiverė per klaidą palaikoma žuvusia kandidato į Senatą žmona Kerole. Plastikos chirurgas sudarkytą moters veidą pakeičia Kerolės veidu. Maža to, gulėdama ligoninėje Eiverė sužino, kad kažkas iš būsimo senatoriaus artimųjų planuoja jį nužudyti. Bandydama išgelbėti vyrui, kurį spėjo pamilti, gyvybę, Eiverė turės gyventi kitos moters gyvenimą.
Ir rizikuoti savuoju...

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Brown, Sandra
Br291 Šarada : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Jovita Liutkutė. – Vilnius : Alma littera, 2010. – 488 p.

ISBN 978-9955-38-616-2

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

820(73)-3

Sandra Brown
ŠARADA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Jovita Liutkutė*

Redaktorė *Stela Rimšė*
Korektorės *Ramutė Prapiestienė* ir *Marijona Treigienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 5000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė", Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų, kurios išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Populiariai serialų žvaigždei Keitei Delani, pasiekusiai pačią karjeros viršūnę, persodinama širdis. Gavusi naują širdį graži ir aikštinga moteris visiškai pasikeičia: ji palieka mylimąjį, atsisako televizijos žvaigždės gyvenimo, iš Holivudo išvyksta į nedidelį miestelį ir vietinės televizijos kanale pradeda vesti laidą, kurioje našlaičiams ieškoma įtėvių. Bet pasidžiaugti naujuoju gyvenimu Keitei netenka – paštu ima plūsti iškarpos iš laikraščių, jose rašoma apie nužudytus širdies gavėjus, kuriems širdis buvo persodinta tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris supranta, kad grėsmė iškilo ir jos gyvybei. Bet iš kurios pusės sėlina pavojus?
Keitė kreipiasi pagalbos į detektyvinių romanų rašytoją Aleksą Pirsą, šis greitai tampa ir jos mylimuoju. Artėjant širdies persodinimo metinėms, persekiotojas vis arčiau, o įtariamųjų tik daugėja...

Fotografas Patrick Demarchelier